

Když Univerzitu centrální Floridy zničí šedesátikilotunová exploze, první podezřelý je terorismus. Ale teroristé za sebou málokdy nechávají otevřené dveře do jiného světa. Čas je důležitý, takže ministr obrany zapojuje do práce nejbližšího fyzika s dostatečně vysokým bezpečnostním pověřením.

William Weaver, PhD. má doktoráty z oborů od jaderné fyziky až po elektroinženýrství a je vědátor až do morku kostí. Na druhou stranu je díky schopnostem sahajícím od jízdy na horském kole až po hru na elektrickou kytaru dostatečně rychlý a tvrdý na to, aby přežil situaci, kdy mimozemské brány začnou chrlit "démony".

Zdá se, že jako bleskové rozhodnutí je právě on tou nejlepší volbou: chytrý, schopný a odolný. Jen kdyby dokázal dát do pořádku věci se svou přítelkyní, zbavit se svého šéfa a zaplatit účet za mobil. Jo, jasně - a ještě přijít na to, jak zabránit těm bránám v dalším otevírání.

Brány se ale šíří a nepřátelští mimozemšťané se šíří s nimi, takže je na Weaverovi a poddůstojníkovi jednotek SEAL Millerovi, aby zjistili, jak si s tím vším poradit. Potíž spočívá v tom, že jediný způsob, jak zachránit Zemi, je v podstatě její zničení. Pak už by ale nebyly žádné přítelkyně, ani mobily, ani šéfové...

Tak dobře, dvě z těchto tří věcí jsou špatné. Je třeba určit nějaké ty priority. Takže předpokládejme, že Weaver s Millerem prostě nejdříve zachrání svět.

BROKILON

ISBN 978-80-86309-34-7

9 788086 309347 >

Doporučená maloobchodní
cena 258 Kč

mediální partneři:

fantázia

pevnost
MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

ZA ZRCADLEM

JOHN RINGO

ZA ZRCADLEM
JOHN RINGO

CYKLUS ZRCADLO
KNIHA PRVNÍ

John Ringo

INTO THE LOOKING GLASS

Copyright © 2005 by John Ringo

Translation © 2010 by Robert Čapek

Cover © 2010 by Kurt Miller

For Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978–80–86309–34–7

John Ringo

Za zrcadlem

Zrcadlo
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

John Ringo

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Zrcadlo

Za zrcadlem

*Vorpalový meč (s Travisem S. Taylorem)**

*Chvastovzácny sok (s Travisem S. Taylorem)**

*Ostrý dráp (s Travisem S. Taylorem)**

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Věnování:

*Docu Travisovi, úžasnému fyzikovi, bez kterého by
tato kniha nedávala vůbec žádný smysl.*

Autorova poznámka:

Ve fyzice, popisované v této knize, je několik úmyslných chyb (vynucených bezpečnostními důvody) a nepochybuji o tom, že také spousta chyb neúmyslných. Všechny – ať už úmyslné, nebo neúmyslné – padají čistě na mou hlavu.

1.

K explozi, která byla později klasifikována jako ekvivalent šedesáti kilotun TNT a jejíž centrum se nacházelo na území Univerzity centrální Floridy, došlo v 9:28 v sobotu v časném březnu, kdy panovalo v Orlandu klidné jarní počasí, obloha byla čistá, vzduch chladný a na Floridu poměrně suchý. Nepředcházelo jí sebemenší varování, a přestože k ní došlo na univerzitní půdě, bylo možné sledovat účinky daleko za jejími hranicemi.

Hráči golfu na pozemcích Fairways Country Clubu měli jen kratičký okamžik na to, aby si všimli jasného záblesku a horka, než je zalila vlna ohně. Dva mladíci, kteří na University Boulevardu prodávali úžasně levná značková sterea, jež údajně nemohli vrátit, protože by je jejich šéf zabil, neměli ani tolik času. Vlna ohně se šířila všemi směry jako bílá koule žhnoucího plazmatu, spalující početné předměstské komunity, které vyrostly kolem univerzity, domy, rodiny, psy a děti. Před plazmatem se vytvořila obrovská rázová vlna, která mu odhazovala všechno z cesty. Tato vlna se rozšířila až k dálnici US 50, kde oslepila účastníky dopoledního provozu a následně je zasypala hořícími troskami. Přelila se přes řidiče na Greenwayi a vyhazovala automobily až půl míle vysoko do vzduchu. Směrem na sever dosáhla skoro k městu Oviedo, vymazala úctyhodnou komunitu Goldenrod, na západě se zastavila až poblíž Semoran Boulevardu a na východě u Lake Pickett. Hřmění výbuchu bylo slyšet až do Tampy, Cocoy a Ocaly a zvedající se hřibovitý mrak, který v čistém vzduchu hrál fialovou a zelenou barvou, viděli i

obyvatelé Miami. Planoucí trosky dopadly na Park Avenue ve Winter Parku, zapálily prastaré duby, které tuto třídu lemovaly, a roztržily halu kostela svatého Pavla.

Vojáci v automobilovém parku roty C druhého praporu třiapadesáté brigády floridské Národní gardy, kteří právě prováděli údržbu svých humvee a hemetů po návratu domů, zahlédli záblesk a vyděsili se. Ti, kteří si vzpomněli na výcvik, se vrhli na podlahu a zakryli si hlavy pažemi. Jiní zase vběhli do zastaralého muničního skladu a hledali úkryt v ocelových skříních, do nichž ukládali své vybavení, když vykonávali civilní práce, nebo – což bylo v posledních letech častější – odlétali na Balkán, do Afghánistánu či Iráku.

Specialista Bob Crichton sestavoval seznamy ztraceného materiálu v kanceláři, když zaregistroval hřmění. Jednotka se teprve před týdnem vrátila z roční mise v Iráku a podle všeho každý její příslušník přišel v boji o ochranné masky. Početní stav pomůcek pro osobní ochranu příslušníků klesl na třicetiprocentní stav inventáře. Byla to hloupost. Všichni dobře věděli, že dříve či později na ně hadráci vytáhnou útok s přispěním zbraní hromadného ničení – ať už chemických, biologických nebo radioaktivních. To poslední bylo čím dál pravděpodobnější, když teď Pákistánci dodávali Saúdům – zrovna Saúdům, koho tohle mohlo napadnout? – jaderné zbraně. Ale nikdo zároveň neměl rád ochranné pomůcky a masky a všichni je ztráceli jako na běžícím pásu. Útok na konvoj, vedený ze zálohy? Sakra, hadráci mi museli ukrást masku. Přestřelka? Kam se jen poděla moje neprůstřelná vesta?

Zvedl oči ke stěně, kde visel jeho diplom z pokročilého výcvikového kursu chemického vojska armády Spojených států, právě ve chvíli, kdy se roztržilo sklo jeho rámu a diplom spadl na podlahu. Dvakrát zamrkal a skočil pod kovový stůl, kde si přitiskl dlaně na uši a otevřel ústa, aby vyrovnal tlak těsně před tím, než k budově dorazila rázová vlna. I přes rachot výbuchu, který jako by zalil celý svět, dokázal zaslechnout, jak se velká okna zbrojnice tříští na podlaze přehlídkového sálu. Přes tyto zvuky se ozýval řev trhaného kovu – patrně se hroutily nosníky vysokého stropu sálu – a pak nastalo relativní ticho, které narušoval jen vzdálený křik.

Okamžik čekal a naslouchal sténání staré budovy, ale nakonec usoudil, že bezpečnější už to stejně nebude, takže vylezl zpod stolu a zamířil ke kanceláři velitele roty.

První seržant a operační seržant právě vylézali zpod svých stolů, když Crichton vrazil bez klepání do dveří, což byl za běžných okolností téměř hrdelní zločin. Crichton ale usoudil, že nastala správná chvíle na to, aby nevěnoval směrníci pozornost.

„Nikdo nesmí alespoň třicet minut vyjít ven,“ řekl. „Nejméně,“ dodal a přešlápl ve dveřích z jedné nohy na druhou. „A budu potřebovat své průzkumné týmy – Ramage, Guptilla, Garcíu a Lamberta. A jakmile se situace uklidní, budu potřebovat rotu na to, aby začala plnit pískem pytle pro humvee...“

„Zpomalte,“ řekl první seržant, ztěžka se posadil do své židle a pak vstal, aby z desky stolu smetl kousky omítky ze stropu. První seržant byl vysoký a vychrtlý. Ještě loni pracoval jako hlavní vyšetřovatel úřadu šerifa Lake County. Když byli nasazeni v Afghánistánu, dal v rozporu s armádními zákony šerifovi souhlas se jmenováním svého náhradníka. Takže když se zase vrátili zpátky, smířil se s nižším platem a nastoupil jako seržant z povolání. Stačilo, aby se dostal na místo zločinu, a byl jako ryba ve vodě. Vedl si docela dobře i při organizaci roty během minometného útoku nebo při přepadení konvoje ze zálohy. A byl to jeden z nejlepších učitelů na světě, když začal cvičit vojáky ve vyhledávání skrytých výbušnin, zbraní a dalších zakázaných materiálů – bral to všechno jako razii na dům překupníka drog. Jenže jaderné útoky pro něj byly naprostou novinkou a chvílku mu trvalo, než se dokázal situaci přizpůsobit.

„Já ale *nemůžu* zpomalit,“ odpověděl Crichton. „Musím připravit radiologickou stanici, než bude moci kdokoli vyjít ven – dokonce i po třiceti minutách.“

„Co má těch třicet minut znamenat?“ zeptal se štábní seržant Wolf. Operační poddůstojník byl střední výšky a daleko přesahoval hranici poměru hmotnosti k výšce, kterou armáda považovala za přijatelnou. A nebyly to svaly jako v případě řidiče velícího důstojníka, který spíš připomínal chodící tank, bylo to sádlo. Ale myslelo mu to dobře. Sice ne moc rychle, protože potřeboval k přizpůsobení se situaci víc času než první seržant, ale dobře určitě.

Když nebojoval v zapadlé díře třetího světa, pracoval jako vedoucí obchodu s kancelářskými potřebami.

„Radioaktivní spad nebo dopadající trosky,“ odpověděl Crichton. „Nevíme, jestli to nebyl jaderný výbuch. Nejspíš ano, ale také to mohl být dopad asteroidu. V takovém případě vyletí kusy země a hořícího kamene do stratosféry a chvíli jim trvá, než zase spadnou zpátky.“

„Nejméně?“ ozvalo se Crichtonovi za zády, ale to už se specialista na protichemickou obranu otočil a všiml si, že se k němu blíží seržant minometné jednotky. Na tomto muži, který sloužil ve štábu a v civilním životě pracoval jako vedoucí dodávek UPS, bylo jasně vidět, co dokáže se svaly udělat několik let zvedání a přenášení často velice těžkých krabic. Teď, když deset měsíců v roce seděl za stolem a vyřizoval papíry, se už začaly svaly měnit v tuk, ale ještě pořád to byl kus chlapa, kterého byste nechtěli potkat v temné uličce.

„Sežeňte Crichtonovi jeho průzkumné týmy,“ rozkázal štábní seržant a sklopil oči k papírům na svém stole, které ztratily jakoukoli důležitost. „Pošlete seržanta Burella, ať obejde posádku a dohlédne na to, aby nikdo nevycházel, než dostaneme potvrzení, že je to bezpečné. Pak sem přijďte se zbytkem rotních seržantů. Wolfe, běžte na prapor a zkuste zjistit, co se děje.“

„Kde je velící důstojník?“ zeptal se Crichton a pohledem zabloudil k zavřeným dveřím na druhém konci místnosti.

„Na snídani s veliteli čet a velitelem praporu,“ odpověděl první seržant suše. „Nějak to zvládneme, než se všichni vrátí. Běžte.“

~ ~ ~

FLASH je zkratka znamenající ve vojenském slovníku komunikaci nejvyšší priority, a předčí dokonce i stupeň Okamžitá operační pohotovost. Satelity na oběžné dráze zaznamenaly explozi a počítače v pozemním středisku ji automaticky klasifikovaly jako jaderný výbuch.

„No nazdar!“ zamumlal seržant letectva Spojených států, který měl před sebou konzoli s varováním pro případ jaderného útoku, a sevřel se mu žaludek. Za dávných časů by musel zvednout sluchátko telefonu. Teď jen stiskl tři klávesy na konzoli a potvrdil tři

samostatné příkazy, posílající zprávy s FLASH prioritou do Národního vojenského velitelství v podzemí Pentagonu. Teprve pak, zatímco se v obvykle tiché místnosti v Sunnyvale v Kalifornii rozječely sirény, zvedl sluchátko z vidlice.

~ ~ ~

Díky zázrakům moderní vojenské komunikace a počítačům dostal prezident Spojených států zprávu o možném jaderném útoku na centrální Floridu o celých třicet vteřin dřív, než se událost dostala do vysílání kabelové televize Fox.

„Zatím vím jediné to, že nemůžeme říct, kdo to byl,“ prohlásil prezident tiše. Trávil víkend na Camp Davidu, ale většinu poradců už měl na telefonu. „Ale budu třikrát hádat a mohu se trefit jen dvakrát.“

„Nebudeme dělat ukvapené závěry, pane prezidente,“ ozvala se poradkyně pro národní bezpečnost. Byla to odbornice na jadernou bezpečnost a od jedenáctého září 2001 průběžně procházela bleskovým školením v oblasti terorismu. A tohle rozhodně neodpovídalo profilu teroristického útoku. „Za prvé si nikdo nemyslí, že mají přístup k jaderným zbraním podobného druhu. Špinavé bomby, to možná. Jenže tohle vypadá jako jaderná zbraň. Přesto ale ani epicentrum výbuchu nedává z úhlu pohledu teroristy žádný smysl. Nachází se přímo v areálu Univerzity centrální Floridy. Proč mrhat jadernou zbraní na univerzitu, když ji mohli použít v New Yorku, Washingtonu, Los Angeles nebo Atlantě?“

„Musím v tomto bodě souhlasit s národní bezpečností, pane prezidente,“ připojil se ministr obrany. „Tohle nevypadá jako útok. Jaká je pravděpodobnost, že mohlo jít o nehodu?“

„Zase tak dobře Univerzitu centrální Floridy neznám,“ přiznala poradkyně. Kdysi bývala děkankou velké univerzity, ale posledních pár let strávila v křesle poradkyně pro národní bezpečnost během války. Tvrdila, že její vysněná práce poté, co opustí vládní služby, by bylo místo komisařky národní fotbalové ligy. „Ale nemyslím, že by měli něco společného s jaderným programem. Předpokládám, že to bych si určitě zapamatovala. A když přijde na zbraň, tak se nehody prostě jen tak nestávají. Ty samy od sebe nevybuchují.“

„Takže musíme vyčkávat?“ zeptal se prezident.

„Ano, pane,“ odpověděl ministr obrany.

„Musíme co nejdříve vydat prohlášení,“ řekl náčelník štábu. „Obzvlášť jestli naprosto jistě víme, že nešlo o teroristický útok.“

„Něco sepište,“ pobídl je prezident. „Já si jdu na chvílku zdřímnout. Počítám, že tohle bude trvat ještě hezky dlouho.“

~ ~ ~

„Tak dobře, Crichtone, co máme?“

Velitelství druhého praporu bylo nouzově a prozatímně přemístěno do zbrojnice roty C. V tomto okamžiku praporu, který měl mít štábního seržanta a dva specialisty tvořící jaderný, biologický a chemický tým, chyběli všichni tři. Crichton byl poslední rok pro celý prapor jediný specialista s patřičným výcvikem v daném oboru. Trochu zahořkle si uvědomil, že přestože odváděl práci štábního seržanta, seržanta a šesti dalších řadových vojáků, na jeho povýšení se to nijak neodrazilo.

„Žádný z mých přístrojů nezachytil ani nejmenší zvýšení hodnot radiačního pozadí, pane,“ začal specialista zeširoka. Schůze praporečnického štábu a velitelů rot se odehrávala v praporečnické zasedací místnosti – malém prostoru s velkým stolem a stěnami obloženými insigniemi, oceněními a trofejami, jež jednotka získala. Otázku dostal hned, jakmile prošel dveřmi do místnosti. Crichtonovi řekli teprve před dvěma minutami, že se má sebrat a běžet na prapor, aby podal hlášení hlavnímu rotmistrovi. Právě ve chvíli, kdy připravoval průzkumné týmy.

Radiologické průzkumné skupiny tvořili muži vybraní ze standardních jednotek, kteří v případě útoku měli opustit úkryt a zjistit, jaká je po jaderném útoku úroveň zamoření. Šlo o jeden z mnoha scénářů, jež měla armáda ve svých učebnicích, ale které využívala jen málokdy. Vojáci a jeden seržant z rot byli vybráni před několika měsíci a měli projít patřičným výcvikem. Ale vždycky se našly důležitější věci k práci nebo výcviku, obzvlášť během bojového nasazení. Takže je všechny musel osobně poučit, co je potřeba udělat, zatímco zároveň zkoumal údaje na svých přístrojích. Z nich měl sestavit operační hlášení, které budou nejspíš číst

generálové na výboru náčelníků štábů, a nevěděl, jak se má v údajích vyznat, protože hodnoty nedávaly logický smysl.

Všechny důstojníky v místnosti znal, a upřímně řečeno, moc rád je neměl. Praporeční operační důstojník s hodností majora se držel zuby nehty v aktivní službě hlavně proto, že v civilním životě pracoval jako učitel na základní škole a fotbalový trenér. Coby major si vydělával třikrát víc než jako civilista. Uměl sice zvládnout chod celého praporu, ale jediný důvod, proč se dokázal na svém současném místě udržet, byl jeho seržant, který v civilu pracoval jako vedoucí provozu ve firmě distribuující nástroje a odlévací formy. Praporeční výkonný důstojník byl maloměstský policajt. Byl to docela příjemný chlapík, a i přes všechny ty koblihy se držel docela ve formě, ale všeobecně vzato to rozhodně nebyl žádný génius. Bylo záhadou, jak to dokázal dotáhnout až k hodnosti majora. Velitel praporu byl dobrý manažer a poměrně solidní vůdce, ale kdybyste ho požádali, aby začal přemýšlet mimo stanovené postupy, potřeboval by k tomu mít nakreslenou podrobnou mapu. A tohle byla situace, která podle Crichtona do žádné mapy být zakreslena nemohla.

„Problém je v tom,“ řekl, „že tohle vůbec nevypadá jako výbuch jaderné bomby, pane plukovníku.“

„Z místa, odkud jsem to sledoval já, to vypadalo jako zatraceně pořádná atomovka,“ namítl velitel praporu a zamračil se. „Velký záblesk, hřibovitý mrak, zatraceně silná rána. Jaderný výbuch.“

Crichton zavrtěl hlavou. „Ale žádná radiace a žádný EMP, pane,“ namítl.

„Žádný EMP?“ zeptal se velitel praporu. „To víte úplně jistě?“

„Co...“ řekl velitel roty C a pak potřásl hlavou. „Já vím, že bych *měl* vědět, o čem je řeč, zatraceně, ale nemám ponětí. Co, u všech svatých, je to... ta věc, kterou jste právě říkal?“

„EMP, pane,“ odpověděl Crichton. „Elektromagnetický puls. Jaderný výbuch v podstatě funguje jako jeden obrovský magnetický generátor – se vším všudy.“ Sáhl do kapsy a vytáhl svůj mobilní telefon. „Zavola jsem matce, abych jí řekl, že jsem v pořádku a aby si nedělala starosti,“ řekl. „Vůbec jsem o tom nepřemýšlel...“

„To je v pořádku,“ přikývl velitel praporu. „Všichni jsme udělali totéž.“

„Jistě, pane,“ odpověděl Crichton. „Jenže chci říct, že mě to ani *nenapadlo*, dokud jsem zase nezavěsil. Potíží je totiž v tom, pane, že jaderná bomba takovéhle velikosti by spálila každý elektronický přístroj odsud až do východního Orlanda. A tím myslím *každý*, který by nebyl odstíněný – mobily, počítače, auta. Ale to se nestalo a všechno funguje. Tudíž to nebyla jaderná bomba.“

„Poslyšte, Crichtone – před chvílkou jsem byl v přímém osobním spojení s náčelníkem štábu,“ řekl velitel praporu s povzdechem. „Tím myslím *armádního* náčelníka štábu, jasné? Na cestě sem je tým pro jadernou bezpečnost, ale on chce vědět, jaká je situace. Takže co mu mám říct?“

Crichtonovi se sevřel žaludek. Náčelník štábu bude opakovat jeho slova všem výše postaveným lidem a nejspíš i samotnému prezidentovi. Jestli se ukáže, že se spletl...

„Přímo v tomto okamžiku není tato... událost shodná s jaderným útokem, pane,“ odpověděl pevným hlasem. „Není žádný důkaz přítomnosti radioaktivního záření ani EMP. Ani...“ Na okamžik se odmlčel a pak nahrbil ramena. „Ani se nezdá, že by šlo o dopad asteroidu.“

„O co?“ zeptal se užasle operační důstojník.

„Podívejte se,“ řekl Crichton a snažil se myslet co nejrychleji. „Pane, viděl jste někdy film, který se jmenuje *Armageddon*? Nebo *Asteroid*?“

„To je nějaká vědeckofantastická slátanina, ne?“ odfrkl major. „Na takovéhle věci se nedívám.“

„Dopad asteroidu pravděpodobně způsobil vyhynutí dinosaurů, pane,“ vysvětloval Crichton a snažil se, aby to neznělo, jako když se baví s desetiletým dítětem. „A tohle žádná vědecká fantastika není, ale může se to stát kdykoli znovu.“

„Ale dostali bychom nějaké varování, ne?“ zeptal se výkonný důstojník. „Je tu přece skupina lidí, která tyhle věci sleduje. Před pár lety si mysleli, že na nás jeden takový asteroid míří...“

„Ne, pane, nedostali bychom žádné varování,“ přerušil ho Crichton a zavrtěl rozhodně hlavou. „Ne, pokud bychom neměli úžasně štěstí. Spacewatch dokáže sledovat zhruba deset procent oblohy. A asteroid přitom může přilétnout odkudkoli. Ale přesto tu

není jediný důkaz toho, že by šlo o dopad asteroidu. Asteroid – zvlášť asteroid takovéhle velikosti, podle toho, jak vypadala velikost výbuchu – by při dopadu vymrštil do vzduchu spoustu velkých trosek. Meteory s kamenným jádrem dokáží vyvolat vzdušný výbuch a k něčemu takovému patrně došlo u Tunguzky...”

„Tohle všechno se učí ve škole pro obranu proti jaderným, biologickým a chemickým útokům?“ přerušil ho operační důstojník.

„Ne, pane,“ odpověděl Crichton, „ale během posledních deseti let k rozpoznáním dopadům docházelo; to je reálná informace. Mohu mluvit dál?“

„Jen pokračujte, Crichtone,“ pobídl ho velitel praporu. „Ale tvrdíte pořád, že nešlo o dopad meteoru, je to tak?“

„Přesně tak, pane,“ potvrdil specialista. „Zatímco jsem si dával dohromady věci, stihl jsem ještě zhlédnout něco málo ze zpráv. Nad místem výbuchu se vznáší velký oblak prachu a zpravodajské vrtulníky se drží kvůli bezpečnosti stranou. Jenže podle toho, co je na záběrech vidět, je poškození samotné téměř čistě kruhového tvaru. Což je na meteor dost neobvyklé, pane.“

„Proč?“ zeptal se výkonný důstojník.

Specialista si povzdechl. „Je to otázka úhlu dopadu, pane,“ odpověděl pak.

„Posaďte se, Crichtone,“ pobídl ho velitel praporu. „Vysvětlete nám to. Pro mě je to také novinka.“

„Děkuji, pane,“ řekl Crichton, sedl si na židli a podržel ruce tak, jako by svíral balón. „Představte si, že tohle je Země, ano? K tomu, aby byl následek nárazu takhle kruhový, by bylo třeba, aby náraz přišel kolmo.“ Ukázal jednou rukou na místo, kde se nacházela pomyslná koule, a pak naznačil směr ze strany. „Meteory mohou ale přilétnout z jakéhokoli směru a je tedy daleko pravděpodobnější, že i tehle by sem dorazil pod nějakým úhlem. A kdyby narazil,“ tleskl rukama a rozpráhl je doširoka, „tak by to vypadalo, jako když hodíte kámen do kaluže bahna. Většina bahna se rozstříkne směrem od kamene. Něco málo vystříkne přímo nahoru. A trocha se ho vrátí zase zpátky dolů přímo do místa nárazu. Vědci si myslí, že právě takový náraz vyhladil dinosaury, když meteor zasáhl Yucatán. Jednotlivé stříkance zasáhly Evropu a dosáhly až na sever do tundry.

Vlna plazmatu se přelila přes většinu Severní Ameriky. Řekněme, že tenhle meteor by přilétl od západu. Úplně ze všeho nejdřív bychom viděli nebo alespoň by nám někdo hlásil vzdušnou stopu, poté co by vlétl do atmosféry – vypadalo by to přinejmenším jako jasná padající hvězda na denní obloze. Pak bychom měli pozorovat kusy hořícího kamene, dopadající odsud až do Cocoy.“

„Což se ovšem nestalo,“ přikývl velitel praporu. „Úřad šerifa Orange County chce do oblasti vyslat vrtulník, aby mohli odhadnout rozsah škod a zjistit, co se tam děje. Samozřejmě mají vlastního člověka na biologické a chemické ohrožení, ale chtějí tam mít někoho z armády, kdo ví něco o jaderných zbraních. Vy jste jediný člověk, který by mohl odpovídat požadavku. Přihlásíte se k tomu úkolu dobrovolně?“

„Ano, pane,“ vyhrkl okamžitě Crichton a v očích mu zajiskřilo.

„Může to být nebezpečné,“ podotkl velitel.

„Nebezpečné bylo i řízení auta po dálnici číslo jedna, pane,“ odpověděl specialista. „Ale dal bych ruku za to, abych se dostal do prvního průzkumného týmu. Pro nás je to totéž jako pro pěchotu vrazit jako první do dveří. A tohle jsou pro každého specialistu na jaderné, biologické a chemické zbraně dveře do ráje.“

„Dobře,“ přikývl velitel praporu a usmál se. „Zavolám jim a pak se spojím s náčelníkem štábu.“

~ ~ ~

„Nu, tak to byl náčelník armádního štábu,“ prohlásil ministr obrany. Z Washingtonu na Camp David to trvalo vrtulníkem UH-60 Blackhawk čtyřicet minut. Celkem byly vyslány tři, aby dopravily z hlavního města poradkyni pro národní bezpečnost, ministra vnitřní bezpečnosti, ministra obrany a náčelníka štábu. Viceprezident se nacházel na palubě Air Force Two, který kroužil nad Středozápadem, ale byl v telefonickém kontaktu. „Mluvil s velitelem místní jednotky Národní gardy. Jeho průzkumné týmy zatím nepotvrdily ani stopu po radiacním zamoření a nedošlo k EMP. Také říkal, že podle všeho nešlo ani o dopad meteoru. Nevím jistě, jak velkou jistotu tomu můžeme přikládat – podle všeho se v této věci spoléhá na názor vojína a posuzování dopadů meteorů nebylo součástí jeho výcviku.“

„V tom se vojín shoduje s FEMA,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „A totéž tvrdí Space Command. Pozorované stopy prozatím nejsou ani v nejmenším shodné s nárazem meteoru a osobně mám podezření vždycky, když nějaký meteor dopadne na výzkumnou laboratoř.“

„Tak co to tedy bylo?“ zeptal se prezident. Na dvacet minut si zdírmil a teď přecházel po místnosti a občas se podíval na televizi. „Jaké jsou odhady obětí na životech?“

„Zatím ještě čekáme,“ prohlásil ministr vnitřní bezpečnosti. Technicky měl výsledky vyšetřování FEMA podávat on, protože federální agentura pro zvládání krizí spadala pod ministerstvo vnitřní bezpečnosti. Ale měl poradkyni pro národní bezpečnost rád a vážil si jí natolik, že z toho nehodlal dělat událost. Kromě toho byl povahou flegmatik – člověk, který v krizi nikdy nespěchal, ale zůstal klidný a dělal okamžitá, racionální rozhodnutí. Mnoho lidí si myslelo, že ho prezident dosadil do úřadu jako výraz vděku za to, že byl guvernérem významného rozhodujícího státu při prezidentských volbách, ale své místo získal právě díky rozhodné povaze. „FEMA nám nechce dát ani všeobecný počet, ale dokázal jsem z nich vypáčit neoptimističtější odhad, který zněl: padesát tisíc.“

„Můj bože,“ zašeptal prezident.

„Ano, pane,“ připustil ministr, „je to velmi špatné. Ale máme oblast pod kontrolou, škody se nešíří a místní pohotovostní oddíly reagují nejlépe, jak dokáží.“

Zazvonil telefon a sluchátko zvedla poradkyně pro národní bezpečnost. Podala je prezidentovi. „Váš bratr, pane,“ řekla. „Hej, Jebe,“ řekl do sluchátka prezident klidně. „Černý den.“

„Ano,“ pokračoval po chvilce.

„Dobře, hned,“ dodal. „Hodně štěstí a Bůh ti žehnej.“

Podal sluchátko zpátky poradkyni a kývl na ministra vnitřní bezpečnosti.

„Tohle byla oficiální žádost guvernéra o vyhlášení stavu nouze. Myslím, že tím se to řeší.“

„Řeknu to svým lidem,“ přikývl ministr, vstal a vyšel z místnosti.

Zpravodajské vrtulníky, jež se na televizní obrazovce pohybovaly v okolí prachového mračna, zaměřily kamery na zelenobíle označený

stroj úřadu šerifa Orange County, který přilétl k místu zkázy. Bylo teď už na první pohled vidět, že celé okolí místa výbuchu bylo zbaveno zeleně i domů, ačkoli tu a tam zůstaly patrné základy budov. Vrtulník se přiblížil pomalu a vznášel se nízko nad zemí, takže vítr od vrtule přidával další prach k oblaku, jenž se pomalu posouval k západu.

„Máme tady první průzkum,“ řekl ministr obrany tiše. Národní vojenské centrum velení už přišlo s vlastními odhady počtu obětí. Centrum velení pracovalo s programy a protokoly, které v tomto ohledu vycházely z teorií založených dávno za dob studené války. Jejich odhad, podpořený špičkovými modely, které serverová farma zpracovávala celých patnáct minut, tvrdil, že odhad federální agentury pro zvládání krizí je příliš nízký.

Zhruba o celý řád.

~ ~ ~

„Už jsme zvedli trochu prachu,“ zavolal Crichton, pootevřel dveře vrtulníku a vysunul ven čidlo Geigerova počítače. „Zůstaňte na místě.“

„Je to určitě bezpečné?“ zeptal se ho muž z tísňového centra – jeho hlas byl tlumený chemickým ochranným oblekem a přes řev rotorů skoro nebyl slyšet.

„Ne,“ odpověděl Crichton. „Ale přece nechcete umřít v posteli, ne?“

Muž z tísňového centra – Crichton ani nezaslechl jeho jméno – byl zvyklý vyrazet k nebezpečným haváriím na floridské dálnici číslo 4. Věděl všechno o tom, jak vyřešit problém převržené cisterny s kyselinou fluorovodíkovou. Dokonce by dokázal uklidit a vyčistit silnici od rozsypaného nákladu radioaktivního materiálu. Ale zkoumání následků jaderného výbuchu rozhodně nezapadalo do jeho běžného pracovního rozvrhu.

Nezapadalo ostatně ani do Crichtonova běžného pracovního rozvrhu. Jenže ten měl přinejmenším manuály, kterými se mohl řídit. A velice rychle si je pročetl, zatímco se připravoval na misi. Kapitoly ohledně pozemního průzkumu už znal nazpaměť dávno, ale o leteckém průzkumu se dočetl pouze v knihách, jež předpokládaly, že

příslušná letadla a vrtulníky jsou vybaveny vnějšími systémy. Protože vrtulník úřadu šerifa vnějšími systémy vybaven nebyl, prolistoval manuál až dozadu, kde našel sekci, týkající se „nouzového polního leteckého průzkumu“. Ta byla daleko stručnější než standardní metody. V podstatě se patřičné postupy daly shrnout do dvou vět: přiblížte se ke zničené zóně, držte se proti větru, zvedněte trochu prachu a měřte. Jestli to bude zářit, co nejrychleji odtamtud vypadněte.

Výsledky měření jeho Geigeru ukazovaly normální hladinu radiace.

„Nebyl to jaderný výbuch,“ řekl.

„Co?“ houkl na něho pilot. Sice byli všichni vybaveni sluchátky s mikrofonom, ale ta přes chemický oblek moc dobře neseděla.

„Je to čisté!“ zavolal na pilota. „Let’te blíž!“

„Jak blízko?“

„Tak blízko, jak to jen půjde,“ řekl Crichton. „Nebo ten vrtulník posaďte na zem a já tam dojdu pěšky.“

Vrtulník se pomalu posouval kupředu a Crichton nechal čidlo Geigeru vystrčené ven nad lyžinou. Na displeji stále nebylo vidět nic neobvyklého.

„Posaďte to na zem!“ zavolal Crichton. „Pořád máme čisto! Potřebuji udělat měření na zemi!“

„Určitě?“ zeptal se pochybovačně pilot.

„Žádná radiace tu *není*!“

„Já vidím totéž,“ řekl muž z tíšňového centra a podíval se na armádního specialistu. „Tohle ale nedává smysl.“

„To mi povídej,“ potřásl Crichton hlavou.

„Počkejte!“ zavolal na ně druhý pilot. Zatímco pilot hledal přiměřeně rovné místo k přistání, vyhlížel předním sklem ven.

„Vidím něco u základny toho oblaku prachu.“

V oněch místech visel hustý závoj prachu a nedopadalo tam ani světlo slunce, které se stále ještě nevyšplhalo do nadhlavníku. Ale poblíž povrchu se nacházela oblast, jež byla ještě temnější. Byl tam samozřejmě také kráter, který vypadal jako pozůstatek po obrovské bombě. Temnota se ale nenacházela na samotném dně kráteru. Pak krátký závan větru odsunul oponu prachu na stranu a objevil se zdroj

temnoty. Byla to koule inkoustově černé tmy – daleko temnější než prostor mezi hvězdami, viditelný za bezoblačné noci. Zdálo se, jako by pohlcovala okolní světlo. A vznášela se nad dnem kráteru – zhruba v místech, kde se před výbuchem nacházela úroveň země.

„Vypadá to jako černá díra!“ vykřikl druhý pilot vrtulníku. „Letíme pryč!“

„Ne!“ zavolal Crichton. „Podívejte se na ten prach! Kdyby to byla černá díra, tak by ho do sebe nasávala!“ Popravdě řečeno měl pocit, že takhle veliká černá díra by do sebe nasála prach, vrtulník a většinu Floridy, pokud ne rovnou celý svět, daleko rychleji, než by to kdokoli dokázal sledovat. Na první pohled do sebe žádný prach nenasávala, ale po chvílce pozorování si uvědomil, že prach, který do ní zavál vítr, se nevynořuje ven.

„Zavolám zpravodajské vrtulníky a jeden z nich sem vezmu, aby snímal obraz,“ zavolal pilot přes rameno. „Víte naprosto *jistě*, že tu není žádná radioaktivita?“

Crichton se podíval na přístroj, který držel zapomenutý v ruce, a zavrtěl hlavou. „Pořád nic,“ odpověděl.

„Dobře,“ řekl pilot, přepnul frekvence a zamumlal něco do mikrofону. Crichton se podíval ven z postranního okénka a všiml si, že jeden – pouze jediný – vrtulník se začal přibližovat k nim. Bylo jasné, že potřeba natočit senzaci daleko překonávala varování selského rozumu. Obrátil se zpátky, aby sledoval kouli, která podle všeho nedělala vůbec nic, a překvapeně vykřikl, když z ní spodem něco vypadlo do prohlubně kráteru.

Byl to nějaký obrovský hmyz.

Ne.

Bylo to... Mělo to na sobě černé a červené skvrny – ne jako slunéčko sedmitečné, ale podobného odstínu. A bylo to... jeho vnímání perspektivy se podivně proměňovalo. Nemohlo to být zdaleka tak velké, jak to vypadalo – ale jestli tomu tak nebylo, tak byl pilot na předním sedadle vrtulníku sotva velký jako dítě a jeho hlava měla velikost baseballového míčku. Crichton potřásl hlavou, zatímco se věc pomocí příliš mnoha nohou otočila a vstala. Její tělo mělo tvar zhruba podobný švábovi, ale mělo rudé a černé zbarvení a příliš mnoho nohou. Tvor vypadal podivně. Všechno *na něm*

vypadalo podivně. Jen samotný pohled ho dokázal vyděsit víc, než se to kdy povedlo sebevětšímu pavoukovi, kterého v životě viděl – a že tady na Floridě dorůstali do rekordních velikostí.

Nepocházelo to z tohoto světa. Nepocházelo to z tohoto času. Nebo z jakéhokoli jiného času v minulosti. A jak doufal, ani ze žádného jiného času v budoucnosti. Bylo to odjinud.

Byl to mimozemšťan.

„Ale do hajzlu,“ zašeptal.

2.

„Předpokládáme, že většina univerzitního sboru fakulty byla v době, kdy došlo k události, mimo univerzitní areál.“ Muž, který podával hlášení, spadl pod federální úřad po vyšetřování – FBI patřila mezi tucet agentur, jež se snažily zjistit, co se vlastně během „události“ stalo a co k ní vedlo. Celá záležitost zatím ještě nezískala žádnou nálepku se jménem. Nebyl to „nový Pearl Harbor“ ani „nové jedenácté září“ ani „nový Challenger“ – prozatím to byla prostě a jednoduše „událost“. Koneckonců k tomu došlo teprve dnes ráno. Během zítřka, nebo možná pozítří, popozítří, tomu nějaký novinář vymyslí přezdívku, jež se uchyť. Ale prozatím o celé věci lidé, kteří seděli přilepení k televizním obrazovkám a zahlcovali telefonní linky, mluvili stejně jako mluvčí Bílého domu – jako o „události“.

„Pravděpodobně proto, že jich většina bydlela poblíž univerzitního areálu,“ dodal muž z FBI. „Rektor ale bydlí ve Winter Parku, což je mimo oblast zkázy, a jeden z našich agentů ho kontaktoval. Centrum události, kde se...“

„Koule,“ napověděla poradkyně pro národní bezpečnost. „Nebo možná díra.“

„Kde se nyní koule... vznáší...“ pokračoval muž z FBI nejistě, „odpovídá místu, kde se nacházela laboratoř částicové fyziky.“

„Průmyslová nehoda,“ řekl prezident pobaveně a zasmál se. V tomto okamžiku už měl k dispozici odhady ministerstva obrany a upravené odhady FEMA a patřičná čísla v průběhu dne neustále

stoupala, ale přesto si nedokázal pomoci. „Matka všech průmyslových nehod. Kdo?“

„Rektor sice nechtěl na nikoho ukazovat přímo,“ řekl muž z FBI, „ale máme za to, že šlo o důsledek nezdařeného experimentu, který vedl tento muž.“ Na displeji se objevila vzdáleně asijsky vyhlížející tvář. „Profesor Ray Chen, bakalářský titul a doktorát z fyziky z University of California. I přes to, jak vypadá, je to Američan třetí generace. Bývalý profesor na MIT. Profesor pokročilé teoretické fyziky na Univerzitě centrální Floridy. Podle všeho se sem přestěhoval i přes nižší plat a relativní prestiž univerzity kvůli bostonskému počasí.“

„Proč se nepřestěhoval do Kalifornie?“ zeptal se prezident a pak mávl rukou. „Na tom nezáleží, to není relevantní.“

„Jen částečně, pane prezident,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „Díkybohu za to, že se to stalo tady, a ne na MIT nebo JPL. Kdyby se jednalo o některé z těchto center, měli bychom situaci s miliony mrtvých. Něco málo o doktoru Chenovi vím, ale není toho moc.“

„Bobe?“ obrátil se prezident na poradce pro vědu. Ten sice nepatřil mezi členy nejvyššího poradního sboru, ale k tomuto zasedání byl z očividných důvodů přizván. Jeho odbornost však spočívala v molekulární biologii a imunologii; na své místo byl vybrán díky teoretickým zkušenostem v oblasti biologického boje, protože všichni očekávali podobně vedený útok ze strany teroristů. Věděl, že je naprosto mimo svůj obor.

„Poradkyně pro národní bezpečnost má pravděpodobně v této oblasti lepší informace než já,“ odpověděl. „Potřebujeme fyzika – a zatraceně dobrého, který dokáže myslet za pochodu. A potřebujeme ho brzy.“

„Pane prezident,“ ozval se ministr obrany. „Když se ukázalo, že epicentrem výbuchu byla budova částicové fyziky, řekl jsem svým lidem, aby mi nějakého fyzika našli. Má zkušenosti s pokročilou fyzikou a strojařinou, a navíc je prověřený na stupeň Top Secret kvůli práci, kterou dělá pro ministerstvo. Pracuje jako konzultant pro jednoho ze smluvních dodavatelů.“

„Jak rychle?“ zeptal se prezident s úsměvem. „Chci říct – jak rychle sem může přijít?“

„Už je v budově, pane,“ řekl ministr obrany tiše. „Nerad bych narušoval něčí kompetence, ale...“

„Přiveďte ho,“ odpověděl prezident.

„Akademický suchar,“ zamumlal ministr vnitřní bezpečnosti a usmál se. „Nic ve zlém,“ dodal k poradci pro vědu.

„To je v pořádku,“ odpověděl vědec, který nepublikoval během posledních sedmi let jediný článek. „Kudy se k vám dostal, pane ministře?“

„Přes NASA a smluvní dodavatele pro obranu,“ řekl ministr obrany. „Má doktorát z fyziky, leteckého inženýrství, optiky, elektroinženýrství a několika dalších věcí. Správný chlap. Pálí mu to, je chytrý jako opice a pracuje rychle.“

„Bude mu tak padesát a bude mít pleš,“ uchechtl se ministr vnitřní bezpečnosti. „Třicet kilo nadváhy, pětibarevnou propisku v jedné kapse a kalkulačku ve druhé.“

Ministr obrany se pouze usmál.

Muž, kterého do místnosti přivedli agenti Secret Service, měl jen trochu pod normální výšku. Světle hnědé vlasy měl trochu rozčuchané a na skráních už mu začínaly ustupovat. Pohyboval se jako gymnasta nebo mistr bojových umění, a jestli měl na těle jediný gram tuku, tak ho nebylo vidět. Na pažích, jež vypadaly podivně hladce, se mu vlnily svaly. Měl světle modré oči a tvář, kterou jako by vytesali z kamene a v Hollywoodu by způsobila poprask. Na sobě měl světlezelenou hedvábnou košili, obnošené modré džíny a kovbojské boty.

„Dámy a pánové, doktor William Weaver,“ řekl ministr obrany s mírným pobavením v hlase. „Starší vědecký poradce společnosti Columbia Defense.“

„Omlouvám se za to, jak jsem oblečený, pane prezidente,“ řekl vědec a posadil se na židli, která mu byla nabídnuta. „Nevěděl jsem, že budu tenhle víkend potřebovat oblek, takže je mám všechny doma ve skříni.“ V hlase mu zazněl lehký, avšak nezaměnitelně protáhlý jižanský přízvuk.

„To není problém,“ řekl prezident a mávl rukou. Na rozdíl od předchůdce trval na tom, aby byli jeho lidé při vyřizování státních záležitostí vždy v saku a kravatě, a sám se během pracovní doby nepřevlékal. Jakmile se přepravil z Camp Davidu do Washingtonu, okamžitě se převlékl do obleku a všichni členové jeho štábu na sobě měli oblek či kostým. „Kde jste doma?“ zeptal se. „Nebydlíte ve Washingtonu?“

„Ne, pane,“ odpověděl Weaver. „Dojíždím sem z Huntsville.“

„Prozatím pro vás nemáme příliš mnoho konkrétních informací,“ řekl prezident. „Ale tato ranní událost podle všeho vznikla v budově částicové fyziky Univerzity centrální Floridy. Máme za to, že mohla být důsledkem něčeho, na čem tam pracoval fyzik jménem... jak se jmenoval?“ otočil hlavu k nejužšímu kruhu.

„Ray Chen,“ odpověděla poradkyně pro národní bezpečnost, zatímco nově příchozího muže pozorně sledovala.

Weaver zavřel oči a zašklebil se. „Ray Chen z MIT?“ zeptal se, aniž je otevřel.

„Ano,“ přikývla poradkyně pro národní bezpečnost.

„No tak to ti teda přeju všechno nejlepší, Rayi,“ řekl vědec polohlasně s pohledem upřeným ke stropu. „Právě ses dostal do všech učebnic fyziky.“ Podíval se znovu na prezidenta a zamyšleně přimhouřil oči. „Mohu vám poskytnout pár odhadů, pane prezidentě. Nebude to sice nic víc, ale jsou to alespoň informované odhady. Řekněme stupeň sedm na stupnici od nuly do deseti.“

„To bude prozatím stačit,“ přikývl prezident. „Jak špatné to je?“

„Zdaleka ne tak špatné, jaké by to být mohlo,“ odpověděl Weaver zešíroka a bylo jasné, že se snaží zjistit, jak má správně formulovat odpovědi. „Jedna možnost byla ta, že bychom všichni prostě v jediném okamžiku zmizeli, jako bychom tu nikdy ani nebyli. Nepravděpodobné, ale možné. Budu se vám to snažit vysvětlit a pokusím se vás varovat, když se dostanu na pole naprosto nepodložené spekulace.“

„Pusťte se do toho,“ přikývl prezident.

„Ray Chen pracoval na částici, které se říká Higgsův boson,“ řekl Weaver a potřásl hlavou. „První věc, kterou si musíte zapamatovat, je to, že kvantová mechanika dokáže normálního člověka přivést do

blázince, takže kdyby vám náhodou připadalo, že mluvím z cesty, tak si uvědomte, že problém je ve fyzice, a ne ve mně. Higgsův boson je teoretická částice, kterou pojmenovali po skotském fyzikovi Peteru Higgsovi – ten ji navrhl jako způsob vysvětlení některých jevů, pozorovaných v částicové fyzice a fyzice vakuových polí. Někteří vědci, a zvláště spisovatelé vědeckofantastické literatury, věří tomu, že tato částice sama o sobě obsahuje vesmír. Mně vždycky připadalo, že takováhle teorie je jen další pokus o vysvětlení kolísání energie v bodě nula. Nebo naopak.“

„Myslíte galaxii?“ zeptal se ministr obrany.

„Ne, pane ministře,“ zavrtěl Weaver hlavou. „Myslím celý vesmír. Veškerou fyziku, ze které by se mohl skládat takový vesmír, který by byl úplně stejný jako ten náš – všechnu matematiku, všechny galaxie, které by se mohly vytvořit. Teoreticky.“

„To je ale...“ Ministr vnitřní bezpečnosti zmlkl a zasmál se. „Není to šílené, ale je to jen fyzika, že?“

„Přesně tak, pane,“ přikývl Weaver. „Problém je v tom, že k vytvoření takového Higgsova bosonu potřebujete strašlivou spoustu energie. CERN ve Švýcarsku na tom pracuje už celou věčnost – zatím bez výsledku. Jenže další problém spočívá v tom, že je tu ještě další teorie – ta zase tvrdí, že jakmile se vytvoří, mohl by prostě... nastoupit na místo našeho vesmíru.“

„Nastoupit na místo?“ zvedl prezident obočí. „Myslíte tím, že by ho nahradil?“

„Víceméně, pane prezidente,“ přikývl fyzik. „Právě proto jsem řekl, že to nedopadlo tak špatně, jak to dopadnout mohlo. Možná jsme ani nemuseli tušit, že se něco stalo, a byli bychom během jediného okamžiku pryč. Od letů na Měsíc až po Monu Lisu – všechno pryč, ve zlomku sekundy, jako by to nikdy neexistovalo. Stejně jako všechno ostatní v našem vesmíru. Nejsilnější argument proti téhle teorii je, že se nic takového nepřiřadilo a něco někde v tomhle rozlehlém vesmíru, který známe, už muselo někdy dřív Higgsův boson vytvořit.“

„Chápu,“ přikývl prezident.

„Nebo je dokonce možné – a myslím, že se tímhle blížíme k pravdě ještě blíž – že Higgsův boson mohl otevřít díru do jiného

vesmíru. Rozumějte, i když se vám podaří nějakou vytvořit, nemusí vydržet příliš dlouho. Tím, že se druhý vesmír otevřel tomu našemu, tam teprve mohl vzniknout čas jako takový. Během několika nanosekund, kdy existoval v našem vesmíru, mohlo v tamtom vesmíru dojít k velkému třesku – v podstatě by se dalo říct, že jsme ten vesmír jako takový vytvořili – k všeobecnému ochlazení, vzniku hvězd, vzniku planet, vzniku života, rozpínání a pak zhroucení. Miliardy a miliardy let tamtoho vesmíru zhuštěných do doby, kterou zabere počítači v tomto vesmíru výpočet příkladu dva plus dva. Vím, že jste bohabojný člověk, pane prezidente, ale když přijde na teorii Higgsova bosonu, mohl být Bohem nějaký Ray Chen, který někde řekl: „Uvidíme, co to udělá,“ a stiskl spínač.“

„Takže rozumíte tomu, co se stalo?“ zeptal se prezident. „Proč by ale někdo něco takového dělal, pokud by bylo to, co jste říkal, jedním z možných důsledků?“

„Nu, řekněme, že známé negativní důsledky se nacházely na velice nízké úrovni pravděpodobnosti, pane prezidente,“ odpověděl Weaver. „Byly studovány znovu a znovu a nikdo na ně nebral zřetel. Já sám na ně zřetel nebral a pořád si myslím, že jsem udělal správně. Pokud byste vyvolal Higgsův boson normální cestou, došlo by patrně jen ke krátkému záblesku světla, vzniklo by několik sekundárních částic a bylo by po všem. Možná byste ani nedokázal říct, jestli se vám to povedlo, nebo ne. Jenže tohle je normální způsob, který by potřeboval obrovské lineární urychlovače.“

„Jeden takový na univerzitě měli,“ ozval se muž z FBI a podíval se do poznámek. „Nejdřív jsme připisovali výbuch nehodě při jeho používání.“

„Což znamená, že toho moc nevíte ani o středoškolské fyzice, o těchhle věcech nemluvě,“ poznamenal Weaver nevzrušeně. „Takhle velký výbuch byste ani zdaleka nedokázali vyvolat s tím univerzitním kolidérem, který nemá ani čtyři metry na délku. Normálně z něčeho podobného nedostanete Higgsův boson ani náhodou. K tomu byste musel mít jeden z těch supervodivých superkolidérů, jaké staví v Texasu. Tohle byl jeden z plánovaných experimentů. Jenže Ray Chen chtěl vyvolat svůj Higgsův boson.“

„Ale proč, proboha?“ zeptal se prezident. „Pokud je možné, že to vymaže veškerý život na celé Zemi?“

„Proč jste chtěl, aby vyhrál Světovou sérii tým, kterému fandíte, pane prezident?“ opáčil Weaver. „Kromě toho by nám jeho vyvolání a pozorování rozpadu prozradilo mnohé o tom, jak opravdu funguje náš vesmír. Pochopení fyziky je základ všeho, pane prezidente. Všeho od mobilních telefonů až po nejtěžší naváděné bomby. A Ray v tom byl zatraceně dobrý. Pálilo mu to a byl přesně natolik praštěný, aby dokonale rozuměl kvantové fyzice. A měl za to – pokud jsem četl jeho odborné články správně – že existuje způsob, jak najít k vyvolání Higgsova bosonu zkratku. Nebudu zacházet do zbytečných podrobností, ale myslel si, že za jistých podmínek je možné změnit fyzické vlastnosti velice omezené oblasti. A právě díky těmhle změněným fyzikálním vlastnostem dokážete Higgsův boson vyvolat. Myslím, že v tomhle určitém případě mu to s tou zkratkou prostě nějak nevyšlo.“

„Myslíte, že změnil fyzikální vlastnosti v omezené oblasti?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost. „Mohlo by to způsobit takový výbuch?“

„Patrně,“ přisvědčil Weaver. „Ale pravděpodobně ne. Právě teď máme na krku něco na způsob brány. Mějte se mnou trpělivost, protože vám teď řeknu pár odhadů, které můžete klidně označit jako střelbu naslepo. To, co tu teď máme, by mohla být všeobecná inverze; z pozice vně jsme přešli dovnitř.“

„Cože?“ zeptal se prezident nejistě.

„Představte si balón, pane prezidente,“ řekl Weaver a zamračil se – hledal způsob, jak vyjádřit velice složitou teorii pomocí jednoduchých přirovnání. „Uděláte do balónu díru a vzduch unikne ven. Ale pořád máte stejný balón. Ted' si představte, že do té díry strčíte ruku a obrátíte balón naruby. Jestliže jsme se nacházeli na jeho plášti, teď se nacházíme uvnitř.“

„To je...“ řekl ministr vnitřní bezpečnosti a pak se odmlčel.

„Šílené, jistě,“ přikývl Weaver. „Věc se má tak, že pokud by došlo ke vzniku Higgsova bosonu, byl by to vesmír. Při špatných podmínkách bychom byli do tohoto vesmíru vtaženi a ten by se stal

vnějším vesmírem. Dokážu si představit, že by to provázely jisté druhotné jevy.“

„Jako třeba jaderný výbuch,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost suše.

„Jako třeba velice silné uvolnění kinetické energie,“ opravil ji stejně suše Bill Weaver. „Které by se ovšem zatraceně podobalo jadernému výbuchu. A v tomto okamžiku se dostáváme do oblasti čiré spekulace, protože neexistuje žádná teorie, která by podporovala to, s čím jsme se tu setkali. Ta velká černá koule *může* být boson, ale rozhodně neodpovídá teorii Higgsova bosonu nebo jeho účinků. Ano, něco z ní vyšlo, a ano, může to pocházet z vesmíru tohoto Higgsova bosonu, ale ani tentokrát to neodpovídá teorii. Nic odtamtud by nemělo být schopno průchodu z jejich vesmíru do našeho, stejně jako my bychom neměli dokázat přecházet z našeho vesmíru do jejich. Kromě toho by měl onen tvor žít podle odlišných fyzikálních zákonů – tak odlišných, že měl okamžitě zemřít, nebo – což by bylo daleko pravděpodobnější – vybuchnout. Měl následovat další výbuch podobný jadernému, ale daleko větší, protože by se celá hmota toho tvora najednou přeměnila v energii. Což se však nestalo. Máme před sebou bránu nebo červí díru. Pravděpodobně na jinou planetu. Možná na planetu v našem vesmíru. Mohla by vést do budoucnosti, ale patrně tomu tak nebude. Hlavní otázka v tomto okamžiku zní: je stabilní? Uzavře se sama od sebe? Dojde k nějakému přenosu energie z planety nebo vesmíru jejího vzniku na tuto planetu? Rozpíná se? Nebo se smršťuje? A – což je nejspíš nejzajímavější ze všeho – co se nachází na druhé straně? Jiný svět? Svět plný bran? Tohle jsou však už vážně divoké odhady, které nemají se slušnými spekulacemi nic společného.“

„Dobrá, takže máme bránu a žádnou teorii ohledně jejího vzniku?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„Ne, paní,“ odpověděl Weaver, „ale mám nějakou představu ohledně toho, *jak* se mohla zformovat – představu, založenou na některých studiích Raye Chena, jež se týkaly spíše strojařiny než fyziky, ale dopočítání fyziky by nám nemělo trvat moc dlouho. Jakmile víte, že je něco možné, zvlášť když to přitom můžete

studovat, máte devadesát procent cesty za sebou. Další podobný pokus by ale mohl vyvolat přinejmenším stejný výbuch.“

„S výbuchy si dokážeme poradit,“ přikývl ministr obrany. „Samozřejmě za předpokladu, že by k nim došlo na místě, jako je třeba Los Alamos. Na střelnici, ne v laboratoři, to se rozumí.“

„Chtěl bych, aby byla jasná jedna věc,“ vložil se do hovoru prezident. „Rozhodně nechci, abychom v něčem podobném pokračovali, dokud se v tom daleko lépe nevyznáme. Ani v MIT, ani v Kalifornii, ani v Los Alamos. Už takhle máme dost problémů s terorismem. Nechci, aby města vybuchovala jako prskavky. A nechci mít na krku další čtvrt milion mrtvých.“

„Omlouvám se, pane prezidente,“ řekl Weaver, „pokud jsem nějak překročil mez.“

„Vůbec ne,“ odpověděl prezident. „Jen jsem v tom chtěl mít jasno.“

„Doktore Weavere, mohu se vás na něco zeptat?“ ozval se vědecký poradce. „Studie Raye Chena patřily mezi volně přístupné zdroje, je to tak?“

„Ne, pane, nepatřily,“ zavrtěl Weaver hlavou. „Kdyby patřily, tak by přece prezidentovo rozhodnutí nedávalo smysl, že?“

„A odkud...?“ řekl vědecký poradce, ale pohled na zvednuté obočí ministra obrany ho umlčel.

„Doktor Weaver,“ prohlásil ministr, „má skrze zapojení do programů ministerstva obrany přístup k tajným materiálům...“

„Takže chcete říct, že je to projekt ministerstva obrany?“ ozval se ministr vnitřní bezpečnosti a tučná tvář mu zrudla vzteky. „Takže celou dobu vlastně šlo o vývoj bomby?“

„Ne,“ odpověděl ministr obrany rozhodně a pevně. „Raději necháme divoké dohady tisku, co říkáte? Doktor Chen dostal grant Národní akademie věd,“ řekl a kývl bradou k vědeckému poradci, který sebou trhl. „Kromě toho také ze tří nevládních agentur a z ministerstva obrany. Většinou šlo o soukromé financování. Ale pokud jde o grant ministerstva obrany – a věřte mi, že jich vydáváme spoustu na mnoho různých projektů – tak musel podávat veškeré dílčí zprávy a hlášení tajně. Nevím úplně jistě, že neexistuje nic, co by mohlo patřit pod volně přístupné zdroje, ale všechno, s čím přišel

rok zpátky, je přísně tajné. Nevím vlastně ani, proč od nás dostal grant, to přiznávám. Ale financujeme spoustu čistě teoretických projektů, protože se to někdy vyplatí.“

„A vy jste viděl tyhle utajené dokumenty?“ zeptal se Weavera prezident.

„Ano, pane,“ přisvědčil doktor. „Měl jsem zájem o fyziku celé záležitosti. Pokud totiž dokážete změnit fyzikální zákony v ohraničené oblasti, můžete provést spoustu zajímavých věcí, pane prezidente. Nepředpokládal jsem, že by mohlo dojít k takovému výbuchu, jinak bych spustil poplach. Ale má to zajímavá využití. Změňte v omezené oblasti gravitační síly a dostanete daleko lepší vrtulník. Nemluvě o tom, jak by to odlehčilo pěchotě. Změňte fyzikální zákony jiným směrem a... ano, možná dostanete výbuch. Přemýšlel jsem o jiných využitích pro lidi, kteří mi platí mzdu, pane prezidente. Kromě toho, že mě fascinovala matematika. Ale tohle jsem vůbec nepředpokládal.“

„Dobrá, takže tu máme bránu a fyziku, které nerozumíme – ale kterou můžeme nakonec pochopit,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „Ale protože nerozumíme fyzikálním zákonům, na nichž to všechno stojí, nevíme, k čemu to může vést.“

„Ne, to nevíme, paní.“

„Ale je úplně jasné, že na druhé straně se nachází nějaký svět,“ řekl prezident. „Doktore Weavere, byl byste ochoten do toho světa jít? Za předpokladu, že by na něm dokázal přežít člověk?“

„Pane, potřeboval byste rotu námořní pěchoty, abyste mě od té brány udržel stranou,“ řekl Weaver nadšeně.

„Je zvláštní, že to říkáte právě takhle,“ usmál se ministr obrany.

~ ~ ~

„Jsem speci... seržant Crichton, pane,“ řekl Crichton a zasalutoval důstojníkovi námořnictva v polní uniformě s pouštní kamufláží. „Já jsem ten, kdo provedl první odhad a měření.“

„Poručík Glasser,“ řekl důstojník jednotek SEAL, oplatil mu zasalutování a pak mu podal ruku. „Viděl jsem, jak jste na to šel. Dobrá práce.“

„Děkuji, pane,“ přikývl Crichton. Věděl, že mu hrdost začíná stoupat do hlavy, ale netušil, co si s ní má počít. Velitel praporu o něm poslal pochvalnou zprávu samotnému náčelníkovi štábu. Jeho odhad ohledně toho, že nejde o jadernou zbraň, že nejde o dopad asteroidu a že je to v podstatě nějaká forma brány, dorazil nahoru dříve, než k tomu došla FEMA, národní vědecký poradce a bůhví kdo ještě. A teď mu ještě ke všemu vysekl pochvalu SEAL.

Glasser jen pokývl hlavou a zahleděl se na díru. Jeho tým sem dorazil z letecké základny vojenského letectva McDill v Tampě, domova velitelství zvláštních operací, kde procházel výcvikem a zvykal si na práci s novým velitelem. Takovým zbytečným věcem se většinou dokázaly jednotky SEAL vyhýbat, ale nový velitel velitelství zvláštních operací nastoupil na své místo z armádních zvláštních jednotek a jako příslušník zelených baretů neměl příliš velké zkušenosti s velením nebo prací s jednotkami SEAL, ani s většinou ostatních podřízených. Tým byl vybrán, protože byl v dosahu, navíc neměl nic důležitého na práci a jeho příslušníci pokrývali širokou paletu zkušeností – od štábního poddůstojníka Millera, který oblékal uniformu jednotek SEAL už v době, kdy byl Ježíš Kristus ještě desátník, a od Grenady prošel každou pozemní nebo námořní operací, až k námořníkovi první třídy Sansonovi, který si ještě nestačil vysypat z bot písek z Coronada.

A zničehonic si nestačili ty boty ani vyčistit a už je naložili do dodávek a v doprovodu policejní eskorty bleskově přesunuli do Orlanda, kde je vyklopili uprostřed kouřících trosek města, které náhle vypadalo jako Bejrút. Viděli toho v televizi tolik, že měli jisté ponětí, co se děje, ale v televizi toho nebylo vidět o moc víc než pár chlapů z Národní gardy, jak stojí kolem rozsvícených reflektorů a popíjejí kávu.

To a ještě ta koule.

„Pokud dojde k průniku do koule z naší strany, tak ho budeme mít na starosti my,“ řekl Glasser. „Nemáme pro to žádný standardní prováděcí protokol, teď se pohybujeme na poli science fiction. Čtete science fiction?“ podíval se na seržanta.

Crichton nevěděl, co má odpovědět. Připadalo mu, že většina vojenských důstojníků byla schopná za četbu vědeckofantastické

literatury poslat člověka před polní soud. Ale zdálo se, že Glasserovi to nevadí.

„Já to čítával,“ řekl zamyšleně poručík. „Bývaly doby, kdy jsem měl na čtení spoustu času. Dělán si teď starosti spíš s biologickou nebo chemickou kontaminací z druhé strany. Co se stalo s tím broukem?“

„No, pane, ve skutečnosti už jsou to dva brouci,“ odpověděl Crichton a polkl. „Seržant Grant je se mnou vytahoval z té díry. Měli jsme na sobě ochranné obleky a později jsme provedli dekontaminaci.“

„Dekontaminační pěna by na brouky z jiného světa nemusela zabírat,“ podotkl Glasser. „Jak jsem ale říkal – žádný standardní prováděcí protokol nemáme.“

„Ano, pane, ale také jsme použili bělidlo,“ řekl Crichton tvrdohlavě. „A pane, jestli to dokáže čelit bělidlu, tak si myslím, že proti tomu nic z *tohohle* světa nepomůže.“

„Kde jsou brouci?“ zeptal se SEAL a pustil otázku bělidla z hlavy.

„Svázali jsme je se seržantem lepicí páskou, hodili je dozadu do našeho humvee, auto zamkli, okénka vytočili až nahoru a dali jsme tam velké cedule, aby nikdo auto neotevíral,“ řekl Crichton. „Ale jsou oba mrtví, pane. Po chvilce se prostě přestali hýbat.“

„Počítám, že něco na naší straně je pro ně jedovaté,“ přikývl Glasser. „Což je první dobrá zpráva, kterou jsem dneska slyšel. A stejně tak je špatná, protože to znamená, že na druhé straně může být něco jedovatého pro nás. Máte nějaký nápad?“

„Ne, pane,“ odpověděl Crichton. „Pohybovali se poměrně dobře a byli silní jako mezci. Seržant Grant mi s nimi pomáhal, protože si přivydělává na aligátoří farmě jako zápasník s aligátory. A oba jsme se pěkně zapotili, než jsme je dokázali vyřadit z provozu. Neútočili na nás nebo něco takového, ale bylo to jako jezdit na slonovi, jestli mi rozumíte; prostě se chovali, jako by vůbec necítili, že na nich ležíme – dokonce ani ten menší ne. Jestli můžu hádat, pane, tak bych řekl, že na druhé straně se nachází svět s vyšší gravitací a že je nakonec dorazilo něco v našem vzduchu – oxid uhličitý nebo kyslík. Je to jenom taková divoká domněnka, pane. Prošel jsem se kolem té

koule a provedl všechna možná měření, ale nic na přístrojích mi neukazovalo, že by z ní vycházelo něco škodlivého.“

„Takže vy čtete science fiction,“ řekl poručík a usmál se. „Crichton, ano?“

„Ano, pane,“ řekl seržant. „Kdysi jsem četl víc. Ale kdykoli se k tomu dostanu, tak si něco rád přečtu.“

„Mí chlapi dokáží zabít, cokoli uvidí,“ prohlásil Glasser zamyšleně. „Umí se pohybovat rychle jako blesk, jít kamkoli a udělat cokoli. Ale s výjimkou našeho štábního poddůstojníka, který si rituálně přečte *Hvězdnou pěchotu* pokaždé, když vyrážíme na zámořskou misi, si nemyslím, že by kterýkoli z nich kdy v životě přečetl vědeckofantastický román. Nebo přemýšlel o tom, jak se může lišit mimozemský svět od našeho. Máte k tomu nějaký komentář?“

„Myslím, že byste je měl pečlivě připravit na situaci, pane,“ řekl Crichton.

„Tohle je práce i pro vás, seržante,“ podíval se na něho poručík. „My bychom je měli pečlivě připravit na situaci. Věřte tomu, nebo ne, ale vojáci z jednotek SEAL jsou schopni poslouchat, co jim říkají lidé, kteří vědí, o čem mluví. A jsou chytrí, což je další věc, kterou vám spousta lidí nebude věřit. Na tom také může zatraceně záležet. Nebo na tom nemusí záležet vůbec.“

~ ~ ~

Orlandské mezinárodní letiště mělo označení MCO, což byla zkratka z McCoy. Tento název pocházel ještě z dob, kdy se na jeho místě nacházela základna amerického letectva McCoy – což bylo v dobách, kdy bezpečnost Spojených států proti sovětskému jadernému arzenálu závisela na doktríně vzájemného zaručeného zničení a strategické mezikontinentální bombardéry byly jedním z pilířů, na nichž doktrína stála.

MCO se rozrůstalo zároveň s tím, jak se velikostně i důležitostí rozrůstalo samotné Orlando, jež bylo původně malým městečkem s několika firmami napojenými na armádu, zábavními podniky a výzkumným střediskem. Přibývaly lety, přeplněné prostory a nakonec i ranveje. Ale hlavní rozjezdové dráhy byly stejné jako ty,

jež byly postaveny v padesátých letech dvacátého století a dokázaly na nich přistávat stíhačky F-15. Což byl přesně způsob, jakým se dostal do Orlanda doktor Weaver po letu ze základny Andrews, na který si ještě dlouho poté pamatoval.

Předpisy úřadu pro letectví přísně zakazovaly vojenským letounům překračovat hranici zvuku nad obydlenými oblastmi. Tryskáče, které dokázaly létat nadzvukovou rychlostí, tudíž musely provádět cvičné lety nad vodními plochami nebo neobyvatelnými pouštními oblastmi.

Bill Weaver už jednou v F-15 letěl a zažil i akrobatické obraty, jež mu měly obrátit žaludek naruby. Nepodařilo se jim to. Tentokrát to bylo ale něco úplně jiného. F-15, vybavená doplňkovými palivovými nádržemi pod křídly, se vyšplhala na letovou hladinu v režimu, jemuž se říkalo „maximální operační tah“. A protože je F-15 jedním z mála letounů na světě, které mají více tahu než hmotnosti, znamenalo to celou minutu a půl téměř úplně vertikálního letu. Takhle nějak si představoval, že by mohl vypadat start raketoplánu, kdyby měl rozhled do všech stran. Když dorazili na letovou hladinu necelých dvaceti kilometrů, zamířili přímo na jih a pilot naplno otevřel přídatné spalování. Z takové výšky je většinou velice těžké vnímat jakékoli změny pohybu vzhledem k zemi. V takové výšce vypadají letouny při pohledu ze země, jako by se hýbaly velice pomalu, a samotná země při pohledu dolů, jako by se nehýbala vůbec. To však neplatí, pokud se pohybujete trojnásobkem rychlosti zvuku. Od chvíle, kdy pilot obrátil stroj k jihu, do okamžiku, kdy začal postupně snižovat letovou rychlost a klesat nad Orlandem, uběhlo pouhých třicet minut. A země, která měla z jejich úhlu pohledu jasně zakřivený obzor, působila dojmem, jako by se přestala otáčet z východu na západ a změnila směr na severojižní. Bill byl přesvědčen o tom, že i v této výšce za nimi muselo zůstat pěkných pár rozbitých oken.

Před letem a během něj mnoho slov nepadlo. Pozemní posádka mu pomohla do přetlakového obleku, usadila ho, připoutala, vysvětlila mu, k čemu slouží jediné dva přepínače, kterých se může dotknout, ukázala mu katapultací systém, jehož se s výjimkou jasně

daných okolností nikdy dotknout nesměl, a odešla. S pilotem toho měl k probírání ještě méně, ale přesto s ním alespoň promluvil.

„Mohu se zeptat, co jste zač?“ zeptal se ho pilot s hodností podplukovníka, když dorazili na letovou hladinu a drtivé zrychlení alespoň trochu pominulo.

„Já jsem jen vědecký teoretik, nic víc,“ odpověděl Bill a žasl nad výhledem ven. Slunce na západě pomalu mizelo za obzorem, ale v této výšce se ještě stále nacházeli v jeho paprscích. Jenže byli dostatečně vysoko na to, aby obloha měla nafialovělý odstín a byly jasně vidět hvězdy. Bylo to nejbližší, jak se zatím přiblížil vesmíru – jedinému místu, kam se chtěl dostat už od dětství.

„To si děláte srandu,“ odtušil pilot.

„Ne, vážně,“ bránil se Weaver. „Posílají mě dolů, abych se podíval na tu věc v Orlandu. Jsem fyzik.“

„To mě už napadlo, že nechtějí, abyste se podíval do Disneyworldu,“ řekl pilot, „ale určitě nevypadáte jako vědec – už jsem jich v životě pár potkal.“

„Tak to byste měl častěji chodit do barů v Huntsville.“

Bill už se s tím setkal dřív. Když jste měli jižanský přízvuk a vypadali jako lehkootletický trenér, všichni předpokládali, že děláte do sportu. Přitom ale na úrovni fyziky, na níž pracoval on, jste mohli „pracovat“ během cvičení, jízdy na horském kole, potápění s přístroji nebo lezení po skalách stejně, jako kdybyste se posadili nazí do lotosového sedu uprostřed pracovny za zamčenými dveřmi a meditovali nad svým pupkem – což byl přesně způsob, na který se spoléhal jeden jeho známý na univerzitě. Šlo o to, jak jste si to srovnali v hlavě, dokud nepřišla ta správná chvíle sednout si ke stolu a začít sepisovat rovnice – a jestliže jste si odbyli všechnu práci s přemýšlením předem, pak se rovnice psaly v podstatě samy. A pokud jste vyrostli s tělem, které potřebovalo pouhé dvě hodiny spánku denně, s myslí, která fungovala jako kalkulačka, a s energetickou hladinou, jakou by vám záviděla i fretka nadopovaná extází, museli jste si dřív nebo později najít nějaký legální způsob, jak se vši té nahromaděné energie – tělesné i duševní – zbavit. Takže jezdil na horském kole, konzultoval s ministerstvem obrany, navštěvoval turnaje ve Wah Lum kung-fu na celonárodní úrovni, občas stával pár

hodin před bílou tabulí a pak zůstal tři dny vzhůru a psal studii o třiceti tisíci slovech, kterou poslal do *National Journal of Physics and Science* s klidným vědomím toho, že projde připomínkovým řízením a bude publikována.

Mnoho jeho přátel a většina kolegů o něm žertem mluvila jako zparchantělé kryse.

Poslední dobou přemýšlel, že by se vrátil zpátky k postgraduálnímu studiu a dodělal si další doktorát. Jedinou otázkou bylo, jaký obor by si měl vybrat. Měl jasno v tom, že astrofyzika nepřichází v úvahu. Celý tenhle obor byl plný teoretiků, kteří nedokázali oddělit realitu od fantazírování, a většina jich navíc zapojovala své fantazírování na liberální straně politického spektra. Možná by mohl jít do techniky na atomární úrovni, ale jediná škola, která vedla tuto katedru, byla MIT. Úplně mimo mísu. Weaver patřil ve svém oboru k podivínům a s tím šlo ruku v ruce také to, že byl hlasitým politickým konzervativcem se seriózními vojenskými sklony. I kdyby stihl doporučené studium oboru během jediného roku, určitě by se za tu dobu v Lidové republice státu Massachusetts zbláznil.

Možná by se mohl zajímat o genetiku nebo molekulární biologii, aby si trochu rozšířil záběr.

Ale to všechno bylo včera, předtím, než došlo k „události“. A jestli právě teď nevznikal úplně nový vědní obor, tak neměl nos jako lovecký ohař. Navíc měl možnost být v podstatě první u dveří.

Pravdou však zůstávalo, že by mohl mít nějaké potíže s matematickou stránkou věci. Na určité úrovni se i ti nejšpičkovější fyzikové museli jít poradit s podobně uznávanými matematiky. Například Ray Chen byl ten správný člověk, za kterým se chodilo s otázkami ohledně rovnic vícerozměrných polí, ale i on už párkrát musel sklonit hlavu a poradit se s nějakým specializovaným matematikem v Británii. Jak že se ten člověk jmenoval? Gonzales? Takhle nějak.

Bill si právě začal skládat v hlavě seznam lidí, se kterými bude muset konzultovat, když si uvědomil, že se stíhačka chystá k přistání. Skoro ani nezpomalila a přibližovala se k letišti pod plným tahem. Nejspíš jim museli odklidit z cesty každé dopravní letadlo v okolí,

aby mohli jít hned na zem. Pilot ubral tah, odpálil zpětný chod a odbočil z ranveje tak prudce, až se zdálo, že se každou chvíli převrhnou na křídlo.

„Spěcháme, podplukovníku?“ zeptal se Bill.

„Ani nevíte, jak moc,“ odpověděl pilot. „Během letu jsem měl dva požadavky na odhad doby přistání. Někdo vás tady chce mít zatraceně rychle.“

„Tak děkuji za svezení a někdy to můžeme podniknout znovu.“

Na letoun u hangáru čekali vojáci, kteří očividně neměli ponětí o tom, jak Billa vyprostit z postrojů a hadic, jimiž byl připoután k sedadlu. Pilot vystoupil a odpojil ho, pak seskočil na letištní plochu a odešel.

„Pane Weavere?“ oslovil ho jeden z vojáků. „Já jsem seržant Garcia. Půjдете prosím tudy?“

„Dokážete ze mě sundat ten přetlakový oblek?“ zeptal se Bill a snažil se ho rozepnout sám. Sáhł dovnitř a po chvílce dokázal otevřít malý úložný prostor, v němž viděl mizet svůj batoh. Nacpal do něj přetlakový oblek, hodil si batoh přes rameno a vyrazil k čekajícímu humvee.

„Pokud to chápu správně, máte ponětí o tom, co se tady děje,“ řekl seržant, když se posadil za volant. Druhý voják nastoupil dozadu.

„Ne,“ odpověděl Bill. „Ale do jisté míry mám ponětí o tom, co se mohlo stát, a taky mám pár teorií ohledně toho, co se stalo a co se stát mohlo. A vím, jaké otázky bych mohl zkusit klást. Když nebudeme počítat tohle, nemám ponětí v podstatě o ničem.“

Seržant se zasmál a potřásl hlavou. „Můžete mi to vysvětlit v několika kratších větách?“

„Nemůžu, pokud ovšem nevíte, co to je Higgsův boson,“ zavrtěl hlavou Bill a uvědomil si, že to bude muset vysvětlovat znovu a znovu.

„Teoretická částice v kvantové mechanice, která může sama o sobě obsahovat vesmír,“ odpověděl seržant. „Ale nedokážete ji vytvořit, pokud nemáte po ruce opravdu velký superkolidér. Je to tak?“

„Je to tak,“ přikývl Bill a překvapeně si seržanta změřil. „Někdo volal, koho máte čekat?“

„Ne,“ odpověděl seržant a zahrnul na Greenway. Ta nebyla snad poprvé od otevření ucpaná. I když nebyl humvee vybaven transpondérem, seržant zabočil do placeného pruhu. „Pracoval jsem na magisterském titulu, když se všechno podělalo. Popravdě řečeno jsem vyletěl z optiky.“

„Já mám z optiky doktorát,“ řekl Bill. „A z fyziky také, když už o tom mluvíme.“

„Omlouvám se, doktore, to jsem nevěděl,“ řekl seržant a trochu sebou trhl.

„Nepotřebuji, aby mi každý říkal doktore, seržante,“ řekl Bill s úsměvem. „Jsem jen buran, který moc chodil do školy, ne nějaký rádobyvědec. Tak mi řekněte, proč jste skončil v Národní gardě?“

„To je na dlouhé vyprávění,“ odpověděl seržant. Po chvilce přemýšlení ale pokrčil rameny. „Pracoval jsem na dizertační práci a dělal jsem s modrými lasery. Abych prošel jedním kurzem, musel jsem publikovat odborný článek a sehnat si někoho na obhajobu. Víte, jak to chodí.“

„Jistě,“ přikývl Bill.

„Nedotáhl jsem svoje pokusy s lasery tak daleko, jak jsem potřeboval, takže jsem udělal tu chybu, že jsem šel mimo obor. Už mě tenkrát unavovalo, jak se všichni vozí po jaderné energii, tak jsem se rozhodl udělat srovnávací studii radioaktivity produkované jadernou elektrárnou v Turkey Creeku a tou z velké uhelné elektrárny východně od Orlanda.“

„To je jasná záležitost,“ zabručel Weaver. „Uhlí je pěkné svinstvo.“

„To jsem věděl já a víte to vy, ale já udělal výzkum a nenašel jsem jedinou práci pro srovnání.“

„Žádnou?“ zvedl Weaver překvapeně obočí.

„Ani jednu. Takže jsem udělal testy – žádná měřitelná radioaktivita z elektrárny na Turkey Creeku, ale dost na to, abyste usmažil pár kuřat pěkný kus od uhelné elektrárny, která to mimochodem vypouštěla do nedalekého potoka, a odevzdal jsem ji.“

Na katedře fyziky. Během měsíce jsem dostal oficiální odpověď. Studie byla odmítnuta pro připomínkování a nebyla přijata k publikaci. Můj studijní obor byla optika, ne jaderná fyzika.“

„To je zvláštní,“ řekl Bill. „Něco tam smrdí.“

„Taky mě to napadlo,“ přikývl seržant. „Zvlášť poté, co mi zanedlouho bez poděkování nebo zdůvodnění zrušili magisterský program. Nikdo se mnou o tom nehodlal mluvit – s výjimkou jediného profesora, který mě zapřísáhl, že to nebudu rozmazávat ani neprozradím, kdo mi to řekl. Ne že by mi to k něčemu bylo. Znáte staršího senátora za Západní Virginii?“

„No jistě,“ zavřel Weaver oči a potřásl hlavou. „Uhlobaron.“

„Přesně tak. Podle všeho kdysi dávno v šedesátých letech udělal vynikající kšeft. Florida dostala komplex NASA, ale aby ho mohli zásobovat dostatkem elektřiny, museli postavit uhelnou elektrárnu. A držet ji v chodu. Brání uhlí, jako by to bylo jeho vlastní milované děťátko – což svým způsobem nejspíš taky je. Tak nebo tak se stalo, že mladý kandidát na magistra na sebe přivolal hněv staršího senátora. A tenhle mladý kandidát musel zmizet ze scény. Prosím, neobtěžujte se přihlašovaním na jiné ústavy vyššího vzdělání. Jste nejslabším článkem řetězu. Sbohem.“

„Nesnáším politiku,“ řekl Weaver a pokrčil rameny. „Ale právě proto má Huntsville svou zbrojovku Redstone a Houston zase vesmírné středisko. A protože jsem vystudoval díky tomu prvnímu, tak bych si nejspíš neměl tolik stěžovat. Ale máte pravdu, je to hnusná historka. Na druhou stranu bych z toho měl mít vlastně radost.“

„Proč?“

„Budeme muset tu věc trochu proměřovat,“ řekl Weaver, „a já mám po ruce alespoň vlastního člověka, který se vyzná v laserovém vybavení. To se bude hodit.“

„Dobře,“ řekl seržant a uchechtl se. „Dostanu přidáno?“

„O tom pochybuji,“ přiznal Bill. „Ale uvidíme, co se s tím dá dělat. Už vás někdy napadlo, že byste se vydal na cizí planetu?“

„To mě budete tou věcí muset protáhnout proti vlastní vůli – a já se budu bránit,“ zachvěl se seržant. „Viděl jsem ty brouky. Nechci být na stejné planetě jako oni. To je horší než arachnofobie. Jen jsem

se na ně podíval a chtěl jsem s řevem utéct pryč. Vůbec nechápu, jak se jich Crichton s Grantem mohli dotýkat.“

„Dotýkat?“ zvedl Weaver obočí. „Co kontaminace?“

„Jestli vám to nevadí, raději počkejte, dokud tam nedorazíme, doktore,“ řekl seržant. Odbočili na nájezd na University Boulevard. Tam je s mávnutím poslala hlídka dál přes kontrolní stanoviště po nájezdu, který byl nahrubo vyčištěný od trosk. I tak to ale byla docela tvrdá jízda.

University Boulevard byla v podstatě čtyřproudá silnice, na niž se napojoval bezpočet postranních ulic a obytných čtvrtí. Jeden pruh byl vyčištěn armádou civilních buldozerů a pomalu jím projíždělo několik sanitek. Předměstí po obou stranách byla poničena jakoby silným větrem, a čím dále projížděli směrem na východ, tím horší škody kolem sebe pozorovali, až se nakonec dostali do oblasti, která byla vyčištěná úplně až na zbytky shořelé trávy a nenacházelo se tu nic než vykotlané základy domů. Bill potřásl hlavou, když v duchu počítal, kolik lidských životů tu bylo během jednoho jediného okamžiku vymazáno. Rodiny, děti, psi, kočky, rybičky, ptáci na stromech, stromy samotné – to všechno bylo pryč. Bylo to šokující a děsivé a po chvilce toho bylo tolik, že to mozek prostě odmítal přijímat.

„Jsem rád, že naše rota dostala na starosti zabezpečení té brány,“ řekl Garcia, když chvilku sledoval, jak Weaver nevěřícně sleduje okolní zkázu.

„Proč?“

„Protože ostatní rotý v okolí byly staženy k prohledávání trosk a první pomoci,“ řekl seržant.

~ ~ ~

Crichton konečně dostal příležitost, aby se svlékl z ochranného obleku a dal si něco k jídlu. Prapor vyrazil do podniku, který se nacházel na Kirkman Road a jmenoval se Domino's Pizza. Patřil k největším v Americe a na pizzu pro rotu C majitel podniku udělal Národní gardě speciální cenu. V době, kdy se Crichton dostal k jídlu, už byla skoro všechna pryč a to, co zbylo, bylo studené. Crichton měl sice nejradši, pokud byla s papričkami a teplá, ale když se do kousku

těsta zakousl, uvědomil si, že je to první jídlo od chvíle, kdy si ráno dal kuřecí sendvič. Posadil se na kousek rozvalin, jež kdysi patřily jedné z univerzitních budov, a právě přemýšlel o tom, co všechno se vlastně kolem té díry přihodilo, když se za ním ozval tichý hlásek: „Promiňte?“

Obrátil se a přímo na okraji dosahu světél z velkých lamp stálo malé dítě – podle oblečení a dlouhých vlasů holčička – a sledovalo ho. V náruči drželo něco, co vypadalo jako vycpané zvíře, nejspíš tvor, který měl vypadat děsivě. Přinejmenším na něho působilo dojmem vycpaného zvířete, než se pohnulo, vyšplhalo se holčičce po šatech a usadilo se jí na rameni.

„Ahoj,“ řekl tak klidně, jak to jen dokázal. „Odkud jsi přišla?“

„Z domu,“ řekla holčička. „Mám hlad.“

„Jak se jmenuješ, děvče?“

„Mimi Jonesová a bydlím na Mendel Road 12138, Orlando, Florida, 32826,“ odříkala holčička způsobně.

„Ztratila ses?“ zeptal se. Přemýšlel, kde asi může být Mendel Road, a napadlo ho, kdo vrátí dítě zpátky rodičům – za předpokladu, že byli naživu, samozřejmě. Neviděl na ní jedinou známku zranění, takže nejspíš nemohla být poblíž výbuchu. Ale v okruhu nejméně celého kilometru od centra výbuchu nezůstalo stát ani prkno. Pokud sem přišla z oblasti mimo výbuch, musela urazit docela dalekou cestu.

„Ano,“ odpověděla. „Nemohla jsem najít náš dům ani maminku. A maminka říkala, že nemám mluvit s cizími lidmi, ale jednou, když jsme byly nakupovat, říkala, že vojáci jsou v pořádku.“

„Nu, tamhle je jeden policista,“ řekl Crichton a postavil se.

„Ten nejspíš bude vědět, kde najít tvou maminku. A seženeme ti něco k jídlu. Pojd’.“

Chtěl se jí zeptat, co to je za věc na jejím rameni, ale napadlo ho, že by možná bylo lepší počkat, dokud nevyjde pořádně na světlo a on se na ni nebude moci lépe podívat. Mohla to být jedna z těch robotických hraček, které se začaly objevovat v obchodech.

Na světle věc nevypadala o moc lépe. Byla skoro celá pokrytá srstí, s výjimkou krátkých a zakřivených nohou; vypadalo to, jako by

jich na těle bylo rovnoměrně rozmístěno asi deset. A nezdálo se, že by znamenala hrozbu – jen holčičce seděla na rameni.

Velitelský náklad'ák byl zaparkovaný na protějším okraji osvětlené oblasti a on vedl dívku ke skupince, shromážděné u jeho zadní části. Byl tam Weaver a velitel jednotky SEAL společně se seržantem z úřadu šerifa Orange County, jenž zde zastával funkci spojky. Byla tu také žena, kterou ještě nikdy neviděl – vysoká, trochu silněji stavěná, s dlouhými hnědými vlasy. Na sobě měla džíny a flanelovou košili.

„Zdravím,“ řekl, když dorazil ke skupině. „Tahle holčička právě přišla až ke mně. Myslím, že je odněkud z postižené oblasti. Říká, že se jmenuje Mimi.“

„Ahoj, Mimi,“ řekla žena a dřepla si před dívkou. „Já jsem doktorka McBainová. Nejsem taková doktorka, kterou nejspíš znáš – jsem bioložka a studuji rostliny a zvířata. Tohle je doktor Weaver, ten zase studuje hvězdy. Jak se jmenuješ? Víš, kde bydlíš?“

„Jmenuji se Mimi Jonesová a bydlím na Mendel Road 12138, Orlando, Florida, 32826,“ odříkala dívka znovu.

„A co to máš na rameni?“ zeptala se doktorka McBainová a pozorně si tvora prohlížela.

„To je můj kamarád,“ odpověděla Mimi a pohládila věc. „Jmenuje se Tuffy.“

„Víš, kde je tvoje maminka?“ zeptala se bioložka.

„Nevím,“ řekla holčička, „dívala jsem se na pohádky a pak jsem se probudila ve tmě. Měla jsem strach, ale Tuffy mi řekl, že všechno bude v pořádku, a pak mě probudila světla. Mám hlad.“

„Tuffy ti to řekl?“ zeptal se Weaver a také si k ní dřepł.

„Tak trochu,“ řekla holčička a zahihňala se. „On nemluví, nemá pusku jako my. Ale vím, co si myslí. Opravdu moc jsem se bála, ale on mi dodával odvalu a řekl mi, že mám jít ke světlům a vzít si nějaké jídlo. Mám hlad.“

„Pizza už nám došla,“ řekl Weaver a kývl bradou k veliteli jednotek SEAL. „Dala by sis trochu jídla, jaké mají vojáci?“

„Nevím,“ přiznala holčička. „Nemám ale ráda hrášek.“

„Takže bez hrášku,“ řekl, zatímco SEAL vyrazil sehnat nějaké polní dávky.

„Doktore Weavere,“ ozval se policista, který za nimi došel a dřepl si k nim. „Tohle musí být nějaký nesmysl.“

„Co musí být nesmysl?“ zeptal se Bill.

„Byla jsi doma, Mimi?“ otázal se seržant tiše. „Když jsi usnula?“

„Ano,“ přikývla Mimi.

„To přece nemůže být,“ opakoval znovu policista. „Mendel Road je zhruba tři bloky odsud.“

„Máte sklep, Mimi?“ zeptal se Weaver. „Byla jsi schovaná ve sklepe?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Bydlíme v bytě. V prvním poschodí. Loni v létě jsem házela balónky naplněné vodou na Manuela v přízemí, než se to dozvěděla maminka a řekla mi, ať toho nechám.“

„To je ale opravdu nemožné,“ řekl policista. „Kde jsi byla, Mimi? Ale opravdu?“

Weaver sice neměl děti, ale věděl, jak si dokáže vymýšlet věci. Nicméně nebylo vůbec logické, aby v takové situaci Mimi lhala, a samotnému mu připadalo, že říká pravdu.

„Já si nemyslím, že si vymýšlí, seržante,“ řekl tiše. „A udělejte pro mě něco – netlačte na ni. Nechci, aby se ona nebo ta věc rozrušily.“

„Nemohla přijít z Mendel Road, doktore Weavere,“ protestoval policista. „Ta je přece dočista pryč.“

„*Quod erat demonstrandum*,“ odpověděl fyzik. „Což bude prokázáno – takhle to říkali už staří Římané. Odkud tedy podle vás přišla? Všechno v okruhu půl míle všemi směry je pryč. Je jí šest let; šestileté dítě dokáže ujít jen určitou vzdálenost. Tudíž přišla odněkud, odkud přijít nemohla, a Mendel Road je jedna z mnoha stejně nepravděpodobných možností.“

„Tak jak tedy mohla přežít?“ zeptal se policista podrážděně.

„To nevím,“ odpověděl Weaver upřímně.

„Nějaký toroidní efekt?“ nadhodila McBainová.

„Ne,“ odpověděl fyzik rychle. „I kdyby nakrásně k něčemu podobnému došlo – a osobně o tom vážně pochybuji – tak by to stejně objekty ve výšce prvního poschodí smetlo. A navíc by nebyla úplně nezraněná. Podívejte se, podle standardní teorie nic z toho všeho nedává nejmenší smysl, takže to risknu a řeknu, že se otevřela

druhá brána a ona jí propadla právě v okamžiku, kdy se na její dům hnala tlaková vlna. Problém je samozřejmě v tom, že i kdyby se jí otevřela přímo pod nohama, neměla by dost času na to, aby jí propadla dřív, než tlaková vlna urazí tři bloky.“

„Otevřela se kolem ní?“ řekla bioložka. „A pak z ní vypadla, když tlaková vlna přešla?“

„Možná.“ Weaver pokrčil rameny. „Nebo ji možná zachránil Tuffy.“

„Takhle se to stalo,“ řekla Mimi odhodlaně. „Tuffy mi řekl, že mě zachránil.“

„No vidíte – a máte odpověď,“ řekl Weaver s úsměvem. „Problémy se vyřešily.“

„Zdaleka ne všechny,“ prohlásil policista. „Máme rozkaz izolovat jakékoli mimozemské tvory. A jestli tohle není mimozemšťan, tak nevím, co by to mohlo být jiného. Klidně by mohl přenášet nějakou nákazu, co já vím. A stejně si ho s sebou do krytu vzít nemůže.“

„A navíc to nevysvětluje, *jak* ji zachránil,“ podotkla McBainová.

„Jisté je, že tuhle věc musíme izolovat,“ řekl policista. „A když na to přijde, tu holčičku vlastně také. Mimi, je mi líto, ale budeš mi muset Tuffyho dát,“ pokračoval a natáhl si gumové rukavice.

„Nedám,“ řekla Mimi odhodlaně. „Tuffy je můj kamarád a zachránil mě. Nedovolím vám, abyste mi ho vzali a uspali.“

„Nebudeme ho uspávat, děvče,“ řekla doktorka. „Mohl by mít ale bakterie. Musíme se ujistit, že je to bezpečné.“

„Žádné bakterie nemá,“ prohlásila Mimi. „Řekl mi, že je bezpečný.“

„Tak jako tak mi ho budeš muset dát, Mimi,“ řekl policista a sáhl po tvorovi.

„Ne!“ odpověděla dívka a couvla o několik kroků. „Nedám vám ho. Nechte mě být! Jste zlí!“

„Mimi...“ řekl Weaver, ale právě v tu chvíli se věc napřímila. Na okamžik zahlédl něco, co mohla být ústa, a pak se dvě tvorovy nohy neuvěřitelně prodloužily a na jejich koncích se vytvořily protažené drápy. Ty se zaťaly policistovi do paže těsně pod místem, které ještě chránila kevlarová vesta. Ozval se praskavý zvuk a policista odlétl o kus dál na zem, kde zůstal ležet a svíjel se v bolestech.

Weaver se převálil do obranného postoje, zatímco bioložka odskočila. Policista se třásl od hlavy k patě a pak znehybněl. Dýchat ale nepřestal.

„Ošetřovatele!“ zavolal přicházející Glasser, upustil na zem polní dávky a popadl policistu pod rameny. Odtáhl ho za velitelské humvee a vytáhl pistoli.

„Mimi,“ řekl Weaver tak klidně, jak jen dokázal. „Řekni Tuffymu, že už se ho nebudeme pokoušet odnést pryč, ano?“

„Dobře,“ přikývla Mimi, otočila hlavu a něco té věci zamumlala. „Říká, že ten člověk bude v pořádku,“ dodala pak.

„Dobře,“ přikývl fyzik.

„Vypadá, jako by dostal ránu elektrickým proudem,“ poznamenal Glasser a přešel k nim s polní dávkou v ruce. „Mimi, tohle je kuřecí směs,“ řekl. „Omlouvám se, ale je v ní nějaký hrášek – nic lepšího jsem nesehnal. Ohřál jsem ti to.“ Vytáhl zavírací nůž a odřízl fólii, která jídlo přikrývala. Pak otevřel balení a opatrně ho zároveň s polním přístrojem podal Mimi.

Mimi si prohlédla obsah balení s pochybovačnou nerozhodností, kterou by pochopily miliony vojáků po celém světě, a pak lehce šťouchla do obsahu balení. Nabrala trochu jídla na lžici, ochutnala je a potom se do něj hladově pustila. Vybírala si hlavně kousky kuřecího masa.

Zatímco se krmila, sešplhal jí Tuffy z ramene na hrud'. Několika nohama se přidržoval její košile a další natáhl, aby se mohl probrat obsahem balení. Zdálo se, že se zvláště zaměřil na zeleninu. A protože dívka jedla hlavně maso, zdálo se, že se docela dobře podělí. Weaver užasle sledoval, jak ta věc honí kousky zeleniny v omáčce, sbírá je drobnými drápky a přenáší si je někam do spodní části těla, kudy pravděpodobně putovaly dovnitř.

„Mimi,“ řekla najednou bioložka vyděšeně. „Právě jsem si něco uvědomila – to jídlo možná pro Tuffyho nebude dobré.“

„Tuffy říká, že je to v pořádku,“ prohlásila dívka s ústy plnými kuřecího masa. „Říká, že dokáže upravit fyziologickou in-kompatibilitu.“ Bylo jasné, že vůbec netuší, co právě pronesla.

„No nazdar,“ zašeptal Weaver.

3.

„Použijeme pravidlo nejmladšího muže, generále,“ řekl poručík Glasser a kývl bradou ke schématu, nakreslenému na tabuli.

Brigádní generál Hank Fullbright byl operační velitel velitelství zvláštních operací. Podle všeho ve Washingtonu právě probíhala bitva všech proti všem ohledně toho, pod čí velení vlastně spadá průzkum brány, ale díky tomu, že ji velitelství zvláštních operací mělo nejbližší, stálo momentálně v čele právě ono. Fullbright sem dorazil skoro stejně rychle jako SEAL tým, seděl ve velitelském hummeru a přikyvoval Glasserovým návrhům. Pravidlo nejmladšího muže používala většina vojenských složek a znal ho každý, kdo jimi prošel. V případě, kdy neexistovala žádná jiná možnost, jak zjistit řekněme jedovatý plyn, byl služebně nejmladší člen jednotky tým, kdo se proměnil v pokusného králíka.

„Námořník první třídy Sanson byl už ve věci prvního kontaktu patřičně proškolen,“ dodal Glasser a poklepal na rameno mladého příslušníka SEAL týmu, který stál vedle něj. Mladík byl oblečen v modrém ochranném obleku a pod paží držel celoobličejovou masku. „Jde jen o průzkum,“ pokračoval Glasser. „Vstoupí dovnitř, postará se o vlastní bezpečí, natočí krátký videozáznam a vrátí se zpět.“

„Jste toho schopen, námořníku?“ zeptal se generál.

„Jsem SEAL – plně schopen a odhodlán, pane!“ vyhrkl mladík nervózně.

„Nechte výcvik stranou, synu,“ řekl generál jemně. „Připouštím, že pravidlo nejmladšího muže dává smysl, ale chci vědět, jak to vidíte vy sám.“

„Zda mám obavy, pane? Ano, mám, pane,“ řekl mladík. „Ale mám plný výcvik a někdo to udělat musí. Jsem ochoten, schopen a připraven, pane.“

„Dobrá, půjdete tam,“ řekl generál a podíval se na hodinky. „Je přesně 23.30,“ řekl. „Hodláte to provést ještě dnes, poručíku?“

„Ano, pane,“ přikývl Glasser. „Základní průzkum. Padl návrh, abychom to udělali co nejdříve kvůli možnosti samovolného uzavření brány a kvůli odhadu hrozby z druhé strany.“

„Jiné hrozby než padajících brouků, jistě,“ usmál se generál. Před necelou hodinou propadl bránou další a doktorka McBainová se okamžitě pustila do jeho zkoumání.

„Ano, pane,“ přikývl Glasser.

„Moc se v těchto vědeckofantastických záležitostech nevyznám,“ přiznal generál. „Víte jistě, že jste připraveni na všechno?“

„Na všechno, nač jsme se připravit mohli, generále,“ odpověděl Weaver. „Nevíme nic o tom, jak to na druhé straně může vypadat se vzduchem – jen to, že brouci měli plíce, takže tam nějaký vzduch je. A na naší straně dokázali nějakou dobu přežít. Sanson na sobě bude mít plně vybavený a utěsněný ochranný oblek a nebude ho za žádnou cenu otevírat. Dali jsme dohromady velice hrubou a jednoduchou sondu pro testování vzduchu. Může podstoupit významné změny gravitace, významné změny okolního prostředí – a na druhé straně může být i jiná úroveň povrchu. Stručně řečeno neví, co může čekat, a my jen doufáme, že se vůbec dokáže vrátit. Připravili jsme odolnou sondu, která tam vjela a měla vycouvat zpátky. Nevrátila se.“

„To není moc dobré,“ poznamenal generál. „Co kdybyste tam prostě strčili kameru, připevněnou na tyči?“

„To už jsme udělali, pane,“ ozval se Glasser. „Tyč to uřízlo během vteřiny.“

„Synu, opravdu tam chceš jít?“ podíval se generál na námořníka.

„Ano, pane,“ odpověděl Sanson.

„Nu, pak ti přeji hodně štěstí,“ řekl generál, vstal a potřásl hlavou.

Skupina vyrazila zpátky doprostřed osvětlené oblasti. Pod koulí stála narychlo smontovaná plošina. Byla neuvěřitelně vratká. U jejích základů stál muž v bezpečnostní přilbě, díval se nahoru a pomalu vrtěl hlavou.

„Co jste zač?“ zeptal se Weaver, když dorazili k patě schodiště.

„Bill Earp, FEMA,“ představil se muž. „Jsem tu jako bezpečnostní koordinátor za agenturu.“ Byl to vysoký a mohutně stavěný chlap s prokvetlým plnovousem, který měl po stranách zastřižený tak, aby se mu vešel do dýchací masky. V modrém ochranném obleku, který na sobě měl, vypadal jako vousatý modrý Buddha.

„Jestli nám tu chcete vykládat něco o tom, jak je ta plošina nebezpečná,“ řekl Weaver, „tak už jsme si toho sami všimli. Ale musíme provést průnik ještě dnes v noci.“

„Celá tahle věc je nebezpečná,“ prohlásil pracovník FEMA s úsměvem. „Já tu jsem jen proto, abych udělal požadované bezpečnostní proškolení. Kdo bude provádět průnik?“

„Námořník Sanson,“ odpověděl Weaver a kývl k příslušníkovi jednotky SEAL.

„Dobře. Námořníku Sansone, toto je vaše bezpečnostní proškolení,“ prohlásil Earp se širokým úsměvem. „Buďte si vědom toho, že plošina, kterou využijete ke vstupu do koule, není pevně postavena a může se zhroutit. Buďte si vědom toho, že na druhé straně brány můžete pocítit sníženou kvalitu vzduchu. Buďte si vědom toho, že na druhé straně brány můžete vstoupit do zvýšeného nebo sníženého gravitačního pole. Druhá strana brány se nemusí nacházet na úrovni naší země a při výstupu může dojít k vertikálnímu přesunu. Při návratu se může stát, že nevystoupíte zpět na plošinu, a v tom případě vás čeká přibližně dvacetimetrový pád na zem. Brána také nemusí vést na stejné místo, odkud vychází, a v tom případě se můžete ocitnout na kterémkoli místě v tomto nebo jiném vesmíru. Ochranný oblek, který používáte, nemá od výrobce záruku pro používání v jakémkoli nepozemském prostředí, a tudíž jej používáte na vlastní nebezpečí. Rozumíte tomuto školení?“

„Ano, pane,“ přikývl námořník.

„Byla vaše maska testována na těsnost?“ zeptal se zástupce FEMA.

„Zkoušel jsem, jestli funguje,“ řekl mladík.

„To nestačí,“ odtušil Earp. „Pojďte se mnou.“

Z kufru vypůjčeného auta vytáhl zástupce FEMA zkoušečku těsnosti masky. Zapojil hubici přístroje do masky, napojil dýchací přístroj a dalších pár minut strávil tím, že kontroloval utěsnění. Pak pomohl Sansonovi nasadit kapuci. Ta byla s ochranným oblekem pevně spojená a po sejmutí visela námořníkovi volně na hrudi. Zip se nacházel v zadní části. Nasadili kapuci, utěsnili ji a zapnuli všechny uzávěry. Zástupce FEMA dohlédl na správné utěsnění všech spojů, nasadil Sansonovi postroj s dýchacím přístrojem a poklepal mu na rameno.

„Takhle je to lepší,“ řekl. „Předtím jste měl patnáctiprocentní netěsnost; jestli se v atmosféře na druhé straně nachází něco škodlivého, tak byste šel k zemi během jediné minuty. Hodně štěstí.“

„Děkuji, pane,“ řekl námořník. Jeho hlas zněl přes ochranný oblek tlumeně. Masku si už nechal nasazenou a vykročil k plošině.

Když se zastavil u paty konstrukce, podal mu Glasser automatickou M-4, pak ho opásal polním taktickým postrojem – který se naštěstí dal natáhnout i přes dýchací přístroj – a připevnil mu na rameno kameru.

„Opakujte rozkazy,“ řekl poručík.

„Zapnout kameru,“ odříkával Sanson. „Projít bránou v taktickém postoji. Dohlédnout na pevné postavení. Jedna otočka k zajištění bezpečí. Odložit zbraň, vzít kameru. Jedna otočka s kamerou. Návrat.“ Sanson nechal ze zbraně vyklouznout zásobník, zkontroloval prázdnou komoru, pak zásobník nasadil zpátky, natáhl náboj do komory a zacvakl pojistku.

„Pokud se nevrátíte, nikdo za vámi nejméně hodinu nepůjde,“ poznamenal Glasser. „Jestliže se zdržíte proto, že ze svého místa nedosáhnete na bránu, zaujměte taktické postavení a čekejte; pošleme tam někoho dalšího.“

„Ano, pane,“ řekl námořník, ačkoli si samozřejmě uvědomoval, že mu v dýchacím přístroji zbývá vzduchu na nějakých pětáctyřicet

minut. Na toto téma už ostatně s velitelem mluvili – stejně jako o dalších věcech, které bylo potřeba udělat. „Mohu vyrazit, pane?“ zeptal se Sanson. „Ano,“ přikývl Glasser a pokynul mu k nejistému schodišti na plošinu.

James Thomas Sanson se chtěl stát příslušníkem jednotek SEAL už od chvíle, kdy mu bylo sedm let a viděl o nich dokumentární film na Discovery Channel. Během následujících let hltal veškeré informace o jednotkách SEAL, dokud nebyl dostatečně starý, aby k nim nastoupil. Na střední škole hrál fotbal a stal se členem atletického týmu. Škola sice neměla vlastní plavecký tým, ale v létě i v zimě chodil ve volných chvílích k řece a plaval, dokud mu síly stačily. Někdy lehával v zimě ve vodě a cvičil se v odolnosti proti chladu. Jednou sice málem zemřel podchlazením, ale pokládal to za „dobrou přípravu“.

Kromě toho byl výborný student a nadšený čtenář. Poté co přečetl každou knihu na téma vojenské historie a fikce, která v knihovně byla, absolvoval střední školu s průměrem 3,5 bodu.

Byl přesvědčen o tom, že lépe na přijímač jednotek SEAL už ani připravený být nemůže, a s jedinou výjimkou pro něj nebyl Pekelný týden, jak se přijímači říkalo, zdaleka tak tvrdý jako pro mnohé z dalších rekrutů. Tou jedinou výjimkou bylo vyčerpání. Nevěnoval pozornost tomu, že rekruti jednotek SEAL po celé období Pekelného týdne ani na okamžik nezamhouří oko a to ho málem odrovnalo. Ale dokázal to. Nenechal se odradit ani během první a druhé fáze výcviku a dokázal si přitom vést velice slušně, takže skončil téměř jako nejlepší z celé jednotky. Když se dostal k týmu, věděl, že ho čeká trocha šikany – nic osobního, jen pojistka, že je uhnětený z pořádného testa. Když ho poslali pro provaz, vrátil se s dvacetimetrovým kusem horolezeckého lana. Když ho poslali pro mýdlo, vrátil se s kýblem civilní verze leteckého čistidla. Přípravoval se, cvičil a myslel si, že je připraven čelit čemukoli, co před něho služba u jednotek SEAL dokáže postavit.

Až do téhle chvíle.

V okamžiku, kdy vyšplhal na vrcholek plošiny, mu došlo, že místo vojenských románů měl zkusit číst romány vědeckofantastické. I přesto, že za sebou měl podrobnou instruktáž, si uvědomil, že

vlastně vůbec neví, co má čekat. Jinou atmosféru? Jiné slunce? Jinou gravitaci? A pak tu ještě byli ti hnusní, smradlaví brouci.

Tohle mohla být pěkná otrava.

Zapnul tu zatracenou videokameru a připravil se ke vstupu. V posledním okamžiku se zastavil. Jestli tam má být nějaký schod, bude lepší, když bude mít nohy u sebe. Postavil se téměř do pozoru, zvedl zbraň do vysokého ponosu na hrudi a skočil do koule jako do bazénu.

Následoval okamžik naprosté dezorientace, jako by visel hlavou dolů v absolutní temnotě na horské dráze, a pak se místo pádu o něco zachytil špičkami bot a zakopl. Automaticky se převálil na cosi měkkého, udeřil se o něco tvrdého a z kotoulu se rozbalil do přikrčeného postoje se zbraní namířenou před sebe.

První dojem jasně zabarvil oranžový odstín; většina prostředí, kam se dostal, byla jasně oranžová. Nebylo tu moc slunečního světla, protože většinu stínila vegetace, jež se tyčila do velké výšky. „Stromy“ vypadaly, jako by se skládaly ze svazků obrovských lián, které se spojily, stočily a vyrazily vzhůru ke slunečnímu světlu. Připadal si, jako by se dostal do husté džungle. Jenže liány a mech, které se v takovém prostředí daly očekávat, nebyly zelené, ale překvapivě oranžové. A byly všude. Objevil se sice na malém, holém kousku půdy (oranžové, samozřejmě), ale byl to jen malý plácek. Většinu země pokrýval kořenový systém lián.

Automaticky se postavil a pomalu se otočil kolem vlastní osy, aby zjistil, jestli mu z nějaké strany nehrozí nebezpečí. Neviděl nic, dokonce ani kolem nezahlédl velké brouky, i když postřehl nějakého menšího na „stromě“ za sebou. Také si poprvé pořádně všiml, jak z této strany vypadá brána – místo koule mu připadala spíš jako zrcadlový kruh. Málem ji přehlédl – ve skutečnosti jako by se nacházela v samotném „stromě“, jako zrcadlo, zasazené do kmene. Půlka uvnitř, půlka venku. Navíc nebylo v místní gravitaci ani úplně rovné, spíš zkroucené do úhlu, nakloněné mírně na stranu a ven z kmene.

Gravitace. Byla vyšší než na Zemi. Nejdřív mu to skoro nedošlo a jen si připadal trochu zesláble. Ale bylo to rozhodně gravitací. Měl pocit, jako by měl místo lehkého dýchacího přístroje plnou polní,

jenže ne na zádech, ale hmotnostně rozloženou po celém těle. Dokončil první obrat, pak vzal do ruky videokameru a otočil se ještě jednou. Žádní nepřátelští tvorové, žádné stopy po civilizaci, jen ty zatraceně velké stromy.

A pak ho to zasáhlo plnou vahou a přelila se přes něj další vlna dezorientace – tahle však nebyla způsobená vnějším vlivem, šla přímo z něj. Tohle nebyla Země. Ani nic, co by se Zemi vzdáleně blížilo. Byla to úplně cizí planeta, naprosto a do poslední podrobnosti odlišná. Na okamžik cítil neuvěřitelný děs a hrůzu. Tohle bylo něco jako peklo; pokud nebude brána fungovat oběma směry, může tady zůstat trčet, a tohle nebylo místo, kde by chtěl strávit zbytek života.

Znovu ho zachránil tvrdý výcvik. Svou misi splnil. Jedna otočka pro zajištění, jedna pro video. A teď...

„Teď odsud co nejrychleji zmizím,“ zamumlal. Vypnul videokameru, zkontroloval pojistku zbraně a otočil se k bráně.

„Zatraceně, kudy jsem sem přišel?“ Nestál přímo před bránou. Jestli skočí zpátky pod špatným úhlem, nemusí odtamtud vyskočit vůbec. „Proč jsme tam vlastně nedali bezpečnostní síť?“ zamumlal rozmrzele. Nakonec našel na zemi své stopy, postavil se do nich, rozpráhl ruce pro případ, že by přeskočil plošinu, aby se mohl chytit zajišťovacích tyčí po stranách, a odrazil se.

~ ~ ~

„V tomto okamžiku jsme poslali na druhou stranu plnou jednotku a prostředí připomíná třípásmovou džungli,“ řekl Weaver do videotelefonu. Napůl žasl a napůl se bavil vojenskou výkonností, s jakou vzniklo kolem díry v zemi velitelství. Nejdřív tu stál jen velitelský hummer a teď všude kolem rostly stany, generátory, polní kuchyně, stoly, počítače, videospojení do Bílého domu – a to všechno během několika hodin od okamžiku, kdy se velení ujal generál. „Já se tam vypravil také,“ pokračoval. „Rozhodně je to mimozemský svět; podle prvních studií biologie brouků ti tvorové dokonce ani nemají DNA – přinejmenším doktorka McBainová na žádnou nenarazila. Mají sice proteiny, ale nepřipomínají nic, co bych v životě viděl: není v nich ani stopa po pozemských aminokyselinách. Vyšší úroveň oxidu uhličitého, daleko nižší úroveň

kyslíku – kromě těchto výjimek je to v podstatě běžná kyslíkodusíková atmosféra. Gravitace je na úrovni jedna celá tři pozemské hodnoty, takže se tam cítíte trochu těžce, ale dá se to přežít. Upřímně řečeno, stačilo by, kdybyste se naučili žít s přírodou poblíž vchodu a nosili nějakou jednoduchou dýchací masku. Pak byste dokázali docela jednoduše na druhé straně přežít. Je to všechno velice zajímavé.“

„To je hezké,“ poznamenala poradkyně pro národní bezpečnost. „Ale opravdu se musím ujistit: nehrozí z druhé strany nějaké nebezpečí? Ať už biologického nebo vojenského rázu?“

„Prozatím ne,“ odpověděl Weaver zeširoka. „Podle biologie organismů by mě vážně překvapilo, kdyby byly schopny jakékoli interakce s tou naší. Není to vyloučeno, ale je to nepravděpodobné, a doktorka McBainová se mnou souhlasí. Rozhodně sem musíme nahnat nějaké dobré biology, včetně molekulárních. Nebo jim ty organismy budeme muset poslat.“

„Na tom už pracuji,“ řekl vědecký poradce. „Chceme vzorky pro Středisko zdravotní prevence a katedru výzkumu nakažlivých chorob při Georgijské univerzitě. Georgijská univerzita má vynikající katedru molekulární biologie.“

„Pokud jde o vojenskou hrozbu, paní,“ vložil se do hovoru generál, „tak jsme na druhé straně zatím nenarazili na jakoukoli stopu po civilizaci.“

„Na žádnou známku toho, co jako civilizaci definujeme,“ zdůraznil Weaver. „Ne že bych se vám snažil oponovat, generále, ale všechny ty liány na druhé straně mohou být docela dobře veškerou jejich civilizací. Podle toho, jak to tam vypadá, to sice není pravděpodobné, ale nesmíte zapomínat, že se nedíváte na Zemi.“

„Pravda,“ připustil generál. „Jenže pokud tou bránou přijde něco, co nám bude nepřátelské, máme přímo kolem brány rozmístěnou jednu rotu pěchoty a SEAL tým. To by je mělo přinejmenším zpomalit.“

„Jak vypadá situace s tou dívkou a jejím mimozemšťanem?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„Tak tohle je opravdu záhada a já nevím, co si o tom mám myslet,“ řekl Weaver s nejistým úsměvem. „Rozhodně nejde o omyl

a nevydává se za nikoho jiného – místní policie se spojila s její školou a vyžádala si její dokumenty. Je to Mimi Jonesová z Mendel Road; dokonce tam byla i fotografie. To místo se nachází přímo ve zničené oblasti – v podstatě skoro v samotném epicentru výbuchu. A od počátku je jasné, že mimozemšťan nezapadá do stejného biologického rámce jako brouci. Zatím jsme na druhé straně nezahledli nic, co by na sobě mělo srst. Poslali jsme na Mendel Road pár lidí z Národní gardy, aby pomocí GPS našli její dům. Po výbuchu nikdo nedokáže odhadnout, kde mohl stát. A oni nenašli nic, co by připomínalo další bránu. Zároveň bych rád zdůraznil, že nemáme tušení, jestli hledáme alternativní vesmír, nebo jinou planetu v našem vesmíru. Upřímně řečeno neexistuje jediný důvod, proč by se měla na obyvatelné planetě otevřít jakákoli brána. Je daleko pravděpodobnější, že se otevře ve vakuu. To, že se vám při jedné takové události objeví dva naprosto odlišné mimozemské živočišné druhy, je prostě neuvěřitelné.“

„Rozumím,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „To je velice dobrý postřeh. Máte nějakou teorii, doktore?“

„Nemám nic, čemu by se dalo říkat teorie, paní,“ přiznal fyzik. „Ve skutečnosti ještě nevíme vůbec nic o situaci na druhé straně brány. Možná existuje důvod, proč se tady otevřela. Někaká alternativní podobnost, která způsobila vytvoření brány. Nebo je také možné, že se na druhé straně kdysi nacházela civilizace, která bránu otevřela, a... po této události zbyla rezonance. Což ale stejně nevysvětluje, proč se tu objevil Tuffy.“

„Tuffy?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost s úsměvem.

„Takhle ta holčička, Mimi, říká mimozemšťanovi, který se jí drží,“ vysvětloval generál.

„V tomhle okamžiku, paní, toho stejně moc nedává smysl,“ řekl Weaver. „Až přijde ten správný okamžik, zjistíme, co se děje, ale v tuhle chvíli v podstatě můžeme pouze shromažďovat data a snažit se přijít s nějakou smysluplnou teorií.“

„To je v pořádku,“ řekla, promnula si kořen nosu a zívla. „Co k tomu ještě potřebujete?“

„Už jsem žádal o nějaké lepší měřicí vybavení, paní,“ odpověděl fyzik. „Z dlouhodobého hlediska tu budeme stejně potřebovat plně vybavenou laboratoř. Tak jako tak budeme muset přehodnotit biologické protokoly...“

„To rozhodně,“ přidal se vědecký poradce.

„A také budeme muset zjistit, jestli v tomhle případě jde opravdu o Higgsův boson, a pokud ano, zda je stabilní, nebo jestli zesiluje či slábne. A pokud slábne, jaké jsou vedlejší účinky.“ Weaver potřásl hlavou. „Spousta otázek a jen málo pořádných odpovědí. Omlouvám se.“

„Ne, odvádíte skvělou práci,“ odpověděla poradkyně pro národní bezpečnost. „Jen v ní pokračujte, prosím. Generále, na mou odpovědnost povolejte na místo ještě rotu námořní pěchoty. Ale nezabíjejte rovnou všechno, co z brány vyleze – mohl by to být protějšek mladého příslušníka jednotek SEAL, který se jen přišel rozhlédnout.“

„Ano, paní,“ odvětil generál pochybovačně.

„Berte to z logičtějšího hlediska, generále,“ řekla s úsměvem. „Nechceme přece rozpoutat meziplanetární válku jen kvůli tomu, že někoho svrběl prst na spoušti. Už takhle máme dost problémů na Středním východě.“

„Rozumím, paní,“ přikývl generál.

„A odpočiňte si,“ dodala a znovu zívla. „Zítra je další dlouhý den.“

Weaver přikývl, když přenos skončil, ale neřekl, že si odpočine. Překvapilo by ho, kdyby dokázal během několika následujících dní vůbec usnout. Bylo tu toho příliš mnoho k vidění, zkoumání a přemýšlení.

Pokývl na pozdrav generálovi a pak přešel do laboratoře, kterou si zřídil ve stanu. Byl tam Garcia a napůl ze spánku sledoval obrazovky. Zatím dostali laserové měřicí přístroje a sestavili podstatně přesnější měřič záření, ale to bylo v tuto chvíli vše. Doufal, že nejpozději do zítřejšího večera budou schopni *opravdu* měřit vyzařování z koule. Vážně by ho překvapilo, kdyby částice vůbec nic nevyzařovala, přestože ještě nedokázali současným vybavením nic zjistit. Měli k dispozici běžné armádní vybavení, navržené pro

odhalení alfa a možná beta částic. Rozhodně nebylo postaveno k tomu, aby odhalovalo emise kvarků.

„Nějaké změny?“ zeptal se Garcii a naklepal na klávesnici výstup programu laserů.

„Nic?“ zeptal se Garcia, vytržený napůl ze spaní. „Když jsem se posledně díval, tak to bylo stejné.“

„Běžte se vyspat,“ řekl Bill a mávnutím ho vyhnal ze židle.

„Díky,“ řekl Garcia. „Uvidíme se ráno.“

Weaver mu neřekl, že už vlastně ráno je, byly skoro čtyři hodiny po půlnoci. Popravdě řečeno mu na tom vůbec nezáleželo. Jediné, co si přál, bylo nějaké slušné přístrojové vybavení. Chtěl do poslední podrobnosti tuto částici pochopit – pokud to byla částice. Potřeboval provést daleko přesnější měření její velikosti. Chtěl vědět, jestli má hmotnost. Chtěl vědět, co z ní proudí, pokud z ní něco proudí. Chtěl ji změřit, zvážit a zaškatulkovat.

Jediné, co mohl v tomto okamžiku dělat, bylo sledovat ji s bezmocným vztekem. Ta věc by měla něco dělat, ne tady jen viset ve vzduchu a tvářit se jako velká černá záhada. Kdyby to byla pořádná science fiction, tak by přinejmenším vytvářela nějakou světelnou podívanou. Měla tu být elektřina, která by ve formě blesků přebíhala po jejím povrchu. Neměla vypadat jenom takhle.

Zamračil se na přístroje a pak vstal a vyšel ze stanu. Zamířil ke světlu, které pronikalo ven z laboratoře doktorky McBainové, a zaklepal na dveře.

„Můžu dál?“ zeptal se.

„Pojďte,“ řekla McBainová unaveně. Když vešel dovnitř, byla skloněná nad stolem a dívala se do mikroskopu.

„Co tam vidíte?“ zeptal se.

„Tu nejdivnější fyziologii, jakou jsem kdy v životě viděla,“ odpověděla McBainová. „To se samozřejmě dalo očekávat. Některé podobnosti jsou pozemského rázu – dělené plíce, něco, co funguje jako srdce, svalová hmota, exoskeleton. Ale když odečtu tohle všechno, zbývá spousta divných věcí. Nedokázala jsem najít žádnou stopu po zrakových orgánech a sluchové zde také nejsou. V oblasti hlavy je tu něco, co vypadá jako čidla, ale nemám ponětí, k čemu to může sloužit. Jsou tu kusadla pro zpracování potravy. Dělené plíce

jsou celé zjizvené; řekla bych, že je tahle věc extrémně citlivá na vyšší úroveň kyslíku v atmosféře a že právě ten ji zabil, ale je to jen odhad. Až sem někdo dopraví dalšího živého brouka, tak bych ho chtěla umístit do prostředí s omezenou úrovní kyslíku – pokud přijdu na to, jak něco podobného v polních podmínkách vyrobit, samozřejmě.“

„Člověk by si skoro přál, aby tu byl Spock, že?“ usmál se Weaver a podíval se jí přes rameno.

„Nebo Bones,“ odpověděla, zvedla hlavu a usmála se také. „Toho jsem měla vždycky radši. „Zatraceně, Jime, jsem doktor, a ne zedník!“ No, já jsem zase pozemská bioložka, ne xenobioložka.“

„Právě teď xenobioložka jste,“ poznamenal Weaver. „Zatím první a jediná na světě.“

„Přijdou další,“ pokrčila rameny a zamračila se. „Udělejte to, co chcete udělat, dokud k tomu máte příležitost. Sám přece víte, že nám tohle všechno seberou.“

„Ano?“ zvedl obočí Weaver. „Proč?“

„Už si to tu zabrala armáda,“ povzdechla si. „Námořníci pro nás sbírají biologické vzorky, i když by to postgraduální studenti dokázali lépe. Vojáci vám sledují přístroje...“

„O Garcii jsem požádal sám,“ řekl Weaver. „Kdysi to skoro dotáhl k magisterským zkouškám z fyziky.“

„A nakonec přijde nějaká armádou financovaná firma z Beltwaye a pěkně hluboko to pohřebí. Víte přece sám, jak to chodí.“

„Pokud to bude Columbia, jsem v pohodě,“ řekl Weaver s úsměvem. „Odkud si myslíte, že mě vyhrabali?“

„Vážně?“ zeptala se. „Pracujete pro vládu?“

„Většinu času,“ přikývl fyzik. „A není to nakažlivá choroba. Jistě, něco z vaší práce spadne vždycky do utajeného režimu, ale většinu času můžete publikovat. A dostanu za to zatraceně líp zapláceno, než kdybych dělal na univerzitě. Tak jako tak, většinou jde o strojařinu.“

„No tak to myslím, že jste opravdu v pohodě,“ zamumlala.

„Stejně jako budete vy, pokud se nebudete vzrušovat tím, co se kolem vás děje,“ podotkl Weaver. „Něco z těchhle věcí bude rozhodně utajeno. Ale stejně budu prosazovat, aby toho bylo co

nejméně. Nemáme dost lidí prověřených na stupeň přísně tajné, abychom dokázali zpracovat všechna data, která sbíráme, a většina mozky, jež by to měly analyzovat a rozluštit, by stejně s tajnými materiály nechtěla mít nic společného. Samozřejmě že bude lepší některé části utajit – přece jen nechceme, aby si puberťáci na dvorku vytvářeli vlastní Higgsovy bosony, když víte, že výsledkem bude jaderný výbuch.“

„V tom máte pravdu,“ připustila.

„Mimo to se říká, že k tomu přizvou lidi z katedry tropických chorob na Georgijské univerzitě,“ dodal. „A nemyslím si, že by některý z nich měl prověření na přísně tajné materiály. Takže si s tím prozatím vůbec nedělejte hlavu. Už jste měla chvíli, abyste si prohlédla Tuffyho?“ změnil téma hovoru.

„Jenom malou,“ řekla McBainová. „Mimi už byla unavená – to mě nepřekvapuje, protože jsem unavená taky. Těsně předtím, než usnula, jsem ji přesvědčila, abych ho mohla na chvíli podržet. Sice jsem měla trochu strach, ale nic mi neudělal. Má symetrickou tělesnou stavbu, je celý pokrytý srstí a na břicho má ústa. To je asi tak všechno, co jsem dokázala zjistit. Pár chlupů mi zůstalo na ruce, takže jsem je hned projela analyzárem. Má proteiny a jsou v nich poměrně husté uhlíkové molekuly uspořádané do dlouhých řetězců. Znovu žádná DNA. Nic víc jsem z toho vzorku nedostala. A žádná z molekul nevypadala jako to, co jsem dostala z těchhle věcí,“ dodala a kývla bradou k rozpitvaným broukům na stole.

„Kde je teď?“ zeptal se Weaver.

„Uložili ji do některého z důstojnických stanů,“ odpověděla Susan. „Dříve nebo později ji budeme muset předat do péče nejbližších příbuzných.“

„Jen pokud s ní zůstanou tady,“ poznamenal Weaver. „Vojáci nechtějí, aby odsud něco uniklo, dokud všechno neprojde dekontaminací. Osobně si myslím, že je na to trochu pozdě; vojáci už nějakou dobu chodí bránou dovnitř a zase ven, takže jestli sem mají přinést nějaký mimozemský mor, na karanténu je pozdě.“

„Doufejme, že to takhle daleko nedorazí,“ zachvěla se McBainová. „Ale opravdu by mě překvapilo, kdyby tahle biologie

dokázala nějak působit na naši. Mám dost. Musím si jít na chvílku odpočinout.“

„Jen běžte,“ řekl Weaver. „Já nejsem unavený.“

Zamířil zpátky ke svému stanu a začal si dělat poznámky o všem, co už věděli – což nebylo mnoho – a o tom, co se dozvědět chtěli. Toho byla naopak spousta. Ale pořád se v myšlenkách vracel k Tuffymu. Jestliže se během výbuchu otevřela další brána, nemohlo jít o omezenou událost. Obával se toho, že ještě zdaleka nezažili poslední překvapení.

~ ~ ~

„Otevřel se uzavřený svět,“ vyslal Kolektiv 15379. „Šlo o úmyslné vytvoření bosonu ze vzdálené strany.“

„Průzkum?“ zeptal se Kolektiv 47.

„Už byl nařízen,“ odpověděl 15379. „Prozatím čtyři paralelní brány a situace se rozšiřuje po volné linii fraktálu. Na jedné z bezprostředních paralel se otevřela červí díra. Průzkumné týmy vyrážejí právě teď.“

„Hlase možnosti kolonizace.“

~ ~ ~

„Operátor tísňové linky,“ řekla žena a poznamenala si do záznamu přesný čas hovoru. „Potřebujete policejní, hasičskou nebo zdravotní pomoc?“

„Policejní!“ odpověděl ženský hlas. Na displeji se objevila adresa Jules Court 1358, Eustis. Zatím všechno běžná praxe – až na zadunění brokovnice v pozadí.

„To byla střelba?“ zeptala se operátorka.

„Ano!“ zavolala žena. „Na můj dům útočí démoni! Manžel se jim brání brokovnicí!“

„Uklidněte se, prosím, paní,“ řekla operátorka. Stiskla klávesu počítače a vyslala na místo policejní hlídku. Možný útok nesvéprávné osoby, střelba. „Všechno bude v pořádku.“

„Ne, nebude,“ vzlykla žena. „Přicházejí sem zadními dveřmi! Copak je neslyšíte?“

Teprve tehdy si operátorka uvědomila, že slyší v pozadí ještě něco – podivné vytí, které se podobalo rozladěné siréně hasičského vozu. Znělo to... mimozemsky. Znovu stiskla několik kláves počítače a zadala vniknutí do domu a žádost o vyslání dalších hlídek.

„Policie je na cestě, paní,“ řekla nejklidnějším hlasem, jakého byla v daném okamžiku schopna. „Voláte z adresy Jules Court 1358?“

„Ano, oni...“ V pozadí se ozval hlasitý výkřik. „Prosím, pospěšte si! Jsou tady...“ A v tom okamžiku byl hovor přerušen.

~ ~ ~

Poručík Doug Jones zastával v úřadu šerifa Lake County funkci hlavního vyšetřovatele. Na toto místo a k povýšení ze seržanta se dostal poté, co se šerif a jeho bývalý zaměstnavatel shodli, že bývalý zaměstnavatel, který byl povolán do Národní gardy, se sotva dokáže vrátit dříve než za rok. V tomto okamžiku svého povýšení litoval.

Většinou vedl vyšetřování ve věci vloupání (poměrně častý jev), znásilnění (nepříliš častý jev), vražd (docela výjimečný jev) a prodeje a distribuce drog. Lake County se nacházelo na křižovatce několika velkých dálnic, drogy sem putovaly většinou z jihu, z Miami nebo Tamy, a v Lake County byly distribuovány a převáženy dál.

Nebyl ale vůbec zvyklý na to, že vyšetřuje vniknutí démonů do domu.

Podíval se na temnou skvrnu – jak že tomu ten soudní technik říkal? Jistě, byla to „jícha“ – na koberci a potřásl hlavou.

„Tohle je vážně k vzteku,“ řekl a podíval se na policistu, který byl na místě činu první. „A vy jste neviděli vůbec nic?“

„Ne, poručíku,“ odpověděl muž. „Když jsme sem dorazili, byli na ulici sousedé. Podle informací, které jsem dostal od operátora tísňové linky, jsem se vydal k zadnímu vchodu. Zadní dveře byly vyražené; to, co z nich zbylo, leželo na podlaze v kuchyni. Na schodišti a na horním odpočívadle byly patrony a dvanáctka brokovnice. Skvrny od krve na odpočívadle a v horní ložnici a bezdrátový telefon na podlaze.“ Pak ukázal na vysychající zelenou skvrnu na podlaze. „A

tohle jsme našli na schodišti, na odpočívadle a souvislá stopa vedla ze dveří. Místy se to smísilo s krví.“

„Takže tady máme skupinu démonů, kteří se zničehonic objevili v okolí, napadli dům, zabili nebo zranili dva duchodce, vytáhli je z domu a...“ Podíval se na háj dubů a cypřišů, který stál za domem. Ničím se nelišil od podobných hájů, jež rostly všude kolem a kterými se dříve procházel, ale v tomto okamžiku vypadal temně a hroživě. „...a odvěkli je někam do tmy. Tohle se mi vůbec nelíbí.“

„Ani mně ne,“ přiznal policista a polkl. „Po provedení základního průzkumu jsem požádal o posily a vyšetřovatele, zajistil jsem prostor a čekal na váš příjezd.“

„To musela být náramná zábava,“ řekl Jones. Podíval se na velitele SWAT týmu a kývl bradou. Stejně jako tomu bylo u většiny malých oddělení, i příslušnost ke SWAT týmu patřila k vedlejšímu zaměstnání pravidelných příslušníků sboru. A stejně jako u většiny malých oddělení, i tady sloužili muži, kteří byli ochotni z vlastní kapsy přispívat na své vybavení a nebyli vybíráni na základě nějakých zkoušek a testů. Jenže z tohoto hlediska byl tým Lake County docela slušný. Většina jeho členů byli zkušení chlapi, kteří vyrůstali s puškou v ruce a uměli solidně střílet. To se mohlo hodit.

„Hej, Vane,“ řekl veliteli SWAT týmu. Poručík VanGelder měřil skoro dva metry, byl samý sval a kost a špičkový střelec k tomu. Prošel každým výcvikovým kursem, který mu okrsek mohl zaplatit, a několika dalšími, jež si zatahl z vlastní kapsy. I když popravdě řečeno nebyl boj s pekelnými netvory zrovna věc, která by se v jakémkoli kursu vyučovala. „Rád bych zjistil, kam ta krev vede,“ řekl Jones.

„Jasně,“ řekl VanGelder. „Jen jsem čekal, kdy to schválíš. Když po té stopě půjdeme, zničíme všechny důkazy.“

„No, nějak nemám pocit, že bychom dokázali dotáhnout tyhle pachatele k soudu,“ poznamenal vyšetřovatel kysele. „Jako bych to viděl: ,Paní, poznáváte v této řadě některého z démonů, kteří vás napadli v noci dvacátého šestého?‘“

„Jo,“ ucedil VanGelder a mávl na zbytek týmu. „Tak dobře, já půjdu v čele. Budeme sledovat stopu až na konec.“

VanGelder si stáhl šátek, nasadil přilbu a nadhodil si v rukou brokovnici. Napadlo ho, jestli by si neměl vzít raději MP-5, ale nakonec došel k názoru, že brokovnice má větší váhu. Když jste s ní něco zasáhli, zůstalo to zasažené.

Vydali se podél vyšlapané a zválené stezky přímo do lesa – stopa byla jasná jako za bílého dne. Kroutila se kolem cypřišů a dubů a občas z ní vybíhaly postranní stezky, ale v podstatě vedla víceméně na sever. A pak, sotva vyšli z hustého křoví, to zahlédli. Velké lesklé zrcadlo, které se nacházelo přímo uprostřed malého hloučku stromů. Sahalo od země do výšky zhruba tří metrů a bylo dokonale kruhové. Stopa vedla přímo k němu a mizela v něm.

„Kurva práce,“ zamumlal jeden z týmu. „To je Pekelná tlama.“

„Cože?“ zeptal se VanGelder a otočil se.

„Pekelná tlama,“ opakoval Knapp. Knapp byl téměř o třicet centimetrů nižší než všichni ostatní členové týmu. Ti měli kolem metru devadesáti, ale Knapp byl vysoký jen zhruba něco přes sto šedesát centimetrů. Na druhou stranu to nebyl jen nejlepší odborník na bojová umění v celém týmu, ale hodil se docela dobře, i pokud bylo třeba proniknout do budovy na úrovni prvního poschodí. Když tým spojil síly, stačilo ho jen popadnout a prohodit oknem. Teď si stahoval šátek a potřásal přitom hlavou. „Je to jako Pekelná tlama, pane,“ opakoval. „Říká se, že u té koule v Orlandu je brána do jiného vesmíru. Vsadím se o cokoli, že tohle je další. To nebyli žádní démoni, ale mimozemšťani.“

„Důchodci z Lake County uneseni mimozemšťany,“ poznamenal další muž SWAT týmu. „Už vidím ty titulky v novinách. Zasraná práce.“

„No dobře,“ řekl VanGelder a promluvil do vysílačky: „Tady je SWAT jedna. Nedaleko místa činu v Jules Courtu jsme narazili na něco, co vypadá jako teleportační brána. Pachatelé podle všeho touto bránou unikli.“ Na okamžik se odmlčel a přemýšlel, co by měl po tomhle všem, u všech čertů, ještě říct. Nakonec se uchýlil k nejstarší větě v dějinách policie: „Žádáme o posily,“ řekl.

4.

„No to je tedy nádhera,“ prohlásil Glasser.

„Přesně takhle to vidím i já,“ souhlasil Weaver. Doktorka McBainová porovnála organickou hmotu nalezenou na místě činu s dalšími dvěma a nenašla žádnou podobnost. Všechny tři vzorky podle všeho pocházely z naprosto odlišného vývojového základu. „Nějaký nápad?“ zeptal se fyzik. „Kromě zákopů?“

Rota armádních ženistů se pustila do kácení háje kolem druhé brány a porušovala přitom desítky opatření ohledně životního prostředí, o něž ovšem nikdo v daném okamžiku neměl sebemenší zájem, zatímco se další rota příslušníků Národní gardy snažila vyhloubit síť zákopů. Stejně jako ve většině oblastí Floridy se ale i zde hladina spodní vody nacházela poměrně vysoko.

„Co třeba zjistit, co je na druhé straně?“ nadhodil Glasser.

„Pokud jsou nepřátelští – a připouštím, že to nejspíš v tomto případě bude pravda – tak by to nemuselo být zrovna zdraví prospěšné,“ podotkl Weaver.

„Hodíme tam napřed pár pytlíků, pane?“ zeptal se štábní poddůstojník. Štábní poddůstojník Miller, kterému se v jednotce všeobecně říkalo ‚náčelník‘, byl zhruba sto osmdesát centimetrů vysoký a přibližně stejně široký a kromě holé hlavy byla jeho hlavním poznávacím znamením bohatá dávka žvýkácího tabáku, která mu nadouvala levou tvář. Ted' si přehodil tabák pod pravou tvář a odplivl si na zem; ústí hlavně jeho karabiny M-4 se přitom ale ani

na milimetr nepohnulo od zrcadla brány. „Pak skočíme dovnitř, rozhlédneme se a zase se vrátíme?“

„A co zpětný ráz z brány?“ zeptal se Glasser.

„No, nezdá se mi, že by zadní strana fungovala jako brána, pane,“ odpověděl Miller. „Řekl bych, že bychom to tam měli hodit, schovat se zezadu, pak se vrátit dopředu a vrazit tam.“

„To by mělo vyjít,“ přikývl Glasser. „Uděláme to takhle. A... náčelníku?“

„Ano, pane?“ zeptal se Miller.

„Vy nepůjdete tou bránou jako první.“

„Jistě, pane,“ řekl Miller s nečitelným výrazem.

„Nebudu to ani já,“ dodal Glasser. „Ale rozhodně budu v průzkumném týmu.“

~ ~ ~

Nejdříve ochranné obleky. Námořníci z jednotek SEAL je používali na druhé straně brány v Orlandu, takže na ně většina už byla zvyklá. Pak dýchací maska, kapuce, kevlarová vesta. Potom kyslíková nádrž a taktický postroj. A úplně nakonec zbraň a přilba.

„Jenom bych byl rád, kdyby ty obličejové masky byly neprůstřelné,“ řekl Glasser Weaverovi, který mu pomáhal s utažením elastických pásků.

„Užijte si to,“ plácl ho Weaver po rameni.

„To já vždycky,“ zašklebil se Glasser.

U brány se shromáždil pětičlenný tým a dva muži měli v rukou útočné nálože. Ty v podstatě tvořil nylonový sáček naplněný výbušninami. K rozbušce byl připojen časovač a stačilo ho jenom stisknout, odhodit sáček a připravit se na výbuch.

„Hlavně si zapamatujte jedno,“ zabručel náčelník Miller do vysílačky. „Jakmile zmáčknete časovač, pan pytlík není váš kamarád!“

Glasser, Miller a Sanson se přikrčili za bránou, zbývající dva muži prohodili své nálože skrz a připojili se k nim. Všichni si zakryli rukama uši a čekali na výbuch. Ozvala se silná rána, která byla zároveň zvláště tlumená. Pak tým vstoupil do brány.

Každý námořník měl své číslo a úkol. Howse v čele měl proniknout bránou jako první, zkontrolovat levou a pravou stranu a pak se soustředit na prostor přímo před sebou. Číslo dvě, Woodard, měl provést totéž a pak se zaměřit na levou stranu. Sanson s číslem tři měl na starosti pravou stranu. Štábní poddůstojník Miller na čtyřce měl krýt skupinu zezadu a shora. Glasser s pětkou celému týmu velel.

Bleskově se seřadili před bránou, pak položili levou ruku na rameno muže před sebou a pronikli poklusem dovnitř.

Tentokrát je nečekala žádná vertikální nesouměrnost. Druhá strana se nacházela přesně na úrovni pozemského povrchu. Ale ocitli se v prostředí naprosto odlišném jak od Země, tak od druhé – stále ještě nepojmenované – planety. Zdálo se, že se nacházejí ve velké místnosti, ale její stěny a podlaha jim připadaly podivně organické. Panovalo tu přítmí, a buď tu všechno mělo zelený odstín, nebo tu bylo zelené světlo. Prostor jim připadal přibližně oválný, ale na jeho nejvzdálenější okraj v příšeří nedohlédli.

Glasser zapnul světlo na své zbrani a přejel paprskem po místnosti. Byla dost velká na to, aby jeho svítlna nedokázala ozářit vzdálené stěny a strop. Brána se podle všeho nacházela uprostřed místnosti. Bylo jisté, že přinejmenším podlaha je zelená, a zdálo se, jako by rozptýlené světlo vycházelo jak z ní, tak ze stěn. Místo, kam dopadly nálože, bylo zčernalé, jako by to, co vytvářelo světlo, jejich výbuch nějak poškodil. Na žádná další pozorování ovšem neměl čas, protože právě v tom okamžiku Howse vykřikl.

Na krku mu sedělo něco, co vypadalo jako obrovský komár, a další podobní tvorové kolem nich létali vzduchem. Sanson na jednoho vystřelil a minul a pak si Glasser uvědomil, že se nacházejí v neudržitelné situaci. Tohle bylo místo, kam se hodil Raid a brokovnice, ne karabiny M-4.

„Zpátky, zpátky!“ zavolal a pozpátku vykročil k bráně.

Miller popadl Howseho, přehodil si ho přes rameno a rozběhl se, zatímco zbytek týmu zahájil krycí palbu. Howse zůstal jediný zraněný, protože se obří komáři zastavili daleko před bránou.

Howse ležel na zemi a už se nad ním skláněl místní záchranář, když z brány vystoupil Glasser, který do ní vstoupil jako poslední a

také jako poslední mimozemský prostor opustil. Tvor, který na druhé straně vypadal jako přerostlý komár, v silném pozemském světle pod normální oblohou tento hmyz vůbec nepřipomínal. Měl dlouhá, žilkami prokvetlá křídla a byl světle zelený. Jeho tělo netvořilo nic víc než zaoblený hranol a nikde nebyla ani stopa po hlavě, hrudi nebo nohou. Byl prisátý k Howseho krku a na světle podivně pulzoval.

„Co to dělá?“ zeptal se Sanson a o krok ustoupil.

Z tvorova těla vyrazily zelené úpony a přímo před jejich očima prorazily ochranný oblek a pravděpodobně pokračovaly ve své cestě dál do námořníkovy těla. Howseho tvář vypadala jako napuchlá, jazyk mu visel z úst a podle všeho byl mrtvý.

„Takže tady máme vážné biologické ohrožení,“ poznamenal Weaver. „Strčte ho do pytle. V tomhle okamžiku patří do biokontaminačního tanku na úrovni čtyři.“

„Patří do nemocnice,“ ozval se Glasser.

„Podle toho, co vidím já, je mrtvý,“ prohlásil Weaver. „A opravdu bych ocenil, kdybychom se vyhnuli kontaminaci celého světa tím, co ho dostalo. A když už o tom mluvíme, bude nutné vymyslet způsob, jak je zastavit, jestli z té brány vylezou.“

„Zastavili se docela daleko před ní,“ řekl Miller, přešel k sanitce a vyzvedl z ní černý igelitový pytel. „Sansone, pomoz mi ho uložit a zapnout.“

„Co budeme dělat, k čertu?“ řekl Glasser a potřásl hlavou.

„Jestli sem přijdou ‚démoni‘, můžeme je zastřelit. Ale tyhle věci... jsou moc malé. Moc rychlé. Možná kdybychom na ně vzali brokovnice...“

„Potřebujeme pořádnou dávku spreje na hmyz,“ ozval se Woodard, zatímco štábní poddůstojník s námořníkem strkali zemřelého spolubojovníka do černého pytle a rychle zapínali zdrhovadlo. „Chtělo by to jeden z těch tahačů s postřikovačem.“

„Nevíme, jestli by proti nim sprej na hmyz zabral,“ poznamenal Weaver. „Ale když proletí sem, tak bychom na ně mohli nastražit síť. Stačilo by jen natáhnout na bránu jednu z těch lehkých, do kterých se chytají ptáci při kroužkování. Jak se jim říká? Gázové síť?“

„Kde něco takového najdeme?“ zeptal se Glasser.

„Na nějakou katedru floridské univerzity by to nejspíš bylo nejbližší,“ pokrčil Weaver rameny. „Mezitím můžeme...“

„K zemi!“ zavolal Sanson a vystřelil ze své M-4 na prvního tvora, který prošel bránou.

Weaver okamžitě pochopil, proč o těchto tvorech nyní už patrně zesnulá paní Edderbrooková mluvila jako o démonech. Věc, která prošla bránou, se pohybovala po čtyřech a nebyla vyšší než metr a půl. Malé oči měla zapadlé pod silnými nadočnicovými oblouky a další podobné výstupky kostí měla na hrudi a zádech. Hlava, která velikostí příliš nepřevyšovala psy, byla ukončena zobákem jako hlava dravého ptáka. Tvor byl zbarvený do zelena s ošklivým fialovým žilkováním po celém těle. Na předních i zadních nohou měl drápy. Z ramen a hrudi mu trčely hroty a další vytvářely kolem jeho silného krku obojek. A byl zatraceně rychlý.

První z tvorů, kteří prošli bránou, se zakousl Woodardovi do nohy a strhl ho k zemi, kde s nohou začal třást ze strany na stranu jako rozzuřený teriér. Zobák se bez potíží zakousl do masa a ozvalo se ostré prasknutí, jak překousl kost. Jenže tvor nebyl sám; další se hrnuli za ním ve zdánlivě nekonečném proudu.

Weaverovi stačil jediný pohled, aby se rozhodl, že tohle není pro fyzika nejlepší místo. Práskl do bot, zamířil k nedokončené linii zákopů a celou cestu doufal, že ho žádná z těch věcí nechytí a že se nedostane do křížové palby. Příslušníci Národní gardy okamžitě zahájili střelbu, a když Weaver běžel k zákopu, slyšel kolem sebe hvízdát kulky. Také vnímal řev za svými zády a doufal, že námořníci měli dost rozumu, aby se dali na bleskový ústup.

~ ~ ~

„Sansone, Millere,“ houkl Glasser, zaklekl a zahájil palbu na tvora, který se zakousl Woodardovi do nohy, „ke mně!“

Tři příslušníci jednotek SEAL vytvořili trojúhelník a stříleli na tvory, kteří se sem hrnuli z brány. Kdyby ale nebylo přítomnosti Národní gardy, byli by velice rychle přemoženi. Každá četa gardy byla vyzbrojena kulomety M-240 ráže 7,62 mm a jednotlivá družstva měla lehké kulomety M-249 ráže 5,56 mm připraveny a

namířeny na bránu. Když jí prošel první z tvorů, stačilo odjistit a zahájit palbu.

Výsledkem byla hustá palebná clona, díky níž šestice M-240 a patnáct M-249 naplnily bránu olovem. Tvorové byli silně pancéřovaní, ale když je zasáhl dostatek kulek, zabilo je to, a zatímco SEAL tým vyklízel bojiště, začaly se před bránou hromadit mrtvoly a po zemi se z jejich těl rozlévala zelená tekutina. Jakmile se námořníci dostatečně vzdálili od okamžitého nebezpečí a bylo jasné, že je Národní garda kryje, trojice ukázala bráně záda a běžela k zákopům.

Weaver na ně mával z díry za hlavní obrannou linií a Sanson, Miller a Glasser k němu vyrazili mezi narychlo vyhloubeným palebným postavením, kde ležel jeden z příslušníků Národní gardy, pečlivě zaměřoval dávky z M-16A2 a po tvářích mu tekly slzy, a o něco hlubším hnízdem, z něhož střelec z M-249 pálił dávky po třech a pěti střelách a šíleně se přitom pochechtával.

Trojice zbývajících příslušníků SEAL týmu skočila do prostorné díry po hlavách, okamžitě se otočila a přidala své zbraně k celkové palbě.

~ ~ ~

Sanson pečlivě zamířil na jednu z těch věcí a pozorně si vybíral umístění výstřelů. Když se dávali na ústup, šlo v podstatě hlavně o co nejrychlejší vytvoření krycí stěny, a i když si tím nemohl být úplně jistý, měl pocit, že se jeho střely od těch divných tvorů prostě odrážely. Jisté bylo, že když jednoho střelil přímo do hlavy, tvor si toho ani nevšiml. Útočníci byli pokryti šupinatým pancířem a podle všeho ještě kostrou přímo pod kůží. Zdálo se však, že účinnější je několik kulek nasázených přímo do boku, kde se s výstřiky zelené tekutiny nořily do těla. Nebyl si ale jistý, zda objevil slabé místo, protože tvora, který padl, zároveň zasáhly kulky jednoho z kulometů M-240. Sanita, z níž vzali černý pytel pro Howseho, stála v palbě jedné strany půlkruhu příslušníků Národní gardy a útočníci se ji snažili využít jako kryt, druhá strana palebných postavení však dokázala slepý úhel vykrýt a průběžně skupinu v závětrí pročišťovala.

Nicméně bylo jasné, že útočníci i navzdory husté palbě úspěšně rozšiřují předpolí.

„Potřebujeme těžší ráži,“ zavolal Glasser zpod dýchací masky.

Sotva to vyslovil, začaly dopadat na mýtinu kolem brány střely z minometu. Miny ale nedokázaly tvory zabít, pokud je přímo nezasáhly, a nezdálo se, že by na ně měl moc velký vliv zásah střepinami.

Weaver zaslechl za zády vytí silného motoru a otočil se právě včas, aby mohl sledovat, jak se za linií zákopů zastavuje jeden z podpůrných nákladních vozů, velká pětítunka. Na vrcholu měla upevněný otočný kruh s velkorážním kulometem a jeho osádka okamžitě zahájila palbu.

„Díkybohu,“ řekl bez ohlednutí Glasser, který pečlivě zaměřoval a pálił krátkými dávkami. „Ráže padesát. Přesně to jsem chtěl. A odvádí svou práci.“

Kulky těžkého kulometu nedokázal pancíř tvorů zastavit. Ať už se střelec trefil do hlavy, hrudi, do boku nebo nohou, velkorážní střely dokázaly prorazit vše, co jim stálo v cestě. Navíc střelec velice dobře věděl, jak má palbu zaměřovat, takže postupoval podél okrajů ke středu a zatlačoval přílivovou vlnu útočníků, dokud se znovu nestáhla k bráně. Jenže pak zničehonic palba ustala.

„Musí vyměnit hlavně,“ uklidňoval Glasser Weavera, když si všiml, jak se nervózně ohlíží. „Chcete zbraň?“

„Stejně bych nevěděl, jak ji použít,“ přiznal fyzik. „Ale jestli se z tohohle dostaneme, tak se to rád naučím.“

„Musím najít velitele roty,“ řekl Glasser. „Millere, Sansone, vy se držte u doktora. Jestli se to bude zhoršovat, dostaňte ho odsud.“ S tím se napřímil, vyskočil ze zákopu a rozběhl se za obrannou linii.

„Jak to vlastně na druhé straně vypadalo?“ zeptal se Weaver.

„Jako když se dostanete do velkého zeleného žaludku,“ odpověděl Miller. Stáhl si masku na hrud' a naplnil si tvář čerstvou dávkou žvýkacího tabáku. „Myslím, že to byl vnitřek nějakého velkého organismu. Ale opravdu velkého. Ten prostor, ve kterém jsme vystoupili na druhou stranu, byl nejmíň sto metrů dlouhý.“

„Do hajzlu,“ řekl Sanson, vyhodil zásobník ze zbraně a strčil do závěru nový.

K zaklení měl na první pohled vynikající důvod. Bránou právě začal procházet úplně nový druh tvorů. Tihle se pohybovali po zadních nohou a byli větší, ale jinak se všeobecně příliš nelišili od svých předchůdců. Zdálo se, jako by měli horní část zobáku dutou, a Weaver ohromeně sledoval, jak zasypali linii obránců projektily. Dva z nich se soustředili na velký kulomet, který se právě znovu zapojil do boje, a dvoučlenná posádka byla téměř rozstřílena na kusy a po bočnicích nákladáku, jenž měl stále ještě pouštní kamufláž, začala stékat krev.

Tvorové byli také daleko silněji pancéřovaní a zdálo se, že jim většina střel od obránců ani v nejmenším neškodí. Jen velkorážní M-240 podle všeho prorážely jejich kůži a útočníci se soustředili právě na těžké kulomety a pobíjeli jejich posádky jednu po druhé.

„No to je skvělé,“ poznamenal Weaver trpce, otočil se a vytáhl z kapsy mobil. Všiml si, že se těsně za palebnou linií usadil zpravodajský štáb. Invaze mimozemšťanů v přímém přenosu. Nádhera.

Vytáhl z druhé kapsy PDA a našel v adresáři číslo, které dostal. Navolil je na klávesnici mobilního telefonu.

„Bílý dům, úřad poradkyně pro národní bezpečnost,“ ozval se hlas ve sluchátku.

„Tady doktor William Weaver,“ řekl. „Rád bych mluvil s poradkyní, pokud je to možné.“

„Je mi líto, doktore, ale právě teď má důležité zasedání,“ řekl operátor. „Slyším správně palbu?“

„Ano,“ odpověděl Weaver. „Možná byste jí mohl poslat vzkaz, že nás právě napadli mimozemšťané a že rota Národní gardy, která se je snaží odrazit, bude brzy poražena. Každou chvíli by se to mělo objevit na CNN. To je asi tak všechno, kvůli čemu volám. Díky. Nashle.“ A zavěsil.

~ ~ ~

SWAT tým poručíka VanGeldera byl původně potěšen, že může přenechat zajištění místa Národní gardě. Ale na druhou stranu to pořád ještě bylo Lake County a brána představovala jasné nebezpečí. Takže se raději drželi poblíž a zabrali si horní poschodí domu

zesnulých manželů Edderbrookových coby velitelství. Když vypukl boj, byla v místnosti většina týmu a všichni okamžitě přistoupili k oknům a sledovali, jak se situace na bojišti vyvíjí.

Většina mužů byla vyzbrojena samopaly Heckler & Koch MP-5, které však nebyly pro podobný boj příliš vhodné. Ve vozidle ale byly ukryty zbraně daleko těžšího kalibru. Některé z nich měly kalibr takový, že na adresu SWAT týmu vyvolávaly při různých příležitostech pobavené poznámky.

„Jensone, Knappe,“ řekl VanGelder, zatímco se z brány vyhrnuli menší tvorové a příslušníci SEAL týmu se dali na ústup, „doneste barretty.“

~ ~ ~

Weaver vystrčil hlavu přes okraj zákopu právě včas, aby sledoval, jak byl jeden z nově přichozích tvorů odhozen zpátky s dírou v hrudi. Z domu za palebnou linií se přitom ozvalo hlasité PRÁSK, které přehlušilo i divokou palbu všude kolem.

„Barretta,“ poznamenal zálibně, znalecky štábní poddůstojník Miller a vyplivl tabákovou šťávu do hlíny. „To budou nejspíš chlapi od SWAT. Doktore, myslím, že je nejvyšší čas odsud zmizet.“

„Souhlasím,“ přikývl Weaver, jenže právě v tom okamžiku se jeden z tvorů otočil a vyslal jejich směrem proud projektilů. Weaver se prudce přikrčil a podíval se za sebe, kde se jich několik zabodlo do kmene stromu. Vypadaly jako přibližně pět centimetrů dlouhé trny a na pozadí šedohnědé kůry se černě leskly. „Jak?“ zeptal se.

„Se zadkem u země,“ odpověděl Miller. „Musíte se plížit zpátky. Držte zadek a hlavu pěkně nízko. Ten násep vpředu je dost vysoký, aby vás kryl, jestli se moc nezvednete. My jsme rovnou za vámi.“

~ ~ ~

VanGelder sledoval situaci skrz mířidla, dokud se hlaveň pušky nezastavila u dalšího mimozemšťana, a teprve pak se podíval puškohledem. Na takovouhle vzdálenost by mu stačila běžná mířidla, ale neměl čas na to, aby sejmul puškohled, o překalibrování hledí nemluvě. Pracoval s tím, co měl po ruce. Zastavil zaměřovací kříž na hrudi dalšího tvora, stiskl spoušť a vyhodil ze závěru nábojnici.

„Zásah,“ ozval se Knapp. Stál mu za zády s připraveným plným zásobníkem v ruce a pozoroval vhodné cíle. „Mimozemšťan v otevřeném prostoru nalevo,“ řekl.

VanGelder stěží potlačil výbuch téměř hysterického smíchu, který mu sevřel hrdlo, když přesunul hlavě doleva a zastřelil další z těch věcí. Naneštěstí to bylo jako plivnutí do oceánu. Právě křídlo jednotky Národní gardy bylo zatlačeno zpátky a většina středních kulometů byla vyřazena z boje. A bránou sem proudili další z menších tvorů.

Zastřelil zase jednoho, vyměnil zásobník za plný a pak zvedl hlavu, aby měl přehled o celkové situaci. Většina příslušníků Národní gardy se snažila vylézt z okopů a zmizet. Vůbec jim to neměl za zlé; bylo jasné, že situace se naprosto vymkla z kontroly.

Na druhou stranu nehodlal připustit, aby se přes Lake County na Zemi hrnuli nezvaní mimozemšťané, pokud k tomu on mohl něco říct.

„Běž do auta,“ otočil se ke Knappovi. „Zavolej na dispečink. Řekni, ať pošlou všechno, co má nohy a ruce. Jestli je zvládneme udržet u brány, tak je dokážeme odrazit. Sakra, vyšli všeobecnou výzvu – ať dorazí všichni s velkorážními zbraněmi. Lovecké pušky budou stačit. A mazej už. Musíme je tady zastavit.“

„Já to vezmu,“ nabídl se Jenson. „Před domem stojí nějací novináři z televize, řeknu jim to taky.“

VanGelder přikývl a podíval se puškohledem na bojiště. Mimozemšťan v otevřeném prostoru.

~ ~ ~

Sanson dřepěl u okna a páčil v rychlém sledu jednu ránu za druhou. Miller se chopil jednoho z opuštěných M-240, jehož dvoučlenná posádka zahynula, a pokrýval palbou bojiště z druhého okna.

Doktor Weaver se posadil na pohovku v obývacím pokoji a přemýšlel o aktivitě brány. Prozatím si museli dělat starosti s jednou bránou, vytvořenou člověkem, a druhou, která se objevila očividně jako důsledek aktivity nepřátelsky naladěných mimozemšťanů. Ta první svým způsobem dávala smysl. Higgsův boson vytvořil něco jako červí díru – ať už na jinou planetu v tomto vesmíru, nebo do

úplně jiného vesmíru. Druhá brána byla ale něco jiného. A pak tu ještě pořád byl problém s hypotetickou bránou, kterou sem přišel Tuffy. Budou další? A proč se vůbec objevovaly?

Znovu sáhl po mobilu.

„Garcia,“ ozvalo se ve sluchátku.

„Už dorazily detektory?“ Weaver neztrácel čas úvodními řečmi.

„Zhruba před hodinou,“ odpověděl muž z Národní gardy, „a měl jste pravdu. Z té koule vychází téměř nepřetržitý proud subatomárních částic. Myslím, že slábně.“

„Dobře,“ řekl Weaver, „to by šlo.“

„To, co slyším, je střelba?“ zeptal se Garcia.

„Je,“ potvrdil Weaver a zívł. „Jsem právě uprostřed mimozemské invaze. Monstra z osmé dimenze nebo tak něco. Myslím, že to nedokážeme zastavit.“

„Ježíši!“ zajíkl se Garcia. „Zmizte odtamtud!“

„Obávám se, že jsme tady momentálně tak trochu odříznutí,“ přiznal Weaver. „Poslyšte, co je to za částice?“

„Muony a ještě něco dalšího,“ odpověděl Garcia. „Opravdu myslíte, že se teď chcete bavit právě o tomhle?“

„Ano.“

„Tak dobře,“ pustil se do výčtu Garcia, „takže tady máme muony, jak už jsem říkal, ale mám na přístrojích ještě něco. Jenže nedokážu poznat, co to je – nejsou to mesony ani kvarky a má to velkou hmotnost. Počítám, že by to mohly být bosony.“

„To ale nedává moc velký smysl,“ řekl Weaver a nakrčil obočí, když se kulomet pustil do téměř nepřerušované palby. „Ne ty velké částice, muony. Spíš bych čekal neutrína.“

„Zrovna v tomhle okamžiku nemám po ruce žádný detektor neutrin,“ poznamenal Garcia sarkasticky. K odhalení neutrin bylo zapotřebí obrovských nádrží chemikálií, které obsahem často přesahovaly desítky tisíc litrů. Když chemikálií proniklo neutrino, bylo urychleno až za hranici rychlosti světla a vytvořilo Čerenkovovo záření, jasně viditelné jako purpurovo-modré světelné záblesky.

„Japonci dokázali vyrobit nějaký, který se dokáže natěsnat zhruba do velikosti tahače s cisternou,“ řekl Weaver a znovu zívł. „Možná

by nám ho půjčili. Ale zbytek víceméně smysl dává. Jestli slábne a rozptyluje se do vesmíru na druhé straně, tak by to dokázalo zesílit náboj uvolněných částic. Což znamená, že vzniknou nejdříve menší brány a postupem času zjistíte i oslabování větší brány. Nebo se možná budou nově vytvořené brány vzdalovat od té původní. A první takto vytvořená brána by se tudíž otevřela někde poblíž. Konečně to začíná dávat smysl.“

Sanson vešel do místnosti a strčil fyzikovi do volné ruky pistoli.

„Víte, jak se to používá?“ zeptal se.

„Zamířit a zmáchnout?“ opáčil Weaver a zatvářil se zmateně.

„No, tak nějak,“ zazubil se námořník. „Máte náboj v komoře, nataženo a odjištěno. Stačí stisknout spoušť a střílet. Hlavně si pamatujte, že máte mířit na ty špatné chlapy.“

„Poslyšte, jeden z námořníků mi právě dal pistoli,“ řekl Weaver do mobilu a snažil se držet ukazováček stranou od spouště. „Myslím, že je to špatné znamení. Promluvíme si o tom později, ano?“

„Dobře,“ řekl Garcia. „Koule slábne, uvolňuje částice a částice otvírají nové brány.“

„Něco v tom smyslu, řečeno zjednodušeně,“ přikývl Weaver. „Plus zvyšující se náboj částic a postupem času brány buď dál, nebo větší.“ Tuffy byl docela malý tvor. Malá brána? Malá, ale dost velká na to, aby jí prošla Mimi? V tom okamžiku se dveře do místnosti rozlétly a dovnitř se strašlivým řevem vrazil jeden z menších tvorů. Sanson se otočil a vypálil dávku, která se odrazila od jeho pancíře, ale když se tvor otočil k námořníkovi, namířil Weaver pistoli a vystřelil. První rána šla vysoko a kulka zůstala zaklíněná ve zdi, on ale mírně sklonil hlaveň a odměnou mu byl výtrysk zelené tekutiny při druhém výstřelu, který zasáhl tvora do boku. Nasázel do něj ještě dvě kulky a k tomu jednu do podlahy a tvor zůstal ležet na zemi. Do modrého koberce se pomalu vpíjela jeho zelená krev.

„No, musím už končit,“ řekl Weaver do telefonu.

„Doktore...“

„Právě jsem zabil svého prvního mimozemšťana,“ prohlásil Weaver. „Ještě se spojíme.“

Do místnosti vrazil další z tvorů. Weaver po něm vystřelil a minul, ale zbývající dva výstřely zasáhly cíl. Druhý zásah ochromil

tvorovy zadní nohy, jenže on se i tak snažil plazit pomocí předních končetin. Dalšími dvěma kulkami Weaver minul a nasázel projektily do vzdálené stěny obývacího pokoje, kde srazil na podlahu obrázek plachetnice plující kolem tropického ostrova. To byl jeho poslední náboj a závěr pistole zůstal otevřený.

„Myslím, že mi došly náboje,“ zavolal, vstal a přeskočil pohovku.

„Tady!“ křikl Sanson a hodil mu plný zásobník.

Weaver jej chytil, ale neměl vůbec představu, co s ním má dělat. Naštěstí byl strojař – jako takový by s odhalením mechanismu neměl mít příliš velké potíže. Věc se k němu plížila a on vycouval z obývacího pokoje do vedlejší místnosti a doufal, že ji odláká od dvou příslušníků SEAL týmu a zároveň zjistí, jak se u pistole mění zásobník. Takže, říkal si, máme tu dvě páčky na pažbě zbraně, jednu blokovanou pérem. Jednu páčku poblíž spouště. Stiskl ji a z pažby vyklouzl prázdný zásobník na podlahu. Otočit plný zásobník kulkami dopředu a zasunout dovnitř. Heuréka! Ale páčka se dopředu nepresunula a stisknutím spouště ničeho nedosáhl. Popadl páčku, zatáhl ji dozadu a s ulehčením sledoval, jak se závěr uzavřel. V tom okamžiku se už tvor připlížil skoro k němu – Weaver uskočil dozadu, zamířil pistoli a několikrát do mimozemšťana vystřelil.

„Opatrně!“ štěkl Miller, když se mu jedna z vyhozených nábojnic odrazila od kevlarové vesty. „Šetřete náboji!“

„No ale zabil jsem ji, ne?“ zeptal se Weaver a právě v tom okamžiku mu zazvonil mobil.

„William Weaver,“ řekl do mikrofону a zvedl kouřící hlaveň pistole nahoru, aby náhodou nemířil na dva muže ze SEAL týmu.

„Tady je poradkyně pro národní bezpečnost,“ ozvalo se ze sluchátka. „Sledujeme zprávy – kde právě jste?“

„V domě manželů Edderbrookových,“ odpověděl. „Myslím, že jsme tak nějak odříznutí.“

„Ježíši!“ vyhrkla. „Zmizte odtamtud!“

„Myslím, že to nebude tak snadné,“ poznamenal a sledoval, jak dveřmi do místnosti vešel *další* z těch zatracených tvorů. Tentokrát mířil pečlivě a dokázal ho zasáhnout hned první ranou. Jenže kulka tvora jen podráždila a on se otočil a vyrazil k Weaverovi.

„Počkejte chvíli, prosím,“ řekl do telefonu, skočil za pohovku, přeskočil ji, a když dopadl na zem, několikrát střelil mimozemšťana do zad právě ve chvíli, kdy se za ním otáčel. Jedna z kulek musela zasáhnout páteř, protože mu ochromil zadní nohy stejně jako předchozímu. Pečlivě zamířil a sázel mu další kulky do krku tak dlouho, až se tvor přestal hýbat. Teprve když bylo po všem, uvědomil si, že se přestal ovládat, protože závěr zůstal otevřený nad prázdnou komorou zbraně. „Už mi zase došly náboje!“ zavolal a do telefonu řekl: „Poslyšte, omlouvám se, ale momentálně mám tak trochu plné ruce práce. Můžeme to vyřídit později?“

„Jistě,“ odpověděla poradkyně pro národní bezpečnost ohromeně.

„Řekl jsem Garciovi, co si podle daných důkazů myslím o tom, co se děje,“ řekl, chytil zásobník, který mu hodil Sanson, a nepodařilo se mu chytit ten, jenž k němu letěl od Millera. Nabil pistoli, sebral zásobník, který ležel na zemi, a ještě přitom dokázal mluvit. Trik spočívá v multitaskingu, pomyslel si pobaveně.

„Promluvíme si později,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost.

„Jasně, později,“ odpověděl, zatímco do místnosti prošli další dva mimozemšťané dveřmi a jeden proskočil oknem. „Chlapi!“ zavolal přes rameno. „Myslím, že tentokrát už je nezastavím!“

Sanson se otočil a zastřelil toho, který do pokoje pronikl oknem, zatímco Miller vypálil a vyřadil z provozu jednoho z tvorů u dveří. Naneštěstí právě v tom okamžiku jeho kulometu došly náboje a o posledního se musel postarat sám Weaver.

„Jdeme nahoru,“ řekl Miller a vytlačil fyzika z místnosti před sebou.

Na vrcholku schodiště do prvního patra narazili na vysokou bariéru postavenou z postele.

„Hej!“ houkl Miller. „Pusťte nás dál!“

„Chyťte,“ ozval se hlas z druhé strany zátarasu a vzduchem prolétl provaz s navázanými uzly.

Štábní poddůstojník ho podal Weaverovi, ale ještě předtím mu sebral pistoli a stiskl páčku. „Pojistka,“ upozornil ho.

„Jasně,“ přikývl Weaver. „Díky za radu.“ Mobilní telefon strčil do jedné kapsy u kalhot, pistoli do druhé. Miller ho na cestu

popostrčil, takže po provazu vylezl rychle a doskočil na podlahu nahoře.

Dva příslušníci SEAL týmu ho následovali a pak se rozmístili do místností v prvním poschodí.

„Jsem VanGelder,“ ozval se Weaverovi za zády hlas. „SWAT tým Lake County. Co jste zač?“

Weaver zaklonil hlavu a podíval se na obrovitého plavovlasého muže, který za ním stál.

„Doktor William Weaver,“ představil se. „Já jsem fyzik a studuji brány.“

„Už jste došel k nějakému závěru?“ zeptal se VanGelder.

„Ano,“ přikývl Weaver. „Přál bych si, aby se Ray Chen nikdy nenarodil.“

VanGelder se zasmál a kývl bradou k pistoli, která trčela Weaverovi z kapsy. „Umíte s tím zacházet?“

„Dole jsem zabil čtyři nebo pět těch zmetků,“ odpověděl Weaver. „Ale upřímně řečeno s tím moc pracovat neumím. Navíc mi došly náboje.“

„Knapp s sebou má Heckler & Koch,“ poznamenal VanGelder. „Seženu vám pár zásobníků. Chcete brokovnici?“

„Brokovnici беру všemi deseti,“ přikývl Weaver.

„Dobře, zůstaňte u zátarasu a postarejte se, aby se žádný nedostal nahoru,“ řekl VanGelder a vykročil do jednoho z pokojů. „Já vám donesu brokovnici.“

Weaver vyhlédl mezerou v zátarasu na schodiště, ale nezdálo se, že by se některý z mimozemšťanů chtěl vydat po schodišti nahoru. Z přízemí se sice ozýval hluk rozbíjeného nábytku a podivné skučení, ale o první patro zatím tvorové zájem neprojevali. Všude kolem domu se střílelo, slyšel, jak se do stěn zarývají trny, a z jedné místnosti v prvním poschodí se ozýval plynulý proud nadávek jednoho z obránců.

VanGelder se vrátil, položil na podlahu čtyři plné zásobníky a podal Weaverovi brokovnici.

„Čtyři náboje v zásobníku a jeden v komoře,“ řekl velitel SWAT týmu. „Víte, jak se s ní pracuje?“

„Zatáhnu za tohle?“ hádal Weaver a přitáhl k sobě pumpu zásobníku. Ze závěru zbraně vylétl náboj. „Viděl jsem to v televizi,“ dodal.

„Dobíjíte tudy,“ řekl VanGelder suše, ukázal na ústí podhlavňového zásobníku a zároveň mu podal vyhozený náboj. „Na míření přijdete sám.“ Položil na podlahu krabici nábojů a odešel do jedné z vedlejších místností.

Weaver zasunul náboj zpátky do zásobníku a prostrčil hlaveň mezerou právě ve chvíli, kdy se pod schody objevil první z psovitých tvorů. Zdálo se, že mu pojem schodiště mnoho neříká, protože zvedal nohy příliš vysoko, pohyboval se nejistě a někdy minul schod úplně. Jediný výstřel z brokovnice stačil k tomu, aby ztratil rovnováhu a zřítíl se dolů. Zatímco s vytím padal, Weaver ho střelil do boku. Dva výstřely udělaly do tvora díru, kterou by dokázal prostrčit obě ruce najednou. Tvor sebou chvilku trhal a pak znehybněl, ale to už se po schodišti nahoru vydal další. Když na něho Weaver vystřelil, sice se trefil, ale tvor s břichem u země stoupal dál. Fyzik vystřelil ještě dvakrát a poslední ranou se mu patrně podařilo zasáhnout nějaký životně důležitý orgán, protože se mimozemšťan zastavil a sklouzl po schodech dolů. Tam ležel schoulený do klubíčka a kousal se do břicha. Weaver po něm pro jistotu střelil ještě jednou a pak už byl zásobník brokovnice prázdný.

Horečnatě nabil, ale když vyhlédl na schodiště, dalšího mimozemšťana neviděl. Opřel se čelem o zátaras a kratičký okamžik přemýšlel o tom, že si jako fyzik vážně mohl vybrat lepší místo pro smrt. Když znovu otevřel oči, byli pod schody další tři mimozemšťané a zkoumali mrtvé spolubojovníky.

Sestřelil k zemi toho, který k němu stál bokem, a ostatní dva neohrabaně vyrazili do útoku nahoru. Jednoho se mu nějak podařilo zabít, ale to už se třetí sápal na zátaras a Weaverovi došly náboje. Odhodil brokovnici, zvedl pistoli a vyprázdnil tvorovi zásobník přímo do břicha. To ho sice zastavilo, jenže barikáda už byla zčásti stržená. Na schodišti se objevili další tvorové, takže fyzik bleskově vyměnil vystřílený zásobník za plný a páčil po nich, jak nejlépe uměl.

Pomalu už si začínal myslet, že to nezvládne, když se zvenčí ozvala hlasitá palba. Slyšel brokovnice, pušky, dunivé rány, které

zněly jako střelba z jednoho z kulometů upevněných na nákladáku, a další hlasitý třesk, který nedokázal zařadit. Mimoszemšťané se však sáпали na barikádu, takže věnoval pozornost jim. Potom se po jeho boku zničehonic vynořil Sanson – byl teď vyzbrojený jinou puškou, pečlivě mířil a skládal tvory jednoho po druhém.

„Co se stalo venku?“ snažil se Weaver překřičet hluk zvenčí. Uvědomil si, že skoro nic neslyší.

„Myslím, že na scénu konečně dorazila kavalerie,“ odpověděl Sanson.

~ ~ ~

Jim Holley neměl za celý svůj život nic, čemu většinou lidé říkají „skutečná práce“. Když opustil armádu, vrátil se zpátky do rodného Eustisu a střídal jedno zaměstnání za druhým. Prodával časopisy, stál v čele několika dobročinných organizací, zkusil štěstí i v politice a poměrně dlouhou dobu se pohyboval v oblasti maloobchodního prodeje. Většinou si však hrál se zbraněmi.

Ačkoli byly veškeré jeho příjmy poněkud omezené, všechny peníze putovaly do sbírky zbraní, kterou si pořídil a během let se utěšeně rozrůstala. Byl pravidelným zákazníkem všech obchodů se zbraněmi v okolí Eustisu, a pokud nebyla zrovna v dosahu nějaká místní střelecká akce, mohli jste ho najít na některé z početných místních střelnic, jak pálí ze široké palety zbraní.

Právě seděl v krámě *Návnady, navijáky a zbraně Velkého Boba* a v dobrém rozmaru s majitelem diskutoval o kvalitativních rozdílech mezi náboji .303 British a .30–06, když oba zaslechli tíšňové volání SWAT týmu o pomoc jakékoli volné jednotky v oblasti. Jestli se situace vyvinula tak, že to nezvládla Národní garda a nestačil na to ani SWAT tým, muselo jít vážně do tuhého.

Velký Bob si převalil v ústech doutník ze strany na stranu a potřásl hlavou.

„Mám pocit, že je čas otevřít skříň a vytáhnout pořádné bouchačky, Jimbo,“ řekl. „Co myslíš?“

Jim jen přikývl a oba muži se vydali do zadní části obchodu.

Nikdo nepochyboval o tom, že Jim má účtyhodnou sbírku, ale Bob Taylor pracoval v oboru a proslul jako člověk, který dokázal

každému ze svých zákazníků sehnat přesně to, co potřeboval. A jeho představa o tom, co by mohli zákazníci potřebovat, byla velice obsáhlá. Zadní část obchodu, jež byla přístupná pouze prověřeným, vypadala jako splněný sen, nebe a nirvána každého sběratele zbraní. Bob Taylor tu měl dvě odstřelovací pušky Barrett – poloautomat M-82A1 a opakovací M-95. Pak tu byly armality, MP-5, garandy, thompsony, steny, steiry AUG a na čestném místě visela puška .577 T. Rex. Na podlaze stál na dvounožce finský kulomet Lahti m/39 dvacetimilimetrové ráže, plně přenosný zabiják.

V době, kdy otevřeli zadní vchod a začali nakládat zbraně, už se začal obchod zaplňovat. Někteří z mužů byli noví zákazníci, kteří v televizi sledovali zprávy a napadlo je, že právě dnes je docela dobrý den na to, aby zaskočili k odborníkovi a ozbrojili se. Ale většinu tvořili stálí a věrní klienti. Druhá skupina naplnila zadní část obchodu a začala Bobovi a Jimovi pomáhat.

Během čtvrt hodiny naložili dva pickupy dostatečným množstvím zbraní a střeliva na to, aby vyzbrojili velice nadšenou rotu pěchoty, a konvoj několika omláčených pickupů, osobních aut a dodávek vyrazil po silnici směrem k Jules Court.

Na prvního mimozemšťana narazili téměř blok před cílem. Právě trhal na kusy dětské kolo, zatímco holčička, jíž kolo patřilo, s jekem šplhala na strom vedle cesty.

Jim seděl na korbě Bobova pickupu a zahájil na tvora palbu dvanáctigramovými kulkami z historické BAR, kterou si opřel o střechu vozu. I když jeli rychlostí téměř pětadvaceti kilometrů za hodinu, dokázal mimozemšťana zasáhnout třikrát do boku a ten padl.

„Je čas vykládat,“ houkl Bob.

„Ještě ne!“ křikl na něho Jim. „Jedeme blíž. Nebudeme to s sebou přece tahat všechno!“

Jenže sotva dorazili na dohled k Jules Courtu, bylo jim jasné, že bude třeba zvolit trochu taktičtější přístup. Po ulici se volně pohybovali mimozemšťané. Někteří se podobali prvnímu a připomínali tak trochu velké psy pokryté ostny. Jiní chodili po dvou nohou a zdálo se, jako by něco vystřelovali z čenichů. Jim jednoho zlikvidoval ranou ze své BAR a pak se chytil střechy kabiny, když Bob dupl na brzdu.

„Mám tady něco, na co ti parchanti čekají,“ řekl Bob, vyskočil přes postranici nahoru a popadl dvacetimilimetrový lahti. Postavil opěrku na střechu a zasunul zásobník do závěru. „Nažerte se finského olova, hajzlové z Marsu!“

Kulomet ráže 20 mm ve skutečnosti nechrlil olověné kulky, ale trhavé střely. Při zásahu větších mimozemšťanů každá vybuchla, trhala je na kusy a pokrývala bojiště zelenou krví.

Zbytek dobrovolné domobrany vyložil zbraně z vozů a zapojil se s nadšením do boje – muži vyzbrojení lehčími zbraněmi ostřelovali menší mimozemšťany a nechali střelce s větší ráží, ať si poradí s většími. Než se mohl člověk pokládat za plnohodnotného pravidelného návštěvníka Velkého Boba, musel splňovat jeden základní požadavek: musel „vědět, jak se s tím zachází“. Nemohli jste se pustit do vášnivé diskuse o výhodách buvolí sharpsky, aniž byste věděli, jak se používá a k čemu se používá. Bob dával přednost lidem, jako byl třeba Jim, kteří za sebou měli opravdové vojenské zkušenosti. Policisté byli většinou v pořádku – ale pouze tehdy, když věděli, jak se pořádně drží pistole v ruce; většina ochránců zákona se podle Bobových měřítek zdaleka nemohla kvalifikovat do úlohy pravidelných zákazníků jeho krámu.

Pravidelní zákazníci tudíž měli poměrně jasnou představu, co dělat ve chvíli, kdy Zemi přepadnou démoni, kteří proudí z pekelné brány. Ta zněla: naplnit vzduch takovou spoustou olova, že je do té brány zatlačí zpátky.

Jim vyprázdnil zásobník BAR a natáhl ruku za sebe, aby mu muž za zády položil další plný do dlaně. Strčil jej do závěru, zamířil na dalšího dvounohého mimozemšťana, zasáhl ho dávkou tří ran a málem ho roztrhl v půli. Zdálo se, že vždycky připadá jeden dvounohý mimozemšťan na deset až dvacet menších. A o ty se starali chlapi s puškami a brokovnicemi, kteří byli rozmístěni po stranách silnice.

Teprve když padl poslední dvounohý mimozemšťan v dohledu, všiml si Jim, že palba vychází i z prvního poschodí jednoho z domů. A na vzdálenějším konci cesty se nacházela skupina vojáků v pouštní kamufláži, která udržovala linii.

„Bobe, musíme zajet blíž,“ řekl. „Zatlačit je zpátky k bráně, ať už je, kde chce.“

„Jo,“ odpověděl majitel obchodu se zbraněmi zamyšleně. Zamával na paži, která trčela z okna v prvním poschodí. Z nitra domu se také ozývala palba. „Všichni k tomu baráku!“ zařval a otočil se k Jimovi. „Vlez dovnitř a popadni volant. Já zůstanu nahoře s lahti.“

Jim vlezl do kabiny a pomalu se pickupem rozjel, aby s ním pěchota po stranách silnice dokázala udržet krok. Dvakrát musel zastavit, když se objevily nové vlny mimozemšťanů, a jednou se přikrčil na podlahu, když auto prošpikovala dávka něčeho, co vypadalo jako trny. Když ale šťouchl prstem do jednoho, který zůstal trčet ve vnitřní straně dveří, všiml si, že jsou tvrdé a pevné. A taky pěkně ostré – píchl se o něj do prstu a raději zadoufal, že nejsou otrávené.

Nakonec dorazili až k domu a Bob vykřikl, aby zastavili. Cestou přišli o dva muže – oba padli poté, co je zasáhla palba mimozemšťanů vyzbrojených trny. Sotva zabrzdili na příjezdové cestě domu, vyrazil z přízemí SWAT tým Lake County a z ostatních domů v okolí se k nim začali stahovat příslušníci Národní gardy.

„Je dobře, že jste tady,“ řekl VanGelder.

„Kde je brána?“ zeptal se Bob bez okolků, sklouzl z nákladního prostoru pickupu a pevně popadl kulomet, který mu shora podali. Zbraň byla téměř dva metry dlouhá a vážila skoro pětadvacet kilogramů, takže to nebylo nic, čím byste mohli střílet za pochodu. Přehodil si ji ale přes rameno a popadl krabici nábojů.

„Hned za domem,“ odpověděl poručík SWAT. „Na zadním dvorku se to těmi věcmi jen hemží.“

„Vylezu do patra a budu vás krýt shora,“ přikývl majitel obchodu se zbraněmi.

„Dobře,“ souhlasil VanGelder. „Postarejte se o střelce trnů, my si vezmeme na starosti psy.“

~ ~ ~

„Naše kavalerie je parta buranů v pickupech,“ poznamenal Sanson suše.

„Jen je nech,“ řekl štábní poddůstojník a odplivl si obloukem na podlahu. „Mají po ruce daleko víc palebné síly, než je v celém Afghánistánu.“

Do přízemí se nahrnuli další místní střelci a kolem Weavera se do zadní ložnice protlačil mohutný muž, ozbrojený neuvěřitelně velkou puškou. Za ním šel další, oblečený v tričku Lynyrd Skynyrd, a nesl tři velké bedny nábojů. Další vystoupali po schodišti nahoru, vyzbrojeni nevídanou směsicí mimořádně velkých pušek. Poslední z nich měl v ruce největší normální zbraň, jakou kdy Weaver v životě viděl. Měla odsuvný závěr a vypadala trochu jako zbraně, s nimiž doma s přáteli občas chodil lovit vysokou, jen byla nejméně dvakrát větší.

„Co je to?“ zeptal se Millera.

„Je to to, co si myslím?“ zeptal se v témže okamžiku štábní poddůstojník místního střelce.

„Jestli si myslíte, že je to T. Rex, tak se nepletete,“ odpověděl muž s hrdým úsměvem.

„Zatraceně,“ prohlásil Miller. „Musím se přestěhovat na Floridu. Kdyby vás s touhle puškou chytili ve Virginii, tak vás zlynčují.“

V zadní části domu se znovu zvedla vlna střelby a vzrostla do hluku, který byl sotva představitelný. Občas se ozval výkřik, ale zdálo se, že útok pokračuje poměrně hladce. Palba z přízemí domu se pomalu, ale jistě přesouvala dozadu do hájku. Weaver přemýšlel o bráně. Nemohli ty věci zastavit jen tím, že po nich budou střílet; bylo nutné bránu uzavřít.

„Musíme zavřít bránu,“ řekl právě v tom okamžiku Miller, jako by mu četl myšlenky.

„Nejlepší by bylo ji nějak zrušit, jenže nevím, jak na to,“ zamyslel se Weaver. „Co kdybychom vzali jeden z buldozerů a zaparkovali ho před ní? To by nás přinejmenším varovalo, že nastupují do dalšího útoku, a je zpomalilo.“

„No, já se přiznám, že buldozer řídit neumím,“ ozval se štábní poddůstojník trochu zahanbeně. „Co vy?“

„Taky ne,“ zavrtěl Weaver hlavou. „Ale vsadím se, že některý z místních to dokáže.“

O chvílku později se vrátil Sanson v doprovodu chlapíka, který byl vyzbrojen velkou puškou T. Rex.

„Chceme zahradit bránu buldozerem,“ oznámil mu Weaver.

„To mi už říkal tenhle kluk,“ přikývl místní střelec. „Dává to smysl. Kde ho máte?“

„Viděl jsem jeden nalevo,“ poznamenal fyzik. „Ale je víceméně za bránou. Nevím, jestli mimozemšťani šli i tímhle směrem.“

„Podle všeho šli rovnou k domům,“ ozval se Miller. „Zatím se nezdá, že by si to namířili za bránu.“

„Mohli bychom to objet,“ řekl místní střelec. „Co bránou zkusit projet zezadu?“

„To by mohlo přitáhnout jejich pozornost,“ zavrtěl hlavou štábní důstojník. „Zatím tu máme útok po jedné ose. Kdyby se sem začali hrnout ve dvou, tak bychom museli řešit daleko složitější situaci.“

„Hele, nejste náhodou od SEAL?“ uchechtl se do vousů místní střelec. „Chcete žít věčně, nebo co?“

„Pokud možno ano,“ odpověděl Miller. „Ale pojďme zjistit, jestli víte, o čem mluvíte.“

V době, kdy se vrátili k pickupu, už místní obyvatelé a to, co zbylo z Národní gardy, dokázali obsadit původní pozice a s podporou těžkých zbraní rozmístěných v domech s výhledem na bránu udržovali mimozemšťany v malém půlkruhu před bránou. Mimozemšťané se stále snažili prorazit ven, ale palebná síla místních střelců, kteří přišli vojákům na pomoc, jim to nedovolila.

Zatímco postávali před pickupem, všiml si Weaver, že se poblíž skupiny mimozemšťanů před bránou vznášejí ve vzduchu tvorové, kteří se podobají velkým komárům, o nichž mluvili členové SEAL týmu – jednoho ostatně viděl na vlastní oči přisátého ke krku mrtvého Howseho a měl z nich daleko větší hrůzu než ze „psů“ nebo „trnostřelců“. Za okamžik se však ukázalo, že nejde o parazitické komáry – všichni se o tom přesvědčili, když se vrtulník televizního zpravodajství přiblížil příliš blízko k bráně.

Jeden z tvorů rychleji zamával křídly a začal stoupat. Když se dostal do výšky zhruba deseti metrů, odhodil křídla a zároveň mu ze zadní části vystřelil proud plamenů. Pomocí něčeho, co vypadalo

jako raketový motor, bleskově stoupal a pak vrazil do vrtulníku. Ten okamžitě vybuchl a z oblohy začaly pršet trosky a oheň.

„Ježíši,“ vyjekl místní střelec, který jim hodlal pomoci s buldozerem, zařadil v pickupu zpátečku a vycouval z příjezdové cesty domu.

„Vynikající,“ poznamenal štábní poddůstojník kysele. „Takže mají protiletdeckou obranu. Co přijde příště? Protitanková střela? Organický tank?“

„Ta místnost, ve které jste byli,“ ozval se Weaver. „Vypadala jako obří organismus, že? Takže se dá předpokládat, že dokáže vyrobit něco tak velkého jako tank.“

„To by nebylo dobré,“ řekl Miller.

„To tedy nebylo,“ přikývl Weaver s neveselým úsměvem.

„Kde vlastně jsou?“ zeptal se Sanson.

„Nejspíš někde na místě, které se podobá naší planetě,“ odpověděl Weaver roztržitě. „Ne poblíž brány. No dobře, asi takhle – vytvoří bránu, ano? A možná se chystají k invazi. Ale ten prostor byl víceméně prázdný, je to tak?“

„Přesně,“ přikývl Miller. „Takže...“ přemýšlel Weaver nahlas, „komár, který dostal vašeho spolubojovníka, fungoval jako hlídka, možná jako protilátka. Byl navržen k tomu, aby chránil samotnou bránu a po jejím narušení spustil poplach. Ačkoli si myslím, že pár třaskavých náloží, prohozených dovnitř těsně před narušením brány, tomu organismu rozsvítilo dost poplašných světel samo o sobě.“

„Aha,“ řekl Miller. „Takže tvrdíte, že jsme to spustili sami?“

„To ne,“ zavrtěl hlavou Weaver. „Ale mohli jste docela urychlit jejich jízdní řád. Teď vyslali do útoku všechno, co poblíž brány měli. A se vši pravděpodobností ty opravdu těžké zbraně poblíž nemají. Nebo je možná ještě nevyrobili, ale brzy se do toho pustí. Případně je už možná vyrobili a každou chvíli můžeme očekávat, že se objeví.“

„Tak to abychom tu bránu hezky rychle zablokovali,“ poznamenal místní střelec a zařadil rychlost.

„To rozhodně,“ přikývl Weaver a v tom okamžiku se mu rozezvonil mobil. Vytáhl ho z kapsy a roztržitě stiskl tlačítko příjmu. „William Weaver,“ řekl.

„Tady je poradkyně pro národní bezpečnost, doktore Weavere,“ ozvalo se ze sluchátka. „Spojené velitelství hlásí, že ztratilo kontakt se svým SEAL týmem, Národní garda nedokáže navázat spojení se svou rotou a poslední televizní vrtulník, který se přesunul do oblasti, byl něčím sestřelen. Předpokládám, že jste už oblast bojů stačil opustit? Upřímně řečeno jsem ani nečekala, že budete na příjmu právě vy.“

„Ne, ještě pořád jsem v oblasti,“ odpověděl Weaver, zatímco pickup řízl zatáčku po dvou kolech. „Právě se snažíme bránu zablokovat buldozerem. A netuším, co se stalo s poručíkem Glasserem, ale zbývající dva členové SEAL týmu se mnou právě jedou v pickupu.“

„V pickupu?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost nevěřicně.

„Někteří místní obyvatelé nám přišli na pomoc,“ vysvětloval Weaver. „Mohl bych teď udělat nějaký vtip o venkovských buranech, ale vzhledem k tomu, že k nim patřím, ho neudělám. Tak jako tak dokázali zatlačit mimozemšťany zpátky do brány a my se ji pokusíme buď zavřít, nebo alespoň zablokovat jedním z buldozerů, které čistily okolí. Ale právě jsme to probírali a došli jsme k názoru, že se poměrně brzy můžeme těšit na příchod opravdu velkých mimozemšťanů. Myslím, že byste sem měli okamžitě poslat jednotky se skutečně těžkou výzbrojí.“

„To děláme,“ odpověděla poradkyně pro národní bezpečnost. „Na cestě z Benningu je právě teď celý pěchotní prapor, jenže ten nedorazí dřív než zítra ráno.“

„V tom případě navrhuji, abyste sem poslali všechno, co můžete postrádat teď hned, v tomto okamžiku,“ řekl naléhavě Weaver. „Ti mimozemšťani to podle všeho myslí vážně. A myslím, že prozatím jsme měli čest pouze s jejich protějškem naší průzkumné pěchoty. Nechci ani pomyslet na to, co už mohli poslat k bráně. Řekl bych, paní, že tohle je závod o to, kdo dokáže dostat své nejtvrďší jednotky co nejdříve do boje.“

Následovala krátká odmlka a Weaver skoro cítil, jak poradkyně pro národní bezpečnost přikyvuje. „Rozumím,“ řekla nakonec. „Předám tohle doporučení Pentagonu a osobně je podtrhnu.“

„Děkuji, paní,“ řekl Weaver ve chvíli, kdy pickup zastavil vedle buldozeru. „Už musím jít. Zavoláme si později. Nashle.“

Chvíli mlčky seděl a pak řekl: „Víte, tohle je skoro stejně vzrušující jako obhajoba vědecké práce.“

„To si děláte srandu,“ poznamenal štábní poddůstojník, vystoupil z pickupu a rozhlédl se po mimozemšťanech. Na buldozeru seděl jeden ze psů a on ho okamžitě odpravil, ale zdálo se, že to byl jediný tvor v okolí.

„No, trochu,“ přiznal Weaver. „Ale překvapilo by vás, jak se taková obhajoba může zvrhnout v surový boj.“ Popadl brokovnici a zkontroloval hrst zbývajících nábojů v kapse. Pistoli, kterou se už naučil zajišťovat, si zasunul za kalhoty vpředu a poslední zásobník do ní měl v zadní kapse. „A navíc přitom ani nemůžete střílet na lidi, kteří na vás bezdůvodně útočí,“ dodal.

Všichni čtyři vylezli na buldozer a místní střelec ho nastartoval. S trhnutím ho rozjel a zamířil přímo k bráně.

„Vezmu to ze strany a tam ho otočím,“ řekl. „To bude nejhorší chvíle – nikdo nebude moci střílet, protože jim budeme stát v cestě.“

„No, uděláme, co bude v našich silách,“ pokrčil Miller rameny. Popadl T. Rex a vlastní M-4 si přehodil na záda. „Sansone, ty si vezmeš na starosti psy, já si poradím s plivači trnů a doktor se postará o všechno, co cestou naskočí na buldozer.“

Řidič buldozeru zvedl radlici mírně nahoru, protože právě v tom okamžiku z brány vyšel dvounohý mimozemšťan a začal na ně pálit trny. Většina střel se odrazila od kovové bariéry, ale několik jich zabubnovalo do střechy nad místem řidiče.

Miller se opřel o sloupek kabiny, aby měl oporu, a vystřelil z T. Rexe. Zpětný ráz ho málem srazil z buldozeru na zem.

„Jauvajs!“ vykřikl, vyhodil z komory prázdnou nábojnici a promnul si rameno.

„Kope, co?“ zazubil se řidič.

Sanson mezitím páčil na psy po stranách buldozeru a Weaver si uvědomil, že by měl sledovat, co se kolem nich děje, a ne zírat na Millera. Rozhlédl se a všiml si, že se jednomu ze psů podařilo vyskočit na zadní část buldozeru. Prošpikoval ho dávkou olova, která ho minimálně vyřadila z boje, pokud ho rovnou nezabila. Další se

snažil proběhnout podél valících se pásů buldozeru na jeho straně a on ho střelil do zad. Mimoszemšťanovi tím ochromil zadní nohy, jenže tvor se plazil dál.

Právě v tom okamžiku řidič otočil buldozer o devadesát stupňů, takže poraněného mimozemšťana přejel, a jak se blížili k bráně, spustil radlici o něco níž. Na zemi ležela hromada mrtvých nebo raněných mimozemšťanů a buldozer je před sebou natlačil dovnitř, společně s jedním dvounohým střelcem, který se právě snažil projít z druhé strany. Hromada se postupně zmenšovala, když se tvorové vraceli tam, odkud přišli, a pak se radlice, která byla širší než otvor brány, zarazila a už se nepohnula.

Buldozer se samozřejmě okamžitě zastavil s ní a všechny čtyři to hodilo dopředu. Řidič podřadil, jenomže pásy se jen otáčely na místě.

„Zatraceně,“ řekl Miller. „To je divné.“

„Rozhodně,“ přisvědčil Weaver. Sice si nebyl tak docela jistý tím, co se stane, protože radlice byla širší než otvor, ale kdyby si měl tipnout, hádal by, že buldozer bude pokračovat v jízdě, jako by brána neexistovala, takže se brána ocitne někde v půlce jeho těla. Takhle se ale zdálo, že brána jako taková je v tomto světě umístěna velice stabilně. Přinejmenším teď byla částečně zablokováná. Zatímco se na ni díval, vylezl z brány psí mimozemšťan a snažil se přelézt nahoru. Tam ho zastřelil Sanson.

„Spusťte radlici trochu níž,“ navrhl štábní poddůstojník.

Řidič ji položil na zem, takže horní polovina brány zůstala volná. Přes překážku se pokusil přejít dvounohý střelec trnů, ale byl okamžitě zasažen kulometnou palbou ze tří různých úhlů a zhroutil se zpátky do brány.

„Mohli bychom vykopat násep,“ nadhodil Sanson. „Nahrnout hlínu nahoru tak vysoko, že bychom celou bránu zakryli.“

„To bychom se jenom prokopali skrz,“ zavrtěl hlavou Miller. „Ne, necháme to, jak to je. Nastavíme náměr kulometů tak, že to celé pokryjeme. Počítám, že stejně najdou nějaký způsob, jak se přes to dostat, ale prozatím to bude stačit.“

Všichni čtyři seskočili z buldozeru a unaveným poklusem se vydali k zákopům. Nedorazili ani do půli cesty, když jimi výbuch za jejich zády mrštil o zem.

Weaver se obrátil na záda a podíval se k bráně, kde buldozer ležel na boku s polovinou radlice odstřelenou.

„Tušil jsem, že něco vymyslí,“ ozval se Miller vztekle. „Jenom jsem nečekal, že to bude takhle brzy!“

„Rychle!“ zavolal Weaver, vyskočil na nohy a běžel zpátky k jámě, v níž se ukrývali už během prvního útoku. Za zády se mu ozval další výbuch a pak ještě jeden.

Skočil dovnitř, uvědomil si, že za sebou nechal brokovnici, a otočil se, aby si pro ni zaběhl – právě ve chvíli, kdy se rozbitý buldozer zachvěl a byl odstrčen z cesty.

To, co prošlo bránou, bylo neuvěřitelné – byl to mimozemšťan zhruba velikosti nosorožce s tělem pokrytým šupinovitými pláty a dostatečně silný přinejmenším na to, aby odsunul těžký buldozer prostým zapřením šesti sloupovitých nohou. Vyrazil ze sebe řev v nepříjemně vysoké tónině, který otřásl zemí, pak otočil hlavu a z prostoru mezi dvěma rohy vystřelila koule zeleného blesku. Zdálo se, že blesk letí vzduchem, ale musel být rychlý, protože téměř v tom samém okamžiku, kdy ho tvor vystřelil, vybuchl v jednom okopu a vyhodil do vzduchu palebné postavení s těžkým kulometem.

„Zkurvená práce,“ zahučel Sanson a sázel do mimozemšťana jednu kulku za druhou. Nebo se o to přinejmenším snažil; od silného pancíře se kulky odrážely a nedokázaly pod něj proniknout.

„No tak teď už aspoň víme, jak vypadá jejich verze tanku,“ prohlásil štábní poddůstojník nevzrušeně. U ramene měl přiloženu pažbu T. Rexe a pečlivě mířil. „Tak pojď, ty sráči,“ zamumlal.

Mimozemšťan vypálil další zelený blesk a jeden z domů za jejich zády vybuchl. Potom se tvor zastavil a znovu zařval.

Zároveň s tím Miller vystřelil.

Weaver si myslel, že celý svět vybuchl, když mimozemšťan vypálil první blesk, ale tentokrát získal na věc úplně nový náhled. Vzduch mu před očima zběhal a připadalo mu, že letí, jako by ho máchnutím hrubé ruky smetl nepřátelský obr. Dokonce si ani nevšiml, kdy a jak dopadl zpátky do okopu. Věděl, že ztratil vědomí, ale nemohlo to trvat dlouho, protože ozvěna výbuchu se ještě rozléhala, když potřásl hlavou a pomalu otevřel oči. Na okamžik si myslel, že ho výbuch oslepil, ale došlo mu, že je to jen chvilkový

výpadek následující po příliš jasném záblesku. Cítil, jak mu něco stéká po tváři, a když zvedl ruku, zjistil, že mu z nosu a uší teče krev.

Sanson ležel na dně okopu a nehýbal se. Sice dýchal, ale byl úplně mimo. Místní střelec, který při přesunu buldozeru řídil, ležel vedle něj s hlavou nakloněnou v ostrém úhlu a stoprocentně byl mrtvý. Miller ležel hned vedle a právě se posadil s něčím, co musel být povzdech. Teprve v tu chvíli si Weaver uvědomil, že jediná věc, kterou slyší, je zvonění v uších.

Posadil se a podíval se na bránu. Přímo před ní zel obrovský kráter. Buldozer ležel mírně stranou, převrácený na boku. A z brány nic nevycházelo.

Štábní poddůstojník se na něj díval a něco mu říkal. Weaver si uvědomil, že pomalu, ale jistě začíná něco slyšet. Miller se ho ptal, jestli je v pořádku.

„Nejsem,“ řekl, zavrtěl hlavou a ukázal si na uši. „Nic neslyším!“ Zničehonic si uvědomil, že má tu nejhorší bolest hlavy, jakou kdy v životě zažil.

Štábní poddůstojník přikývl, ukázal na své uši a naznačil rty: „Já taky ne.“ Vyhodil prázdnou nábojnici z komory T. Rexe, unaveně vytáhl z kapsy maskáčů pár nábojů a nabil. Potom zavřel komoru, přitiskl si zbraň k hrudi, opřel se hlavou o zadní okraj okopu a pomalu jí zatřásl; na první pohled bylo jasné, že toho má taky dost. Po chvilce zatnul čelisti, naklonil se dopředu a zamířil na bránu. Podíval se přes rameno na Weavera a sáhl do náprsní kapsy. Vytáhl velkou zlatou minci. Ukázal na jednu její stranu. Byla na ní zobrazena lidská postava a motto: „Jediný klidný den byl včera.“

Doktor Weaver se podíval na námořníka ze SEAL týmu, který také krvácel z uší a nosu, ale očividně byl připraven k boji, potřásl hlavou a ztratil vědomí.

5.

„První hlášení z brány 417,“ vyslal Kolektiv 15379.

„Pokračujte.“

„Počáteční hlášení příznivé. Na průzkum byla vyslána skupina deseti bojových pozemních jednotek úrovně jedna. Narazily na menší odpor.“

„Okamžitě po vstupu?“

„Ano,“ vyslal Kolektiv 15379. „Nebo krátce po něm. Jedna bojová pozemní jednotka utrpěla smrtelná zranění, byla dopravena zpět a recyklována. Společně s ní byly získány dva živé vzorky – jeden se smrtelnými, druhý s vážnými poškozeními. Oba byly ukončeny a zkoumány.“ Záblesk biologických informací zesnulých manželů Edderbrookových. „Bylo zahájeno pěstování základní invazní skupiny, ale ještě před ukončením vývinu nastal u brány výbuch o magnitudě 249 a do oblasti brány proniklo pět bojových jednotek z druhé strany o odhadované úrovni jedna až tři. Byly vyslány hlídky a jedna z nich potvrdila plné nasazení. Zjištěny mírné odchylky od prvotních zkoumaných jednotek.“ Nový záblesk informací, který zařadil Howseho ochranný oblek jako další vrstvu pancíře. „Bránou byla vyslána útočná skupina sestávající z bojových pozemních jednotek úrovně jedna a dvě. Jedinci úrovně jedna byli odrazeni pozemními jednotkami na druhé straně brány o odhadované úrovni jedna až čtyři. Jedinci úrovně dvě zpočátku zatlačili první vlnu, ale byli zastaveni a odrazeni vlnou posil na úrovni dvě až čtyři; výstup z brány byl poté manuálně zablokován. V té době dorazila

skupina jednotek úrovně šest a podařilo se jí bránu znovu otevřít. Počáteční průnik vypadal úspěšně, ale první jednotka úrovně šest byla neznámým způsobem zničena a tlaková vlna těžce poškodila dvě další jednotky úrovně šest – ačkoli ty jsou opravitelné. V nejbližší oblasti brány zbyly pouze dvě plně bojeschopné jednotky úrovně šest a všechny jednotky úrovně jedna a dvě byly zničeny, takže byl útok odvolán přinejmenším do doby, než budou vypěstovány další jednotky úrovně šest. Kolonizační skupina je vypěstována a připravena a čeká pouze na úspěšné otevření brány.“

„Silná obrana,“ poznamenal Kolektiv 47. „Typ zbraní?“

„Chemické pohonné látky, výbušniny. Nebyly odhaleny žádné plazmové nebo kvarkové zbraně.“

„Vyslal jsem zprávu všem okolním Kolektivům a těm, kdo jsou schopni otevřít bránu, aby shromáždili a vyslali všechny své bojové pozemní jednotky na úrovních tři až sedm a zahájili desetiprocentní růst všech bojových jednotek. Jakmile budete mít k dispozici drtivou převahu, zaútočte. Bude to vyžadovat nejméně sedm cyklů.“

„Rozumím a provedu.“

„A zapojte vyslance.“

„Vyslance?“

„Zjistíme, jak důvěřiví jsou.“

~ ~ ~

„Doktore Weavere?“ ozval se hlas v temnotách.

Bill pootevřel oči a pak je zase zavřel, protože ho oslnilo jasné světlo. Právě takovýchhle okamžiků se vždycky děsil nejvíc. Zatím to ale vypadalo dobře. Cítil pod sebou prostěradlo a na sobě příkrývku a podle kratičkého pohledu nad sebe poznal, že je v nemocnici. Poznal i nemocniční pach.

„Doktore Weavere?“ opakoval hlas. Byla to žena. Sestra, nebo doktorka? Bude muset znovu otevřít oči, aby to zjistil.

Vedle jeho lůžka stála vysoká rusovláska s velkými ňadry, oblečená v jednom z barevných plášťů, které si podle všeho sestry poslední dobou oblíbily, a držela v ruce pohárek s vodou.

„Než se zeptáte, ležíte v nemocnici Shands v Gainseville na Floridě,“ řekla sestra a zvedla mu ke rtům slámku.

Bill usrkl vody, která rozpustila to, co mu připadalo jako hora sádry v jeho ústech, a zabručel.

„Toaleta?“ řekl ztěžka.

„Co třeba bažant?“

„Ne,“ řekl, posadil se a trhl sebou, když se mu do hlavy zařízla bolest. „Můžu se hýbat,“ dodal. Bleskově zkontroloval končetiny, aby zjistil, jestli svá slova dokáže vyplnit. Všechny fungovaly. Všechny byly zároveň slabé jako mouchy, ale nějak už to půjde. V téhle opravně lidí už byl i dřív. „Můžu chodit.“

„Ale neměl byste,“ prohlásila sestra rozhodně a zatlačila ho zpátky do postele.

Přesunul ruku na její palec a vyvinul právě dostatečný tlak na to, aby ji ujistil, že to *může* bolet. „Můžu chodit,“ opakoval. „A budu chodit. Po vás chci jen to, abyste mi pomohla se stojanem na kapačku.“

Přísně se na něj podívala, pak potřásla hlavou a pomohla mu odejít do koupelny. Ve chvíli, kdy se vrátil zpátky ke své posteli, už si nebyl tak jistý, že to byl nejlepší nápad, který v životě měl. Byl daleko slabší, než si myslel.

„Brána?“ zeptal se. Nebyl si tak úplně jistý, jakým směrem a jak daleko se nachází Gainesville od Eustisu, ale pokud o kontrolu nad bránou přišli, moc blízko se zdržovat nechtěl.

„Nic dalšího už skrz ni neprošlo,“ řekla sestra, pomohla mu ulehnout do postele a urovnala přikrývku tak, jak ji praxe naučila. „Je to všude ve zprávách. Teď už je kolem daleko víc vojáků Národní gardy, armády a mariňáků.“

„Byli tam se mnou také chlapi ze SEAL týmu,“ řekl Weaver. Před očima se mu mihl obraz Sansona, ležícího na dně okopu.

„Jsou tu oba,“ přikývla sestra. „Ten mladší je ještě pořád v bezvědomí – ale ne v komatu, takže bude v pořádku. Ten starší i přes lékařovy příkazy už nechce ležet v posteli a nadává každému, kdo se ho do ní pokusí strčit zpátky. Teď si lehněte a odpočívejte. Brzy se na vás přijde podívat lékař.“

Jakmile odešla, zvedl si Weaver lůžko tak, aby mohl sedět – to ho bolelo o něco méně než ležení – a zapnul televizi. Nemusel přepínat

příliš mnoho kanálů, protože s výjimkou Discovery a Disneyho všude běžely nejčerstvější zprávy.

„Hlásíme se vám z Eustisu na Floridě, kam právě přijíždějí jednotky třetí pěchotní divize – téže divize, která osvobodila Bagdád. U roty B prvního praporu máme našeho zpravodaje Boba Tolsona. Předávám ti slovo, Bobe.“ Hlasatel nepochybně seděl v newyorské nebo washingtonské centrále, ale obraz přicházel ze zpravodajského vrtulníku. Weaver viděl zelené armádní buldozery a několik žlutých civilních, jak vykopávají velké jámy, a pak následoval záběr na dlouhou řadu tahačů, naložených tanky a pěchotními transportéry. Vzpomněl si na hořící trosky dopadající z nebe a napadlo ho, kolik odvahy musel mít pilot, když letěl do oblasti invaze jen proto, aby televizní tým pořídil slušné záběry.

„Petere, měl bys na vlastní oči vidět aktivitu, která kolem vypukla,“ řekl místní reportér. „Ze vzduchu to nejspíš vypadá jako naprostý chaos, ale bylo mi řečeno, že je to velice dobře nacvičený a připravený postup. Mám tady kapitána Shanea Griese, který slouží jako velitel roty B. Shane, díky, že sis na nás udělal čas.“

„Žádný problém, Bobe.“ Obraz se přesunul na zem a zaměřil se na mladistvého muže s hranatou čelistí, který měl nasazenu přilbu a vypadal velmi upraveně.

„Jaké podle tebe máme šance?“ zeptal se reportér.

„No, Bobe, je jasné, že nepřítel má na své straně velice dobrou palebnou sílu,“ odpověděl velitel roty. „Ale jeho plány musí být velice jednoduché, protože existuje jediný možný směr útoku. A pokud ho dokáže lehká pěchota – čehož jsme ostatně byli sami svědky během prvních bojů – zadržet a zatlačit zpátky... no, moji mládenci, vybavení abramsy a bradleyi, z něj nadělají sekanou.“

„Lehkou pěchotou myslíte místní domobranu?“ zeptal se reportér. „To, čemu se tady říká, Útok vesnické brigády?“

„Bobe, rozhodně bych ty místní chlapy neshazoval,“ odpověděl kapitán a potřásl hlavou. „Získali nad bránou kontrolu a během bojů měli spoustu ztrát. Jsou to skvělí Američané a vlastenci a popravdě řečeno nejspíš střílí líp než mnozí z mých mládců. Někteří tu pořád ještě jsou – a mohou zůstat tak dlouho, jak budou chtít.“

„Nedělal jsem si z nich legraci,“ bránil se reportér upřímně.

„Já vím,“ přikývl kapitán přísně, „ale tyhle vtipy o vesničanech a buranech už mým mládencům začínají lézt na nervy. Až budete vy novináři ochotní a schopní zaútočit na pekelnou bránu s výzbrojí z druhé světové války, tak si můžete říkat, co chcete. Do té doby se k nim chovejte s úctou, kterou si zaslouží. Oni a příslušníci Národní gardy tu zůstanou přinejmenším do chvíle, než dorazí zbytek praporu. Bylo mi řečeno, že podle krátkodobého plánu sem má být přesunuta celá brigáda a rozmístěna ve vrstvených obranných postaveních. Co se bude dít potom, nevím. Ale myslím, že i místní obyvatelé uznají, že prapor mechanizované pěchoty by měl stačit.“

„Všiml jsem si, že jste se stáhli o něco dál od samotné brány,“ změnil reportér co nejdříve téma hovoru. „Je to moudré?“

„Tanky Abrams a pěchotní transportéry Bradley jsou vybaveny zbraněmi delšího dosahu,“ odpověděl kapitán pomalu. „Vytváříme jim okopy, a jakmile s nimi budou naši ženisté a civilní smluvní dodavatelé hotovi, začnou pracovat na předsunutých pěchotních krytech. Nechci ale, aby se mé jednotky dostaly příliš blízko dalšího výbuchu; kdyby nepřítel prošel bránou hned poté, co tank vybuchl, tak bychom ho rozhodně nezastavili. Pozice pěchoty jsou od brány vzdáleny dvě stě yardů a Bradleje a Abramsy dvě stě padesát yardů. To by mělo obráncům poskytnout dostatek volného prostoru. A věřte mi, že i z takové vzdálenosti dokážeme nepříteli položit do pravděpodobného přístupového směru pěknou spoustu palebné síly.“

„Nu, kapitáne, nepochybuji o tom, že jsme všichni rádi za to, že jste tady,“ řekl reportér. „Vracíme slovo do studia, Petere.“

„Tak to byly dobré novinky z Eustisu,“ oznámil hlasatel. „V dalších zprávách vám ukážeme mladou dámu, která zázračně přežila výbuch v Orlandu a nyní se spojila se zbytkem své rodiny.“ Na obrazovce se objevily očividně dříve pořízené záběry Mimi s Tuffym přitisknutým pod bradou, jak objímá silně stavěnou ženu po třicítce. „Nejbližším přeživším příbuzným Mimi Jonesové je její teta Vera Wilsonová, která má nyní na starosti nejen výchovu samotné dívky, ale také podivného mimozemšťana, jenž ji adoptoval. Naše reportérka Shana Kim s paní Wilsonovou právě dnes hovořila.“

Obraz se změnil v prostříhanou scénu téže silně stavěné ženy, která měla na tváři příliš silnou vrstvu líčidel v příliš špatném odstínu

pro snímání televizní kamerou, jak sedí na kostkované pohovce a mluví.

„Jsme s Hermanem rádi, že k sobě můžeme Mimi vzít,“ řekla žena a otřela si oči kapesníkem. „Chybí mi samozřejmě Loretta – to byla moje sestra – ale z milosti Boží přežila alespoň Mimi. Já s Hermanem nemáme žádné vlastní děti, i když jsme se hodně snažili, ale teď máme Mimi a jsme rádi, že je s námi. Loretta jí také chybí, ale snáší to velice dobře. Vůbec neplakala. Chci říct... ona samozřejmě ví, že je její maminka pryč, ale jednoho dne se všichni sejdem v nebi a to je pro ni blažená úleva.“

„A co mimozemšťan?“ zeptala se reportérka. Kamera na okamžik najela na plavovlasou ženu před třicítkou, která se tvářila vážně a pokyvovala hlavou. „Ten vám žádné starosti nedělá?“

„Tuffy?“ zvedla žena obočí. „No, ze začátku vám přijde pěkně strašidelný. Když se na něj podíváte, vypadá jako velká stará tarantule. Ale nic špatného nám zatím neprovedl. Jednou jsem musela Mimi vyhubovat – nešlo o nic vážného, jen po sobě neumyla nádobí – a trochu jsem se bála, to přiznám. Ale Mimi jen přikývla a udělala, co jsem jí řekla, a pak mi sdělila, že Tuffy prohlásil, že je to v pořádku a měla jsem pravdu. Přiznám se, že to bylo dost zvláštní, ale jak už jsem říkala, nic špatného nám neprovedl. Slyšela jsem, že ublížil nějakému policistovi, ale předpokládám, že šlo jen o nedorozumění nebo tak podobně. Z Tuffyho strach nemám; svým způsobem je příjemný. A popravdě řečeno – jestli je to tak dobrý hlídač, jsem ráda, že tu s námi bude, protože si alespoň nebudeme muset dělat starosti s únosci a tak. Pár sousedů už se mě ptalo, jestli Mimi ví, kde by mohli sehnat takové domácí zvíře pro své děti. To ona samozřejmě neví. Nepamatuje si, odkud se vzal.“

„Víte, že o Mimi bude teď velký zájem,“ řekla reportérka. „Jak si s tím poradíte?“

„Nu, budeme se ji s Hermanem snažit vychovat, jak nejlépe budeme umět, aby z ní vyrostla mladá bohabojná dívka,“ odpověděla paní Wilsonová. „A pokud jde o reportéry a podobně, tak si myslím, že při tom všem, co se teď děje, si na Mimi a Tuffyho za chvíli nikdo ani nevzpomene.“

„Sotvakdy jsem slyšela lepší shrnutí termínu ‚devítidenní zázrak‘,“ prohlásil ve studiu hlasatel s úsměvem. „Na pomoc Mimi Jonesové byla vyhlášena dobročinná sbírka. Příspěvky můžete zasílat Nadaci Mimi Jonesové, poštovní schránka 4687, Orlando, Florida 32978–4687. Další zpráva...“

„Další zpráva je ta, že tohle bude brzy nejbohatší mimozemšťan na Zemi,“ ozval se ode dveří hlas.

Weaver se ohlédl a usmál se, když uviděl ve dveřích pokoje stát štábního poddůstojníka Millera, který měl na sobě jen nemocniční noční košili se zavazováním vzadu.

„Víte, že vám trčí zadek na čerstvý vzduch, že?“ zeptal se ho Weaver a vypnul televizi.

„Jo, to vím,“ přikývl náčelník a vešel do místnosti.

„Takže taky nejspíš víte, že máte v ruce zapíchnutou kanylu od kapачky,“ dodal Weaver.

„Jo,“ přikývl Miller znovu a přitáhl si židli. „A řekl jsem jim, že mají třicet minut na to, aby mi ji vytáhli, než to udělám sám a zakrvácím jim ty jejich hezky vytřené, naleštěné podlahy. Jak se vám vede, doktore?“

„Jsem unavený, všechno mě bolí a hlavu mám jako střep,“ postěžoval si Weaver.

„Bolest je jen slabost, která opouští tělo,“ odříkal náčelník poučku. „Nechtěl byste se odsud radši ztratit?“

„To bych moc rád,“ přiznal fyzik. „Myslím, že doktoři tady vůbec netuší, co dělají. Koneckonců musí existovat důvod pro to, aby se tomu říkalo lékařská praxe. Jenže taky myslím, že nám oběma chybí pár kusů látky.“

„Právě teď sem má namířeno několik chlapů z Národní gardy s oblečením,“ přikývl SEAL. „A hned potom se máme z příkazu vaší kamarádky poradkyně pro národní bezpečnost vypravit do městečka, které se jmenuje Archer.“

„Co tam je?“ zeptal se Weaver a zamračil se.

„Hádejte.“

~ ~ ~

Emma May Sandsová minulý měsíc oslavila devětasedmdesáté narozeniny. Před dvaceti lety, když její – nyní již zesnulý – manžel Arthur odešel na odpočinek, prodali dům v Buffalu nahoře ve státě New York a přestěhovali se do malého vesnického Archeru. Nebyla to běžná komunita důchodců, a právě proto si ji vybrali. Archer byl malé městečko, v němž bydleli hlavně mladí manželé pracující v Gainesville a okolí. Většinou se zabývali věcmi, které měly něco společného s univerzitou. Stálo tu také několik domů, které si pronajímali studenti. Všeobecně vzato to bylo mladé město, a i když Emma s Arthurem věděli, že jsou staří, rozhodně se nechtěli staře cítit. A proto se odstěhovali tam, kde byli obklopeni mladými lidmi, plnými života a energie.

A také to neměli daleko do Shands, což byla jedna z nejlepších nemocnic v severní části Floridy. Arthur měl slabé srdce a dobrá nemocnice v dosahu byla důležitá.

Shands ovšem nebyl nic platný, když Arthura postihla poslední mrtvice. Stalo se to díkybohu ve spánku a on odešel ze života v klidu. Po jeho smrti se Emmin život téměř nezměnil. Musela se naučit vařit jen pro jednoho, ale jinak i nadále dělila svůj čas mezi místní výbor Demokratické strany, jenž (jak musela připustit) byl plný přechytralých všeználků, kteří nedokázali pochopit, že člověk může být demokrat a zároveň vlastenec, a aktivity spojené s episkopální církví.

To vše skončilo v okamžiku, kdy jí na dveře do dvora zaškrábala metr vysoká kočka, která pak klidně nakráčela do jejího obývacího pokoje a usadila se, aby sledovala Show Oprah Winfreyové.

Emma nevěděla, co má dělat. Kočka chodila po zadních, a přestože byla úplně nahá a zcela jistě samice, nepřipadala jí jako *zlá* kočka. Šedý kožich měla podél hřbetu potměnlý do černa a břicho bylo světleji šedé, skoro až doběla. Další pruh odlišně zbarvené srsti jí probíhal mezi bradavkami a jiné výraznější zbarvení měla na špičkách uší. Oči měla mírně zešíklé, a buď byla nalíčená, nebo se podél jejích očí směrem k uším táhla další linka tmavěji zbarvené srsti.

Emma samozřejmě sledovala zprávy – poslední dobou se tomu člověk nedokázal vyhnout, pokud nechtěl mít celý den zapnutý

Discovery Channel – a věděla, že v Orlandu přistáli mimozemšťané nebo něco podobného, ale tohle všechno jí připadalo strašně vzdálené. A podle toho, jak běžel život v Archeru, to takhle nepřipadalo jenom jí. Jistě, lidé z městečka a širokého okolí se sjeli a vykoupili místní obchod se smíšeným zbožím, jako by byl hurikán, a několik jejích přátel na ni naléhalo, aby se vrátila zpátky do Buffala a bydlela u svých dětí, přinejmenším dokud se to nepřežene.

Ale to neznamenal, že by hned teď mohla zvednout telefon, zavolat na policii a říct, že v jejím obývacím pokoji sedí metr vysoká kočka, která se dívá na zprávy. Drobné stařenky, které dělaly takovéhle věci, lidé odváželi do pečovatelských domů. Možná jednoho dne přijde chvíle, kdy pohodlí pečovatelského domu uvítá, ale ten čas zatím ještě nepřišel.

Takže se vrátila zpátky do obývacího pokoje a sledovala Show Oprah Winfreyové. Tu ale v polovině přerušily zprávy o tom, že v Eustisu přistáli další mimozemšťané – tihle byli docela jasně zlí. A z Eustisu to bylo do Archeru daleko blíž, než by se jí zamlouvalo. Mezi mimozemšťany a jednotkami Národní gardy se strhl velký boj. To se jí už vůbec nelíbilo, a když kočka zahlédla v televizi mimozemšťany, zasyčela a vyprskla něco, co znělo jako vzteklé nadávky, takže Emma na ni kývla, přepnula na kanál Lifetime a společně sledovaly další díl *The Golden Girls*. Když seriál skončil, už se připozdívalo. Kočka vstala a kývla na Emmu. „Musím jít,“ řekla velmi zřetelně. „Uvidíme se zítra, Blanch.“

Emma se neobtěžovala tím, aby jí řekla, že se nejmenuje Blanch. Chuděra Tracy Cooperová, která už začínala pomalinku přicházet o rozum, někdy dělala tutéž chybu.

Emma odešla do postele ve svou navyklou hodinu, jenže nemohla usnout. Po chvílce vstala, sešla do přízemí a prohledala Arthurovu sbírku knížek. Ona sama dávala vždycky přednost pořádné detektivce nebo hororu, ale Arthur byl nadšený čtenář všech těch praštěných vědeckofantastických románů. Předpokládala, že někde v hromadách plesnivých paperbacků existuje něco, co jí prozradí, jak má mluvit s mimozemskou kočkou, a třeba i to, jak jí má říct, kde je bedýnka s pískem.

Nakonec si vybrala knížku, která vypadala, jako by ji manžel mnohokrát četl – jmenovala se *Měsíc je drsná milenka* a přinejmenším měla na obálce kosmickou loď. Pokusila se ji přečíst, ale moc velký smysl jí nedávala. A autor moc dobře psát neuměl, protože vynechával zájmena a jiná slovíčka. Po nějakých padesáti stránkách to vzdala a téměř okamžitě upadla do lehkého spánku stáří.

Ráno se zrovna ve chvíli, kdy si připravovala čaj, ozvalo další zaškrábání na dveře. Byla to znovu tatáž kočka, jenže tentokrát se před ranním deštěm chránila dlouhým kabátem a kloboukem se širokou krepou.

„Dobré jitro, Blanch,“ vyslovila kočka bez jediné chybičky pozdrav, sundala si klobouk a kabát dětské velikosti a vytřásla z nich kapky vody.

„Jmenuji se Emma,“ odpověděla Emma, vzala si od kočky kabát, rozložila ho na sušák a na něj položila klobouk.

„Já se jmenuji Nyarowlll,“ řekla kočka. „Dobré jitro, Emmo. Mohu se dívat na televizi?“

„Posluž si,“ přikývla Emma. „Právě jsem si udělala čaj a chtěla jsem si dát vdoleček. Myslím, že bych tu našla nějaké žrádlo pro kočky...“

„Ne, děkuji, Emmo,“ řekla Nyarowlll. „Nemám hlad.“

Emma se znovu prohrabala Arthurovou sbírkou knížek a vytáhla další, která se jmenovala *Metuzalémovy děti*. Na obálce bylo napsáno „Vynikající román o prvním kontaktu!“, takže ji napadlo, že by jí mohla pomoci.

Knížka nebyla moc dlouhá, ale ani tak v ní až na samotný závěr o mimozemšťanech moc nebylo. Pak už byl čas na oběd a ona si v kuchyni připravila tuňákový sendvič a nabídla kousek tuňáka na talíři i Nyarowlll. Kočka se se zaujetím dívala na nějaký starý vědeckofantastický seriál, ve kterém účinkoval robot a muž ve stříbrném obleku, ale řekla, že žádného tuňáka nechce.

Když se Emma vrátila zpátky ke knížce, všimla si, že ji napsal stejný autor jako tu bláznivinu o Měsíci. Očividně se mezitím naučil používat zájmena. Možná byla ta měsíční knížka jeho prvotina – prvotiny bývaly většinou hodně špatné.

Dočetla knihu – uměla číst hodně rychle – dřív než byl čas k večeři. Když do místnosti vstoupila kočka, Emma podezíravě přimhouřila oči.

„Nebudeš měnit naše děti, že ne?“ zeptala se. Sama měla čtyři děti a dvě z nich jí stále ještě dávaly vnoučata. Mimozemšťané by si měli *hezky rychle* rozmyslet nějaké triky s měněním dětí. „O něco takového tady totiž rozhodně nestojíme.“

„Ne, Emmo,“ odpověděla Nyarowlll. Její způsob vyjadřování se rozhodně zlepšil, uhladil a teď měla lehce středozápadní přízvuk. „My děti neměníme. Emmo, myslím, že to, co potřebuji říct, je: ‚Odved’ mě za svým vůdcem.“ Natáhla přední packu, jako by chtěla Emmě potřást rukou.

Emma se nabízené packy jemně chopila – Nyarowlll působila velice jemným dojmem – a potřásla jí. Pak na ni položila i druhou ruku. „Co kdybych prostě někomu zavolala, co říkáš?“ navrhla.

~ ~ ~

Když Weaver s Millerem dorazili na adresu, kterou jim nadiktovali z Washingtonu, ocitli se před malým rančem, který byl celý obehnaný prstencem žluté policejní pásky, a na příjezdové cestě posedávali na kapotách služebních vozů dva policisté a nervózně pokuřovali. Dvojice ukázala policistům průkazy a vykročila k přednímu vchodu do domu, který hlídal seržant místního SWAT týmu.

Weaver pokynul seržantovi na pozdrav a ukázal mu průkaz z Pentagonu.

„Jsem doktor Weaver z ministerstva obrany,“ představil se, „a toto je štábní poddůstojník Miller ze SEAL týmu pět. Co tu máte?“

„Zaznamenali jsme telefonát o tom, že dům navštívil přátelský mimozemšťan,“ řekl seržant. „Majitelka domu je paní Emma Sandová. Když na místo dorazili první policisté, narazili na metr vysokou... kočku, která chodí po zadních nohou. Majitelka domu tvrdí, že ji kočka navštěvuje už druhý den a sleduje s ní televizi. Na dotaz policistů kočka požadovala, aby ji ‚odvedli za svými vůdci‘.“ Seržant SWAT týmu se viditelně potil. „V průběhu dalšího vyšetřování byla v lese za domem objevena další brána. V tu chvíli jsme se spojili s ministerstvem vnitřní bezpečnosti, zajistili celou

oblast a očekávali další informace. Oblast je momentálně v izolaci, ale v době, kdy jsme se sem dostali, už byla izolace narušena.“

„Felinoid,“ řekl Weaver jemně. „Metr vysoký felinoid. Sice vypadá jako kočka, ale protože pochází z jiného světa, není to *opravdová* kočka. A ten další odborný termín, který jste hledal, je ‚dvounohý‘. To je označení tvora, který chodí po zadních nohou. Musíte se naučit odbornou hantýrku.“

„Jistě, pane,“ odpověděl seržant.

„My už si nějak poradíme,“ řekl Miller a poplácal seržanta po rameni. „Vy na tyhle věci v Archeru moc často nenarazíte, co?“

„Ne...“

„Štábní poddůstojník,“ napověděl mu Miller.

„Ne, pane štábní poddůstojníku, to tedy nenarazíme,“ dokončil seržant.

„Nedělejte si s tím hlavu,“ řekl Miller a znovu ho poplácal po rameni. „Pro nás je to denní chleba.“

Prošli dveřmi do domu, kde v obývacím pokoji čekala příjemná starší žena, sedící u stolku s čajovým servisem, a tiše hovořila s – ano, metr vysokým dvounohým felinoidem.

„Dobrý den,“ řekl Weaver a kývl staré ženě na pozdrav. „Jsem doktor William Weaver z ministerstva obrany a toto je štábní poddůstojník Miller z námořnictva. Vy jste paní Sandová?“

„Sandsová,“ opravila ho Emma, začala se zvedat, ale když jí Weaver pokynul, aby se posadila, znovu se opřela v křesle. „Emma May Sandsová.“

„A kdo je vaše návštěva?“ zeptal se Weaver.

„Toto je Nyarowlll,“ řekla Emma a podařilo se jí jméno vyslovit tak, že opravdu zaznělo jako mňouknutí.

„Dobrý den, Nyarowlll,“ řekl Bill.

„Doktor je člověk, který dohlíží na živý organismus vašeho druhu, že?“ zeptala se Nyarowlll zvědavě.

„Je to také označení pro akademika,“ poznamenal Bill. „Já jsem akademik, který studuje brány.“

„Já jsem také akademik,“ řekla Nyarowlll trochu vzrušeně. „Studuji fyzikální procesy našeho světa.“

„Tak to budeme nejspíš úplně stejný druh akademiků,“ odpověděl Bill s mírným úsměvem.

„A vaše námořnictvo se, pokud to chápu správně, věnuje boji na moři,“ pokračovala Nyarowlll a podívala se na náčelníka. „Nebo ne? Připadá mi ale, že tato situace spadá pod obranu pevniny.“

„Patřím k jednotkám SEAL, Nyarowlll,“ odpověděl Miller. „My se věnujeme i boji na souši.“

„Ach ano,“ řekla Nyarowlll a udělala podivný kradmý posunek hlavou. „Viděla jsem o nich pořad na Discovery Channel. Velmi dobří vojáci.“

Miller se rozhodl téma příliš nerozebírat. „Co pro tebe můžeme udělat, Nyarowlll?“ zeptal se Bill.

„Jsem to, co byste pravděpodobně nazvali vyslancem cizího světa,“ odpověděla Nyarowlll. „Přišla jsem na tento svět, abych vybudovala přátelské a obchodní vztahy. Ráda bych se setkala s vůdci vašeho světa, a pokud to nebude možné, ráda bych poznala někoho, kdo se s nimi dokáže spojit a bude schopen cestovat na můj svět, aby se setkal s našimi vůdci.“

„Aha,“ odpověděl Bill a na okamžik byl naprosto zaskočen. „Musíš ovšem pochopit, že pokud jde o kontakty pomocí bran, nemáme zatím dobré zkušenosti. První inteligentní bytosti, jež sem bránou pronikly, s námi okamžitě začaly bojovat.“

„To byli určitě T!Ch!R!,“ poznamenala Nyarowlll a následoval proud zvuků, které spíš připomínaly cvakání a mlaskání. „I my s nimi máme své zkušenosti. Jsou to škůdci – při používání bran vždycky riskujete, že na ně narazíte.“

„Zkusím někomu zavolat a uvidíme, jak to vyřešíme,“ řekl Bill a vyšel z místnosti. Vytáhl mobilní telefon a zavolal poradkyni pro národní bezpečnost. Věděl, na koho by se měl v podobné situaci v Pentagonu obrátit, ale tohle vypadalo jako něco, co vyžaduje trochu přímější přístup.

Konečně ho přepojili až na poradkyni a on jí pečlivě vysvětlil, co mu právě bylo řečeno.

„Zatraceně,“ řekla. „Na tohle se vrhne ministerstvo zahraničí jako žebrák na pěticent, a přitom ani nemáme potvrzeno, jestli je opravdu tak přátelsky naladěná.“

„Ano, paní,“ přikývl Bill. „Samotného mě napadlo, co asi mohou vědět o bránách. Na tomhle návštěvníkovi jsem neviděl jedinou stopu po vyvinuté technologii. Což nám samozřejmě o druhé straně neprozradí vůbec nic.“

„Byl byste se ochoten s náčelníkem Millerem vypravit na druhou stranu a prozkoumat jejich společnost, zatímco tu budu bojovat s ministerstvem zahraničí?“ navrhla.

„Ano, paní,“ odpověděl Weaver s povzdechem. „Pokud dokáže Nyarowlll přežít na naší straně, tak to bude nejspíš platit i obráceně.“

„Řekněte jí, že jste se spojil se svými vůdci, kteří pracují ve vládě této země. Pak jděte s ní, proveďte kontakt s jejich vládou, ale rozhodně jim nic neslibujte, rozumíte?“

„Ano, paní,“ řekl Bill znovu.

„Hodně štěstí.“

„Nyarowlll,“ řekl Weaver, když se vrátil do obývacího pokoje, „nebo tě mám raději oslovovat doktorko Nyarowlll?“

„Nyarowlll bude vyhovovat,“ odpověděla kočka.

„Spojil jsem se s vůdci svého světa a řekl jim, co se děje. Požádali mě, abych s tebou prošel bránou a spojil se jejich jménem s tvými vůdci. Bylo by to možné?“

„Samozřejmě,“ řekla Nyarowlll a vstala. „Teď hned?“

„Náčelníku?“ podíval se Bill na příslušníka SEAL.

„Jen si vezmu ruksak,“ odpověděl Miller a vyšel z místnosti. Když se vrátil, nesl si M-4 a na sobě měl polní postroj.

„Nebude problém, když si s sebou vezmeme zbraně?“ zeptal se Bill.

„Vůbec ne,“ řekla Nyarowlll a vykročila k zadnímu východu z domu. „Je to naprosto ospravedlnitelné chování. Nicméně je budete muset nechat přede dveřmi místnosti, v níž se setkáte s naším císařem.“

Bill nad tím během cesty k bráně přemýšlel. Tu pozorně hlídali dva příslušníci SWAT týmu a byli nervózní, jako by z ní každou chvíli měli začít vyskakovat... ti tvorové, jejichž jméno vyslovovala s tolika vykřičníky.

Nyarowlll vstoupila dovnitř s naprosto nevzrušeným klidem a Bill ji následoval.

Na druhé straně se nacházela velká, zhruba patnáct metrů vysoká síň s betonovou podlahou a stěnami. Strop, který byl podle všeho také betonový, podpíraly silné nýtované kovové pilíře. Konstrukce mu připadala vzdáleně povědomá, ale nedokázal si uvědomit, čím vlastně. Pak zaregistroval vůni. Ve vzduchu cítil kočičí pach, ale mísil se s ním pach ohně ze dřeva a uhlí. Pálící se uhlí už necítil pěknou řádku let, ale nemohlo být pochyb. Kromě toho cítil něco, co byly buď šnilé ryby, nebo solná mokřina; museli se nacházet poblíž oceánu. V místnosti bylo chladno – panoval zde daleko větší chlad než za floridského večera, z něhož právě přišli – a ohřívala ji tři malé kamínka. Jedna byla rozpálená doruda. Kromě toho byla místnost osvětlena svitem mnoha lamp, ve kterých podle Billa hořel olej.

V místnosti se nacházelo zhruba dvacet koček – většina jich byla zbarvených jako Nyarowlll a vypadaly téměř stejně, ale bylo tu také několik světle běžových s hnědými znaky. Některé na sobě měly kožené zástěry a další postroje z kůže a byly vyzbrojeny zbraněmi, vypadajícími jako laserové pistole opatřené dřevěnými pažbami. Jedna z těch, které měly oblečenou zástěru, okamžitě přistoupila k Nyarowlll a zapředly spolu hovor, který připomínal spíše rvačku dvou koček, ačkoli ho doprovázelo vzájemné hlazení uší. Po chvilce se Nyarowlll vrátila zpátky a pokynula k jednomu dveřím, jež vedly z místnosti.

„Máme přenosový přístroj,“ řekla, otevřela nízké dveře a pokynula jim, aby šli první.

Bill se musel sklonit skoro až k pasu, aby prošel dál, a když se zase narovnal, stáli před další bránou.

„Tato brána nevede na jinou planetu, ale k propojené bráně na této planetě,“ řekl felinoid a udělal krok k ní. „Je to docela bezpečné.“

Bill se podíval na Millera, pokrčil rameny a následoval kočku do dalšího zrcadla.

Během okamžiku stál v jiné místnosti. Ta byla daleko menší a stěny měla obloženy dřevem, na podlaze byla dřevěná mozaika a kolem stěn stály nízké – nízké dokonce i z kočičího pohledu – lavice, pokryté hustými kožešinami v neobvykle modrém odstínu. V místnosti byli další dva strážní – větší a mohutnější než ti v prostoru

u první brány. Oba byli ozbrojeni laserovými puškami nebo pistolemi a ostražitě si příslušníka SEAL prohlíželi.

„Počkejte zde chvíli,“ řekla Nyarowlll. „Budete tu muset nechat zbraně.“

Nyarowlll promluvila k hlídajícím kočkám a pak se zběžným pohazením jejich uší prošla dveřmi do vedlejší místnosti.

Bill se pozorněji zadíval na zbraně, které kočky měly, a došel k několika závěrům. Tělo zbraně bylo vyrobeno z něčeho, co vypadalo jako plastový nebo keramický kompozit, a hlaveň byla z kovu, pravděpodobně nějakého těžkého. Ramenní opěrka byla naopak vytvořena ze dřeva a k tělu zbraně byla připevněna kovovými pásky, které obepínaly i podivně zakřivenou pažbu. Kočky na sobě měly postroje z tvrzené kůže, na nichž byly rozmístěny brašny na náboje, uzavřené mosaznými sponami. Podle velikosti Bill odhadoval, že by se v nich mohly ukrývat nabíjecí články.

„Doktore,“ řekl Miller a rozhlédl se po místnosti, „tihle kočičáci si svoje zbraně určitě sami nedělají.“

„Já vím,“ odpověděl Weaver. Když se podíval na Millera, zjistil, že má voják ve tváři podivně úzkostný výraz. „Co se stalo?“

„Nic,“ odpověděl SEAL tlumeně. S bolestným výrazem se chvíli rozhlížel po podlaze kolem a pak ztěžka polkl.

„Nenapadlo vás, co byste mohl udělat s tabákovou šťávou?“ zazubil se Bill.

„S tou se dá vždycky něco udělat,“ zabručel náčelník. Rozepjal si polní postroj a položil ho na jednu z lavic u stěny. Na něj opatrně odložil svou M-4. Pak vytáhl z kapsy zavírací nůž, zpoza opasku kalhot pistoli a z boty dýku. „A doufám, že to tady všechno bude, až se vrátím zpátky,“ prohlásil a ukázal na hromádku.

Jedna z koček udělala kradmý pohyb hlavou, pak přistoupila k lavici a sklonila zbraň k boku. Se zájmem ukázala na pušku.

Miller zvedl M-4, vysunul zásobník, pak vyhodil náboj z komory a podal zbraň kočce, která se po chvilce zaváhání dotkla výstupku na své zbrani, vytáhla z ní malý stříbrný hranol a podala ji náčelníkovi.

„Nevidím, že by na té pušce byla nějaká mířidla,“ poznamenal náčelník, zatímco kočka potěškávala M-4 a pak si se zájmem prohlížela mířidla. Řekla něco společníkovi a ten jí odpověděl sérií

kýchnutí a zakašlání. Mohl tím vyjadřovat znechucení nebo pobavení. Kočka zvedla M-4 výš, zjistila, jak se sklápí ramenní opěrka – díky čemuž pro ni zbraň získala téměř dokonalou délku – a s prstem daleko od spouště se podívala přes mířidla. Pistolové předpažbí pro ni bylo příliš velké, ale stejně tomu bylo i u paprskometu.

„Vsadím se, že by nejmín jeden z těch kočičáků dokázal ustát to, jak M-4 kope,“ poznamenal Weaver, když kočka sklonila zbraň a prohlížela si náboj. Ukázala střelku svému společníkovi, který znovu udělal kradmý pohyb hlavou a několikrát zakašlal.

Právě se rozvinula diskuse, připomínající rvačku dvou kocourů v sudu, když se dveře otevřely a ven vyšla Nyarowlll v doprovodu kočky, která prostě *vypadala* starší.

„Císař vás nyní přijme,“ řekla Nyarowlll a pokynula ke dveřím.

„Nehraj si s tím, zatímco budu pryč,“ řekl Miller kočce, podal jí její paprskomet a výměnou dostal zpátky svou M-4.

Před místností prošli další krátkou chodbou, která končila u dveří, hlídaných dvěma velkými kočkami. Ty byly kromě paprskometů vyzbrojeny i krátkými meči, které vypadaly obřadně. Starší kočka otevřela dveře, aby mohli projít – museli se přikrčit, protože pro ně byly nízké, ačkoli chodba měla dostatečně vysoký strop – do další malé místnosti. Za nízkým stolem, jenž byl skoro celý pokrytý papíry, seděla kočka, která se věkem mohla rovnat Nyarowlll. Podél jedné strany stolu vedla od podlahy podivná trubka s víčkem. Za kočičí písáčkou se nacházelo velké okno, které bylo u spodního okraje pootevřené, přestože venku bylo chladno. Z prostoru za oknem se ozývaly zvuky ulice – pokud se dalo rachotu kovových kol na kameni a podivnému kvičení říkat „zvuky ulice“.

V místnosti se kromě písáčky nacházelo dalších pět koček – dvě velké, jedna u dveří a druhá u okna na vzdáleném konci místnosti, a tři, které byly daleko starší než ta, jež seděla za stolem. Jedna z nich na sobě měla polní postroj bez brašen na střelivo, ale byla ozdobena stříbrným vyšíváním, které mohlo zobrazovat označení hodnosti. Byl to starý kocour, na mnoha místech zjizvený, s jedním uchem málem úplně utrženým, a těsně pod loktem mu chyběl zbytek pravé packy. Tu nahradila ocelová konstrukce zakončená hákem. I přes to, jak byl

potrhaný, vypadal kocour jako tvor, který dokáže žvýkat hřebíky a plivat je po vzteklých rotvajlerech. Miller se na něj krátce podíval a okamžitě mu zasalutoval.

„Generále,“ pozdravil příslušník SEAL týmu a postavil se do pozoru.

Kocour se na něho chvíli díval, pak zkřížil packy před hrudí a něco zasyčel. Miller švihl pravou paží k boku a otočil se ke kočce u stolu.

„Doktore Weavere, štábní poddůstojníku Millere, dovolte mi, abych vám představila Jeho Veličenstvo Mrooola, císaře všech Mreee,“ řekla Nyarowlll.

„Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Weaver, položil si ruku na srdce a mírně se uklonil. Celý protokol nejspíše nedával nejmenší smysl. Pravděpodobně právě dal císaři najevo, že jsou Spojené státy součástí jeho panství, nebo tak něco. Ale připadalo mu to v daném okamžiku jako správná věc.

„Je dobré, že vy navštívili,“ mňoukl císař. „Ne mnoho vašich slov říkám. Nyarowlll řekne, kdo je tu.“

„Dále jsou přítomni,“ převzala hladce slovo Nyarowlll a pokynula ke třem starším kočkám, stojícím podél zdi, „tajemnice Owrrrrllll, která zastává podobnou práci jako váš ministr vnitra, generál Thrathptttt, velitel naší armády, a akademička Sreeee, která je starším ministrem pro vztahy mezi bránami – můžeme ji přirovnat k vašemu ministru zahraničí.“ Owrrrrllll byla stejně jako Sreeee mourovatá. Zajímavé bylo, že kromě nich tvořily nejméně polovinu stráží kočky, a ne kocouři.

„Je mi ctí, dámy a pánové,“ řekl Weaver a opět se mírně uklonil.

„Máme zájem o zahájení obchodní spolupráce mezi našimi národy,“ řekla Nyarowlll, právě když se z trubky u stolu ozvalo zahučení. Císař zvedl víčko, zaprskal odpověď a s cinknutím trubku zase uzavřel. „Máme zboží, které s vámi můžeme směnít. Naše zbraně jsou daleko kvalitnější a výkonnější než vaše a máme teleportační přístroje, které vy nemáte. Nejsem si však jistá tím, co byste nám za takové zboží mohli nabídnout.“ Znovu udělala kývavý pohyb hlavou, jako by vyjadřovala pohrdání a pobavení.

„No,“ řekl suše Weaver, který dokázal rozeznat blufování na dvě stě metrů, „ze všeho nejdříve mě napadá telefonní systém.“

6.

Miller s Weaverem stáli před palácem a sledovali život na ulici. Bylo chladno a mlhavo a Weaver se v lehké pouštní polní uniformě, kterou dostal v nemocnici, chvěl. Nezdálo se mu, že by si Miller změny počasí všímal.

Ulice byla přecpaná a většinu provozu tvořily káry, tažené dlouhými a nízkými tvory, kteří na první pohled vzdáleně připomínali šestinohé osrstěné hrochy. Chodce před nepřízní počasí a chladem chránily dlouhé převlečníky a mnoho jich mělo na hlavách klobouky se širokou krempou. A také to tu silně páchlo chemickými látkami – hlavně čpavkem, ale nejen jím – které byly obsaženy v trusu tažných zvířat. Weaver si vůbec poprvé všiml, že kromě strážných žádný z místních obyvatel nepoužívá obuv jakéhokoli druhu. Jen několik felinoidů věnovalo dvěma lidem více než letmý pohled. Nezdálo se však, že by se jich báli nebo byli ostražití – jen jim chyběla zvědavost.

„Musíme zjistit, odkud se sem dostává všechna ta pokročilá technologie,“ prohlásil Miller.

„Souhlasím,“ odpověděl Weaver a potřásl hlavou. „Tohle všechno vypadá jako technologie z devatenáctého století. S tím mi nehraje jejich schopnost otevírat brány. Dokonce jsem ještě neviděl jedinou známku používání elektřiny.“

„A je tu ještě něco,“ podotkl Miller. „Ten starý kocour nepřišel ke všem svým jizvám během místních válek. To jejich císařství sice může být jako britská koloniální říše, ale všichni se chovají, jako by

tu ani žádný jiný národ neexistoval. Tak kde přišel ke všem těm jizvám? Občanské povstání?“

„Možná tu získáte hodnotu podle toho, kolik máte odbojováno,“ nadhodil Weaver a pokrčil rameny. „Náčelníku, musím z tohohle počasí někam do sucha.“

„Dobře,“ řekl Miller. Po přijetí u císaře dostal zpátky zbraně a teď si přehodil M-4 přes rameno. „Zkusíme zjistit, jak moc na rovinu to s námi Nyarowlll dokáže hrát.“

~ ~ ~

Našli si průvodce, jenž je zavedl do malé místnosti hluboko ve vnitřním paláci. Budova, kterou popravdě řečeno tvořil spíše shluk mnoha budov, nalepených jedna na druhou, byla obrovská. V jejím středu se nacházel starý hrad, postavený na vrcholku kopce, ale další budovy k němu byly připojeny tak, že se plazily dolů po úbočích až k úpatí. Zvláštní bylo, že císař samotný měl své komnaty až na okraji, poblíž jedné z postranních uliček.

Nyarowlllina pracovna – nebo přinejmenším prostory, které využívala – se nacházela blíže k hradu, vysoko na úbočí kopce a částečně zakopaná dovnitř; zadní stěnu tvořil šedivý kámen skalního podloží. Místnost vytápěla malá otevřená kamínka, která byla připojena k trubkovému komínu.

„Nyarowlll,“ řekl Weaver a raději se posadil na podlahu než na jednu z vratkých lavic. „Je naprosto jasné, že naše společnost je na daleko vyšší technické úrovni než vaše. A že sami nevyrábíte žádnou z těch skvělých teleportačních věcíček nebo zbraní. Odkud je tedy máte?“ Nejspíš existoval nějaký diplomatičtější způsob, jak otázku položit, jenže on nebyl žádný diplomat.

„To je pravda,“ přiznala Nyarowlll. „Dostáváme je od N!T!Ch!, kteří je zase získávají od @5!Y!.“

„Jak že jsi to říkala?“ zvedl Weaver obočí. „Ale na tom nakonec nezáleží.“

„Musíme za každou zbraň a teleportační přístroj platit velice vysoké sumy,“ pokračovala Nyarowlll. „V našich dolech už pomalu docházejí zásoby drahých kovů a kamenů. Ale my ty věci *musíme*

mít, abychom mohli bojovat s T!Ch!R!.“ Odmlčela se, jako by řekla daleko víc, než sama chtěla.

„No nazdar,“ ulevil si Miller.

~ ~ ~

Armáda zřídila poblíž brány na univerzitě v Orlandu zabezpečené komunikační centrum, takže už nemuseli vysílat na otevřených frekvencích. V daném okamžiku Weaver nevěděl, jestli se mu to zamlouvá, nebo ne.

„Tvorové, kterým felinoidé říkají T!Ch!R! – a my jim přezdíváme Tichoři – mají schopnost otevírat brány a provádět skrze ně nájezdy na jiné světy, které pak kolonizují,“ řekl Weaver a sledoval na monitoru polovinu vlády zároveň. „Mreee s nimi bojují přinejmenším padesát let. Na jejich světě se nacházejí tři brány včetně té, která je spojuje s námi. Jednu otevřeli Tichoři, druhou tvorové, kterým oni říkají N!T!Ch! – a my Nitchové – a tou třetí se připojili oni na náš svět pomocí techniky, již jim Nitchové poskytli. Nyarowlll je něco jako přírodní vědkyně; ještě se nedostali k rozdělení přírodních věd na fyziku, biologii a chemii jako my. Právě ona je nejbližší našemu ekvivalentu odborníka na brány a mimozemské civilizace. Příliš se nechtěla pouštět do rozboru vojenské situace, ale zdá se, že si Tichoři vybudovali na planetě obývané Mreee docela slušné předmostí a oni se je teď snaží všemi silami zastavit. Zbraně, které získali od Nitchů, jsou očividně poměrně výkonné, ale jakmile se Tichoři jednou někde usadí, dokáží produkovat obrovské biologické zbraně a miliony psů a tvorů, vystřelujících trny. Myslím, že my jsme prozatím viděli jen to, co dokáže prolézt bránou.“

„A jestliže se jim podaří Mreee porazit?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost. „Pak na nás budou útočit ze dvou bran najednou?“

„Přesně tak, paní,“ odpověděl Weaver. „Jenže to není zdaleka všechno. Ptal jsem se Nyarowlll na věci kolem bran a ona si nedokázala naše zkušenosti nijak vyložit. Oni sami dokázali prozatím otevřít jen několik bran a potřebovali k tomu technologii, kterou dostali od Nitchů, a ti sami ji dostali od... ztraceně, ani to nedokážu

vyslovit. Od těch zavináč–pět–ypsilonů. Problém je v tom, že ona vůbec netuší, proč se naše brány otevírají jen tak samy od sebe. Oni sami měli kontakt jen s Tichoří a Nitchy.“

„Mezitím se nám tu otevřely dvě další,“ řekl prezident. „Jedna v jižní Georgii, ze které se jen valí žhnoucí láva, a další v Boca Raton – a to je úplná katastrofa.“

„Co dělá?“ zeptal se Weaver.

„Každý člověk v okruhu padesáti mil od Boca Raton je buď mrtvý, nebo naprosto a nezvratně šílený,“ pronesl ministr vnitřní bezpečnosti trpce. „Každý do posledního. Miliony lidí. Nemáme vůbec představu, proč to tak je ani co to může způsobovat.“

„A než se zeptáte – ne, vy rozhodně do Boca Raton nepojedete,“ dodala poradkyně pro národní bezpečnost. „Je tu čára, kterou nesmíte překročit. Průzkumný letoun, který jsme tam poslali, se zřítil; každý, kdo čáru překročí, zešílí. A podle hlášení, jež jsme zatím dostali, je to opravdu čára. Měl byste tam mít složku pojmenovanou Enigma – zkuste ji najít.“

Weaver se prohrabal složkami, označenými nápisem Top Secret a rozloženými proti všem pravidlům a předpisům na stole v komunikačním centru, a našel tu, která byla označená Enigma. Otevřel ji a prohlédl si satelitní snímky.

„Je tu vidět jen nějaká šedivá skvrna,“ řekl.

„Přesně tak,“ přikývla poradkyně pro národní bezpečnost. „Šedivá skvrna o průměru šedesát metrů, která je podle všeho sto metrů vysoká a nevrhá stín.“

„Nikdo z ní nevychází, jen na okrajích se občas objevují lidé, kteří přežili,“ pokračoval ministr vnitřní bezpečnosti. „A jediné, co s nimi dokážeme dělat, je obléct je do svěracích kazajek a nadopovat uklidňujícími prostředky. Podle psychiatrů je nějaká naděje, že by se po léčbě silnými přípravky mohli vrátit do stavu připomínajícího normál. Ale to je jen naděje.“

„Říkají ti lidé vůbec něco?“ zeptal se Bill.

„Jen blouzní o beztvarych předmětech a obrovských pohyblivých se horách,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „Většina z nich ovšem neříká ani to. Jen křičí.“

„Ježíši,“ zamumlal Weaver. „No, zpátky k původnímu tématu. Obchodování s Mreee nebude zrovna jednoduché. Možná bychom od nich mohli získat nějaké zbraně – z třetí ruky od jejich dodavatelů, pochopitelně – ale nejsem si jistý tím, že by se to vyplatilo. Nejsem si vlastně ani jistý, jestli nám mají co nabídnout. Sami nemají teleportačních přístrojů moc a o zbraně je u nich taky nouze. Na druhou stranu my máme spoustu vědomostí, které by jim pomoci mohly a opravdu je potřebují. A uznávám, že záruka, že nevznikne další brána, z níž se na nás vyhrnou Tichoři, za ten prodělek stojí.“

„Máte už představu o tom, proč se ty brány vlastně otevírají?“ zeptal se prezident. „Nebo kde se otevře další?“

„Nemám, pane,“ přiznal Weaver. „Ale od samého začátku jsem přebíhal od jednoho ohně k druhému a neměl jsem moc času o tomhle přemýšlet. Hned se do toho pustím.“

„Kdy jste naposledy spal, doktore?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„Spal?“ Weaver se zamyslel. „No, už to bude pár dní. Ale to je v pořádku, ještě chvílku se to dá vydržet. Nejspíš si lehnu dnes večer.“

„V tom případě si promluvíme zítra,“ řekl prezident. „Doufejme, že se nám tady mezitím neotevře další brána.“

~ ~ ~

Laboratoř se přestěhovala do obytného přívěsu, Garcia seděl před počítačem a sledoval změt' bílých čar na černém pozadí, ve které Weaver poznal stopy částic.

„Tak co je nového, Garcio?“ zeptal se doktor a usadil se na židli.

„Brána podle všeho generuje jeden boson každých sedmačtyřicet minut,“ řekl Garcia. „Pokud by brány otvíraly samotné bosony, měli bychom jich tu teď pěkných pár stovek. Ale podle údajů z Eustisu tam dochází jen k nějakým únikům muonů, ne k formaci bosonů.“

„Nyarowlll říká, že se brány vytvářejí jen v ,tenkých' místech,“ přemýšlel nahlas Weaver. „I když se v nich mohou otevírat prakticky odkudkoli. To by mě zajímalo, co znamenají ,tenká' místa... Že by to byla místa, kde se bosony zastavují?“

„Kromě toho nabírají na hmotě,“ řekl Garcia. „A zdá se, že se generují v náhodných směrech – kromě toho, že některé podle všeho sledují dráhu původních bosonů.“

Weaver zapřemýšlel o tom, jak zanést stopy částic do vlastního grafu, a pak si je chvíli prohlížel. Viděl v tom jistý vzorec – ale nebyl si jistý tím, zda není přání otcem myšlenky. Spustil program pro rozpoznání struktur, nakrmil jej údaji a počítač po chvílce vyplivl několik rovnic, jež mu připomínaly postup při generování fraktálů. Stačilo zahrnout stopy částic jako souřadnice a přidat rovnice, aby získal pro každý boson složitou síť fraktálů. Byly odlišné, ale rozkládaly se do širokého vzorce ve zdánlivě nahodilém tvaru, který však nebyl vůbec nahodilý. Nakonec spustil mapový program a překryl terén některými fraktály.

„Mám to,“ řekl.

„Co?“ trhl sebou Garcia se zívnutím. „Víte, že jsou dvě hodiny ráno, že? A že jste na tom dělal čtyři hodiny v kuse?“

„To je jedno,“ mávl rukou Weaver. „Zato teď už dokážeme určit, kam mají jednotlivé bosony namířeno a kdy dorazí na dílčí místa na své cestě. A myslím, že i na základě omezených dat, jež máme, dokážu určit, kde se zastaví.“

„To si děláte srandu, že?“ zeptal se Garcia a přešel k němu na své židli.

„Ne,“ odpověděl Weaver. „Podívejte se na tuhle stopu – A-4 – která se generovala před hodinou zhruba ve chvíli, kdy jste spustil měření. Mimochodem, díky.“

„Není zač,“ odpověděl Garcia.

„Jde klikatě doprava, doleva, zase doprava, udělá obrat o sedmnáct stupňů a znovu doleva, nabere na velikosti a celé se to opakuje. Vezměte si k ruce rovnici, vyneste to na mapu, a kam vás to zavede? Ta dráha to řízne v mělkém oblouku kolem Sanfordu a Daytona Beach a projde naprosto přesně Eustisem na Floridě. S Jules Courtem jsem sice tak přesný výsledek nedostal, ale na téhle mapě a tomhle počítači to vyšlo zatraceně přesně.“

„Co ty ostatní?“ zeptal se Garcia.

„V tomhle okamžiku stopuji většinu bosonů zpětně,“ řekl Weaver. „Myslím, že boson, který skončil v Boca Raton, byl B-14. A vidím špatně, nebo postupně získávají na hmotnosti?“

„Získávají na hmotnosti,“ potvrdil Garcia. „Nebo zesiluje jejich náboj – v tomhle okamžiku to nerozeznám.“

„Je to náboj,“ řekl Weaver. „Ted’ už to konečně začíná dávat smysl.“ Položil na stůl notebook a začal do něj zadávat čísla, jež se objevovala na přístrojích. „Musíme udělat experiment v terénu. Běžte najít někoho, kdo mi dá humvee.“

„Ted’?“ podíval se Garcia na hodinky. „Ted’,“ přikývl Weaver, aniž spustil oči z monitoru. „Uděláme si výlet do Disneylandu.“

~ ~ ~

Štábní důstojník ve službě se sice s humvee a řidičem nechtěl rozloučit, ale když mu Weaver vysvětlil, že hned ráno bude podávat hlášení prezidentovi – nemluvě o tom, že by mohl najít místo, odkud na Zemi mohou začít proudit další armády Tichořů – situaci to velmi pomohlo. Zívající řidič je vezl po téměř opuštěné Greenwayi až na křižovatku s mezistátní dálnicí číslo 4, kde odbočil na jih po silnici číslo 535. Po několika dalších zatáčkách cesta končila u budovy, před níž vyšel mladý strážný v modré uniformě a bundě se světoznámou vyšívanou myší.

„Budete si přát?“ zeptal se strážný a zadíval se na řidiče humvee. Jediný vůz, který dokázali takhle narychlo sehnat, patřil průzkumným jednotkám a ještě pořád měl na střeše připevněný čtyřicetimilimetrový granátomet.

„Ano,“ řekl Weaver a naklonil se přes řidiče k okénku. „Byl byste tak hodný a poradil mi, jak se dostaneme na Bear Island Road?“

„Pane, tohle je oblast s přísně omezeným povolením vstupu,“ řekl strážný. „Rozumím, máte pocit, že tam musíte jet, ale Disneyland je na seznamu možných teroristických cílů poměrně vysoko. Nikdo nesmí vstoupit bez povolení schváleného naším bezpečnostním oddělením. Žádné povolení nevidím. Žádné povolení, žádný vstup.“

„To je škoda,“ řekl Weaver s úsměvem. „Ale rozkazy, které jsem dostal od poradkyně pro národní bezpečnost, a čtyřicetimilimetrový

granátomet na střeše tohoto humvee – o jednom ospalém příslušníkovi jednotek SEAL na zadním sedadle nemluvě – říkají, že můžu jít, kam se mi zachce. Takže ještě jednou – budete tak laskav a poradíte mi, jak se dostaneme na Bear Island Road?”

Náčelník Miller právě poprvé za poslední dva dny položil hlavu na polštář, když ucítil, jak ho někdo kopl do nohy.

„Vstávejte, Millere, jdeme si hrát,“ řekl Weaver a hodil mu jeho M-4.

„Co je zase?“ zeptal se Miller a vstal. Pušku chytil skoro ještě dřív, než otevřel oči, a během jediného okamžiku byl vzhůru, což však neznamenal, že je odpočatý. Podíval se na hodinky a zasténal. „Ježíši, z velitelství mě pustili ani ne před hodinou!“

„A to jste SEAL?“ opáčil Weaver. „Stěžujete si, že se pořádně nevyspíte? Kromě toho – jak dlouho jste se to válel v té nemocnici?“

„Cože?“ zamračil se Miller. „Odkdy se počítá bezvědomí do odpočinku?“

„To je jedno,“ mávl Weaver rukou. „Jdeme...“

Náčelník Miller rozhodně neměl náladu na to, aby ho dnes v noci zdržoval nějaký strážný. Kromě toho na tuhle chvíli čekal většinu dospělého života.

„Synku,“ řekl, když prostrčil hlavu do střeleckého stanoviště na střeše a zaměřoval Mk-19 tak dlouho, dokud alespoň rámcově nemířila na mladíka. „My nemáme čas na Mickey Mouse. Uхни z cesty.“

~ ~ ~

„Kde jsme a proč tu jsme?“ zeptal se Miller, když hummer zastavil na liduprázdné cestě. O kousek dál stálo ve tmě něco, co vypadalo jako malá továrna, a po levé straně viděl světla Popelčina zámku. Napravo od cesty byl vyhloubený odvodňovací příkop a za ním se tyčil hustý les.

„Myslím, že vím, kde otevře boson další bránu,“ řekl Weaver, vystoupil z vozu, přešel za něj a otevřel nákladový prostor. „Potřebuji provést nějaká měření v terénu. Pomozte mi s tímhle.“

„Tohle“ byla zhruba metr na metr velká a půl metru vysoká bedna. Kromě ní bylo třeba odnést ještě dvě autobaterie.

„Potřebujeme další lidi,“ poznamenal Miller, když zvedl jednu stranu bedny. Nebylo to tak těžké, ale bedna byla velká a špatně se nesla. „Kam s tím půjdeme?“

„Tudy,“ odpověděl Weaver, podíval se na přenosnou GPS a ukázal do lesa. Právě v tom okamžiku se na konci cesty objevilo rychle jedoucí auto a s blikajícími žlutými majáky na střeše se řítilo k nim. Když zastavilo těsně u hummeru, vyskočili z něj další dva strážní. Ten, který seděl vedle řidiče, si pohrával s pažbou pistole v pouzdře u opasku.

„Ještě jednou na to sáhneš a nasypu to do tebe,“ zavrčel Miller a namířil na něj od boku M-4.

„Co se tu děje?“ řekl řidič bezpečnostního vozu a přešel k okraji cesty. Když si všiml, že na něj SEAL míří puškou, zastavil se a pomalu zvedl ruce. „Pane?“ dodal zdvořile pro jistotu.

„Myslím, že někde v tomhle lese je boson,“ odpověděl Weaver. „Díky, že jste dorazili. Hodí se nám každá ruka.“

Za chvíli už se pětice mužů vypravila přes odvodňovací kanál do lesa – v čele šli dva strážní, kteří mezi sebou nesli bednu, následovaní řidičem hummeru a Weaverem s autobateriemi a náčelníkem, jenž jim všem kryl záda.

„Půjdeme tímhle směrem zhruba pětasedmdesát yardů a provedeme první měření,“ řekl Weaver a ukázal mírně doprava.

Les se skládal z borovic s palmetovým podrostem a neprocházelo se jím nejlíp. Jako jediné světlo jim sloužila taktická svítidla na Millerově pušce, která osvětlovala okolí přibližně na jeden metr a pak byla k ničemu. Strážní neustále zakopávali o nízký palmetový podrost a občas vyjekli, když jim některý z listů s ostny roztrhl nohavici u kalhot.

„Můžu se na něco zeptat?“ ozval se řidič hummeru s lapáním po dechu. Autobaterie byla těžká a cesta bahnitým terénem nebyla jednoduchá.

„Jistě,“ odpověděl Weaver. Podíval se znovu na GPS a zastavil se. „Tohle bude stačit. Najděte nějaké rovné místo.“

Palmeta rostla poměrně těsně u sebe, ale občas se mezi nimi našel volný prostor. Strážní s povděkem položili bednu na jeden z nich a s

bolestivým výrazem ve tváři si začali třít dlaně, do kterých se jim zařezávaly tenké popruhy, za něž bednu nesli.

„Co je to u všech čertů boson?“ zeptal se řidič a nasál vzduch. „Necítíte tady něco?“ zeptal se.

„Boson je částice, která vyvolává brány,“ odpověděl Weaver. Vespod bedny se nacházely šroubovací nožky a on se ji snažil co nejlépe vyrovnat. „Tohle je detektor muonů,“ pokračoval ve výkladu. „Brána vyznačuje muony a my bychom je měli dokázat zaměřit na stovku metrů.“

„Doktore,“ řekl Miller.

„Uvnitř se nacházejí dvě potažené plastové desky. Když na desky dopadnou muony, vyvolají Čerenkovovo záření a to zase vyvolá záblesk světla. Záblesk zachytí světelné senzory a díky zdvojenému systému desek můžeme zjistit, odkud záření přišlo. Tak dokážeme určit, kterým směrem se boson nachází, a postupovat s detektorem tak dlouho, dokud ho nenajdeme. Samotná částice je samozřejmě lidským zrakem neviditelná...“

„Doktore,“ opakoval chraptivě Miller.

„...ale budeme vědět, kde se boson usadil. A v tom okamžiku už můžeme extrapolovat, kde by se mohly objevit další brány...“

„Doktore!“ houkl náčelník.

„Co?“ zeptal se Weaver a zvedl hlavu, když si uvědomil, že jeho výkladu nevěnuje vůbec nikdo pozornost.

Necelých dvacet metrů od místa, kde stáli, odráželo světla Popelčina zámku velké kruhové zrcadlo.

~ ~ ~

„Planeta na druhé straně má redukční atmosféru a podle všeho slunce třídy F.“

Armáda nyní, když pro podobné události existoval prováděcí protokol, reagovala ještě rychleji. Během necelých dvou hodin byla kolem Bear Island Road vybudována síť stanů a obytných přívěsů, byla otevřena zabezpečená linka a poradkyně pro národní bezpečnost si vytírala ospalky z očí a zároveň potřásala hlavou nad posledním Weaverovým hlášením.

„Vůbec žádné známky života,“ pokračoval Weaver. „Klidně by to mohla být Země v prvopočátku historie. Velice nízká úroveň kyslíku, zato vysoká úroveň čpavku, chloru, metanu a oxidu uhličitého. Skalnatý povrch, velice suchý. O něco vyšší tlak, takže směrem k Zemi proudí z druhé strany brány slušné množství atmosféry.“

„Žádné stopy po Tichořích?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„Ne,“ řekl Weaver. „Podle toho, co mi říkala Nyarowlll, by taková planeta Tichoře stejně nezajímala. Ale netuším, proč se brána vůbec otevřela. Podle počítače jsem si sepsal seznam možného výskytu bran s GPS souřadnicemi a předal ho místní policii. Pokud se ale otevřela *tahle* brána, pak to znamená, že by se jich měla otevřít většina – nebo přinejmenším dost z nich. To by vysvětlovalo tu hromadu magmatu v Georgii.“

„Myslíte, že je to stejná planeta?“ zeptal se ministr vnitřní bezpečnosti. „Viděl jsem filmy o počátcích života na Zemi – spousta lávy...“

„Tyhle dokumentární filmy celou věc trochu přehánějí,“ řekl opatrně Weaver. „Planeta na druhé straně podle všeho prošla formací až do okamžiku, kdy se svrchní kůra zpevnila, a my můžeme očekávat buď podobnou, nebo mírně nižší tektonickou aktivitu jako na Zemi. Tohle je dobrá příležitost zjistit úroveň oné aktivity.“

„Ale neznamená to hrozbu?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„Kromě průniku atmosféry prozatím žádnou,“ odpověděl fyzik.

„Kolik těch věcí můžeme očekávat?“ zeptal se ministr vnitřní bezpečnosti.

„No, anomálie z univerzity produkuje zhruba třicet bosonů denně,“ řekl Weaver.

„Ach bože...“ zašeptala poradkyně pro národní bezpečnost.

„Pokud by se každý z nich proměnil v bránu, pak nás čekají zatraceně těžké časy,“ pokrčil Weaver rameny.

„I pokud se nepromění...“ poznamenala. „Jak se tyhle věci vlastně šíří?“

„Podle všeho následují jistý vzorec fraktálů,“ odpověděl Weaver. „Pohybují se sem a tam, putují prostorem zdánlivě nahodilým

způsobem, a když v závislosti na své energetické úrovni dosáhnou jistého bodu, zastaví se. Ta energetické úroveň ale narůstá, takže postupně putují dál a dál.“

„A šíří se po celém světě,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „Pokud směřem na sever dorazily do Georgie, tak na jih doputovaly až na Kubu.“

„Ano,“ přikývl Weaver.

„Otevírají se na volném moři,“ pokračovala.

„Pravděpodobně.“

Poradkyně pro národní bezpečnost si zakryla oči rukama a zavrtěla hlavou. „Plachetnice plují po větru a zničehonic se objeví na cizí planetě,“ řekla.

„No, musely by to být opravdu malé plachetnice,“ poznamenal Weaver. „Jinak by do brány nějak narazily.“

„Nákladní loď,“ ozval se ministr vnitřní bezpečnosti. „Výletní loď! Musíme vydat varování o ohrožení všem plavidlům!“

„To by bylo záhodno,“ poznamenal fyzik.

„Musíme tu anomálii nějak vyřadit z provozu,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „Brzy. Ke kolika bránám mohou mít přístup Tichoři?“

„To nevíme,“ přiznal Weaver. „Prozatím došlo k jedinému případu. Kdyby se to stalo vícekrát, měl bych dost údajů k sestavení nějaké pravděpodobnosti... Do té doby toho budu vědět stejně málo jako vy.“

„Jak dokážeme tu anomálii vyřadit z provozu?“ zeptala se.

„Eh...“ Weaver zavrtěl hlavou. „Pamatujete si, jak jsem se zmiňoval o velké ocelové kouli?“

„A to by ji eliminovalo?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost. „Ve srovnání s tím by byla miliarda dolarů kapesné.“

„Také si vzpomínám, že doktor mluvil o deseti letech,“ dodal ministr vnitřní bezpečnosti kysele.

„A navíc by ji to ani neeliminovalo,“ zdůraznil fyzik. „Možná bychom mohli dokázat nasměrovat bosony na nějaké snadno kontrolovatelné místo. Možná. Nyarowlll mi řekla, že jejich kontrolované brány – totiž ty, které otevřeli Mreee sami – se nacházejí na malých ostrovech, obsazených silnou vojenskou

posádkou. Možná bychom je dokázali přesunout na atoly, nebo já nevím – třeba do oblasti 51.“

„Předám tuhle informaci prezidentovi,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost suše. „Mezitím se pokuste zjistit, jak eliminovat anomálii a uzavřít přinejmenším některé brány.“

„Nasadím lidi na monitorování bran v okamžiku, kdy budou lokalizovány. A budeme potřebovat spoustu dalších lidí, vhodných pro základní průzkum míst na druhé straně,“ řekl ministr vnitřní bezpečnosti a povzdechl si. „Využijeme FEMA, abychom ty lidi dali dohromady. Koneckonců jediné FEMA má napojení na každou skupinu a společnost ve Spojených státech, která pracuje v oblasti životního prostředí. Tohle začne pěkně rychle stát strašné peníze.“

„Zkuste to brát z lepší stránky,“ poznamenal Weaver.

„Ono to má nějakou lepší stránku?“ zeptal se ho ministr vnitřní bezpečnosti s neveselým úsměvem.

„Jistě,“ přikývl Weaver. „Když nebudeme počítat obrovský pokrok, který to znamená pro vědu, máme přímo před sebou spousty světů, jež jsou vhodné pro kolonizaci. Samozřejmě jsme zatím nenarazili na takové, které by za to stály, a Spojené státy rozhodně nemají potřebu zbavit se nadbytečné populace. Ale kdybychom přišli na to, jak některé tyhle věci přesunout do Indie nebo Číny...“

„To je pravda,“ přikývla poradkyně pro národní bezpečnost. „To je velká pravda.“

„Prozatím jsme narazili na dvě civilizace,“ dodal Weaver. „Jedna z nich je nepřátelská, druhá přátelská. To je podle mě docela slušný poměr.“

„Narazili jsme na tři,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „Musíte brát v potaz i anomálii u Boca Raton. Nevíme ovšem, jestli je přátelská nebo natolik nepochopitelná, že zůstane navždy jen anomálií.“

„Podstata věci spočívá v tom, že potkáváme i přátelské bytosti,“ řekl Weaver. „Není to žádný jasný konec světa nebo tak něco. Je to jen velice zvláštní. Ale Spojené státy si dokáží se zvláštními věcmi mistrovsky poradit. Dnes pokládáme internet a mobilní telefony za samozřejmost. A vsadím se, že nebude trvat dlouho a my se naučíme žít s bránami stejně, jako jsme se naučili žít se všemi ostatními

převratnými změnami. A pak přijde někdo s nápadem, jak na tom vydělat.“

„Dobrá,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost s úsměvem. „Zmíním se prezidentovi i o tomhle. Hned, jakmile se probudí. Určitě budeme brzy ve spojení, doktore.“

„Jistě, paní,“ odpověděl a přenos byl ukončen.

Vstal ze židle, protáhl se, otevřel dveře komunikačního centra a vstoupil do druhé místnosti obytného přívěsu. Miller seděl u krátkovlnné vysílačky s nohama na stole a zavřenýma očima.

„Já myslel, že když je člověk SEAL, tak v podstatě ani nepotřebuje spát,“ nadhodil Weaver.

„Já nespál, jen jsem přemýšlel se zavřenýma očima,“ odpověděl Miller a podíval se na něj. „Popovídal jsem si mezitím s ředitelem ochranky Disneylandu. Teď z toho mám vážně daleko lepší dojem než předtím, když jsme se tam venku hádali se strážnými. Mají lepší ochranné obleky než FEMA, větší tým schopný reagovat na situace týkající se přírodního prostředí než středně velké město, a dokonce vlastní SWAT tým, který je určen výhradně pro potřeby parku. A ti chlapi vypadají zatraceně ostře. Zašel jsem s ředitelem ochranky – je to chlap od Zelených baretů ve výslužbě – na procházku na druhou stranu. Není to sice žádná růžová zahrada, ale znáte Disneyho. Už si promluvil s ředitelem parku a plánují, že z celé téhle věci udělají ‚meziplanetární zábavní podnik‘ a začnou dojit peníze. Oblečou lidi do ochranných obleků a vezmou je na procházku po ‚Zemi za úsvitu času‘. Tyhle věci.“

„Právě jsem poradkyni pro národní bezpečnost řekl, že někdo už najde způsob, jak na tom vydělat,“ poznamenal pobaveně Weaver a posadil se. „Chce, abych buď anomálii ukončil, nebo abych vymyslel způsob, jak brány přesunout. Případá mi, že nejlepší lidi, které bych do toho mohl zapojit, jsou právě u Disneyho. Jsou to nejlepší inženýři na světě – přinejmenším za to berou nejvíc peněz.“

„Popovídáme si s nimi později,“ řekl Miller rozhodně, postavil se a vzal fyzika pod paží. „Teď se vrátíme zpátky na základnu. Pak půjdete do postele. A budete spát, i kdybych vás kvůli tomu měl vzít přes hlavu pendrekem. A já se půjdu taky vyspat. A rozhodně nevstanu dřív než zítra. Potom budou další zprávy, další brány, další

data a další neodkladné věci. Ale do té doby se my dva prostě vyspíme. Je to jasné?“

„Je to jasné,“ přikývl Weaver a zazubil se. „Ale upřímně řečeno, půjdu raději do hotelu. Tam mě snad nikdo nenajde.“

Nakonec si zašli popovídat s ředitelem Disneyho ochranky, který byl buď tak nadšený tím, jak rychle zareagovali na možné ohrožení zábavního parku, nebo vděčný za to, že mu nezastřelili strážného, že jim zařídil dva pokoje v hotelu Grand Floridian. Když se konečně dostali do pokojů, bylo už dávno světlo, ale ani jednomu na tom nezáleželo. Weaver se svlékl, vytáhl z kapsy mobilní telefon, vypnul ho, připojil k nabíječce, kterou s sebou všude nosil, a upadl do postele. Ani se nestačil přikrýt a spal.

~ ~ ~

Shane Gries seděl v zadní části pěchotního transportéru M-2 Bradley a právě jedl hamburger z Burger Kingu, když zaslechl nezaměnitelné *PRÁSK-PRÁSK-PRÁSK* těžkého pětadvacetimilimetrového kulometu vedlejšího vozidla. Odhodil hamburger stranou právě ve chvíli, kdy řidič, který měl službu u kulometu jeho bradleye, spustil palbu a první tank abrams s ohlušujícím zaduněním vystřelil z děla. Během vteřiny měl nasazenou přilbu a připojil se k vnitřnímu komunikačnímu systému vozidla a teprve pak vyhlédl z velitelského poklopu. To, co uviděl, mu připadalo jako naprostá noční můra.

Bránou procházelo něco, co se podobalo obrovské zelené housence, a otvor z jiného světa to naplňovalo od okraje k okraji. Nevěřicně sledoval, jak z rohu na boku jednoho segmentu vystřelil kulový blesk a zasáhl abramse, který okamžitě vybuchl v ohnivě kouli. Sledoval, jak se pětadvacetimilimetrové střely odrážejí od pancíře onoho tvora, a právě když ho napadlo, jak si s tím asi poradí „stříbrná kulka“ abramsů, jedna střela prolétla k bráně se zvukem připomínajícím trhání plátna, tvora z boku zasáhla a pak se naprosto neuvěřitelně odrazila, hrot z ochuzeného uranu se roztříštil a jeho kousky dopadaly kolem brány.

„Zasraná svině,“ zamumlal a spojil se s předsunutým velením letectva.

„Romeo dva osm volá Alfu sedm!“

„Romeo dva osm, tady Alfa sedm,“ ozvalo se mu ve sluchátkách. „Než požádáte o podporu, tak JDAM už je na cestě. Zásah za pětadvacet sekund. Kryjte si zadky, bude to blízko!“

Shane přepnul na frekvenci roty a zařval: „JDAM! JDAM! JDAM!“

Zhruba hodinu poté, co dorazila na místo pěchota, se na obloze usadily na neustálé hlídce bombardéry B-52, které občas střídaly B-1, a ty byly vyzbrojeny JDAM bombami – v podstatě šlo o řízené „hloupé“ bomby, které měly nastavený kurs přímo na bránu. Letectvo se rozhodlo nepodceňovat nebezpečí, plynoucí z brány, a vyzbrojilo je tisícikilogramovými bombami M-82. V případě nutnosti jejich použití se mohly pozemní jednotky jen schovat do okopu a doufat, že bomba zasáhne cíl, a ne je. Pokud by dopadla pár desítek metrů od cíle, nejspíš by zabila polovinu roty.

V tom okamžiku už začala na bránu dopadat dělostřelecká munice, ale neměla na tvora o nic větší účinek než střely abramsů. A Shane s hrůzou sledoval, jak kulové blesky začínají létat i vzhůru. Vzhlédl právě v okamžiku, kdy se na obloze objevil obrovský výbuch, a trhl sebou. Okamžitě se ozvala silná rána a kondenzační pás, který označoval místo letu B-52, překryla koule ohně a kouře.

Ted' už bránou pronikly celkem tři tvorovy články a ze všech sršely kulové blesky. Dělostřelecká palba pomalu utichala, některé z blesků zasahovaly střely ještě ve vzduchu a výbuchy vrhaly do řad pěchoty rozžhavené střepiny. Shane si zároveň všiml, že tvorův čelní článek je poškozený. Připadal mu ochromený a jako by ho následující segmenty tlačily. Navíc tvor přestal střílet a podle všeho mohl být zraněný.

„Všem jednotkám,“ houkl do vysílačky, „snažte se mířit na jedno místo. Pokuste se prorazit pancíř té věci.“

Střelec už mezitím vklouzl na své místo a vystřídal řidiče, který nahodil motor bradleye.

„Hod' to na protitankovou elektroniku,“ přikázal mu Shane a přepnul znovu na rotní frekvenci. „Všechny bradleye, jděte na protitankovou elektroniku!“ Opticky řízená palba s elektronickým zaměřováním se zatím v boji dokázala osvědčit i proti nejsilnějšímu pancéřování. Dokázala vyřadit z boje silně obrněný tank na

vzdálenost čtyř tisíc metrů. Na druhou stranu byla poměrně nepřesná na vzdálenost menší než tisíc metrů, což byla momentální vzdálenost od brány. Shane znovu proklel rozkaz, který mu přikázal zůstat co nejbližší bráně. Nacházel se daleko za maximální možnou palebnou vzdáleností a neměl prostor k manévrování.

Rozhlédl se na strany a všiml si, že přišel o dva abramsy; oba stály ve sloupu kouře a plamene. Byly většinou netknuté – zásobníky munice sice vybuchly, ale věže byly stále na svém místě; bylo nicméně jasné, že posádky jsou mrtvé. Ať už ta věc střílela cokoli, vypadalo to, jako by dokázala prorazit pancíř stejně lehce, jako by byl z papíru.

„Udržujte palbu,“ rozkázal mužům. „Miřte pokud možno na stejné místo. Neustupujte. Opakuji, neustupujte a zůstaňte na svých pozicích, aby ta věc...“

A to byla jeho poslední slova, protože právě v tom okamžiku jeho bradleye zasáhla koule plazmy a transportér vybuchl.

~ ~ ~

Weaver se převálil na záda, zasténal a posadil se, když ho probudily silné rány do dveří. Vstal z postele a s klením se vypravil otevřít.

„Jo, jo, jasně, už jsem vzhůru,“ řekl, odemkl a otevřel. Na prahu stál štábní poddůstojník Miller a stačil jediný pohled na výraz jeho tváře, aby se Weaver probudil docela. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Rota v Eustisu to právě znovu schytala,“ řekl Miller a vešel dovnitř. „Jsou toho plné zprávy.“

„Tak mě aspoň nechte osprchovat,“ zabručel Weaver. Ze všeho nejdřív zapnul mobilní telefon a pokrčil rameny nad dlouhým seznamem přijatých zpráv. To může počkat, až si dá sprchu.

Kdysi znal spisovatele vědeckofantastických knih a ten s sebou neustále nosil černý batoh, jemuž říkal „pomůcka při únosu mimozemšťanů“. Rád se jím chlubil a říkal: „Je v něm všechno, co mi pomůže k přežití čtyřiařdvaceti hodin v prostředí, které se alespoň z osmdesáti procent podobá Zemi.“ Ve skutečnosti to byla spíše pomůcka k přežití v okamžiku, kdy se opil v cizím hotelovém pokoji během nějakého conu, případně když mu letecká společnost někam zašantročila zavazadla. Ale Weaverovi to připadalo jako docela

dobrý nápad, začal sám jeden takový batoh nosit a teď byl opravdu rád. Přinejmenším se mohl oholit vlastní žiletkou a umýt si zuby vlastním kartáčkem a pastou. Láhev s vodou sice použil včera, ale to se dalo snadno napravit.

Jakmile byl vysprchovaný, učesaný a měl na sobě díky batohu pro přežití čisté prádlo, byl připraven čelit všemu, co mu den postaví do cesty.

Ve skutečnosti šlo o vše, co mu mohlo postavit do cesty časné odpoledne, ale jiný rozdíl v tom nebyl.

Když vyšli z hotelu – Weaver doufal, že přátelský ředitel ochranky za ně vyřídí zaplacení účtu – začal vybírat vzkazy ze schránky. Poradkyně pro národní bezpečnost chtěla, aby se s ní co nejdříve spojil. Sekretářka z Columbie mu připomněla, že dnes ráno zmeškal plánovanou schůzku s klientem. Jeho známost s Huntsville chtěla vědět, kdy přistane jeho let, a připomněla mu, že spolu jdou dnes na večírek. Říkala, že i přes všechny zprávy v televizi se bude konat, ale Buddy se ho rozhodl pojmout jako párty k invazi mimozemšťanů a ji by tedy zajímalo, co si na sebe vezme. Mobilní operátor mu připomněl, že neuhradil účet za minulý měsíc, a pokud do dvou dnů nezaplatí tři sta dolarů, bude jeho telefonní číslo dočasně odpojeno od sítě.

To mu připomnělo, že nemá vůbec ponětí o tom, jak je vlastně jeho práce papírově ošetřená. Předpokládal, že pracuje pro Columbiu, ale když to vzal kolem a kolem, ještě pořád s nikým nepodepsal smlouvu. Momentálně vlastně pracoval za dobré slovo ministra obrany. To by sice mělo být dost dobré, ale na druhou stranu by si měl promluvit se svým šéfem v Columbiu.

Navolil číslo a dostal spojení se stejnou sekretářkou, která mu ráno volala ohledně zmeškané schůzky s klientem. Rychle se jí zbavil a nechal se přepojit na Dana Heistanda, viceprezidenta oddělení pokročilého vývoje.

„Haló, Dane,“ řekl Weaver, zatímco náčelník Miller odbočoval na dálnici číslo 192.

„Weavere, kde ztraceně jsi?“ houkl na něho Heistand. Za normálních okolností to byl spíš tichý a klidný typ, takže jeho první věta Billa překvapila.

„Pracuji na té anomálii na univerzitě v Orlandu,“ odpověděl.
„Tobě o tom nikdo neřekl?“

„Ne,“ zabručel Heistand a trochu se uklidnil. „Kdo tě do toho zatáhl?“

„Ministr obrany. Byl jsem na poradě válečného kabinetu v sobotu ráno.“

„To si děláš srandu.“

„Ne,“ řekl Weaver. „Poslal pro mě do hotelu vojenskou policii.

A když už o tom mluvím, tak jsem se z toho pokoje vlastně ještě neodhlásil.“

„Kde jsi teď?“ zeptal se ho nadřízený.

„V Disneylandu.“

„V Disneylandu?“ opakoval Heistand nevěřící. „Co se k čertu děje u Disneyho? Kdo tohle všechno platí? Kolik hodin jsi na tom strávil? Jaké je to číslo smlouvy?“

„Já vlastně ani nemám číslo smlouvy,“ řekl Bill a povzdechl si. „Podívej, když ti ministr obrany, poradkyně pro národní bezpečnost a prezident řeknou, aby ses vypravil dolů do Orlanda, a pošlou tě tam na předním sedadle F-15, která dělá tři Machy, tak to poslední, co jim řekneš, je: ‚Ech, promiňte, pane prezidente, byl byste tak hodný a podepsal tady tuhle smlouvu s Columbia Defense Systems, abychom měli jasno v vyplácení diet?‘ Chápeš? A pokud jde o to, kolik hodin jsem na tom dělal, tak kromě čtyř hodin dnes odpoledne a zhruba tří a půl hodin, které jsem strávil včera v bezvědomí, je to celý zbytek času. Rozumíš?“

„V bezvědomí?“

„Připletl jsem se k výbuchu toho tanku, co vypadá jako nosorožec,“ řekl Bill. „To bylo po střelbě u domu v Jules Courtu. Hele, a tos věděl, že když se dobře trefíš, tak ti k zabítí mimozemšťana, co vypadá jako pes, stačí jedna rána z pistole Heckler & Koch USP .45?“

„Bille,“ řekl Heistand a pak se na chvíli odmlčel. „Zapomeň na všechno, co jsem ti řekl.“

„Už jsem na to zapomněl,“ odpověděl Weaver. „Poslyš, jestli mi chceš opravdu pomoci, najdi někoho, kdo má tenhle kontrakt podepsat – a už teď si dovedu představit, jak budou skučet, až uvidí,

kolik si počítám na hodinu – a pošli na místo anomálie kompletní tým. Veškerá měření a půlku analýz mi tu dělá chlapík z Národní gardy, který kdysi studoval fyziku. Je užitečný a rád bych si ho nechal, ale každá ruka je tu dobrá.“

„Postarám se o to.“

„A zkus najít v Anglii člověka, který se jmenuje buď Gonzales, nebo Gonzalves nebo tak nějak podobně,“ pokračoval Bill. „Myslím, že by měl být v Readingu. Čistý matematik. Ray Chen za ním chodíval, když potřeboval vyřešit matematické problémy, na které narazil při práci na Higgsově bosonu. A pošli mi nějaké oblečení. A ať mi někdo zaplatí účet za mobil.“

„Dobře,“ řekl Heistand se smíchem. „Když o tom tak přemýšlím, ta dnešní schůzka vlastně tak důležitá nebyla, i když šlo o nějaké dva miliony dolarů a tys měl být hvězda celé prezentace.“

„Sakra, Dane, nejmíň čtvrtinu téhle sumy jsem vydělal jenom přes víkend,“ bránil se Weaver. „Právě zajíždíme k McDonaldu na snídani. Jakmile zpomalím dost na to, abych mohl sepsat hlášení, tak ti ho pošlu.“

„Měj se, Bille,“ řekl Heistand. „A prosím tě, nenechej se zase vyhodit do vzduchu, ano? Jsi moje největší hvězda.“

„Zkusím to,“ odpověděl Weaver se smíchem. Pak ho napadlo ještě něco a zamračil se.

„Ještě mám jednu věc, Dane,“ dodal. „Pošli mi wyverny.“

„To je ale přísně utajený program,“ řekl viceprezident opatrně. „Nemůžu prostě jen tak otevřít tuhle garáž jenom proto, že ti to přijde jako dobrý nápad.“

„Kdybych si ji mohl otevřít sám, tak bych si přístup dokázal zařídit z druhé strany,“ odpověděl Weaver. „Ale opravdu chceš, abych na to šel touhle cestou? Zavolej toho člověka z ministerstva obrany, vysvětlí mu situaci a ať ti tu garáž otevře on. Mezitím je ale, prosím tě, nalož do přepravních kontejnerů a pošli dolů do Orlanda. Už mě unavuje, jak ze mě mimozemšťani pokaždé skoro nadělají sekanou. Pošli wyverny. A kompletní sadu příslušenství.“

„Já taky dneska musel volat šéfovi,“ řekl Miller, když fyzik ukončil hovor. „Co si dáte?“

„Menu jedničku s dietní colou,“ řekl Weaver.

SEAL předal objednávku a popojel s humvee k výdejnímu okénku; Mk-19 stěží projel pod vývěsním štítem. Zaměstnanci u výdejního okénka byli očividně fascinováni tím, že obsluhují humvee s granátometem na střeše, které řídí po zuby ozbrojený mariňák.

„Tým vůbec neměl ponětí, kde jsem,“ pokračoval Miller. „Mysleli si, že jsem to koupil v Eustisu. Dokonce k nám domů poslali zatracenou vdovskou poradnu – byl tam kaplan, kapitán, prostě všechno s plnou parádou. Když jsem dneska volal domů, abych manželce řekl, že tam byli zbytečně, tak se nemohla rozhodnout, jestli je šťastná jako blecha, protože jsem naživu, nebo vzteklá jako harpyje, protože jsem se neozval dřív. Oni dokonce neměli ani tušení o tom, že Sanson ještě pořád leží v nemocnici. Většina padlých v Eustisu je v kolonce ‚nezvěstný, pravděpodobně padl‘, včetně našeho starého.“

„To je mi líto,“ řekl Weaver. „Glasser mi připadal jako dobrý chlap.“ Podíval se se zájmem na náčelníka, který jednou rukou řídil humvee a druhou se cpal BigMacem. „Dokonce jsem ani netušil, že jste ženatý,“ dodal.

„Tři šťastné roky,“ odpověděl náčelník ústy plnými mletého masa a housky. „A dvanáct dalších, které taky nebyly špatné. Zatraceně, pokaždé když vycházím ze dveří, chystá se na to, že se už nevrátím zpátky. Děcka sotva vědí, co jsem zač. Ale ona si na to nestěžuje. No, aspoň ne moc často. Jen někdy o trochu víc, když se zrovna vracím z hrobu.“

„A dokonce děti,“ poznamenal Weaver a potřásl hlavou. „Tohle mi nějak nesedí do obrázku drsného, zcestovalého mariňáka. Kolik?“

„Tři,“ odpověděl Miller. „To, že jste u SEAL, se po nějaké době promění v úplně obyčejnou práci. Nejdřív je to taková ta fáze: ‚Ty jo, já jsem SEAL!‘ kdy se vám dme hrud’ a pustíte se v Bangkoku do každé rvačky. Pak přijde fáze: ‚Jo, já jsem SEAL, je to moje práce a jsem na ni hrdej,‘ když už jste v týmu nějakou dobu. No a pak přijde fáze: ‚Miláčku, jdu zase do práce,‘ a to jsem v podstatě já v kostce.“

Weaver se zasmál.

„Pak je tu ještě jeden kluk z prvního manželství,“ dodal Miller. „Ten šel k armádě. Co myslíte, že si vybral za jednotku? *Počítače!*“

Ostatní chodí na střední nebo základní školu. Šestnáct, patnáct a devět. Kluk, kluk, holka.“

„A holčička je tatínkův miláček?“ zazubil se Weaver.

„A holčička je tatínkova noční můra,“ zabručel SEAL. „Dcery jsou způsob, jakým se příroda mstí otcům. Už teď zlomila srdce pěkné řádce kluků. Až bude v pubertě, tak to bude peklo. Vážně uvažuji o tom, že když oslaví dvanáct, strčím ji do sudu a nepustím ji ven, dokud jí nebude osmnáct a už to nebude můj problém.“

„To bude pěkně špinavý sud,“ podotkl fyzik. „Možná byste na něj mohl přivařit síťované dno. A jednou týdně ho prolít hadicí.“

„Jasně, dělejte si srandu,“ zabručel Miller.

~ ~ ~

Když dorazili k rozrůstajícímu se táboru v okolí orlandské anomálie, měli trochu problémy dostat se dovnitř. Strážní nikdy v životě neslyšeli o doktoru Williamu Weaverovi, nezajímalo je, že přijeli ve vozidle Národní gardy, a ani nebyli příliš rozrušení z toho, že štábní důstojník Miller patří k SEAL týmu a byl jedním z prvních lidí, kteří prošli bránou na druhou stranu.

Po několika telefonátech a rozhovoru se strážním důstojníkem sice byli vpuštěni dovnitř, ale jen s podmínkou, že se okamžitě budou hlásit na velitelství tábora a nechají si vystavit platné propustky.

Weaver Millera požádal, aby ho vysadil u obytného přívěsu s laboratorii, u něhož přibyla během jeho nepřítomnosti cedule. Bylo to teď „Centrum pro výzkum fyziky anomálie“ a menší tabulka dole tvrdila: „Pouze pro osoby s platnou propustkou. Všem ostatním vstup zakázán. Včetně vás!“ Došlo mu, že bude lepší, když si později vyřídí patřičné papíry.

Strážnému u přívěsu se ale takový postup zrovna nezamlouval.

„Je mi líto, pane,“ prohlásil vojín z 82. výsadkového praporu, „ale nesmím dovnitř vpustit nikoho, kdo nemá patřičné povolení.“

„Poslyšte, mladíku,“ řekl Weaver trpělivě. „Tohle je *moje* laboratoř! Tohle je *můj* projekt. A pokud se mě ministr obrany nebo poradkyně pro národní bezpečnost nerozhodli na tomhle místě vystřídat, tak je v tom přívěsu *moje* vybavení.“

„To může být docela dobře pravda, pane,“ prohlásil neústupně. „Ale pokud nemáte patřičnou propustku, dovnitř vás nepustím.“

Weaver otevřel ústa k odpovědi, ale v tom okamžiku mu zazvonil mobil. Vytáhl jej z kapsy a stiskl zelené tlačítko.

„William Weaver.“

„Tady je ministr,“ ozval se ministr obrany. „V táboře u anomálie by na vás měl čekat člověk z FEMA, který bude koordinovat zaměřování bran. Už jste s ním mluvil?“

„Jestli na mě čeká v laboratoři, odpověď zní ne,“ odpověděl Bill a zavrtěl hlavou. „Mám tak trochu potíže s tím, abych se dostal dovnitř.“

„Proč?“ zeptal se ministr pobaveně. „Ztratil jste klíče?“

„Ne, ale přede dveřmi stojí mladý vojín, který mě nechce pustit.“

Následovala dlouhá chvíle ticha, zatímco ministr informaci zpracovával.

„Dejte mi ho k aparátu,“ řekl pak.

Weaver podal mobil vojákovi.

„Vojín první třídy Shawn Parrish, pane,“ ohlásil se zdvořile výsadbkář.

„Ne, nepoznávám váš hlas, pane.

Ano, pane.

Ne, pane.“ To už znělo trochu přiškrceně, ale přece jen rozhodně. „Ale mohu vám okamžitě sehnat seržanta stráže, pane.“

Z výsadbkářovy strany následovala dlouhá odmlka, během níž postupně bledl a bledl.

„Ano, pane.

Ano, pane.

Ano, pane.“ Ted' už byl bledý jako smrt.

„Děkuji, pane.

Doktore Weavere, potřebuji sem zavolat seržanta stráže,“ řekl výsadbkář velice nervózním hlasem a podal mu zpátky mobil. Vytáhl od opasku civilní vysílačku a promluvil do ní.

Weaver následující tři minuty strávil přemítáním o přirozeném stavu bosonů, o detekci muonů a rozpadu částic. Dělal to takhle vždycky, když měl během několika posledních dní chvilku času a zrovna na něj neútočili mimozemšťané nebo nenavštěvoval cizí

planety. To většinou znamenalo, že zároveň buď řídil, nebo jedl, ale každý okamžik pomáhal.

Seržant, který sem přiběhl v doprovodu dvou vojínů, běžel tak rychle, až se zadýchal.

„Co tady máme, Parrishi?“ zeptal se a přejel pátravým pohledem pokrčené maskáče s pouštní kamufláží, které měl Weaver na sobě. Chyběly na nich jmenovky a označení hodnosti či jednotky a celkový dojem rozhodně nevylepšovalo ani to, že k nim měl fyzik obuté tenisky a civilní tričko s krátkým rukávem.

Strážný odvedl seržanta stranou a následovala krátká a tichá konverzace, kterou seržant jednou jedinkrát přerušil hlasitým: „Kdo? To víte jistě?“

„Doktore Weavere?“ zeptal se pak seržant a přešel k němu. „Mohl byste se mi prokázat nějakým průkazem, prosím?“

Weaver vytáhl z kapsy řidičský průkaz a propustku do Pentagonu a čekal, zatímco si je seržant prohlížel a pak porovnával se seznamem, který mu podal strážný.

„Pane, nějak to vyřešíme,“ řekl po chvílce seržant a podal mu průkazy. „Prozatím vás na svou zodpovědnost připíšu na seznam. Ale prosím, vyříd'te si patřičné papíry co nejrychleji.“

„Určitě,“ přikývl Weaver. „Takže teď už můžu dovnitř?“

„Jistě, pane.“

„Díky,“ řekl Weaver a otočil se k přívěsu.

„Promiňte, pane,“ ozval se seržant, „mohu se na něco zeptat?“

„Ano?“

„Byl to *opravdu* ministr obrany?“ zeptal se seržant a očividně doufal, že dostane zápornou odpověď.

„Samozřejmě ano,“ odpověděl Weaver. „Chcete, abych mu zavolal zpátky, abyste si to mohl osobně ověřit?“

„Ne, pane!“ odpověděl muž s hrůzou.

„Poslyšte, seržante,“ řekl Weaver, „od sobotního dopoledne, kdy mě sem ministr obrany, poradkyně pro národní bezpečnost a prezident poslali na předním sedadle F-15, jsem pobíhal kolem jako kuře s useknutou hlavou. Vyhodili mě do vzduchu, musel jsem se naučit zacházet s pistolí a brokovnicí, aby mě mimozemšťani nesežrali, dozvěděl jsem se o teleportaci pomocí bran daleko víc, než

jsem kdy chtěl vědět, a za celou tu dobu jsem spal dohromady čtyři hodiny, nemluvě o třech hodinách, kdy jsem se vzpamatoval z bezvědomí. Byl byste tak hodný a udělal pro mě malou laskavost?“

„Jistě, pane,“ řekl s úsměvem seržant.

„Mohl byste sehnat někoho, kdo by všechny ty papíry vyřídil za mě, prosím? Jestli k tomu budete potřebovat povolení od generála Fullbrighta, tak si ho sežeňte. Jak dneska ráno řekl SEAL, který se mnou prorazil vrata do Disneylandu, abychom se dostali k poslední otevřené bráně, já vážně nemám čas ani chuť na Mickey Mouse. Ano?“

„Rozumím, pane.“

„Děkuji,“ řekl Weaver a vešel do obytného přívěsu.

V jeho hlavní místnosti se nacházeli tři lidé. Dva z nich si matně pamatoval z dřívějšíka; třetí, mladou plavovlásku, viděl poprvé v životě. Nevypadala přitom vůbec špatně – přes prsa toho sice moc nepobrala, ale jinak byla hezká. Právě pracovala na nějakém programu pro kalkulaci drah bosonů na počítači, který se tu objevil během jeho nepřítomnosti.

„Doktore Weavere,“ řekl jeden z mužů, vstal ze židle a vykročil k němu s napřaženou rukou. „Já jsem Bill Earp z FEMA, možná si mě budete pamatovat...“

„Na to pozoruhodné bezpečnostní školení, které jste dával námořníku Sansonovi, do smrti nezapomenu,“ řekl Weaver a potřásl mu rukou. „Rád vás zase vidím.“

„Já vidím rád vás,“ odpověděl muž z FEMA. „Podle prvních zpráv z Eustisu jste to měl mít za sebou.“

„Zprávy o mém skonu byly velmi přehnané,“ citoval Weaver Winstona Churchilla. „Bohužel vám ale musím potvrdit, že Howse a nejspíš i poručík Glasser to koupili. Sanson, náčelník Miller a já jsme skončili v nemocnici Shands. Kde je Garcia?“

„Šel si trochu odpočinout, pane,“ ozval se druhý muž v místnosti, mladý voják. „Já jsem Crichton. Byl jsem u toho...“

„Jistě, vy jste přece prováděl první průzkum,“ přikývl Bill.

„Vím něco málo o radiologii,“ řekl Crichton. „Jen se snažím pomoci, kde se dá, a většinou sleduji počet bosonů.“

„FEMA mě sem poslala, abych koordinoval práci v terénu s lokacemi bosonů,“ ozval se Earp. „Nejsem sice fyzik, ale chemik, jenže znám rytmus a umím na něj tancovat.“

„Já jsem Robin Noueová,“ zamávala na Weavera žena. „Jsem... totiž *byla* jsem programátorka v laboratoři pro umělou inteligenci na univerzitě.“

„Dobře, dobře,“ přikývl Bill. „Jak jsme na tom s bosony a s průzkumem dalších lokalit?“

„Počet je někde kolem stovky,“ řekl muž z FEMA. „Dokázali jsme vybrat třicet možných míst. Dvacet bylo prozkoumáno. Pět otevřených bran, z toho jedna do vakua, což chlapy, kteří ji mapovali, docela rozhodilo; jednoho z nich to málem vysálo ven. Ke dvěma, jež nebyly otevřené, jsme poslali detektory muonů – máme momentálně venku všechny detektory, které byly k dispozici, a musíme sehnat další. Na obou místech byly zjištěny neaktivní bosony. Dost blízko k původnímu směru.“

„Snažila jsem se zpřesnit programování tras,“ přidala se Robin.

„Pomalu, ale jistě se mi to daří. Co mě ale otravuje, je to, že podle všeho sledují jednotný směr, shodný s gravitačním polem.“

„Mě to otravuje taky,“ přiznal Weaver. „A pět otevřených bran z dvaceti mi vadí ještě víc. Protože to podle mě znamená, že ty zbývající jsou připraveny k použití každému, kdo je dokáže otevírat, a znamená to, že je mohou otevřít Tichoři.“

„To by bylo moc špatné,“ řekl Earp.

„Tak tohle bylo nejskromnější vyjádření století,“ zašklebil se Bill. „Možná i tisíciletí. Kolik základních směrů máme?“

„Prozatím šestnáct,“ odpověděl Crichton. „Tu a tam se boson vypraví v nějakém úplně jiném směru. Ale většina jich sedí na šestnácti základních trasách a většina z té většiny spadá pod čtyři hlavní trasy.“

„Na které trase se nachází brána k Tichořům?“ zeptal se Weaver. „A je to stejná trasa jako ta, která vede k bráně na svět Mreee?“

„Tichořská trasa má číslo tři,“ řekl Crichton. „A ano, brána na Mreee je na stejné trase. Ta brána v Disneylandu a další otevřená poblíž Miami v Everglades jsou na trase číslo jedna. Boca Raton a

georgijská láva jsou na trase číslo šest a jsou to jediné dvě brány, které jsou na šestce otevřené.“

„Nějaké neaktivní bosony na trase číslo tři?“ zeptal se Weaver.

„Těch je tam jako sraček. Pardon, madam,“ řekl Crichton s omluvným pohledem k Robin.

„To je v pořádku,“ usmála se.

„Tak dobře, řekl bych, že ty by mohly znamenat případnou hrozbu,“ poznamenal Bill a pokrčil rameny. „Mám jen takový pocit. Ale myslím, že by bylo dobré na ně nasměrovat armádu a místní policii. Neřekl bych, že by Tichoři mohli útočit už otevřenými bránami. Ale neaktivní brány umí otevřít a ty, přes které by se sem mohli s největší pravděpodobností dostat, se budou nacházet na trase číslo tři; ty byly ostatně jediné, které byly z druhé strany otevřeny úmyslně. Možná jsou bosony na této trase nejsnadněji odhalitelné. To by také vysvětlovalo Mreee. No a možná taky bránu v Boca Raton, ale nemám ponětí, co by mohla tahle brána být.“

„Já ano,“ ozval se Crichton. „Jenže to nám nepomůže.“

„Jak to?“ zeptal se Weaver a všiml si zmučených výrazů ve tvářích Earpa a Noueové.

„Jim se ta odpověď vůbec nelíbila,“ poznamenal Crichton. „Je to Cthulhu.“

„Cože?“ zeptal se Weaver nevěřičně a pak zavrtěl hlavou. „Ale no tak!“

Ve dvacátých letech dvacátého století napsal spisovatel jménem Howard Phillips Lovecraft cyklus hororových povídek. Vystupovaly v nich mimozemské bytosti, které ovládaly Zemi za dávných časů a pak buď vymřely, nebo byly vyhnány jinými mimozemšťany, takže poskytly prostor rozvoji lidského druhu. Mimozemšťané byli také uvězněni v odlehlých místech jako například na dně oceánu a čas od času se pokoušeli probudit. Nejznámější z těch povídek se jmenovala „Volání Cthulhu“ a pojednávala právě o jednom podobném probuzení.

„Ne, vážně – poslouchajte,“ řekl seržant naléhavě a potřásl hlavou. „Netvrdím, že je to *opravdu* Cthulhu, ale víte, proč vlastně začal H. P. Lovecraft psát tyhle povídky?“

„Ne,“ připustil Weaver. „Ale to neznamená, že hodlám přistoupit na vaši logiku. Na druhou stranu řekněte, co máte na srdci.“

„Lovecraft studoval jako vedlejší obor astrofyziku,“ řekl Crichton horlivě. „Došel přitom k závěru, že pokud by se člověk *opravdu* jednoho dne setkal s mimozemšťany, chovali by se k nám tak lhostejně, že bychom neměli žádnou možnost s nimi zahájit komunikaci. A pokud by dokázali cestovat mezi hvězdami, byli by tak pokročilí a mocní, že by nás pokládali za něco na úrovni mravenců. Naprostá lhostejnost. Jenže jejich lhostejnost a moc – nemluvě o podivnosti – by nás zabila. Stejně jako my zabíjíme mravence. Takže tvrdím, že ať už je v Boca Raton cokoli, odpovídá to lovecraftovským měřítkům mimozemšťana; mocného mimozemšťana, kterému jsme tak lhostejní, že nevěnuje pozornost druhotným následkům toho, co dělá. A tyto druhotné následky nejsou obrana, ale to, co to v podstatě je.“

„To je celé?“ zeptal se Bill.

„Přesně tak,“ povzdechl si Crichton. „Blbost, co?“

„Jen způsobem výkladu,“ odpověděl Bill. „Rozumějte, nemůžete jen tak říct: ‚Je to Cthulhu.‘ To, co musíte říct, je: ‚Myslím, že je to cthulhoidní forma bytosti.‘ Tvrdit o něčem, že to *je* Cthulhu, je jednak zavádějící – kdybyste k tomu přišli a zeptali se na jméno, nepředpokládám, že by se vám to představilo zrovna jako Cthulhu – a také dobrý způsob, jak zajistit, aby nad vámi lidé mávli rukou jako nad magorem.“

„Jo,“ poznamenal Earp. „Ale tohle vysvětlení dává smysl. Jenže proč to dohání lidi k šílenství?“

„Odpověď bychom nejspíš našli přímo tam,“ řekl Crichton. „Ale zkuste si na vteřinu představit bytosti, jimž přijde kvantová mechanika naprosto logická. Vzpomínám si na našeho profesora fyziky, který o tomhle a o Lovecraftovi vtipkoval. Existuje počítačová hra, která se jmenuje *Volání Cthulhu* a v té musíte pokaždé, když narazíte na monstrum, projít testem přičetnosti.“

„Nikdy jsem to nehrál,“ řekl Weaver, „ale chápu, co tím myslíte.“

„Tak nebo tak, tenhle profesor vždycky žertoval, že kdykoli se pustíme do diskuse o kvantové mechanice, měli bychom si všichni

udělat test přičetnosti. A teď si představte tvory, kterým to připadá logické.“

„Aha,“ řekl fyzik a zašklebil se.

„Prošel jste testem přičetnosti?“ zeptal se ho Crichton s úsměvem.

„No, bylo to tak tak,“ přiznal Weaver a zasmál se. „Myslím, že jsem ztratil pár bodů.“

„Dobře,“ řekl Crichton. „A teď si představte živočišný druh, který je naprosto logický – něco jako Vulkánci – a na možná ještě vyšší úrovni myšlení. Je tak absolutně oddán myšlení, že nemá *vůbec* žádné podvědomí. Jen čirá myšlenka a logika.“

„Mám to,“ řekl Bill.

„A teď si představte, že komunikuje výhradně telepaticky.“

„No nazdar,“ zašeptal Bill. „Ted’ už vidím, kam máte namířeno. Nejsou zlí, jen naprosto lhostejní a šíleně nebezpeční.“

„Přesně tak!“ přikývl Crichton. „Cthulhoidní forma bytosti. Jejich záměry by tvorové na naší úrovni myšlení patrně vůbec nepochopili.“

„Možná to není ani skutečná forma bytosti,“ ozvala se Robin. „Mohlo by to být něco jako sonda. A všechno to ‚vysílání‘ by mohly být druhotné následky čehokoli, co používá pro analýzu okolí.“

„Robin,“ podíval se na ni Weaver, „sepište to jako teorii a pošlete na výzkumný intranet Columbie s návrhem, že by nám sem mohli poslat nějaké přístrojové vybavení, kterým bychom zkusili změřit jakékoli specifické stopy toho, co to vysílá. Nedokážu uvěřit, že člověk jako takový něco nedokáže pochopit.“

„Včetně kvantové mechaniky?“ zeptal se Crichton s úsměvem.

„Včetně kvantové mechaniky,“ přikývl Bill. „Máme zprávy z Eustisu?“

„Tichoři mají plnou kontrolu nad oběma stranami brány,“ odpověděl Earp. „Na pomoc dorazily další jednotky, ale nepodařilo se jim vybojovat ani metr zpátky. Dokázaly je zadržet na místě, ale mají strašlivé ztráty.“

„Musíme tam shodit jadernou bombu,“ poznamenal Weaver.

„Z oběžné dráhy?“ zeptal se Crichton. „Aby ji nedokázali zlikvidovat předčasně?“

„Nejspíš ano,“ přikývl Weaver. „Nemyslím, že by nejvyšší velení dokázalo pochopit, jak velkou hrozbu pro nás Tichoři znamenají. Jestli je nezatlačíme zpátky a neuzavřeme bránu, je po nás. A tím myslím po nás jako po živočišném druhu, ne po Spojených státech.“

„Zas tak velké zbraně sem přes bránu dostat nedokáží,“ namítl Earp. „Můžeme je udržet u ní; jen potřebujeme dostat na místo dost vojáků.“

„A co když otevřou další bránu?“ zeptal se Bill. „Kromě toho to, co vidíme, je přesně to, co se do brány vleze. Zatím neznáme to, čím útočí na Mreee. Myslím, že všechno, co jsme zatím viděli, je jen nejvrchnější špička ledovce. Jakmile si začnou pěstovat jednotky na *téhle* straně brány, bude pozdě na cokoli.“ Povzdechl si a promnul si oči rukama. „Myslím, že budu muset Washingtonu říct, jak má vést válku. Už zase.“ Zvedl mobil a navolil číslo na poradkyni pro národní bezpečnost.

„Bílý dům, kancelář poradkyně pro národní bezpečnost,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Tady je doktor Weaver,“ řekl. „Potřebuji okamžitě mluvit s poradkyní.“

„Právě má jednání. Mohu předat zprávu?“

„Řekněte jí, aby mi co nejdříve zavolala zpátky,“ řekl Bill. „A pro ten rozhovor bude třeba zařídit zabezpečenou linku. Je tu něco, co musí vědět.“ Ukončil hovor, otočil se k trojici, která s ním byla v přívěsu, a zamračil se. „Tuhle místnost neopustí jediné slovo z toho, o čem jsme právě mluvili, jasné?“

„Jasně,“ řekl Crichton a podíval se na ostatní. Oba civilisté se tvářili otřeseně, ale přikývli.

~ ~ ~

„To myslíte vážně?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

Bill tentokrát neměl potíže se vstupem do přívěsu se zabezpečeným spojením. Objevil se podplukovník, který měl očividně informace o předchozích problémech a málem se mu otevřeně omlouval. Weaver dostal všechny průkazy a propustky, jež potřeboval, u jeho přívěsu ho vyzvedlo humvee s řidičem a dostal do

vnitřní svatyně přednostní vstup před celým davem vyšších důstojníků včetně jednoho navztekanež zamračeného generálmajora.

„Ano, paní,“ odpověděl. „Jsem přesvědčen o tom, že je nutné svrhnout jadernou bombu na bránu a nastražit něco na způsob jaderné náslapné miny k ostatním.“

Poradkyně pro národní bezpečnost si olízla rty a přikývla. „Všichni jsou v budově,“ řekla. „Myslím, že se dokáží uvolnit k zasedání. Zůstaňte na lince a já je mezitím naženu do situační místnosti.“

~ ~ ~

Weaver trpělivě čekal, dokud se na obrazovce místo prázdné židle v kanceláři poradkyně pro národní bezpečnost neobjevil záběr situační místnosti. Seděli v ní stejní lidé, s nimiž jednal v sobotu. Prezident, ministr obrany, poradkyně a ministr vnitřní bezpečnosti. Všichni vypadali unaveně; ministr vnitřní bezpečnosti se tvářil ztrhaně.

„Všechny propustky a povolení jsou vyřízeny, doktore?“ zeptal se ho ministr obrany.

„Ano, pane, děkuji,“ odpověděl.

„Dobrá, Weavere,“ řekl prezident. „Vysvětlete mi, proč si myslíte, že mám nechat shodit jadernou bombu na jedno ze svých měst.“

„Pane prezidente,“ řekl fyzik, „podle toho, co jsem se dozvěděl během svého pobytu na planetě obývané Mreee, věřím tomu, že je to ta nejlepší možnost a že nemůžeme čekat příliš dlouho. Tichoři mají standardní metody invaze. Nejdříve zajistí předmostí, založí terraformační kolonii a pak se začnou replikovat z biologického materiálu, který na druhé straně získají. Terraformovací proces spočívá v použití nějaké biologické formy, která pohlcuje a ničí místní živočišné druhy a šíří se směrem od předmostí. Jakmile získají dostatek materiálu – můžete ho pokládat za něco, čemu by se dalo říkat hnojivo – začnou budovat další a další Tichoře a větší a větší bojové organismy. Mreee je dokázali zadržet pomocí paprskometů, které jsou podle všeho pěkně výkonné. My prozatím nemáme žádné – já o žádných alespoň nevím. Naše tanky dokáží jen stěží poškodit jejich červí tanky a podle toho, co říkali Mreee, patří tyhle tanky k

menším zbraním, jimiž disponují. Pokud je brzy nezastavíme, budeme muset Floridu evakuovat tak jako tak. A pane, odhalili jsme na třicet dalších míst, k nimž mohou Tichoři mít přístup, a další se vytvářejí každou chvíli. Může být dokonce nutné bombardovat je jadernými zbraněmi ne jednou, ale opakovaně a na mnoha různých místech.“

Prezident zavřel oči, předklonil se v křesle a složil hlavu do dlaní.

„Rád bych si postupně vyslechl názor každého z vás,“ řekl pak, znovu se napřímil a rozhlédl se kolem stolu. „Vnitřní bezpečnost?“

„Nejraději bych to přenechal ministerstvu obrany, pane prezidente,“ prohlásil ministr vnitřní bezpečnosti. „Nicméně oblast samozřejmě můžeme evakuovat. Většina lidí už odešla po vlastní ose. Na kompletní evakuaci bude potřeba zhruba deset hodin. Čistá bomba bude minimalizovat spad, takže to dokážeme přežít. Pokud má doktor Weaver pravdu – a my jsme dostali naprosto stejná hlášení od lidí z obrany a zahraničí, kteří se účastnili schůzek s Mreee – pak... nezbyvá nám jiná volba. Kdyby se objevili v zalidněnější oblasti... to by bylo horší. Eustis... je malé město. Brána v Atlantě, Clevelandu nebo Los Angeles a... nemyslím, že bych si to chtěl představit.“

„Obrana?“ zeptal se prezident.

„Máme čisté bomby,“ potvrdil ministr. „Příměřeně čisté, samozřejmě. Spad nebude tak strašný, obzvlášť když dojde k výbuchu ve vzduchu, což ale nebude snadné kvůli jejich obraně. Přál bych si mít po ruce několik neutronových bomb, ale nemáme je. Přišli jsme nejméně o celou brigádu – když k tomu přičtu první jednotku Národní gardy, tak dokonce o víc – a celou dobu jsme se snažili udržet je v mezích a nedařilo se nám to. Prostě v současnosti nemáme dost vojáků na to, abychom je odrazili. Během několika posledních hodin jsem sám přemýšlel o návrhu, který přednesl doktor Weaver, a musím s ním souhlasit. Svržení a obzvlášť provedení výbuchu ve vzduchu ale nebude jednoduché.“

„Národní bezpečnost?“ zeptal se prezident.

„Souhlas,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost stručně.

Prezident spojil prsty do stříšky a přikývl. „Doktore Weavere, děkuji vám za veškerou pomoc,“ řekl. „Myslím, že je jasné, že chci,

abyste pokračoval ve své práci. Nemohu dostatečně zdůraznit, jak důležité pro nás je zjistit, jak tento fenomén ovládat. Jen pro vaši informaci: mé rozhodnutí je kladné. Provedení a způsob přepravy přenechám ministerstvu obrany po konzultaci s ministerstvem vnitřní bezpečnosti. Udržte to v tajnosti, dokud nevydáme oficiální prohlášení.“

„Ano, pane prezidente,“ odpověděl Bill. „Bez obav.“

Prezident se podrážděně zamračil na někoho mimo záběr kamery a Bill zahlédl důstojníka, jak přináší hlášení ministru obrany. Ten si je přečetl, přikývl a obrátil se zpátky ke kameře.

„Došlo k dalšímu průlomů Tichořů, tentokrát v kopcích v Tennessee,“ řekl. „Na bránu narazila skupina, která hledala neaktivní bosony. Zdá se, že už se pustili do kolonizace. Podle hlášení je několik okolních kopců pokryto něčím, co vypadá jako zelená plíseň. Zdá se, že doktor Weaver udeřil hřebík na hlavičku.“

Prezident znovu složil hlavu do dlaní a vztekle si povzdechl.

„Doktore Weavere,“ řekl pak a podíval se přímo do kamery, jako by se díval přímo na Billa. „Musíte zjistit, jak ty brány můžeme zavřít.“

„Udělám pro to všechno, pane,“ přikývl Bill. „Slibuji.“

7.

„Obdržel jsem autorizovaný kód k odpálení rakety, potvrzujete?“ zeptal se kapitán USS *Nebraska*.

„Potvrzuji,“ odvětil výkonný důstojník a ztěžka polkl. Už dokončili přeprogramování střely.

„Potvrzuji,“ prohlásil navigační důstojník a vytáhl svůj červený klíč zpod košile, kde ho měl pověšený na krku. Za kontrolu toho, že je raketa odpálena a putuje po nastaveném kursu, byl sice v první řadě odpovědný zbrojní důstojník, ale pokud by posádka ponorky nevěděla, kde se nachází, mohla by trefit špatné místo. A v případě jaderné zbraně neexistuje nic jako ‚zasáhnout těsně vedle‘. Stačil zlomek milimetru při náměru a mohli zasáhnout Orlando nebo Gainesville. Dvakrát kontrolovali kurs letu, a dokonce se vynořili na periskopovou hloubku, aby se orientovali podle GPS. Ani tak ale nebyl šťastný, že odpaluje jadernou hlavici na centrální Floridu.

„Potvrzuji,“ řekl strojní důstojník. Ten už klíč držel v ruce.

„Potvrzuji,“ uzavřel zbrojní důstojník. Nejmladší ze všech členů posádky, kteří měli odsouhlasit odpálení rakety, tiše plakal.

„Vložte klíče,“ přikázal jim kapitán. Když bylo všech pět klíčů zasunuto do zámků, pokračoval: „Odjistit, až řeknu tři: jedna, dva, tři,“ a každý otočil svým klíčem. Prakticky sice měli prostor polovinu sekundy na synchronizované otočení, ale raději si chtěli být jistí. Zelená světla zrudla a rozhoukal se klakson.

„Šachta dvanáct je otevřena,“ řekl zbrojní důstojník. „Šachta dvanáct zaplavena a připravena k odpálení.“ Ruka se mu nad vypínačem odpalovacího zařízení viditelně třásla.

„Já to udělám,“ ozval se kapitán. Postavil se vedle zbrojního důstojníka a natáhl ruku k odpalovacímu zařízení. „Cíl zaměřen?“ zeptal se.

„Cíl zaměřen,“ potvrdil zbrojní důstojník a ustoupil od pultu, který už nikdy v životě nechtěl vidět.

„Odpaluji,“ řekl kapitán a přehodil spínač do spodní polohy.

Ozvalo se duté burácení a krátký otřes, když stlačený vzduch vystřelil raketu nad hladinu, kde se automaticky zažehly motory. Ponorka se pohybovala a k zážehu došlo až za její zádi, ale přesto to znělo jako exploze hlubinné nálože.

„Vyšlete zprávu velitelství atlantické flotily ponorkových jednotek Spojených států,“ přikázal kapitán komunikačnímu důstojníkovi. „Hlase odpal ze šachty číslo dvanáct dnešního dne ve 14:32 Zulu. Cíl: Eustis, Florida.“

~ ~ ~

Bylo samozřejmě nutné udělat daleko víc než jen vyprázdnit oblast. Rusové už sice byli jadernou velmocí jen stěží, ale neustále si udržovali jadernou hlídku a informace o vystřelení rakety byl dobrý způsob, jak se vyhnout nechtěné třetí světové válce. Pak tu samozřejmě byl tisk a Organizace spojených národů. Ještě před odpalem rakety na Tennessee, k němuž došlo dřív, nastalo nenávistné obviňování. Ve Washingtonu, New Yorku a San Francisku vypukly obrovské protesty, nemluvě o situaci v Evropě, kde došlo k velkým nepokojům. Pak tady samozřejmě byla dohoda o zákazu jaderných pokusů, která přísně zakazovala použití jakékoli součásti jaderného arzenálu – obzvlášť nad zemským povrchem. Prezident okamžitě vydal prohlášení, podle něhož v tomto případě nešlo o jaderný pokus, ale o válečný akt. A na ty se dohoda o zákazu jaderných pokusů samozřejmě nevztahovala. I přesto Francie, Čína a Pákistán okamžitě prohlásily, že pokládají dohodu za anulovanou a hodlají v co nejkratší době znovu spustit vlastní jaderné zkoušky.

Tichoři zaútočili na mnohonásobné, nezávisle zaměřené hlavice rakety během cesty dolů. Panovaly jisté obavy, zda nemohou hlavice vybuchnout předčasně – zbraně Tichořů při zásahu podle všeho vytvářely fúzní reakci – ale k ničemu takovému nedošlo. Obrannou palbou Tichořů pronikly čtyři hlavice v prvním ostřelování a tři v případě Eustisu, a vybuchly.

„Obdrželi jsme znovu požadavek, aby se lidé v dohledu nedívali směrem k Eustisu,“ řekl televizní hlasatel. Byl na svém místě po většinu posledních tří dní a vypadal ztrhaně a unaveně. Následoval prostřih a dál pokračoval jen jeho hlas a obraz přicházel ze stíněné kamery zaměřené na otevřené pole s linií smrkového lesa na konci. „Naše kamery byly speciálně odstíněny, ale každému, kdo by se v okruhu padesáti mil díval přímo na místo dopadu, hrozí dočasné oslepnutí. Pokud se vám stane něco podobného, zavolejte místního operátora tísňové linky a nepropadejte panice. Oslepnutí je jen krátkodobé a brzy přejde. Všichni v okruhu sedmdesáti mil od výbuchu, prosím, otevřete okna ve svých domech a sejměte ze zdí obrazy. Upevněte křehké předměty. Podle armádních zdrojů může k explozi dojít každým okamžikem. Nezbývá nám nic jiného než čekat.“

Následovala krátká, ale nezvyklá odmlka v televizním vysílání a pak obraz zbělal. Kamera, která byla použita k přímému záběru, nebyla dokonale odstíněna, ale ze studia v New Yorku okamžitě přepnuli na další, jež odstíněna byla, a na obrazovce se ukázala skupina ohnivých sloupů. Záře musela být oslepující; byla jasná i přes silné filtry kamery.

Doktor Weaver vstal ze židle, přešel ke dveřím, otevřel je a vyklonil se z obytného přívěsu, aby se mohl podívat na sever. Na vlastní oči viděl, jak se k nebi zvedají tři hřibovité mraky a prolétají se. Robin se protlačila do dveří za něj a on si říkal, že je to pocit, na jaký do konce života nezapomene: sledoval, jak se do troposféry zvedají hřibovitá oblaka jaderných výbuchů, obrovská a plná zla, zatímco se mu na záda tisknou dvě malá, ale pevná ňadra. Uvědomil si, že ho to neuvěřitelně vzrušuje. A také si uvědomil, že ani nezavolal Sheile, aby jí řekl, že není ve Washingtonu a že se v dohledné době do Huntsville nedostane.

Právě v tom okamžiku se země otřásla a on popadl oběma rukama rám dveří, aby ho to nevyhodilo z přívěsu. Robin se ho zezadu chytila, což celou věc ještě o něco zhoršilo.

„Měli bychom jít dovnitř dřív, než sem dorazí rázová vlna,“ řekl chraplavě a naklonil se zpátky do místnosti.

„Ano,“ odpověděla tiše.

„Jsme na samotném okraji pásma, které armáda prohlásila za bezpečné pro civilní obyvatelstvo,“ říkal v televizi reportér vzrušeným hlasem. „Právě k nám dorazila rázová vlna výbuchu...“ Na okamžik se jeho slova utopila ve vlně hluku, která zasáhla přívěs. Celá místnost se zachvěla v základech, v jednom z počítačů něco hlasitě cvaklo a na monitoru se objevil nápis „žádný signál“, ale kromě toho nedošlo k žádnému poškození. „Bylo to neuvěřitelně děsivé, ale jsme v bunkru a tudíž v naprostém bezpečí.“

„Je ve vaší oblasti nějaká hrozba ozáření?“ zeptal se hlasatel ze studia.

„Dostali jsme detektory radioaktivity a ty zatím nic neukazují,“ odpověděl reportér. „Armáda tvrdí, že použila nejčistší bomby, jaké měla k dispozici, protože se jedná o výbuch ve vzduchu. A vane západní vítr, takže k výbuchům došlo po větru od místa, kde se právě nacházíme. Jednotky třetí pěchotní divize jsou připraveny a slyším, jak túrují motory tanků a bojových vozidel. V okamžiku, kdy dostanou potvrzení, že je vše v pořádku, vypraví se hned do oblasti výbuchu, aby se pokusily získat od Tichořů bránu zpět. Jak mi bylo řečeno, bude to daleko těžší u brány v Tennessee, kde terén nedovoluje přesun bojových vozidel až k bráně.“

„Díky za hlášení, Tome,“ řekl hlasatel. „A dávej na sebe pozor, ano? Dostali jsme další hlášení z Oak Ridge v Tennessee, které se nachází poblíž brány. Melissa Maysová je připravena se živým přenosem.“

„Právě se nacházím v Oak Ridge a to, co se zde děje, se dá popsat snad jedine slovem slavnost,“ řekla reportérka pobaveným tónem. „Zhruba tisícovka lidí – pracovníků místních laboratoří, obchodníků a dalších, včetně školních dětí – se sešla, aby sledovala jaderný útok na opevnění Tichořů. Všichni použili tytéž černé brýle, které jsme dostali od armády, a když bomby vybuchly, propuklo neskrývané

veselí. Od té chvíle jako bychom se ocitli přímo uprostřed vesnické slavnosti. Lidé narazili soudky s pivem a na hlavním náměstí začalo opékání masa. Mám přímo vedle sebe starostu Oak Ridge, pana Phillipa Lamperta. Děkuji, že jste si na nás udělal chvilku čas, pane starosto.“

„Je mi potěšením, Melisso,“ řekl podsaditý muž. V jedné ruce držel sendvič, ve druhé láhev piva a kolem krku mu visely těžké ochranné brýle s temnými skly.

„Můžete našim divákům vysvětlit tuto pozoruhodnou událost?“

„No, pokud tomu rozumím,“ začal muž zeširoka, „tak na Univerzitě centrální Floridy se objevila nějaká částice...“

„Ne,“ přerušila ho reportérka, „měla jsem spíš na mysli tuhle... tenhle... večírek. Většina lidí by rozhodně nebyla šťastná, kdyby poblíž jejich domu vybuchla jaderná bomba.“

„No, slečinko,“ řekl podsaditý muž tónem, jako by mluvil s malým nerozumným dítětem. „Od roku 1953, kdy americká vláda rozhodla, že nejlepší místo pro úkryt výzkumu její nové superbomby je malé ospalé městečko v Tennessee, byl Oak Ridge hlavním místem jaderného výzkumu ve Spojených státech. Některá města mají ocelárny, jiná zase místní továrnu na auta a nákladáky, a Oak Ridge má jaderné zbraně. Už je tu sice nevyrábíme, ale žili jsme v jejich blízkosti každý den našeho života a většina místních lidí nikdy na vlastní oči neviděla odpal...“

„Cože?“ přerušila ho reportérka.

„Jaderný výbuch,“ vysvětlil starosta. „Jaderné zkoušky nad zemským povrchem byly zakázány ještě dřív, než jste se vy narodila, ale armáda vodila naše rodiče do Los Alamos, aby se podívali na odpaly – něco na způsob toho, jako když se chodí dělníci z jedné továrny podívat do jiné továrny, aby viděli, jak se používají jejich výrobky. Kromě toho, jak jsem ty Tichoře viděl, tohle byla nejlepší věc, jakou mohl prezident udělat, a potřeboval k tomu pořádné ko... pořádnou odvahu. Radši se budu dívat na tenhle ohňostroj, než abych viděl, jak mi vtrhnou do města.“

„A neděláte si starosti se spadem?“ tlačila na starostu reportérka. I takovíhle přihlouplí burani ze zapadákova si přece museli

uvědomovat, že odpálení jaderné bomby bylo daleko horší než kterákoli jiná alternativa.

„Slečinko... Omlouvám se, ale jak že se to jmenujete?“

„Melissa Maysová,“ odpověděla reportérka upjatě.

„Slečno Maysová, pracovala jste, když jste byla na střední škole?“ zeptal se jí starosta.

„Ano,“ odpověděla. „Ale ptala jsem se vás na radioaktivní spad...“

„Co to bylo za práci?“ přerušil ji starosta.

Reportérka se na něj chvíli mlčky dívala a pak odpověděla: „Pracovala jsem u McDonald's.“

„Vím určitě, že jste byla ta nejkrásnější věc na celém tom bezduchem místě,“ odpověděl starosta a obdařil reportérku úsměvem, který říkal: ‚Vím, že si myslíte, že jsem šovinistické prase, a vůbec mi na tom nesejde.‘ „Slečno Maysová, během celé doby studia na střední škole a pak o prázdninách, než jsem nastoupil na univerzitu, jsem pracoval v olovem obložené místnosti, kde jsem přeléval vzorky zeleného, svítícího slizu z jedné kádinky do druhé. V téže laboratoři jsem potkal dívku, kterou jsem si pak vzal za manželku. Máme dvě nádherné děti, jež vystudovaly s vyznamenáním, a ani jedno nemá dvě hlavy. Takže, slečno Maysová, opravdu si myslíte, že si budu dělat starosti s trochou cesia, které tu zůstane po výbuchu?“

„Asi ne,“ řekla reportérka zaraženě a sklesle. „Děkuji vám, starosto Lamperte,“ dodala a otočila se zpátky na kameru. „Takže takhle to vypadá v Oak Ridge v Tennessee, kde bude podle všeho večírek pokračovat až do časných ranních hodin.“

„Děkujeme, Melisso, za tuto... nečekanou reportáž,“ řekl hlasatel ve studiu zmateně.

„Tyhle jaderné burany musí člověk obdivovat,“ prohlásil Weaver a vypnul zvuk televize.

„Nedokážu uvěřit tomu, že si udělali mejdan, proboha,“ poznamenala Robin.

„To já tomu uvěřit dokážu,“ ozval se Earp. „Nejspíš jste nikdy nebyla v díře jako Oak Ridge. Myslím, že starosta se plete a všechno to záření mělo za následek, že jsou do jednoho šílení. Jinak: jsou

pomatení, ale ne šílení. Oni prostě vědí, o čem mluví, takže vypadají trochu praštěně. Starosta měl pravdu: bombardování Eustisu byla tragédie; lidé přišli o domovy a majetek, který milovali a opatrovali a který už nikdy nedostanou zpátky. Možná se tam připletlo pár lidí, jež jsme během evakuace přehlédli a teď zahynuli. Jediné, oč jsme v kopcích v Tennessee přišli, bylo pár kusů vysoké a medvědů, a k tomu nepochybně nějaké vzácné a ohrožené druhy rostlin a ještěrek. Jenže o ty bychom přišli tak jako tak v případě, že bychom Tichoře nezastavili. Tichoři totiž mají jediný úkol – postarat se, aby byly ve vesmíru vzácné a ohrožené všechny druhy kromě nich samotných. Jsou jako osina v zadku. Přeju si, abychom mohli být jako oni.“

Weaver se v průběhu jeho proslovu usmíval, ale na konci zvážněl. „Řekněte to ještě jednou?“ požádal muže z FEMA.

„No, Tichoři pokládají za svůj životní cíl...“ opakoval Earp.

„Ne, ten poslední kousek,“ přerušil ho Weaver a zavřel oči.

„Přeju si, abychom mohli být my jako osina v jejich zadku,“ odpověděl Earp.

„Mám to,“ řekl Weaver a otevřel oči. „Díky. Potřebuju najít náčelníka Millera.“

~ ~ ~

„Během dneška jsem mluvil se třemi nebo čtyřmi dalšími fyziky,“ řekl Weaver ministru obrany a poradkyni pro národní bezpečnost. Prezident s ministrem vnitřní bezpečnosti se porady neúčastnili, protože právě stáli ve světle reflektorů a pokoušeli se celému světu vysvětlit, proč bylo nutné bombardovat jadernými náložemi dvě místa v kontinentálních Spojených státech. „A všichni jsme se poměrně slušně shodli na tom, že bosony vytvářejí stabilní červí díry.“

„A co jsou ty červí díry?“ zeptal se ministr obrany.

„V podstatě to, co za nimi vidíme,“ odpověděl Weaver. „Přímé ‚brány‘ na jiná místa. Největší hlavy v téhle oblasti jsou Meisner, Thorn a Wheeler; zatraceně, vždyť se učebnici na téma všeobecné teorie relativity říká MTW, a ne Gravitace, jak se jmenuje. Poslal jsem e-mail Kipu Thornovi a jednomu z jeho kolegů, Michaelu Morrisovi, ale dostal jsem automatickou odpověď, která tvrdí, že je

mimo kancelář. Pak jsem zkusil Stephena Hawkinga, ale ten mi místo odpovědi napsal, jen že to vypadá ‚zajímavě‘ – což v kostce znamená, že o tom bude dalších osm let přemýšlet a pak mě upozorní na několik věcí, které jsem nevzal v úvahu, ale dojde k názoru, že mám v podstatě pravdu i přesto, že jsem své domněnky moc nerozvedl. Jedna z věcí, které nám v tomto okamžiku chybí, je měřitelné uvolňování neutrin, ale detekce neutrin je docela složitá věc. Zkusil jsem sehnat mobilní detektor neutrin, jenže jediný na světě je v Japonsku. Vtip černých děr spočívá v tom, že – přinejmenším podle jedné teorie – pokud do nich napumpujete dostatek energie, destabilizujete je.“

„Kolik energie?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost. „A jakého druhu – elektrická, nebo jaká?“

„No, popravdě řečeno jde o gigajouly,“ odpověděl Weaver. „Něco jako jaderná exploze.“

„Chcete další?“ zeptal se ministr obrany vztekle. „Přímo u červí díry? Pozemní výbuch? Dochází vám, jaký spad bychom měli na krku?“

„Dochází, pane,“ přikývl Bill. „Ale já ji nechci odpálit na naší straně díry.“

„Aha.“

„A myslím, že bychom po výbuchu měli poslat na druhou stranu průzkumný tým kvůli zjištění následků. Možná by tam měl průzkumný tým vyrazit ještě předtím.“

„Bránou se nedostane pancéřované vojenské vozidlo,“ upozornil ho ministr obrany. „A lidé mimo jeho ochranu by byli ohroženi zbytkovým zářením.“

„Nebyli, pokud na sobě budou mít wyvern.“

~ ~ ~

„No. Ty. Krávo,“ vydechl náčelník Miller obdivně.

Ochranný oblek klečel na kolenou a kovové prsty s mnoha klouby se opíraly o nedávno nasypáný štěrk. ‚Hrudník‘ měl otevřený a uvnitř bylo vedle složitého ovládacího panelu jasně viditelné křeslo a úchyty pro paže. Vzdáleně připomínal humanoida a vypadal jako

umělecké ztvárnění robota – celý dojem doplňovala stylizovaná lidská tvář na „přilbě“.

„Věřte tomu, nebo ne, ale s původním návrhem přišel výrobce počítačových her,“ řekl Bill a vykročil k mechanizovanému ochrannému obleku. Titanový plášť upevněný na kevlarové kostře pod světly stříbřitě zářil. „První modely neměly vlastní pohon a byl to ten nejlepší cvičební stroj na aerobik, jaký jsem v životě viděl. Byly navrženy pro pozdější verze s nezávislým pohonem. My jsme si jen trochu pohráli s designem, přidali piezoelektrické motory, těsnění, environmentální systémy a vylepšili elektroniku. Jo, a přidali jsme trochu stínění proti radiaci.“

„Proč?“ zeptal se Miller.

„Vidíte tu velkou krabici nad zadkem?“ ukázal Bill. „Americiový reaktor.“

„Takže schytám nějaké ozáření, když do toho vlezu?“ zeptal se SEAL.

„Já v jednom z nich strávil pár set hodin,“ pokrčil fyzik rameny. „U reaktoru je měřič radiace. Za celou tu dobu jsem schytl zhruba tolik záření, kolik vás čeká během jediného dne na floridské pláži. A nechtějte, abych vám vyprávěl o létání – jednou jsem si s sebou vzal do letadla měřič radiace a vstávaly mi vlasy hrůzou.“

„Vážně?“ zeptal se Miller opatrně. „Já už v životě nalétal spoustu mil.“

„Vážně,“ přikývl Weaver. „Kromě toho je to jediný zdroj energie, který dokáže tyhle věci rozhýbat na víc než pár hodin. Jasně, má ještě nějaké mouchy a občas vás trochu roztancuje, ale na to se dá zvyknout. Musíte pochopit, že tohle je teprve prototyp.“

„Jak těžko se s tím člověk naučí pracovat?“ zeptal se SEAL.

„Docela snadno,“ mávl rukou fyzik. „Chvilku trvá, než zvládnete elektroniku. Pochoduje sice jako Frankensteinovo monstrum a celou dobu vám připadá, jako byste chodil po ledě, ale nespadnete.“

„Nelíbí se mi představa, že bych v tom měl celou dobu stát,“ poznamenal náčelník kriticky. „Dělá to z vás zatraceně velký cíl.“

„Všimněte si koleček na loktech, kolenou a – když se trochu přikrčíte – na břicho,“ poznamenal Bill. „Ve skutečnosti je na rovném

povrchu daleko jednodušší plížení než pochod. Samozřejmě nevidíte, pokud nepřepnete na kameru na vrcholku přilby.“

„To si musím zkusit,“ řekl Miller zasněně. „U všech všudy, tohle si vážně musím zkusit. Seru na mouchy.“

„Dobře,“ odpověděl fyzik. „Tenhle bude váš. Hned se pustíme do úprav, aby vám sedl na tělo.“

„Proč?“ zeptal se náčelník a v hlase mu zazněly obavy.

„Půjdeme na malou procházku,“ odpověděl Bill.

„Kam?“

„Do Eustisu.“

„Ale do hajzlu.“

~ ~ ~

Vezli se na předním pancíři tanku M-1 Abrams, dlouhé nohy mechanizovaného ochranného obleku měli pověšené dolů a jednou rukou se drželi hlavně děla, zatímco ve druhé svírali zbraň.

„Doplňková výbava“ wyvernů obsahovala i velký kontejner naplněný přiměřenou výzbrojí. Ta se pohybovala ve velice velkorysé škále, počínaje kulomety ráže .50 přes úctyhodnou M-2 přezdívanou Ma Deuce, která se vyráběla už od dob druhé světové války, a poměrně čerstvý design „Dover Devil“, až po novotou vonící český kulomet ráže 12,7 mm. A celá přehlídka smrtonosných zbraní vrcholila obrovským dělem, které vévodilo jedné ze stěn kontejneru.

„Co je tohle?“ zeptal se náčelník Miller zvědavě. V očích mu přitom zářil výraz člověka, který ještě neviděl velkou zbraň, jež by se mu nezamlouvala.

„To je jihoafrická bezzákluzová puška ráže sto třicet milimetrů,“ řekl pyšně zbrojář. Byl to silně stavěný muž něco po padesátce, nepočtené zbytky vlasů už měl úplně šedivé, v náprsní kapse měl pět barevných per a u opasku se mu houpala kalkulačka. Ale bylo na první pohled jasné, že své zbraně nezřízeně miluje. „Tenhle kousek se účastnil tendru, když vybírali výzbroj pro Stryker, ale nakonec ji nevybrali. Pár let se válela ve skladišti, když jsme si ji půjčili.“

„A dá se používat ve wyvernu?“ zeptal se náčelník a dlaní láskyplně přešel po dvouapůlmetrové hlavní. Zhruba ve třetině

vzdálenosti od konce měla zbraň ramenní lafetu a před ní se nacházela velká pažba a spoušť.

„Ale jistě,“ přisvědčil zbrojír. „Nabíjení je ovšem pomalé.“

„Já si ji vezmu,“ vydechl náčelník. „A jeden támhleten gatling. Máte nějaké pistole? A co třeba meče?“

„Náčelníku,“ uchechtl se Bill, „dokonce i wyverny mají hranici zátěže, kterou mohou nést. Co kdybyste si vzal třícítku?“

„Jakou třícítku?“ zvedl SEAL obočí. „Kromě toho, když si můžu vybrat mezi ráží třicet milimetrů a sto třicet milimetrů, tak si vyberu sto třicet i o půlnoci ze spaní.“

„Tuhle třícítku,“ odpověděl fyzik a ukázal na zbraň, která visela na levé stěně kontejneru.

Vypadala... zvláště. Bylo jasné, že byla pro použití s mechanizovaným ochranným oblekem modifikována, takže hlaveň působila podivně zkráceným dojmem. „Co to ksakru je?“ zeptal se náčelník.

„No, znáte ty kanóny, které používají bombardéry A-10...“ nadhodil Bill s úsměvem.

„To kecáte!“ vydechl SEAL a v očích mu znovu zazářilo světlo. „Ale z těch se z ruky střílet nedá, ani ve wyvernu. Zpětný ráz by vám tu ruku utrl.“

„No, museli jsme trochu upravit střelivo,“ přiznal Bill. „Stejně jako u tohohle bushmasteru ráže 25 mm, se kterým se povleču já. Ale i tak má protipancéřové hroty z ochuzeného uranu a myslím, že vás příjemně překvapí, až zjistíte, co všechno ve wyvernu dokážete. Jen si pamatujte, že se musíte do rány trochu zapřít.“

Takže vedle náčelníka Millera teď ležel třicetimilimetrový kulomet a vedle Billa upravený bushmaster ráže 25 mm, stejná zbraň, která tvořila hlavní výzbroj bojového transportéru bradley. Na zádech měli umístěny schránky se střelivem a byli upozorněni na to, že v plně automatickém režimu střelivo dlouho nevydrží. Byli vybaveni vnějšími měřiči radiace, nastavenými až k červené linii, vnitřními měřiči radiace, které končily u žluté meze, a za zády měli na pancíři tanku položen velký pytel.

Zbrojmistr, který speciální nálož sestavoval, jim velice pečlivě vysvětlil, nač se mají připravit.

„Jako hlavní materiál jsem v náloži použil expanzní výbušninu,“ řekl. „Ta nevybuchne pouze v ohnisku, ale pokračuje v explozi podél celé linie rozpínání, která se šíří do každého otevřeného prostoru. Tuhle nálož zkoušeli během války v Afghánistánu ve staré důlní šachtě a vyrazila ze závěsů ocelové dveře na druhé straně třisetmetrového tunelu. Z boje by měla vyřadit všechny nepřátelské jednotky – nejspíš s výjimkou těch stonožkových tanků. Ale s nejvyšší pravděpodobností exploduje i směrem ven z brány. V otevřeném prostoru není tak účinná jako v uzavřeném, ale v místní oblasti to bude zatracená rána. Takže bude lepší, když poběžíte jako o život.“

„Kolik času máme?“ zeptal se SEAL.

„Kolik ho potřebujete?“

„Sedm sekund bude stačit.“

Ve vzdálenosti tisíc metrů od brány stál neúplný prapor abramsů a bradleyů se všemi příklopy utěsněnými a environmentálními přetlakovými systémy spuštěnými na nejvyšší úrovni. Pozemní radiace byla ještě pořád na vysoké úrovni a vozidla bude potřeba po stažení z bojové zóny dekontaminovat. Daleko pravděpodobnější ale bylo, že budou zničena; po několika hodinách na místě jaderného výbuchu budou zářit jako vánoční stromečky.

Vzdušné exploze jaderných bomb byly relativně čisté a způsobovaly jen omezené množství radioaktivního spadu. Ale puls fúzní exploze ozářil všechno v širokém okruhu. Částice alfa a beta, stejně jako paprsky gama, procházely běžnými materiály – uhlíkem, křemíkem či železem – a proměňovaly je v radioaktivní izotopy. Někdy se rozdělovaly a vytvářely vysoce radioaktivní izotopy lehkých prvků.

Místo dopadu i té nejčistší jaderné zbraně tedy bylo vysoce radioaktivní. Radiace samozřejmě časem pomine a většina částic se rozpadne během necelého roku, a přestože místně bude mírně zvýšené záření existovat tisícovky let, nebude příliš překračovat běžné pozadí. Hirošima, která byla zasažena relativně „špinavou“ bombou, byla znovu osídlena v průběhu padesátých let. Jediným důkazem toho, že na ni kdy dopadla jaderná bomba, byl dnes památník v centru města.

Eustis byl ale momentálně z hlediska radiace horký jako samo peklo.

Nejhorší chvíle nastala, když se abramsy zastavily před bránou. Palebná podpora z jednotek a vozidel rozestavěných v obranných postaveních totiž byla blokována, a kdyby si Tichoři právě tento okamžik vybrali k protiútoku, abramsy by jim stály v palbě. Od okamžiku shoení bomb sice bránou neprošel jediný nepřítel, ale špatné věci si vybíraly vždy nejhorší okamžik.

Weaver a Miller proto spěchali. Pečlivě to naplánovali a jednou vyzkoušeli naostro – víc času k výcviku neměli. Položili zbraně na zem, naklonili se nad přední pancíř abramsů a popadli velkou bombu, která tam byla uložena. Byla sice upevněna silnou páskou, ale ta se přetrhla okamžitě, jakmile za ni dva vyverny zabraly.

Položili bombu ve vzdálenosti půl metru od brány, postavili se po stranách bomby a pak Weaver pokynul řidiči tanku, který okamžitě zařadil zpátečku a dupnul na plyn.

Náčelník Miller mezitím jako by se nedokázal ubránit vzrušení, rozpomněl se na film Horečka sobotní noci a pohyboval nohama dopředu a dozadu, zatímco pažemi máchal bezcílně vzduchem.

„Vzrušo, náčelníku?“ zeptal se ho Weaver vysílačkou.

„Ta zatracená věc tančí disco, měl jste pravdu,“ řekl Miller udýchaně.

„Uklidněte se, přestaňte se to snažit zvládnout a ono se to usadí samo,“ poradil mu Weaver. Po chvílce došlo na jeho slova, náčelník se sklonil, popadl oběma rukama jednu stranu bomby a zahákl si poutko spouště za palec. „Připraven?“ zeptal se.

„Připraven,“ odpověděl Weaver, sklonil se a zvedl bombu ze své strany.

„Jedna,“ řekl Miller a zhoupł nálož na jednu stranu.

„Dvě,“ navázal na něj Weaver.

„Tři!“ řekli oba najednou a pustili nálož na samém vrcholku oblouku.

Weaver se co nejrychleji otočil, zvedl bushmaster a vyrazil neohrabaným klusem pryč. Mechanizovaný ochranný oblek sice mohl při chůzi působit dojmem Frankensteinova monstra, což bylo dáno nepohyblivostí v oblasti kotníků a naprostým nedostatkem

zpětné vazby, ale zároveň dokázal vyvinout poměrně slušnou rychlost. Takže se pohyboval rychlostí zhruba dvaceti kilometrů v hodině, když ho nějaká obří ruka zvedla do vzduchu a odhodila směrem, kterým běžel.

Dopadl na zem docela tvrdě a na ovládacím panelu se rozblíkalo žluté světlo, které mu oznamovalo, že výkon levé paže klesl na nulu. Tohle nebude jednoduchá práce.

Po několika kopnutích se převálil na břicho, složil pravou paži pod sebe a použil ji k tomu, aby se znovu zvedl na nohy. Pro normálního člověka by to byl téměř nadlidský výkon, ale díky své konstrukci to wyvern zvládl dokonale. Což bylo jen dobře, protože podle pocitu usoudil, že levá paže funguje jen pomocí jeho vlastních svalů. Navíc se zvýšily i hodnoty vnitřních měřičů radioaktivity, což znamenalo jediné to, že během pádu narušil environmentální ochranu obleku. Tohle *vážně* nebude jednoduchá práce.

Náčelník už také stál a mířil k bráně, takže Weaver dospěl k závěru, že si s podobnými drobnostmi nebude dělat těžkou hlavu. Zvedl bushmaster pravou rukou a pomalu poklusem vyrazil k bráně.

„Jste v pohodě?“ zeptal se ho náčelník.

„Nemohlo to být lepší,“ odpověděl Weaver a zastrčil do zbraně nábojový pás. „Co vy?“

„Jako u maminky,“ řekl SEAL a manuálně natáhl závěr třicetimilimetrového kulometu. „Jdeme na to.“

S tím se oba sklonili – mechanizované obleky byly skoro čtyři metry vysoké a málem se vedle sebe do brány nevešly – a prošli zrcadlem na druhou stranu.

~ ~ ~

„Myslím, že brzy přijde o rozum,“ řekl Crichton a zvýšil hlasitost zpravodajského přenosu.

„Kdo?“ zeptal se Earp a vzhlédl od posledního oběžníku FEMA, který si právě četl.

„Hlasatel z CBS,“ řekl seržant.

Na muži na televizní obrazovce se pomalu začínaly projevovat známky napětí z toho, jak se snažil udržet krok s událostmi.

„Další brána ze světa Tichořů se objevila ve Stauntonu ve Virginii,“ říkal právě a vyslovil jméno města správně jako Staunton. „Na místě zasáhly jednotky Národní gardy, ale prvotní pokus státní policie o potlačení útoku byl odražen a policie utrpěla těžké ztráty na životech. Ministerstvo zahraničí ve Washingtonu oznámilo, že vyslanci Mreee oficiálně požádali o zapůjčení mobilních jaderných zbraní a zástupci Ruska souhlasili, že prodají Spojeným státům několik odpalovacích zařízení SS-19...“ Hlasatel, který získal profesionální ostruhy ve Vietnamu, odkud seznamoval americkou veřejnost se všemi důležitými zprávami přímo z bojiště a který byl už dlouhá léta tichým, avšak vlivným členem kliky, zaměřené protivojensky a protijaderně, četl poslední zprávu s křečovitým úsměvem. „Představitelé Mreee předali žádost od Nitchů, rasy inteligentních pavoukovitých tvorů...“ Zmlkl a uchechl se. „Já to nemůžu říct,“ ozval se pak. „Ano, já vím, že je to napsané správně a mám to přímo před sebou na čtecím zařízení, ale tohle se přece nemůže dít! Tohle se PŘECE VŮBEC NEMŮŽE DÍT!“

Obraz přeskočil na hlasatelku, která si zuřivě ukazováčkem mnula nos. Vylekaně vzhlédla a pak se okamžitě vzpamatovala.

„Zdá se, že máme v newyorském studiu technické problémy,“ řekla s profesionálním nadhledem. „V dalších zprávách uvidíte...“

„Přetížení realitou vede jedna nula,“ řekl Crichton a znovu ztlumil zvuk televize. „Neprošel testem duševního zdraví.“

„Čeká nás to všechny,“ pokrčil Earp rameny.

„Poslyšte, chtěl jsem se vás na něco zeptat,“ zamumlal seržant. „Totiž... Earp není zase tak běžné jméno...“

„Můj prapradědeček byl bratranec,“ odpověděl Earp. „V okolí Dodge City to byl hledaný zločinec. Měli spolu džentlmenskou dohodu: Wyatt se neobjevoval tam, kde byl Ryan, a Ryan se zase nepřibližoval k Tombstonu.“

„Jo, myslel jsem, že to bude něco na tenhle způsob...“ pokýval hlavou Crichton.

~ ~ ~

Zhruba ve stejnou chvíli Weaver téměř okamžitě poté, co prošel bránou, zakopl o mrtvého psa a spadl na zem.

Tichořovská strana brány byla obklopena mrtvými a umírajícími mimozemšťany a mnohé silný výbuch doslova roztrhal na kusy. Ještě během pádu si Weaver všiml jednoho z nosorožčích tanků, jak leží na boku s jednou nohou utrženou a po celém těle mu přebíhají vlny zelených blesků.

V místnosti za bránou se nacházely tisíce mimozemšťanů a většina z nich po výbuchu utrpěla přinejmenším lehká zranění. Někteří byli jen omráčeni nebo srazeni k zemi a nyní vstávali a útočili na pozemšťany, kteří byli tak nerozvážní a pronikli do jejich prostoru.

Weaver byl tudíž rád, že upadl, protože místem, kde by se nacházel ve vzpřímeném postoji, prolétla dlouhá řada hrotů. Pancíř ochranného obleku by je patrně zachytil, ale bylo lepší držet se stranou. Přepnul na horní kameru, jednou rukou zvedl k rameni bushmaster, podepřel hlavěň levou rukou, jak jen to bylo možné, a zahájil palbu.

„Nic nevidím!“ křičel náčelník Miller. Také ležel na břiše a měl zbraň přiloženou k rameni, ale střílel bez míření a většina ran neškodně prolétala nad hlavami mimozemšťanů.

„Přepněte na horní kameru!“ houkl na něho Weaver. „Nastavení tři! Nastavení tři!“ Zamířil na nosorožčí tank, který se právě ztěžka zvedal na nohy, a s potěšením sledoval, jak se pětadvacetimilimetrové střely zakusují do jeho boku. Tank se zachvěl, udělal několik kroků stranou a potom znovu upadl a nohy mu bezcílně cukaly. Naštěstí nevybuchl.

Kromě nosorožce ale ve skutečnosti moc věcí v místnosti neviděl. Osvětlení bylo patrně poškozeno výbuchem, zůstalo však dostatečně silné, aby dočista zmátlo automatický systém přepínání kamer v ochranném obleku. Střídavě se přepínaly z režimu normálního světla do temného režimu. Také cítil nějaký pach – štiplavě chemický, ale lehce podkreslený něčím, co mu připomínalo shnilé ryby. Věděl, že už to dřív cítil, ale nedokázal se rozpomenout kde. Na druhou stranu měl jasno v tom, že karanténní ochrana jeho obleku byla narušena tak, že už jí nepomůže ani svěcená voda.

Byly tu spousty tvorů, kteří stříleli trny, a smečky psů, takže přepnul na jednoranný režim, pečlivě mířil pomocí laserového

zaměřovače a pálil ránu za ránou. Bushmaster ve standardním povedení samozřejmě nebyl vybaven laserovým zaměřovačem ani přepínačem režimů palby, ale zbrojář, který měl doktorát ze strojařiny, byl předvídavý člověk a provedl na zbrani spoustu úprav. Weaver si všiml, že SEAL dostal palbu pod kontrolu, a usoudil, že se mu konečně podařilo přepnout kameru.

„Co tady vlastně děláme?“ zeptal se Miller, když poslal k zemi další nosorožčí tank. V místnosti se nacházela taková spousta tichořských bojových organismů, až se zdálo, jako by se tanky nedokázaly rozhodnout, jestli střílet, nebo ne. Nebo možná nechtěly palbou ohrozit samotnou místnost. To bylo dobře.

„Přišli jsme se podívat, jak to tu vypadá, než to vyhodíme do vzduchu atomovkou,“ odpověděl Weaver.

„Dobře, tak to jsme zvládli,“ řekl SEAL. „Je na čase vyrazit na mogadišskou míli.“

„Na co?“

„Zdrhnout!“ vysvětlil mu Miller.

„Aha, tak dobře,“ řekl Weaver. Opřel se pod sebou rukou, nejdříve si klekl a pak se postavil na obě nohy. A ztuhl, neschopen pohybu.

„Co to kurva je...?“ zaslechl mumlat Millera.

Ta věc byla nejspíš dostatečně velká akorát na to, aby prošla bránou. Byl to – stručně řečeno – pohyblivý zelený kužel, který na první pohled nepřipomínal nic horšího než hromadu hnoje. Ze základny mu trčela chapadla, která v nejasném světle vypadala fialově, a celý mírně zářil. Pomalinku se posouval jejich směrem a podle všeho nevěnoval chaosu v místnosti s bránou nejmenší pozornost.

„Nevím, co to kurva je,“ poznamenal Weaver, udělal krok zpátky a zvedl bushmaster tak, jak to s nefunkční pravou rukou šlo. „Ale myslím, že bychom to měli zastřelit.“

„Svatý slova,“ přisvědčil SEAL, přepnul zbraň z poloautomatického na plně automatický režim a stisknutím spouště vyslal k neznámému tvorovi první střelu s hrotem z ochuzeného uranu.

Miller ovšem zapomněl vzít v potaz, že až do této chvíle střílel z polohy na břicho, kdy byla velká část jeho mechanizovaného ochranného obleku v kontaktu s podlahou místnosti. Kromě toho střílel v jednorázovém režimu a každá z ran jeho ochranný oblek posunula o pár palců dozadu. Kdyby všude kolem nepanoval takový chaos, určitě by si uvědomil, že každý výstřel s sebou nese zpětný ráz. Jenže teď si na to ani nevzpomněl. Takže když stiskl spoušť s úmyslem vypálit dávku tří výstřelů, zpětný ráz ho odhodil bránou ven a jeho ruka se bezmocně sevřela na spoušti.

První střela nicméně zasáhla tu věc přímo zepředu. Druhá dopadla jen kousek od vrcholku, maličko nalevo od drobného, jasně zářícího místa. A už vůbec nezáleželo na tom, kde skončila třetí střela, protože právě v tom okamžiku věc vybuchla.

Weavera také zpětný ráz jeho palby odhodil dozadu, ale byl venku z brány teprve napůl, když došlo k explozi, jejíž síla byla později odhadnuta na šedesát megatun.

~ ~ ~

Kolektiv 15379 neodpovídal. To bylo velice zajímavé.

„Kolektive 12465, podej hlášení o fyzikálních podmínkách poblíž Kolektivu 15379,“ vyslal Kolektiv 47.

„Hřibovitý oblak a radiační záření kategorizované jako uvolnění šedesáti megatun quarkia,“ hlásil zpět Kolektiv 12465. „Vnější kolektivní procesy 12465, 3456 a 19783 poškozeny. Veškeré funkce Kolektivu 15379 ukončeny.“

Kolektiv 15379 hlásil útoky štěpných/fúzních zbraní a ohlásil úmysl reakce quarkiovou zbraní. Kolektiv 47 úmysl automaticky schválil. Jakmile by bylo předmostí s dostatečnou rezervou zajištěno, aby nedošlo k destabilizaci červí díry, byla by quarkiová jednotka odpálena a kolonizace by pokračovala v oblasti vyčištěné od nepřátelských jednotek.

Něco ovšem quarkiovou jednotku odpálilo předčasně.

Nebylo možné tvrdit, že Kolektiv 47 cítil hněv nebo smutek nad zánikem svého podkolektivu označeného jako 15379. Jenže kolektivy byly v podstatě nesmrtelné a 15379 by během patřičného času vytvořil přinejmenším stejný počet podkolektivů jako samotný

47 a tím by posílil rod a zajistil jeho bezpečí. Nemluvě o tom, že právě tento podkolektiv byl významným dodavatelem vanadu a několika dalších stopových kovů, stejně jako patřil skrze své dva otrocké rody k dodavatelům biologického materiálu.

Ale ztráta Kolektivu 15379 se dala snést. Sice o nějaký stupeň sníží status Kolektivu 47 a naruší vyrovnaný obchod, jenže i to se dalo vydržet. Bylo ovšem sporné, zda si může rod dovolit, aby ho nějaký jiný živočišný druh tak vážně poškodil. Kolektiv během rozpínání skrze brány narazil na mnoho živočišných druhů, a některé – například Alborgové – se stávaly vážnou hrozbou přežití samotného rodu. Kdyby se Alborgové jen trochu snažili, mohli by vymazat Kolektiv 47 z vesmíru v průběhu naprosto nevýznamné doby. Jisté bylo, že tato doba by byla velmi, velmi krátká. A obyvatelé světa označeného hierarchicky jako 47–15379–ZB by se během nějaké doby mohli proměnit v podobnou hrozbu. *Toto se snést nedalo.*

„Všem kolektivům,“ vyslal Kolektiv 47. „Obnovte kontakty s bránami vedoucími k světu 47–15379–ZB. Zahajte pětadvacetiprocentní nárůst výroby všech bojových jednotek – pozemních, vzdušných, vesmírných i kapalných s důrazem na systémy o úrovních čtyři až sedm. Všem otrockým rodům nařídte zahájení útočných plánů; vedlejší plán podvodu je ukončen.“

Kolektiv 47 se chystal k válce.

~ ~ ~

Susan McBainová byla na rozpacích.

Brána v Mississippi, která tak vylekala průzkumný tým tím, že vedla do vakua, ve skutečnosti ústila na planetu. A nešlo o vakuum, ale pouze o velice řídkou atmosféru, podobnou zhruba tomu, co by se dalo očekávat na Marsu. Planeta svým způsobem trochu Mars připomínala – s výjimkou jiskřícího fialového slunce, které zapadalo na východě. Byla suchá a pustá a její povrch byl na vzdálenost mnoha mil zjizvený – skoro jako předměstí Newarku.

Nic z toho však Susan k rozpakům nepřivádělo.

Šlo o to, jaká byla na té planetě biologie.

Dostala od prvního průzkumného týmu vzorky a usoudila, že prostě nejsou v pořádku. Průzkumný tým tvořila společnost zabývající se kontrolou životního prostředí, která za obvyklých okolností prováděla měření v oblastech havárií nebezpečných materiálů. Tým prošel bránou na druhou stranu, sebral vzorky vzduchu a půdy a vrátil se. Brána pak byla opatřena velkou kovovou deskou, aby se zabránilo dalšímu úniku atmosféry.

Průzkumnému týmu se muselo podařit kontaminovat sebrané vzorky, i když právě tomu se měl samozřejmě vyhnout. Jinak by biologie světa na druhé straně mississippské brány nedávala nejmenší smysl.

Jistě, byla mimozemská, o tom nebylo sporu. Pečlivě identifikovala typ archeobakterie v půdě a ta se vůbec nepodobala ničemu, co mohl člověk najít na Zemi. Co však Susan trápilo, byly dichotomie. Půda byla téměř úplně zbavena jakékoli formy živin; nebyly tu fosfáty, dusičnany ani stopové materiály, které by mohly živit rostliny. Byl to téměř – i když ne docela – čistý křemík a železo s nepatrnými stopami uhlíku.

Jistě, „téměř“ nebylo totéž co „čistý“. Kromě archeobakterie byly všude ve vzorku stopy proteinů. Popravdě řečeno tu bylo daleko více proteinů, než kolik člověk najde v běžném vzorku pouštního písku. A proteiny nebyly stejné jako ty, které našla v archeobakterii. Nepodobaly se jim ani vzdáleně. V první řadě používaly naprosto odlišné aminokyseliny – aminokyseliny odlišné od pozemských nebo těch, jež znali ze světa Mreee. Ve skutečnosti viděla takové aminokyseliny jediné v pozůstatcích Tichořů. A právě proto měla podezření na kontaminaci. Stejná společnost, jejíž tým sebral vzorky na planetě za bránou, totiž prováděla čistící práci po Tichořích a jediné řešení, které ji napadlo, bylo to, že se vzorky smísily.

Takže se rozhodla využít spojení s projektem studia Anomálie a vymohla si od armády letadlo, které ji dopravilo k bráně. Místo kovové desky už byla na bráně umístěná vzduchová propust, takže se nejdříve oblékla do ochranného obleku a nechala se dekontaminovat. Pak prošla na druhou stranu.

Armáda s ní chtěla poslat zajišťovací tým, ale ona to s ohledem na možnost kontaminace odmítla. Popravdě řečeno už ji unavovalo to, že neustále žije s vojáky za zády.

Na druhé straně brány to vypadalo přesně podle popisu, ale Susan postřehla jednu věc, která průzkumnému týmu unikla.

Jistě, z jedné perspektivy to vypadalo jako prehistorická planeta. Jenže Susan vyrůstala v oblasti fosfátových dolů na Floridě, kde byly nejvyšším kopcem v kraji důlní výsyvky hlušiny. A pokud jste trochu povolili uzdu fantazii, mohli jste si představit, že stojíte uprostřed obrovského povrchového dolu. Třeba tak obrovského jako celá planeta.

Pokrčila nad tou myšlenkou rameny a vykročila od brány, dokud nedorazila k úpatí kopce, z něhož průzkumný tým určitě vzorky neodebíral. Klekla si a pustila se do sběru vzorků. Technicky si mohla hodit mincí, aby měla jistotu, že jde o nahodilý sběr, ale v tomto okamžiku chtěla ukojit zvědavost.

Právě sypala vzorek půdy do nádobky, když se nádobka skácela na zem a ona si uvědomila, že se povrch pod jejíma nohama chvěje. Na okamžik ji napadlo, že došlo k zemětřesení, jenže otřesy byly rytmické a rychlé – BUM–BUM–BUM – a připomínaly spíše zvuk vzdálené dělostřelby. Zvedla hlavu, rozhlédla se a v tom okamžiku to spatřila.

Zhruba ve vzdálenosti dvaceti nebo třiceti mil směrem na východ se nacházely poměrně vysoké hory – jejich výšku mohla jen odhadovat, protože neměla nic, s čím by je mohla srovnat a v řídké atmosféře se dala jen obtížně určit skutečná vzdálenost. Ale nejspíš musely být daleko blíže a menší, protože kolem úpatí té nejbližší se pohyboval obrovský zelený pavouk s tenkýma dlouhýma nohama a malým tělem. Byl přinejmenším z poloviny tak vysoký jako nejbližší hora. Susanina fantazie se vzepjala v otěžích, když se marně pokoušela zařadit tvora do nějakého normálního měřítka. Pak si všimla, že za pavoukem a mezi jeho dlouhýma nohama se pohybují další tvorové. Dokonce i na velkou vzdálenost v nich dokázala rozpoznat nosorožčí a stonožčí tanky Tichořů. Kromě nich tam byli ještě další neznámí tvorové, podobní menším pavoukům, přibližně dvakrát větší než nosorožci. Největší problém byl ale v tom, že proti

největšímu pavoukovi všichni vypadali jako drobounká zrnka písku. Ten byl nejméně stejně vysoký jako hora a mohl měřit zhruba tisíc metrů na výšku.

A všichni měli namířeno přímo na ni.

~ ~ ~

„Co se stalo?“ zeptal se Miller, jakmile otevřel oči. Znovu se probudil v nemocnici. Už ho to začínalo otravovat. A ještě k tomu musel snášet další strašlivou bolest hlavy. Silou vůle se ji rozhodl vytlačit mimo své vědomí a nevšímát si jí; bolest byla jen slabost, opouštějící tělo.

„Jste v nemocnici Shands,“ odpověděl mu ženský hlas. „V bráně došlo k explozi.“

„Už zase,“ zamumlal a zašklebil se. „Poslyšte, zavolejte manželce a řekněte jí, že jsem tentokrát naživu; když jsem zmizel posledně, byla vztekla bez sebe.“

„Postarám se, aby se to dozvěděla,“ usmála se sestra.

„Jak je na tom doktor Weaver?“ zeptal se Miller a posadil se. Cítil se neuvěřitelně zesláblý, jako by měl chřipku. Rozhodl se, že si nebude všímat ani toho. Měl na práci spoustu důležitějších věcí.

„To nevím,“ odpověděla sestra. Byla to drobná žena s hnědými vlasy. „Žádného doktora Weavera jsme s vámi nepřijímali.“ Natáhla ruku, protože začal vylézat z postele. „Pane Millere, opravdu teď nejste ve stavu, kdy byste mohl někam jít.“

„Ale neříkejte,“ zavrčel SEAL, spustil nohy z postele na podlahu a rozhlédl se. V paži měl zapíchnutou kanylu kapačky a všiml si, že tentokrát jde o nažloutlou tekutinu, která mu připadala jako plazma nebo krevní destičky. „Kam jsem to koupil?“ zeptal se.

„Nebyl jste zraněn,“ řekla sestra. „Ale utrpěl jste vážné ozáření radiací. Podle všeho na druhé straně brány došlo k výbuchu jaderné zbraně. A došlo k úniku vysoké dávky záření.“

„No nazdar,“ vzdychl SEAL.

„Brány v Eustisu, Tennessee a Stauntonu jsou uzavřené a u každé došlo k výronu radiace. Kromě toho se vás každých pár hodin snaží zastihnout nějaký admirál.“

„Do háje, do háje, do háje...“

Bill se pokusil otevřít oči a zjistit, kde se nachází, a přišel na to, že nemá oči, které by mohl otevřít. Necítil žádné teplo nebo chlad a vlastně ani to, jestli má nějaké tělo, nebo ne. Neslyšel žádný zvuk, neviděl světlo a nedokázal zaznamenat jakékoli informace pomocí smyslů. Vesmír byl beztvářý a prázdný.

„*Smyslová deprivace*,“ pomyslel si. Tak dobře, co se vlastně stalo? Vzpomněl si, že udělal krok směrem k bráně. A pak přišel záblesk. „*Jsem vůbec naživu?*“ pomyslel si.

No jistě, samozřejmě že byl naživu – jinak by si nemohl tuhle otázku klást.

„*Co jsem?*“ zeptal se sám sebe. Další stupeň, který tvořila otázka: „Kde jsem?“ mohl klidně ještě chvíli počkat. Vraťme se k základům. „*Jsem myslící bytost*,“ uzavřel první část prověrky. Dobře, takže přinejmenším v nějaké formě existoval. Jenže smyslová deprivace byla záludná. Mozek očekával nepřerušovanou zpětnou vazbu – vysílal pomocí nervů drobné signály a dostával zpátky potvrzení jako počítačová síť, která neustále vysílá pakety dat. Jestliže potvrzení nepřicházelo, vysílal další a další signály, dokud se nepřetížil. Kvůli tomu byla smyslová deprivace skvělým prostředkem mučení.

„*To by na druhou stranu předpokládalo, že mám přinejmenším nějaký mozek*,“ pomyslel si. A nějaké nervy.

„*Tohle je vážně otrava*,“ pomyslel si trpce. Takže co se vlastně stalo? Společně s Millerem během ústupu zpátky k bráně stříleli na tu kuželovitou věc. A pak se něco stalo. V místnosti s nimi byla pěkná spousta bojových organismů, takže to působilo dojmem, jako by se nepřítel právě chystal k dalšímu útoku. Takže kuželovitá věc se nejspíš do útoku měla nějakým způsobem zapojit. Třeba to byl nějaký druh zbraně. Jaderná puma? Možná. Takže ji odpálili předčasně? Pokud ano, mohla díky blízkosti k červí díře celou bránu destabilizovat. Pokud ano, co to s ním udělalo? Možná byl mrtvý a tohle bylo to, co následuje po smrti. Jestli tomu tak bylo, kde byli andělé? Pak se rozpomenul na pár věcí, které v životě zažil, a pomyslel na alternativy. Tak dobře – kde byli čerti s vidlemi?

„*Ani částice, ani vlna,*“ pomyslel si. Zavřený ve Schrödingerově krabici. Jsem kočka, která může být živá, a která může být mrtvá, řekl si. Všechno, co potřebuji, je ekvivalent rukou nebo alespoň páčidlo. „*Promiňte, mohli byste mě odsud pustit?*“

Zničehonic se ocitl v autě a jel po klikaté horské silnici. Ve zpětném zrcátku viděl, jak se těsně za ním žene obrovský kamion s návěsem. Instinktivně věděl, že kdyby zpomalil, tak ho kamion vytlačí z cesty nebo rozdrťí a on přestane existovat. Ale příliš rychle jet nemohl, protože za každou zatáčkou na něj číhalo rychlé policejní auto a policisté s nepříjemnými očima v nich číhali s radary v rukou. Kdyby jel příliš rychle, tak ho policie dostihne a on přestane existovat. Nebylo mu jasné, jak to může vědět, ale byla to jistota stejně absolutní jako to, že musí dýchat.

Sklopil oči k rychloměru a trochu zpomalil, ale skoro přitom vyjel ze silnice – ve skutečnosti se odrazil od svodidel a sotva dokázal udržet vládu nad vozidlem. Vrátil se zpátky na silnici, ale v tom okamžiku už si nepamatoval, jakou rychlostí vlastně jede, a pokusil se znovu podívat na tachometr. Bylo to nemožné; nedokázal zpracovat zároveň informaci o tom, *jak rychle* jede a *kde* se nachází.

„No nazdar,“ vydechl, ostře v horské zatáčce zahrnul a snažil se sledovat zároveň cestu a přístroje a vůbec mu to nešlo. „Já jsem elektron.“

Šílený závod pokračoval dál a dál – silnice někdy vedla do kopce a pak se zničehonic ocitl na cestě dolů, aniž by dosáhl vrcholku, a neustále měl za zadním nárazníkem přilepený kamion, který do něj narážel pokaždé, když sebeméně zpomalil. Když jeli do kopce, dokázal Weaver získat nějaký náskok, ale cestou ze svahu ho kamion vždycky bleskově dohnal. A kromě toho tu pořád byla policie.

Dostal se do stavu tranzu, kdy si jen vzdáleně uvědomoval, kde se na silnici nachází a jak rychle jede. Neměl dokonalý přehled ani o jednom, ale dokázal to poměrně dobře odhadnout. Pořád měl problémy s tím, aby se udržel na silnici. A pak zničehonic silnice za ostrou zatáčkou skončila zábradlím. Dupl na brzdy, ale v tom okamžiku do něj narazil zezadu kamion a on i s vozem letěl vzduchem. Pak vůz čelně narazil na stěnu a vybuchl.

Když se probral, ležel na zemi u úpatí hory a všude kolem se válely rozbité kusy vozu. Sotva je koutkem oka dokázal zahlédnout. Snažil se pohnout hlavou, ale nešlo to, zvládl zaměřit pohled jedině nad sebe a doleva. Zvedl oči a zahlédl svůj trup, který jen trochu krvácel a ležel na zemi vedle něho a byla přes něj přehozená noha. Pak se noha s trhnutím pohnula a sklouzla k ramennímu kloubu, k němuž se napojila.

„Takhle to ale nemá být,“ zamumlal Bill a podivil se, jak může mluvit, když nemá plíce, do kterých by nabral vzduch.

Za zády se mu ozvaly další rány a zvuky posouvání a pak už najednou mohl otočit hlavu. Neohrabaně vstal, a když zůstal stát mírně nakloněný na jednu stranu, podíval se dolů na své tělo.

Tam, kde měl mít nohy, viděl jednu nohu a jednu ruku. Místo pravé paže měl nohu a levou paži měl připevněnou tam, kde se měla nacházet pravá, a navíc obrácenou dozadu. Jednu půlku zadku měl pod sebou na hrudi a teprve po chvíli si všiml, že to není hrud', ale záda; hlavu měl nasazenou naopak. A něco ho svědilo v dlani.

Natáhl ruku za záda a zkroucenou ji zvedl tak, aby se na ni mohl podívat. Jeho dlaně se držel Tuffy.

„Ty jsi skutečný,“ řekl. Všiml si, že pořád vůbec nic necítí. Necítil povrch silnice ani zemi pod nohama. Sice viděl, co se kolem něj nachází, ale neslyšel zvuk větru, nic necítil a ani nedokázal zachytit žádný pach nebo vůni. Jen svědění, které působila Tuffyho kožešina.

„Co je skutečnost?“ Slova se mu prostě objevila v hlavě. Dokonce to nebyla ani slova, jen uvědomění si toho, že taková slova vůbec mohou existovat.

„Jsem fyzik, ne filozof,“ odpověděl Bill. „A ty jsi skutečný.“

„A jaký je v tom právě teď rozdíl?“ Slova mu dopadala do hlavy jako olověná závaží.

„My fyzici jsme lepší v součtech,“ řekl Bill. „A ty jsi skutečný.“

„Myslel jsem, že fyzici nemají výraz ‚součty‘ rádi,“ poznamenal mimozemský tvor a jeho slova zněla nepokrytě zvědavě.

„Mám mít nohy tam, kde mají být, a ruce tam, kde obvykle ruce mívám. Proč chceš se mnou zrovna teď rozebírat sémantiku?“

„Přesto nepopřeš, že když jsi nevnímal žádnou skutečnost, upnul ses ke skutečnosti filozofie,“ podotkl mimozemšťan.

„Descartes byl jeden z nejlepších matematiků všech dob,“ odpověděl Bill. „Neučil jsem se o něm v hodinách filozofie, ale když jsme v matematice probírali tenzorální kalkulus. Jeho ‚Myslím, tedy jsem‘ je jen výkřik slepé paniky.“

„A přesto pokračuješ v používání vlastní mysli a v aplikaci logiky i ve chvíli, kdy ti z hrudi trčí zadek. Většina lidí by zešílela.“

„Prošel jsem zkouškou přičetnosti,“ pokrčil rameny Bill. „Byl jsem elektron a snášel jsem v autě všechny ty pitomosti jako ‚nedokážu znát svou rychlost a zároveň místo, na němž se nacházím‘. Teď jsem nabouraný elektron, který se špatně poskládal. Počítám, že to má sloužit jako metafora něčeho, co si neuvědomuju. Pořád se snažím nějak zařadit ty policisty. Vypadali úplně jako od virginské silniční policie, ale virginská silniční policie obvykle nemá žluté oči a tesáky, ze kterých kape jed.“

„Kdo tedy podle tebe ve tvém vesmíru dává pozor na částice a dohlíží na to, aby nepřekročily rychlost světla? A kdo je zničí v okamžiku, kdy ji překročí?“

„Policajti se žlutýma očima a jedovatými tesáky?“ zasmál se Bill. „Tohle dává zhruba stejný smysl jako většina Einsteinových nápadů.“ Bill se zamyslel, ale rozesmál se nahlas něčemu zcela jinému. „A modrá světla!“

Najednou se ocitl zpátky v autě a znovu se hnal z kopce. Tuffy visel ze zpětného zrcátka jako obrovská chlupatá plyšová hrací kostka a pohupoval se sem a tam na stříbrné nitce, která vypadala neuvěřitelně tence.

„Princip neurčitosti,“ zamumlal Bill. „Pochopil jsem to napoprvé.“ Tělo měl zase správně poskládané – obě ruce držel na volant a snažil se zůstat ze všech sil na černém povrchu silnice.

„Veškerá skutečnost je založena na neurčitosti,“ řekl Tuffy. „Jistota je nemožná.“

Bill věděl jistě, že ho policisté zabijí, jakmile překročí jistou rychlost. Takže ji překročil. Netrvalo dlouho a měl za sebou celou řadu policejních vozidel, kterým na střechách blikaly modré majáky. Jeden jel na stejné úrovni jako on. Podíval se doleva a člověk v

uniformě mu připomněl policistu virginské silniční policie, který ho zastavil v jediném případě, kdy se rozhodl do Washingtonu jet autem a ne letět. Stejný obtlouklý obličej, stejný výraz lhostejného nezájmu o jeho existenci. Žluté oči a tesáky, z nichž odkapával jed, tu byly samozřejmě oproti minulému setkání navíc. Stejně navíc tu bylo policistovo rozhodnutí vytlačit ho ze silnice do volného prostoru, když zničehonic strhl volant doprava a vrazil do boku jeho vozidla (Bill si uvědomil, že jede v pintu). Někde v hloubi duše očekával pokutový blok a přednášku o bezpečné jízdě na točitých horských silnicích.

Policejní vůz ho následoval a všichni ostatní jeho kolegové se vydali za nimi, takže vzduchem letěla celá řada automobilů, až nakonec všechny narazily na stěnu kaňonu na druhé straně.

Bill se probral zpátky na zemi. Tentokrát se obě jeho paže nacházely tam, kde měly být nohy, hrudník si prohodil místo s břichem a hlavu měl připevněnou ze strany. Tuffy mu seděl na hýždí, která se nacházela zhruba v oblasti ramene. Právě v tom okamžiku si Bill uvědomil, že má hlavu zaraženou ve vlastním zadku.

„Ty jsi skutečný,“ opakoval Bill. „Nevyznám se v ničem z tohoto heisenbergovského zmatku a odmítám uvěřit, že jsem elektron – obzvlášť elektron se svobodnou vůlí. Jenže ty jsi skutečný. A myslím, že se mi snažíš něco vysvětlit. Proč jsi mi prostě a jednoduše neposlal e-mail?“

„Ano, Bille, já jsem skutečný,“ prohlásil Tuffy. „Jsem ta nejskutečnější věc, jakou jsi kdy v životě viděl. Jsem skutečnější než hora, která se na tebe sesype. Jsem skutečnější než celá planeta, skutečnější než samotné hvězdy. Daleko, daleko skutečnější než smrt. Nic skutečnějšího v celém vesmíru neexistuje.“

„Ale tohle skutečné není, to je mi jasné,“ řekl Bill. „Nemůžu přece mluvit, když nemám plíce.“

„A kdo tvrdí, že mluvíš?“ nadhodil Tuffy.

Teprve v tom okamžiku si Bill uvědomil, že sám sebe mluvit vlastně neslyší.

„Takže co je skutečnost?“ zeptal se Tuffyho. „Ale opravdu.“

„Chceš to vidět?“ podíval se na něho mimozemšťan.

„Vždycky jsem to chtěl vidět,“ přiznal fyzik. „Od prvního okamžiku, kdy jsem sám sobě tuhle otázku položil.“

„Připadalo mi, jako bys říkal, že nejsi filozof,“ poznamenal Tuffy suše.

„No dobře, tak jsi měl pravdu,“ připustil Bill. „Na téhle úrovni už vážně jediný rozdíl spočívá v součtech.“

„Dobře, ukážu ti skutečnost,“ řekl Tuffy.

Bill najednou cítil, jak ho něco ze všech stran tísní. Všude kolem něho byli Tuffyové, tlačili se na něj a on skoro nemohl dýchat. Lezli mu po zádech, měl je ve vlasech, leželi mu na rtech.

„Nejvyšší čas složit další zkoušku přičetnosti,“ řekl si a zároveň si uvědomil, že ve skutečnosti nemusí dýchat a ani nic neřekl. Jen mu připadalo skutečné, že to udělal.

„Vedeš si dobře,“ poznamenal Tuffy. Tato tři slova řekli všichni mimozemšťané najednou a jeden z nich zároveň. „Toto je definitivní skutečnost.“

„Co? Chlupatá plyšová zvířátka?“ podivil se Bill. Všiml si, že přestože zažil krátkou chvilku paniky, je to všechno vlastně velice příjemné. Také si uvědomil, že to, na čem stojí, jsou Tuffyové; svjeli se mu pod chodidly.

„Vaši vědci popisují vesmíry jako mýdlové bubliny,“ řekl Tuffy.

„Pro široké masy to je nejlepší přirovnání, jistě,“ přikývl Bill. „Já ale umím součty.“

„Rovnice, Bille.“

„Když jsi vesnický buran se vzděláním, můžeš tomu říkat, jak chceš,“ podotkl Bill. „Takže já tomu říkám součty.“

„Jak si přeješ,“ přikývl Tuffy. „Ale otázka, kterou si nikdy nepoložili, zní: v jakém médiu se ty bubliny pohybují?“

„No, ve skutečnosti si tu otázku položili,“ poznamenal Bill. „Ale je to, jako když se ptáš, jak to vypadá tam, kde nevíš, že se to nachází na západ od Slunce a na východ od Měsíce.“

„Toto je skutečnost mimo vesmír,“ vysvětlil mu Tuffy. „Takhle to vypadá na západ od Slunce a na východ od Měsíce.“

„Plyšové dětské hračky?“ zeptal se Bill. Kdysi míval přítelkyni, která byla posedlá sbíráním plyšáků. Děsila ho možnost, že třeba měla lepší a pevnější kontakt se skutečností než on.

„Někdy v bublinách vznikají další bubliny,“ odpověděl Tuffy. „Když dosáhnou stěny vnější bubliny – pokud je na druhé straně stěny další bublina – vznikne mezi nimi otvor. Jen na kratičký okamžik, nebo jinými slovy na celou věčnost. Tento vzhled samozřejmě není tím, co je naší přirozenou podobou. My jsme to, co se nachází mimo mýdlové bubliny. Ta dívka prošla otvorem v okamžiku, kdy vznikla bublina, a zachytila se v mezeře mezi stěnami, kde žijeme. Právě ona svým způsobem stvořila tuto podobu – podobu, které může rozumět a již dokáže mít ráda. Takže ano, pro vás lidi vypadá skutečnost jako dětská plyšová zvířátka.“

„A já jsem se do té mezery teď dostal taky,“ dodal Bill. „Ta věc vybuchla a výbuch mě postrčil do mezery, je to tak?“

„Ano, toto je zhruba nejbližší stavu, jak dokážeš momentálně vyjádřit skutečnost,“ odpověděl Tuffy.

„Jak se můžu vrátit zpátky?“ zeptal se Bill. „Stačí jen cvaknout podpatky a říct, že se mi stýská po domově?“

„Toto je skutečnost, která se nachází zároveň všude a nikde,“ odpověděl Tuffy. „Tys byl vždycky doma.“

Následoval kratičký okamžik dezorientace a pak si Bill uvědomil, že leží na zádech. Byl pořád zavřený ve vyvernu. Kamery sice nefungovaly, ale dokázal se podívat ven malým pancéřovým okénkem na hrudi stroje. Nad sebou měl modrou oblohu, po níž plula bílá oblaka. Nefungoval jediný elektronický obvod, který se ve vyvernu nacházel, ale stále mohl hýbat rukama a nohama a bylo příjemné vědět, že má prsty na rukou tam, kam patří, a nohy vedou od pasu dolů.

Rozhýbal paže ochranného obleku, pomalu a opatrně se převálil na břicho a pak se zvedl na bok.

Nacházel se na okraji nějakého města. Nedaleko stálo nákupní středisko a jedna jeho stěna byla rozstřílená kulkami a polovinu zachvátily plameny. V dálce viděl budovy, které byly daleko vyšší. Místo vypadalo povědomě a po chvílce přišel na to, proč mu to tak připadá.

„Staunton,“ vydechl. „Proč jsem se ksakru musel dostat zrovna do Stauntonu?“

8.

Major Thomas „Bombardák“ Slade byl přidělen coby S–3 (operační) důstojník u 229. bojového technického praporu (velení lehkých zákopníků) se základnou ve Fredericksburgu ve Virginii. Malý, podsaditý důstojník s přímým držením těla dorazil tři hodiny před hlavním útvarem technického praporu, aby navrhl a zahájil konstrukci vzájemně spojených obranných prvků, jež měly zastavit a odrazit případný útok Tichořů červí dírou u Stauntonu. V daném okamžiku pozoroval ústí červí díry z předního pancíře ženijního vozidla M–88, v relativně krátkém dosahu jediného místa, které nebylo ozářeno radioaktivitou.

Major Slade patřil k aktivní důstojnické záloze. To v podstatě znamenalo, že přestože vystudoval vojenskou akademii ve West Pointu, nebyl důstojníkem pravidelné armády. Ze svého důstojnického postu u ženistů na vlastní žádost s hodností kapitána odstoupil, aby se mohl věnovat kariéře civilního inženýra. Patřičné vzdělání k tomu získal ve West Pointu a během služby v armádě Spojených států navíc získal magisterský titul na Rensselaerově polytechnice v New Yorku. Poté co v armádě sloužil na různých místech – za zmínku stála především funkce velitele roty u lehké ženijní roty 82. výsadkového praporu – došel k názoru, že v pravidelné armádě nemá příliš jasné vyhlídky na povýšení do vyššího důstojnického stavu. Tento stav byl z velké části důsledkem incidentu, při němž získal přezdívku „Bombardák“ Slade.

Jako mladému poručíkovi mu svěřili úkol vyčistit ostrou střelnici od nevybuchlé munice. Jeho rota strávila dva týdny pečlivým pročesáváním střelnice využívané smíšenými jednotkami a ostré střelivo, které našli, se razancí pohybovalo od malých minometných střel, které nebyly nebezpečnější než prskavky, až po čtvrttunové letecké bomby. Střelnice byla rozdělena do čtverců o straně sto metrů a veškeré objevené střelivo bylo označeno bílými praporky. Nakonec, když celou oblast uzavřou, opatrně rozloží k označenému střelivu malé nálože C-4, propojí rozbušky pro simultánní detonaci, a poté co se schovají, rozbušky odpálí a tím se veškeré nevybuchlé munice zbaví.

Celá práce zabrala dva týdny a v pátek zhruba ve tři hodiny po poledni byla střelnice poručíkem Sladem prohlášena za vyčištěnou.

Poručík Slade byl ale naneštěstí úzkostlivý důstojník a dohlédl na to, aby bylo u každého nevybuchlého kusu umístěno pro jeho odpálení jen dostatečné množství C-4. Navíc tu nebylo zdaleka tolik nevybuchlého střeliva, jak očekával. A díky tomu mu zůstalo poměrně velké množství C-4 v zásobě – zhruba sedm set kilogramů. Munici, která byla jednou odepsána z původního zbrojního skladu, ovšem nebylo nikdy lehké vrátit, i když byla – jako v drtivé většině náloží v tomto případě – stále ještě nevybalená z původních beden. Musela se kolem toho vyřizovat strašlivá spousta papírů a byla potřeba snášet zbytečně podezíravé otázky nervózních a podrážděných zásobovacích důstojníků a poddůstojníků, kteří (pochopitelně) nebyli vůbec šťastní, když museli ve svých skladech najít místo pro „nepravidelnou“ municí.

Takže se poručík Slade rozhodl odpálit zbývajících C-4 přímo na střelnici.

Opatrný a pečlivý způsob by byl odpálit výbušninu v menších náložích, umístěných stranou od odminovaného materiálu. Ale byl pátek odpoledne, rota byla na téhle smradlavé střelnici už celé dva týdny a všichni se nemohli dočkat, až se vrátí na ubikace, dají si sprchu a vrhnou se do barů na Bragg Boulevardu. Včetně poručíka Sladea. Takže se nakonec rozhodl odpálit zbývajících C-4 v jednom kuse – svým způsobem jako dárek za dokončení těžké dřiny při vyčištění střelnice.

Protože šlo o smíšenou střelnici, bylo tu více než dostatek okopů, bunkrů a krytů v rozumné vzdálenosti na to, aby nikdo z pracovní roty nepřišel k úhoně, a bedny s C-4 umístili dostatečně stranou, aby nemohlo přijít k úhoně ani nic dalšího – jako třeba projíždějící tank. Když bylo vše patřičně připraveno, celá rota se odebrala do přidělených bunkrů a poručík Slade stlačil dolů páku odpalovacího zařízení, napojeného pomocí velmi dlouhého drátu na rozbušku.

Exploze byla více než obrovská. Všichni si sice do uší dali ucpávky, ale několik vojáků si stěžovalo na zvonění v uších a vojínu Burrellovi tekla chvilku z nosu krev. I přesto se ale rota, jejíž příslušníci museli mluvit poněkud zvýšenými hlasy, protože každý měl mírné problémy se sluchem, sbalila a vyrazila zpátky do kasáren s vědomím, že dobře odvedli přidělenou práci.

To, co si jak poručík Slade, tak jeho seržant – tento štábní seržant opustil řady armády Spojených států zhruba ve stejné době jako kapitán Slade – neuvědomili, byl způsob, jakým se šíří tlaková vlna po výbuchu. Ve skutečnosti totiž jde o zvukovou vlnu. Druhotné účinky tudíž mohou být zmírněny přítomností překážek – například borovicemi, jejichž porost pokrývá poměrně velkou část otevřených prostorů Fort Braggu. Pokud však nenarazí na žádnou překážku, zmírní jejich sílu pouze vzdálenost. A odpálení přebytečné C-4 byl opravdu hlasitý výbuch.

Kasárna 82. výsadkové divize stojí mezi Ardenes Street a Gruber Road. Na druhé straně Gruber Road se nachází divizní autopark a na druhém konci divizního autoparku se rozkládají výcvikové prostory jednotlivých praporů. Těmi začínaly obrovské plochy cvičišť, které tvořily většinu rezervace Fort Bragg. Kromě autoparku je na straně Gruber Road jen velmi málo budov – výjimkou je divizní velitelství, které se nachází na vrcholku kopce. Přední část komplexu s vyhlídkou na posádku zabírá recepce a bezpečnostní oblast, a také kanceláře nižších důstojníků. Pro příslušníky vyššího důstojnického sboru je určena zadní část komplexu. A až úplně vzadu se nachází kancelář velícího generála. Ten má postaven stůl zády k velkému oknu, aby se mohl pouhým otočením židle kochat výhledem na obrovský kus země, na němž cvičí jeho vojáci.

A tak se stalo, že velící generál 82. výsadkové divize, který právě dokončoval týdenní práci a těšil se na studené martini a hřejivý úsměv své manželky, zničehonic zjistil, že má záda pokryta vrstvou střepů a v uších mu doznívá ozvěna obrovského výbuchu, který se rozlehl směrem od střelnice.

Poručík dostal strohý rozkaz k sepsání hlášení toho, co v důsledku vedlo ke zničení generálova okna. Navíc se incident samozřejmě projevil na jeho dalších důstojnických prověrkách. Důstojnické prověrky jsou pečlivě zvažovaná hlášení, která posunují slovo „hyperbola“ na úplně novou a nevídanou úroveň. Poručíci, kteří se dokáží vyhnout močení do ozdobných květináčů nebo prznění nezletilých dcer velícího generála, jsou v prověrkách odměněni větami, jež svým způsobem napovídají, že by se mohli stát příštími Napoleony, ovšem s lepšími morálními standardy. Jestliže se v prověrkách objevila jakákoli jiná věta, pak bylo téměř jisté, že bude povýšen jiný důstojník. Pokládalo se za samozřejmé, že pokud není voják materiálem na příštího Napoleona, není prostě uhněten z těsta, které armádě chutná.

V příštím hodnocení poručíka Sladea stálo, že „někdy podléhá úvahám neslučitelným s kalkulovanou logikou“. V civilním prostředí by něco podobného mohlo být přehlédnuto. Ale i při tak nízké hodnotě, jako byl druhý poručík, šlo o polibek smrti další kariéry v armádě.

Takže se „Bombardák“ Slade po jinak exemplární kariéře rozhodl pověsit uniformu na hřebík, vrátit se do rodného Fredericksburgu ve Virginii a začít stavět byty a opěrné stěny v předměstské zástavbě.

Ozbrojené složky nicméně úplně neopustil. Přihlásil se k virginské Národní gardě, která měla ve Fredericksburgu velitelství ženijního praporu (což byl vlastně důvod, proč se v první řadě rozhodl pro kariéru v armádě), a poté co strávil nějakou dobu velením praporu a štábu, byl nakonec povýšen (i navzdory prověrkám a bezpochyby díky skryté pomoci ochranného sboru absolventů West Pointu) do hodnosti majora. Někakou dobu strávil ve funkci pomocného divizního ženisty a pak dostal funkci S-3 (operačního) důstojníka. Ve skutečnosti si nežil zase tak špatně.

Samozřejmě, dal by jednoznačně přednost tomu, kdyby se i s Divizí (bývalí příslušníci 82. výsadkové divize o ní mluvili zásadně jako o Divizi s velkým písmenem, jako by žádná jiná divize neexistovala) vypravil do Iráku. Jenže život šel dál. A místo toho alespoň postavil pěknou řádku hezkých opěrných stěn.

A pak se objevily brány.

Právě v tuhle chvíli konečně dělal práci, na jakou se těšil celý svůj dospělý život a většinu doby předtím: bránil Spojené státy před útokem ozbrojených útočníků. Byli to samozřejmě mimozemšťané, ale to celou situaci jen vylepšovalo. Sám už přečetl spousty vědeckofantastických knih a mimozemšťané byli dobrý, morálně čistý nepřítel. Z hromad mrtvých mimozemšťanů ještě nikdo nikdy nezešílel. A jediný posttraumatický syndrom, který si mohl člověk z boje s Tichoří odnést, bylo rozrušení nad tím, že tuhle válku může prohrát.

V daném okamžiku ovšem nebyl žádný nepřítel po ruce.

Dorazila hlášení o tom, že do brány v Eustisu vstoupil průzkumný tým a že se pak něco stalo. V témže okamžiku zešílely radiační měřiče jednotek, jež byly rozmístěny ve Stauntonu. A mimozemšťané, kteří proudili z brány ve zdánlivě nezadržitelném přílivu, zničehonic proudit přestali. Zbývající skupina, kterou většinou tvořili psi démoni a střelci trnů s několika nosorožčími tanky, byla pobita přeživšími příslušníky Národní gardy a místními obyvateli, jež stejně jako jejich protějšky na Floridě vytáhli do boje ozbrojeni širokým spektrem zbraní – od loveckých pušek až ke skupině, která na bojiště dorazila ve starém pěchotním transportéru M-113, jehož střešní palebné hnízdo bylo osazeno těžkým kulometem M-2 ráže padesát.

Nikdo z nich se ale nedostal příliš blízko k bráně, protože radiační měřiče stále ukazovaly příliš vysoké hodnoty. Nedošlo k žádnému výbuchu – ručičky měřičů sebou prostě škusby nahoru a už tam zůstaly. A teď se ještě k tomu všemu brána chovala podivně. Místo plochého zrcadla, na něž si všichni pamatovali, přebíhaly po jejím povrchu vlny, které odrážely světlo každou barvou duhy, jaká se dala prostým okem pozorovat.

To však nebyla starost majora Sladea. Měl za úkol navrhnout obranné stavby, které měly být kolem brány rozmístěny. Na kopci za jeho zády sice stály v okopech tanky a bojová vozidla, ale velitel divize chtěl kompletní a pečlivě propracovaná obranná postavení s překryvnou palbou, bunkry, komunikačními zákopy a veškerou omáčkou kolem.

Takže se major Slade posadil na přední pancíř ženijního vozidla, položil si do klína podrobnou mapu a vytáhl kamuflované desky, které po otevření uzávěru odhalily linkovaný sešit A4. Z levé náprsní kapsy vytáhl propisovačku a začal si dělat nákresy. Občas zvedl k očím dalekohled nebo se zahleděl do mapy v klíně.

A právě ve chvíli, kdy si znovu prohlížel mrtvé zóny kolem brány, místa, kudy nemohl vést na útočícího nepřítele přímou palbu, objevil se mechanizovaný ochranný oblek. Zdálo se, jako by téměř průsvitný chvilku visel ve vzduchu, ale to mohl docela dobře být optický klam. Pak dopadl na zem. Měl zhruba tvar čtyři metry vysokého lidského těla – nebo by tak vysoký byl, kdyby stál. Znovu se na něj podíval a nejistě sevřel rty. Měl doma tři chlapce a všichni, pokud zrovna nesledovali japonské anime filmy, byli nadšení hráči počítačových her. Když přišlo na toto téma, strávil major Slade několik let zbožným pročítáním série Battletech, než se zvrhla v úplnou slátaninu. Tudíž zatraceně dobře věděl, jak vypadá mecharobot – obzvlášť když se mu jeden objevil přímo před očima. A pokud mu bylo známo, neměla armáda Spojených států ve výzbroji jediného mecharobota. Kdyby měla, s radostí by se zřekl své hodnosti a nastoupil k této jednotce jako prostý vojín.

Mecharobot se obrátil na bok a zdálo se, jako by se díval k městu; na hrudi této bojové jednotky se nacházelo obdélníkové okénko. Pak si znovu lehl na záda, jako by ho zmohlo vyčerpání.

Major Slade bušil jílcem zavíracího nože do řidičova příklopu tak dlouho, dokud se neotevřel a nevyhlédl z něj velitel vozidla v plynové masce.

„Musíme zajet támhle dolů a vyzvednout toho vojáka,“ ukázal mu major Slade nožem k městu.

„Co to kurva je?“ vydechl velitel vozidla, mladý seržant, překvapeně. Bylo jasné, že nikdo z členů posádky nevěnoval bráně

nejmenší pozornost, což – vzhledem k tomu, že se z ní mohli každou chvílí vyhnout zástupy Tichořů – bylo prostě zločinně pitomé. Všichni nejspíš seděli ve vozidle tak vysoko u stropu, jak jen mohli, a s obavami sledovali radiační detektory.

„To je mecharobot,“ odpověděl major, posbíral věci a vylezl nahoru k věži obrněného vozidla. „Jeden z našich.“

Major neměl žádné informace o tom, že by byla armáda vybavena mechanizovanými obleky, ale to rozhodně neznamenal, že by si myslel, že to, co vidí, je mimozemského původu. Jistě – dokázal si představit rozumnou rasu, se kterou ještě lidstvo nebylo v kontaktu a která by byla vyzbrojena mecharoboty. Existovala spousta důvodů, proč by se měly podobné systémy používat při bojových operacích. Jejich klouby byly daleko náchylnější k mechanickému poškození než pancéřovaná bojová vozidla vybavená koly nebo pásy. Také měly vyšší profil než tanky, takže poskytovaly nepříteli daleko větší cíl. Ale major předpokládal, že se armáda dříve nebo později rozhodne pěchotu něčím na způsob mecharobotů vybavit. Hmotnost, kterou museli vojáci pěchoty nosit, se každým dnem zvyšovala, jak přibývalo „životně důležitých“ systémů. Správně navržený mecharobot by jen znásobil schopnosti pěší jednotky.

Z téhož důvodu je samozřejmě mohla používat i naprosto odlišná mimozemská rasa, třeba přímo v boji proti Tichořům; a jeden takový sem mohlo vyvrhnout to, co destabilizovalo bránu. A neměl problém si ani představit, že by taková rasa byla humanoidní; dokázal připustit konvergentní evoluci. Dokonce připouštěl i to, že by v takovém případě mohli mít fyziologii podobnou lidské; viděl na hlavě mecharobota nakreslenou stylizovanou „tvář“. Tím už ale docela dost natahoval hranice své důvěřivosti.

Na zemi vedle mechanizovaného obleku však ležela zbraň, která vypadala jako ořezaná verze pětadvacetimilimetrového bushmasteru, hlavní výzbroje pěchotního bradleye. Nedokázal si představit konvergentní evoluci, která by naprosto odlišnou mimozemskou rasu přivedla až k bushmasteru. Tato zbraň měla mimo jiných, veskrze kladných vlastností také několik vážných designových vad.

Tudíž to musel být člověk. Navíc to musel být člověk, který se sem dostal z času někdy kolem přítomnosti. Patrně pocházel přímo z přítomnosti.

A ležel zrovna uprostřed jednoho z momentálně radioaktivně nejžhavějších míst na planetě.

Ženíjníní vozidlo se dalo s trhnutím do pohybu a on se opatrně vyšplhal až k samotné věži a chytil se okruže velitelského kulometu, zatímco se dali na pomalý postup k mecharobotovi mezi troskami.

Ten se mezitím postavil a nejistě vykročil k městu. Nešel však moc dobře a majoru Sladeovi připadalo, jako by se každým krokem přibližoval ke konci zásobárny sil. A kroky samotné nepůsobily moc jistě, šlo spíše o unavené posouvání nohou s rukama nehybně visícíma po stranách těla. Bushmaster zůstal ležet na zemi a mecharobot se ploužil k městu, jeden vyčerpaný krok za druhým.

Nezdálo si, že by si všiml ženijního vozidla dřív, než se k němu dostalo zhruba na padesát metrů. Pak se zastavil, zvedl pravou ruku a pomalu jí zamával ze strany na stranu – vypadal přitom jako společenský droid z Hvězdných válek, jenže to dělal daleko pomaleji a bez zjevného nadšení. Ale Slade mu zamával také a pokynul mu, aby zůstal na místě.

Když se ženijní vozidlo zastavilo, bylo od mecharobota vzdáleno necelý metr. Slade si nechal z kabiny podat měřič radiace, udělal krok dopředu a přiložil jeho čidlo k hrudi. Byl tak radioaktivní, že skoro viditelně zářil.

„Zůstaňte uvnitř!“ houkl. Za pancéřovaným okénkem zahlédl lidskou tvář.

Vylezl zpátky na věž a nařídil posádce, aby vyzvedla mecharobota manipulačním ramenem vozidla.

Manipulační rameno byl poměrně čerstvý doplněk výbavy vozu. Jeho hlavní úkol spočíval v odstraňování min a improvizovaných náloží, jaké všichni znali z nasazení v Iráku. Měl by ale dokázat zvednout i něco tak těžkého a neforemného, jako byl mecharobot. Pokud tedy bude alespoň fungovat; rameno bylo složité a takřka pravidelně se porouchávalo.

To, kterým bylo vybaveno vozidlo, však fungovalo a pomalu se vysunulo z ochranného krytu a se skřípáním se vydalo k obleku.

Operátor – pravděpodobně velitel vozidla – očividně neměl příliš velké zkušenosti s jeho používáním. Ale nakonec ho dokázal zachytit o hrudník obleku a zaháknout pod jednou paží.

„Zmizíme z radiační zóny,“ zavolal Slade do vozidla.

Pečlivě celou operaci sledoval, aby se ujistil, že pohybem nedojde k poškození obleku. Ale buď řidič, nebo samotný velitel vozidla na to už pomysleli předem a vozidlo se vydalo zpátky do kopce na zpátečku, aby zůstal oblek dostatečně vysoko od země a vyhnul se nohama nerovnostem. Pomalu vyjeli zpátky do kopce a na druhou stranu.

Výtrysk radiace, který přišel z brány, byl naštěstí blokován masou kopce. Jinak by většina obránců už dávno zahynula na ozáření. Ale druhá strana kopce byla čistá a u jejího úpatí byla umístěna dekontaminační stanice.

„Co to kurva je?“ zvolal jeden člen dekontaminačního týmu přes masku. Měl na sobě těžký gumový ochranný oblek, který byl zcela pokrytý bublinami, a v ruce držel hrubou štetku. Humvee, kterého měl zrovna tým v práci, stál na silnici.

„Mecharobot,“ odpověděl major ze svého místa u velitelské věže vozidla. „Jeden z našich. Někdo je uvnitř. Jak ho chcete odrbat?“

Sotva se zeptal, převrátil se oblek na stranu a pomalu se vztyčil na kolena. Dekontaminační tým udělal několik kroků zpátky a jeden z vojenských policistů, který patřil k humvee, vytáhl z pouzdra u opasku pistoli.

„Dejte to pryč,“ řekl mu Slade. „Říkám vám, že je to jeden z našich.“

„Nic takového ale ve výzbroji nemáme, pane,“ zavolal na něho vojenský policista.

„Třeba máme, jen o tom nevíte,“ odpověděl Slade.

Přední část obleku se otevřela směrem ven a zevnitř vyskočil muž v černé přiléhavé kombinéze. Rychle udělal několik kroků pryč, třel si rameno a protahoval se.

Jakmile se dostatečně vzdálil od ozářeného obleku, otočil se a zamával na Sladea. „Díky za svezení,“ zavolal. „Tohle je Staunton, že?“

„Přesně tak,“ přikývl major.

„Potřeboval bych zajištěnou linku do Pentagonu,“ řekl muž. „Hned potom, co dostanu všechno proti nemoci z ozáření. Jo, a pivko by taky bodlo.“

~ ~ ~

„Dostali jsme od náčelníka Millera kompletní hlášení o událostech v bráně poblíž Eustisu,“ prohlásil ministr obrany. „Předpokládali jsme, že jste byl v průběhu jaderného výbuchu zabit.“

„Ne, ale selhání brány mě přesunulo jinam,“ odpověděl Bill. „V okamžiku výbuchu jsem absolvoval poměrně neobvyklou komunikaci. Jakmile dostanu příležitost, sepíšu o tom podrobné hlášení – ale na jeho konci bude zdůrazněno, že si nejsem jistý, jestli to byla skutečnost, nebo halucinace způsobená smyslovou deprivací. Ale myslím, že už je mi o něco jasnější, co se tady děje a jak můžeme alespoň částečně získat kontrolu nad bránami.“

„To je dobře,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „Jak?“

„Anomálie v Orlandu funguje jako generátor bosonů,“ řekl Bill a upil z plechovky Miller Light. „Rozumějte – tohle je už dávno docela jasné, ale teprve teď jsem zjistil, jak to funguje. Bosony potřebují pro svůj vznik velké množství energie. Anomálie se otevřela do prostoru mimo naše vnímání vesmíru. To znamená, že se neotevřela do dalšího vesmíru, ale je absolutně otevřena do naprosté nereality. Důvod pro to, že sledujeme vznik bran na jiné planety, spočívá v tom, že spojené bosony vytvářejí stabilní červí díry skrze tuto přechodnou nerealitu. A důvod, proč se brány na druhém konci otevírají na povrchu dalších planet, je ten, že jsou to neaktivní bosony, které tam zůstaly z předchozí generace. Myslím, že pokud bychom se na těch místech pořádně rozhlédli, našli bychom stopy po starých zaniklých civilizacích. Kromě toho bosony rezonují na přesně daných frekvencích. A dokáží se spojovat jen s bosony na stejných frekvencích. Myslím, že to je důvod, proč se k nám Tichoři mohou dostat pouze skrze určité bosony.“

„Mohu se zeptat na něco, co s tím nesouvisí?“ ozval se prezident. „Je to spíš procedurální otázka. Nestává se často, že by mi některý z podřízených podával hlášení ze zabezpečeného komunikačního uzlu a popíjel přitom pivo rovnou z plechovky.“

„To je na příkaz doktora,“ řekl Bill a znovu se napil. „Na mou čest, pane prezident. Je mi jasné, že se vám to nelíbí, a vím, proč se vám to nezamlouvá, ale momentálně musím vyvažovat zdraví a potřeby. Jediný způsob, jak se zbavit radiační otravy, spočívá v tom, že se snažíte co nejrychleji dostat z těla co nejvíce radiace. Nejúčinnější způsob je ten, že se jí zbavíte koloběhem tekutin – hodně pijete a hodně chodíte na toaletu. Pivo se k takovému účelu hodí daleko víc než voda. Jakmile ukončíme tento přenos a vyřídím ještě pár dalších důležitých věcí, zavřu se s několika kartony piva a naházím je do sebe tak rychle, jak to jen půjde. Prozatím se držím na střízlivé straně. Tak tak.“

„Aha,“ řekl prezident. „V tom případě doufám, že nebudu nikdy vystaven radioaktivnímu záření.“

„Mimochodem, podle všeho je vaše teorie, že dostatek energie destabilizuje červí díry, naprosto správná,“ řekl ministr obrany a změnil téma hovoru. „Tichořské brány se stejně jako brány na Mreee uzavřely a hned po výbuchu v Eustisu z nich vyrazila vlna tvrdé radiace. Nevíme jen, proč se to stalo i s bránami na Mreee.“

„Aha,“ přikývl Bill a znovu upil z plechovky. „To je proto, že Mreee jsou taky naši nepřátelé.“

„Cože?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost ostře.

„Mreee pracují pro Tichoře,“ odpověděl Weaver. „Používají bosony se stejnou rezonancí jako Tichoři, a když jsem byl v místnosti na tichořské straně brány, došlo k narušení těsnosti mého obleku a dovnitř proniklo místní ovzduší. Cítil jsem úplně stejný pach, jaký jsem cítil u brány na Mreee. Jsem přesvědčen o tom, že skoro všechno, co nám kdy Mreee řekli, byla lež – přinejmenším si vymýšleli ohledně toho, jak se snaží odrazit Tichoře. Místnost s bránou – ten betonový prostor – se nespíše nacházela uvnitř tichořského organismu. Ne na ostrově. Ten výmysl s ostrovem nám jen předhodili, aby vysvětlili pach. Nesnaží se odrazit Tichoře; už dávno boj s nimi prohráli.“

„Ale... zatraceně,“ potřásl hlavou ministr obrany. „Víte to jistě? Mreee vzali pár našich důstojníků do pole, aby sledovali boj na vlastní oči. Používali ty svoje blastery a prý to Tichořům pěkně nandávali.“

„Dezinformace,“ pokrčil Bill rameny. „Tichořům nesejde na nějakých lehkých ztrátách, dokud necháme brány otevřené a bez obrany. My jsme se dokonce chystali k tomu, že jim pošleme podporu jednotek, které bychom proti Tichořům nevyužili u našich bran. Ale zamyslete se ve skutečnosti nad tím, co všechno jsme viděli na Mreee. Jen místa, kam nás sami zavedli s těmi transportními pásy. Sečteno a podtrženo to byla oblast několika čtverečních mil – většinou buď v budovách, nebo ve městech. Důkazy proti Mreee jsou v tomto případě naprosto jasné. Je mi líto, že jsem je v prvním odhadu podporoval. Byla to moje chyba. Naštěstí jsme to zjistili relativně včas.“

„Máme tam své týmy,“ poznamenala poradkyně pro národní bezpečnost. „Z ministerstva obrany a zahraničí.“

„Možná budou v pořádku, až – pokud vůbec – se brány znovu otevřou,“ řekl Bill. „V tom případě bych navrhoval, aby byly ‚povolány domů na konzultace‘. Na druhou stranu si myslím, že mezitím někam zmizí. A i kdyby se jim nic nestalo, tak místnost s bránou musela při výbuchu dostat pěkně zabrat. Byla na stejné dráze bosonů jako ostatní. To tam nejspíš přeneslo silnou rázovou vlnu částic.“

„Zaútočili na nás na další dráze – bylo jich dost, ale zdaleka ne tolik jako obvykle,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „Šlo to přes otevřený boson v Mississippi. Držíme je u brány. Prozatím zjevně ustoupili.“

„Počítám, že tohle jsou jen zbytky z předchozí civilizace na té planetě,“ řekl zamyšleně Bill. „U brány nebyl plodící organismus, takže je odtamtud musí přesunout někam, kde mají jednotky. Což potvrzuje mou domněnku, že je tam musíme zadržet.“

„Proč?“ zeptal se ministr obrany.

„Otevíráme spoustu bosonů na spoustě drah,“ poznamenal Bill. „Tichoři jsou podle všeho omezení jen na jednu rezonanci, na jednu dráhu. Nejspíš nemají naši verzi generátoru bosonů. Pokud se usídlí na Zemi, spadne jim do klína celý okruh – tisíce světů, ke kterým nikdy neměli přístup. A tenhle generátor se ještě nějakých pár tisíc let nevypne.“

„No... nazdar.“

Boson v Horse Cave v Kentucky byl prostým okem téměř neviditelný. Našel ho průzkumný tým z Louisville, který tvořili pracovníci společnosti pro ochranu životního prostředí. Běžná práce společnosti spočívala v sanaci havárií, k nimž došlo na železniční trati CSX; jeden z členů týmu ve skutečnosti prošel přímo bránou. Brána nevysílala žádné záření, které by se dalo odhalit geigerem. Byla téměř neviditelná. Ale řinul se z ní neustávající proud muonů.

Zatímco si Weaver chystal materiály, které potřeboval pro experiment, sledoval televizní zpravodajství a došel k ještě větší míře cynismu, než u něj bývalo obvyklé. Skutečnost, že bosony produkovaly muony, se dostala do obecného povědomí a dala vzniknout neuvěřitelné vlně hysterie, která (pokud to vůbec bylo možné) dokázala překonat i hysterii ohledně použití jaderných zbraní. A ta byla sama o sobě daleko větší než hysterie, že na Zemi útočí mimozemšťané, přestože tato situace byla ze všech tří zdaleka nejzávažnější. Muony byly subnukleární částice. Nevytvářely „záření“, nepůsobovaly rakovinu a nerodily se kvůli nim děti se dvěma hlavami. Zatraceně, na úrovni mořské hladiny bylo neustále nějakých deset tisíc muonů na čtvereční metr, které sem doputovaly z aktivních galaktických jader, kvasarů a dalších vesmírných továren, a už pěkných pár miliard let to nepůsobilo žádné problémy. Jenže snažte se to vyprávět novinářům.

Ti si raději našli bandu takzvaných „odborníků“, kteří ze sebe sypali složité nesmysly ohledně hrozby, kterou muony a bosony znamenají pro lidstvo. Obtěžovali se snad tím, že by lidem řekli, že částice světla jsou také bosony? Proboha, jen to ne! Jejich řeči se ani v nejmenším nezakládaly na vědeckých důkazech, ale barvitě nesmysly byly pro novináře daleko zajímavější než občasně pravdivé protesty vědců, kteří ve skutečnosti věděli, o čem vlastně mluví. Lidé, kteří v životě nenarazili na termín „muon“, dokud na ně nevybafl z obrazovky při večerních zprávách, teď běhali kolem dokola jako slepice s useknutou hlavou, hystericky se snažili někde koupit muonové detektory a volali firmám, které podnikaly v oblasti životního prostředí, aby si objednali změření úrovně muonů a bosonů u sebe doma.

Bill se kdysi zúčastnil vědecké konference, kde jeden psycholog vykládal svou teorii hysterie. Jestliže se společenství šimpanzů setkala s ohromující nebo dříve nepoznanou hrozbou – například když zvířata poprvé uslyšela výstřel z pušky – celý kmen reagoval hystericky. Někteří jeho členové se snažili bojovat, další se dali na útěk, jiní zase předstírali útěk, skrývali se nebo se prostě zhroutili. Jakmile neměli žádnou možnost hrozbu logicky zhodnotit, čirá náhoda vydělila z davu ty, kdo přežijí a pravděpodobně se rozmnoží. Byla to evoluční metoda, zajišťující přežití.

Sledovat totéž u lidí bylo neuvěřitelně nepříjemné.

A ty protesty. Ach bože. Výtržníci zdemolovali katedru fyziky na kalifornské univerzitě a zničili stovky hodin práce; některé z těchto zničených výzkumů se přímo týkaly práce s bosony a mohly významně přispět k řešení problému s anomálií na Floridě. Celým národem a vlastně i světem se přelila zdivočelá vlna protivědeckých nálad. Ted', když se protestující rozhodli, že jejich křiku nic nebude hrozit, se místo anomálie proměnilo v ozbrojený tábor.

Ale v Horse Cave v Kentucky byl klid. Oblast, kde se vytvořil boson, se nacházela v otevřeném prostoru kousek nad silnicí vedoucí do parku – byla to mělká přírodní proláklina o rozloze zhruba čtyřiceti akrů a přímo jejím středem protékal potok. Zhruba o čtvrt míle dál byla vedle silnice umístěna značka s koňskou bryčkou, která všechny projíždějící upozorňovala na to, že tuto oblast obývají amishové. Přijelo sem několik vozidel místního šerifa a později se dostavilo i několik reportérů z Louisville. Ti mu položili pár otázek a on se z většiny nějak vyhlal a na zbytek odmítl odpovět z důvodu národní bezpečnosti. Reportéři odjeli. Jednotky z Fort Knoxu naštěstí dorazily až poté, co poslední novinář zmizel.

Tento boson si pro experiment vybrali z několika důvodů. Šlo o venkovskou oblast, která se nacházela v bezpečné vzdálenosti od hlavních silnic, takže kdyby došlo k nejhoršímu, čekaly by místní obyvatelstvo a jejich majetek jen mizivé škody. Dokonce i kdyby se vyhrnuli z brány cthulhoidní tvorové, znamenalo by to, že musí jen o pár mil odklonit dálnici I-65. Umístění v proláklině zase zaručovalo, že jde o bezpečně ubránitelné místo. A navíc se místo nacházelo jen dvě hodiny cesty od Fort Knoxu, kde byly hlavní obrněné jednotky

americké armády a kde také stála hlavní zbrojnice Národní gardy v Kentucky. Pěkná řádka obrněných vozidel už byla rozestavěná v kruhu kolem propadliny.

„Tohle je místo na dráze číslo jedna,“ řekl Bill veliteli praporu Národní gardy. „Tichoři, kteří útočí v Mississippi, přišli z brány na dráze číslo jedna, ale to je podle všeho svět, který obývala jiná civilizace; na druhé straně se nenacházel žádný tichořský organismus. Prozatím se všechny brány, které otevřeli oni, nacházely na dráze číslo tři. Takže jsme docela přesvědčeni o tom, že na druhé straně téhle brány nečekají Tichoři. Na druhou stranu to ovšem neznamena, že tam nemůže být něco nepřátelského. Většina bran ale byla neutrální. Je samozřejmě možné, že se nám ji nepodaří otevřít. Možná zjistíme, že na druhé straně nic není. Prostě toho moc nevíme.“

„Dobře,“ přikývl podplukovník Národní gardy. „Kdy ji chcete otevřít?“

„Jakmile budete na svých pozicích,“ odpověděl Bill.

„Víc už připravení nebudeme,“ uchechtl se podplukovník. „Jděte do toho, doktore.“

Částicové urychlovače byly jemné přístroje, na které člověk většinou mimo laboratoř nenarazil. A zbytek přístrojů, jež k experimentu potřebovali, byl ještě horší – nemluvě o tom, jak narychlo je tým z Columbie sháněl dohromady. Takže jim armáda Spojených států kolem bosonu raději postavila nafukovací stan.

Bill sešel dolů po stráni, která byla porostlá po kolena vysokou trávou a pokrytá bělostnými květy, až k místu, kde tým prováděl poslední úpravy. Vybavení mimo jiné potřebovalo k provozu neuvěřitelné množství elektřiny, což byl další důvod, proč si vybrali právě tento boson; podél zadního okraje státní rezervace probíhalo vysokonapěťové vedení. Armádní specialisté v oboru elektřiny se společně s žasnoucími techniky z místní elektrárny napojili na vedení a prohnali proud armádní polní rozvodnou, z níž vedly kabely tlusté jako paže až k přístrojům ve stanu. Teď už bylo všechno připojeno a brzy budou odčerpávat z vedení tolik elektřiny, že se rozblíká nejedna žárovka v okolní oblasti.

„Všechno připraveno?“ zeptal se.

Mark Rosenberg byl členem jeho týmu v Columbii. Tento podsaditý, nevysoký muž s hnědými vlasy byl elektroinženýr se zkušenostmi z jaderného průmyslu. Poté co přišla řada s uzavíráním relevantních pracovních míst i na něj, podal si žádost o přijetí do Columbie a předpokládal, že by se mohl dostat do některé z několika zbylých továren pracujících pro zbrojní průmysl. Místo toho skončil tím, že pro Billa dělal to, co bylo právě potřeba udělat. Až do okamžiku objevení bran spočívala hlavní práce týmu ve vyhledávání problémů, jež měla armáda, a navrhování jejich řešení. Byla to všechno velice utajená práce, která někdy končila velkým úspěchem, ale téměř stejně často drobnými nezdary. Nicméně armáda měla spoustu potíží, které potřebovala vyřešit, a dávala přednost tomu, když je mohla složit na bedra firem, jimž se říkalo „bandité z Beltway“, než aby se snažila k nalezení řešení přinutit důstojníky, kteří měli vlastní práci. Dobrých důstojníků, jež dokázali řešit problémy, byl totiž vždycky nedostatek. Dávalo tedy smysl, že dostávali za úkol řešení problémů, s nimiž si nedokázal poradit nikdo vně armády – jako například kolik palebné síly použít na irácké partyzánské jednotky, což se řešilo metodou pokusů a omylů – než aby celé dny seděli v kanceláři a lámali si hlavy s věcmi, které dělat nemuseli. Schopnosti týmu při řešení problémů občas přinášely velké úspěchy, takže armádě alespoň připadalo, že peníze nevyhazuje z okna zbytečně. Cena života jednoho vojáka se ve finančním vyjádření pohybovala kolem milionu dolarů. Příspěvky týmu během doby, kdy pracoval pro armádu, už stačily zachránit nejméně stovku životů, pokud ne víc.

Jenže od chvíle, kdy došlo k události v Orlandu, byl Mark v pozici, kterou vojáci běžně označovali slovy „na ostrém konci“. Strávil v ochranném obleku daleko delší dobu, než když ještě pracoval v Savannah River, sledoval na vlastní oči dva jaderné výbuchy a posbíral daleko více vzorků z podstatně většího množství zdrojů, než si dokázal představit v těch nejděsivějších snech. Tak třeba lineární urychlovač musel díl po dílu postavit vlastníma rukama ze součástek, které vymáčkl z výzkumných laboratoří a továren od Missouri (ocelárna) až po Anglii (univerzita v Readingu). A *kruhový magnetický udělatel*, jak se momentálně přístroji říkalo, zahájil svou

existenci coby přístroj k obalování trubek plastem. Našel ho na eBayi, kde ho prodávala továrna ze Seattlu, kterou už unavovalo, že se každou chvíli zasekává. Příplatek za expresní dodávku byl dražší než samotný přístroj.

„Nejspíš ano,“ odpověděl Weaverovi a zkontroloval spojení. „Tohle je pravděpodobně ten nejzflikovanější šmejd, jaký jsem kdy viděl.“

„Stačí, když poběží pár vteřin,“ ujistil ho Bill. „Bud' fungovat bude, nebo nebude.“

Boson generoval muony v každém směru. Po pečlivém zkoumání a proměřování však zjistili, že na západ a k zemi vypouští více než stonásobek dávky, která putuje kterýmkoli jiným směrem. Přístroje byly pečlivě rozmístěny. Kruhový magnetický udělatel byl nastaven kolmo k proudu muonů, zatímco urychlovač přímo naproti. Během několika sekund zjistí, jestli je možné otevřít bránu úmyslně. A pokud ji dokáže otevřít, možná ji budou schopni i zavřít.

„Vypadneme odsud,“ navrhl Bill a kývl bradou ke vstupu do stanu.

„Já tady rozhodně vysedávat nebudu,“ odpověděl Mark, zavřel dvířka vedoucí do útrob přístroje a otřel si špinavé ruce do hadru. Jedna z věcí, které se mu na současném zaměstnání líbily, bylo to, že si u ní umazal ruce. Práce v Savannah River i místa, jež dříve zastával v Columbiu, znamenaly daleko více času stráveného sezením v kanceláři než stavěním věcí. A on si k smrti rád hrál s elektrickými hračkami.

Vyšli do kopce a hájkem starých stromů až k místu, kde kdysi dávno stála farma, pak překročili cestu a sešli ze svahu na druhé straně. V tabákovém poli jim armáda postavila bunkr. Byla to díra v zemi, zakrytá natahanými silnými kmeny, nosníky a vlnitým plechem, obehnaná šesti vrstvami pytlů plněných pískem. Billa překvapilo a pobavilo zjištění, že armáda má stroj na automatické plnění pytlů. Stavba bunkru za pomoci automatického plniče pytlů, civilních lopat a malé armády vojáků zabrala necelých šest hodin. Byl dostatečně velký na to, aby se do něj vešel celý jeho tým i s vybavením. Nedaleko se nacházel další bunkr s velitelským velením a oba úkryty spojoval zesílený krytý zákop.

Bill zvedl sluchátko polního telefonu a zatočil kličkou.

„Rota B,“ ozvalo se na druhé straně.

„Jsou vaši lidé připraveni?“ zeptal se Bill.

„Okamžik,“ řekl voják. Za chvíli se vrátil na příjem. „Všichni připraveni.“

„Začínáme,“ potvrdil Bill a kývl na Marka.

Mark mu kývnutí oplatil a stiskl tlačítko na narychlo vyrobeném ovládacím panelu.

Měl se ozvat výbuch, nebo se mělo rozzářit silné světlo. Nebo nějaký jiný dramatický zvláštní efekt. Ale nic z toho se nestalo. Kamery v nafukovacím stanu ukázaly, jak se udělátor roztočil. Když nabral rychlost, světla v bunkru mírně potemněla a v témže okamžiku se na obrazovce objevilo zrcadlo, visící těsně nad úrovní země.

„Vypněte to,“ řekl Bill Markovi a do sluchátka telefonu dodal: „Pošlete dovnitř průzkumný tým.“

Bill vyšel z bunkru a vylezl na kopec mezi stromy, aby mohl sledovat humvee, které se prodíralo dolů na druhé straně. Vyskočilo z něj pět mužů v ochranných oblecích a s těžkou výzbrojí a vstoupilo do stanu. Bill netrpělivě čekal, dokud jeden z nich nevyšel opět ven a nezamával.

Bill se ke stanu svezl v doprovodu velitele praporu. Když dorazili až na místo, zamával na náčelníka Millera, který se právě svlékal z ochranného obleku. Miller přišel následkem pobytu v blízkosti příliš mnoha neutronů a tvrdého záření o spoustu zbylých vlasů, ale jinak se z výbuchu na tichořské straně brány vzpamatoval docela dobře.

„Pouštní prostředí,“ řekl Miller. „Poblíž jsou nějaké hory. U jejich úpatí je něco, co vypadá jako zřícenina nějaké stavby. Neviděli jsme žádné rostliny nebo zvířata. A rozhodně žádní Tichoři. Podle přístrojů je tam tak akorát kyslíku a mírně zvýšená hladina oxidu uhličitého. Je tam ale zima jako v pekle; naměřili jsme mínus patnáct stupňů Celsia.“

„Říkal jste zřícenina?“ zeptal se Bill.

~ ~ ~

„Nemůžeme tvrdit, že celý ten svět je jedna velká poušť,“ prohlásil Bill během porady přes zabezpečenou linku. „Viděli jsme jenom jeden malý kousek bezprostředně v okolí brány. Podle odhadu archeologa, kterého jsme sem narychlo přivezli z kentucké univerzity, jsou trosky staré přinejmenším deset tisíc let. Našli jsme tam i nějaké biologické stopy, ale všechny jsou nižšího řádu – ekvivalent našeho hmyzu a lišejníků.“

„Vyhledali je Tichoři?“ zeptal se prezident. „Ne, na žádnou stopu po tichořské biologii jsme nenarazili,“ řekl Bill a zavrtěl hlavou. „Všechno má svou životnost, pane prezidente. Živočišné druhy vznikají a zanikají – přinejmenším pokud se podíváte na evoluční záznamy,“ poznamenal opatrně. „Stejně tak zažívají vzestup a pád civilizace a celé planety. Naše Slunce nakonec vychladne a Země se stane historií. Nedojde k tomu dřív než za pár milionů let, ale zdá se, že to potkalo právě tuto planetu. Nepřekvapilo by mě, kdyby ty trosky nakonec byly starší, než na první pohled vypadají. Předpokládám, že rasa, která je postavila, buď vymřela, nebo odcestovala někam, kde je tepleji. Boson, na který jsme se napojili, byl pozůstatkem z doby, kdy na planetě ještě někdo žil, vychovával děti a budoval civilizaci.“

„Zní to smutně,“ poznamenala poradkyně pro národní bezpečnost. „Ale se současnou situací nám to moc nepomáhá.“

„Říká nám to, že dokážeme otevírat brány,“ oponoval jí Bill. „Nemyslím, že by Tichoři mohli procházet bránami, jež nejsou otevřené do světa, který neovládají. Na druhou stranu jsou klidové bosony stále hrozbou.“

„Stejně jako brány,“ dodal ministr obrany suše. „Zatím vůbec nevíme, jestli jsou jediným ohrožením naší bezpečnosti Tichoři. Jen se podívejte na Mreee. Nemluvě o té anomálii v Boca Raton. Musíme přijít na způsob, jak bychom brány mohli zavírat tak, aby zůstaly zavřené jednou provždy.“

„Nevím, jestli je to možné provést s pomocí technologie, kterou momentálně máme nebo kterou v blízké budoucnosti budeme mít, pane ministře,“ odpověděl Bill. „Mluvil jsem s některými odborníky a panuje všeobecná shoda ohledně toho, že by permanentní uzavření červí díry vyžadovalo o několik řádů vyšší a navíc naprosto přesně

zaměřenou energii. Klidové bosony, k nimž jsme připojeni, naznačují, že to možné je, ale způsob provedení zůstává nejistý. Prozatím jsme se díky těmto experimentům dozvěděli alespoň to, jak směřovat proud bosonů z orlandského generátoru. Podle všeho si bosony vybírají dráhy podle maximálních možností místních podmínek. Aplikací indukčního pole – velice silného indukčního pole – jsme dokázali směřovat bosony tak, aby se vyhýbaly dráze číslo tři. Takže se nám v současné době negenerují žádné bosony na dráze, kterou jako jedinou používají Tichoři. Jenže na této dráze nebo v jejím bezprostředním okolí se nachází přes sto klidových bosonů v oblasti od Floridy po Francii. Očividně se pořád zavírají, ale stejně dobře se mohou kdykoli otevřít.“

„Máte nějaký návrh ohledně toho, co bychom si s tím mohli počít?“ zeptal se prezident.

„Vzpomínáte si na ten velký Van der Graaffův generátor, o kterém jsem mluvil?“ nadhodil Bill. „Myslíme si, že bosony je stejně jako brány možné přesouvat, jestliže máte dostatek energie. Osobně bych navrhoval přesun na nějaké odlehlé místo – třeba Frenchman Flats – kde by nikoho nerušily a mohli bychom je mít pod kontrolou. Možná bychom je mohli pohřbit v nějakém starém nevyužívaném dole a nastražit před ně jadernou nálož pro případ, že by jimi někdo prošel. Něco takového nedokážeme provést výhledově v řádech týdnů a možná ani let – teď mluvíme o desetiletích – ale je to teoreticky proveditelné. Za předpokladu, že realita bude souhlasit s teorií.“

„A generátor v Orlandu není možné vypnout?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„Ne, paní,“ zavrtěl Bill hlavou. „Stejný problém. Prostudoval jsem si některé z poznámek, které po sobě Ray Chen zanechal – něco měl ve svém domácím počítači. A probíral jsem to s doktorem Hawkingem a doktorem Gonzalesem. Ale nakonec to všechno skončilo jediným výsledkem. Potřebovali bychom množství energie, které se rovná celoroční produkci celé naší planety – dělá to zhruba deset na osmnáctou jouleů... jinými slovy zatracenou spoustu energie. Nemluvě o tom, že ani teoreticky zatím neznáme způsob, jak takové množství energie najednou napumpovat do jedné z těch bran,

abychom ji zavřeli. Existují velmi futuristické materiály, které by se k tomu mohly dát použít, ale myslím, že nakonec bychom dosáhli toho, že by se brána destabilizovala a materiály by byly během jediné mikrosekundy zničeny. Navíc by to uzavření byla událost provázená uvolněním vysokého množství energie – to je technický výraz pro obrovský výbuch. Mohli bychom odpálit jadernou nálož na druhé straně nějaké z těch bran, o kterých víme, že vznikly na dané dráze, abychom je všechny destabilizovali. Ale už víme, jak vypadají druhotné účinky. Kolik oblastí chcete ještě zamořit? Teď už navíc máme bránu i na předměstí Los Angeles a další v Clevelandu. Obě jsou otevřené do opuštěných světů. Ale jestliže shodíme jadernou bombu do jedné brány na této dráze, můžeme se dočkat neutronových pulsů na všech ostatních.“

„Což by nebylo dobré,“ poznamenal prezident.

„To tedy rozhodně ne, pane prezidentě,“ přisvědčila poradkyně pro národní bezpečnost. „Obzvlášť vzhledem k tomu, že další se otevřely také v Evropě. Dokážu si představit reakci Francouzů.“

„Věděl jste, že jednu z těch planet předběžně identifikovali?“ zeptal se prezident fyzika.

„Ne, to jsem ještě neslyšel,“ odpověděl Bill vzrušeně.

„Neznám odbornou hantýrku,“ přiznal prezident. „Ale měla by se nacházet docela blízko.“

„Je označená jako BT-315-9,“ ozvala se poradkyně pro národní bezpečnost. „Nachází se poblíž hvězdy, podobné našemu slunci...“

„Třídy G?“ zeptal se Bill

„Ano, takhle to tu stojí,“ přikývla poradkyně pro národní bezpečnost. „Zhruba šedesát světelných let daleko. Leží na dráze číslo jedna a vede tam brána z Missouri. Jedna členka průzkumného týmu věděla něco o hvězdách a připadalo jí, že cosi poznala. Takže tam vyrazil tým astronomů a rozhlédl se po obloze. Jsou si poměrně jistí, že je to ta hvězda. Zaměřili pár dalších hvězd a všechny zapadly do vzorce. Teď posílají zpátky vzrušená hlášení, ve kterých stojí spousta údajů o triangulaci, a chtějí na druhé straně postavit velkou astronomickou základnu.“

„Dokážu pochopit, že je to docela rozjařilo,“ poznamenal Bill. „A souhlasím. Ale má to dopad i na hlavní problém. Rád bych stejný

průzkum udělal i ve všech ostatních otevřených bránách. Může se ukázat, že jsou všechny relativně místní. Ale zároveň nám to může napovědět, kolik energie je zapotřebí k tomu, abychom otevřeli bránu, která je od nás relativně vzdálenější. A přinejmenším nám to říká, že se nachází ve stejném vesmíru jako naše planeta. Šedesát světelných let? Vždyť je to prakticky za rohem! Předtím jsme o tom neměli ani ponětí a mohli jsme klidně otevírat brány do jiných vesmírů nebo přinejmenším do vzdálených galaktických kvadrantů.“

„A proč je tohle tak důležité?“ zeptal se ministr obrany.

„No, osobně by mě vážně zajímalo, kde se nachází planeta Tichořů ve skutečném vesmíru, pane ministře,“ odpověděl Bill. „Čistě pro případ že by se dokázali propracovat k technologiím stavby vesmírných lodí.“

„Tak to by bylo vážně neštěstí,“ poznamenal ministr.

„Možná se k nim propracovali, a možná taky ne,“ pokrčil Bill rameny. „Ale můžeme si odškrtnout jeden důležitý bod: brány se otevírají v našem vesmíru. A to je, pane prezidente, vážně moc dobrá věc.“

~ ~ ~

„Takže otevíráme další?“ zabručel náčelník Miller.

„Jo,“ přikývl Bill. Boson, u něhož naplánovali otevření brány, se nacházel v Indianě téměř přesně uprostřed kukuřičného pole. Po jeho lokalizaci byl na rovině spěšně vysekán čtyřicetiakový čtverec a v něm se nyní nacházela palebná postavení jednotek indianské Národní gardy. Mezitím prezident podepsal rozkaz, kterým povolával veškeré jednotky Národní gardy do aktivní federální služby. V Kongresu sotva někdo zvedl hlas proti, když se schvalovaly dodatečné rozpočtové výdaje; v tomto okamžiku měl každý stát Unie na svém území otevřeno minimálně jednu bránu (některé daleko víc) a spoustu dalších bosonů – mnoho z nich patřilo k těm, kterým média přiřkla přezdívku „tichořské bosony“.

„Určitě je to dobrý nápad?“ zeptal se Miller, zatímco Bill s Markem kontrolovali nastavení lineárního urychlovače. Ten byl upraven tak, že mohl být v úzkém úhlu otáčen kolem vodorovné i svislé osy.

„Jo,“ opakoval Bill. „Nechcete se raději jít obléct?“

„Jak já se jen téhle pomatené bandy zbavím?“ zabručel náčelník Miller, ale vyrazil si pro výzbroj a výstroj.

„Vy mu to neřeknete?“ zeptal se Mark, jakmile SEAL odešel z přístřešku.

„Ne,“ zavrtěl Bill hlavou. „Možná se taky pletu. A rozhodně nechci, aby přestal být opatrný.“

~ ~ ~

Dívali se na displeje na témže narychlo smontovaném ovládacím panelu. Mark během několika hodin, kdy neměl nic jiného na práci, dal dohromady CAD diagram správně nařízené sekvence pro otevření brány. Columbia se několik dní rozmyšlela, jestli si to má patentovat, nebo to označit jako přísně tajné, a pak se rozhodla pro první možnost. Jedna konstrukční firma na Tchaj-wanu už začala pracovat na nové, vylepšené verzi. Vzhledem k tomu, že probíhalo patentové řízení, dalo se čekat, že pokud bude příští experiment fungovat, nasedne hodnota akcií Columbie do výtahu, který pojede hodně rychle a hodně vysoko.

„Zapínáme,“ řekl Mark a přehodil spínač. Kruhový indukční generátor, známý ještě nedávno pod označením kruhový magnetický udělátor, se začal točit. Světla mírně pohasla. A nestalo se vůbec nic.

„Žádná brána,“ oznámil Mark.

„Zkuste tím mírně pohnout,“ řekl Bill. „Možná máme zaměřen urychlovač o kousek vedle.“

Přístroj, stále ještě zapnutý, se pohnul sem a tam.

„Bere to strašnou spoustu šťávy,“ poznamenal Mark.

„Účty za elektřinu platí vláda,“ odpověděl Bill.

Pak se zničehonic ve vzduchu objevilo zrcadlo.

„Formace,“ řekl Bill do vysílačky, zatímco Mark začal vypínat systémy. „Průzkumný tým může vyrazit.“

Sledoval na externích monitorech, jak z kopce kodrcá humvee. Vystoupila z něj pětice mužů s těžkými zbraněmi a v ochranných oblecích, ve kterých se pohybovali trochu koženě, přešla k zrcadlu a vstoupila do něj.

~ ~ ~

Bylo to tak trochu jako taktický průnik do budovy. Tak trochu. Člověk nikdy nevěděl, co může čekat na druhé straně dveří. Millera napadlo, že teď už by to nemusel tolik prožívat, ale každý následující průzkum mu drancoval nervy víc a víc. A navíc mu dělalo vážné starosti něco na doktorově přístupu – už spolu strávili tolik času, že jasně dokázal vycítit, kdy má Weaver něco ošklivého za lubem.

Takže šel do brány jako první. Jestli se mělo něco ošklivého semlít, bude lepší, když zůstane hledání cesty z nejhoršího na něm a ne na nováčkovi, který sotva dorazil z Coronada.

Potěžkal v ruce M-240, kterou začal už dávno nosit jako osobní zbraň, a podíval se přes rameno na svůj tým, který byl většinou ozbrojen podobně.

„Někdo vystřelí dřív než já a zabiju ho i v případě, že to přežije,“ zavrčel a vstoupil do zrcadla.

Automaticky udělal další dva kroky dopředu, aby se za ním mohl tým kolem brány rozvinout do patřičného tvaru, a poklekl na jedno koleno. Přejel mířidly doleva – vypadalo to tu docela pozemsky. Přejel mířidly doprava – zelená tráva, modrá obloha. Zamířil přímo před sebe – kopec, děla, tanky!

Přiložil si pažbu M-240 k rameni a prstem našel spoušť, pak ale znehybněl.

„Nikdo ani hnout,“ přikázal týmu vysílačkou. Potom se rozhlédl ještě jednou a sklonil hlaveň kulometu k zemi. „Já toho zkurvence roztrhnu jako hada.“

~ ~ ~

„Kansas!“ zahulákal Miller do mobilu. „Myslel jsem si, že mám namířeno na nějakou jinou zasranou planetu a vy mě pošlete do Kansasu?“

„Jiná planeta by vám vyhovovala víc?“ zeptal se Bill nevinně.

„Ne, ve skutečnosti ani ne,“ uznal Miller. „Co jsi dělal dneska v práci, tatínku?“ „Ale, miláčku, byl jsem na jiné planetě. Tahle měla tak vysokou gravitaci, že mě to úplně rozmáčklo, takže budu do smrti vypadat jako palačinka.“ Je vám jasné, že dřív nebo později k něčemu takovému dojde.“

„Souhlasím,“ řekl Bill. „A právě proto začneme přesouvat bosony na vnitřní brány. Okamžitý transport! Přesně o tomhle přece člověk snil celou dobu!“

„Jeden nebo dva lidé najednou,“ poznamenal SEAL. „Z bran na opravdu divných místech. Tohle zrovna rychle letadla nevystřídá.“

„No dobře,“ připustil Bill, „ale neustále vznikají nové a nové bosony. Už teď jsme schopni otevřít jednu bránu ve Virginii a druhou řekněme ve Francii. A lidé prostě vejdou do jedné a vyjdou z druhé během jediné sekundy. Pohyb se samozřejmě dá řídit. Můžete u bosonu postavit celní budovu a podobně. Právě jsme zjistili, že máme spojení mezi Indianou a Kansasem. No dobře, nenapadá mě jediný způsob, jak by se to dalo využít, ale umím si představit, že by nějaká zásilací agentura postavila u brány dopravník a posílala by na druhou stranu zboží. Třeba takový FedEx.“

„Jasně, otevřeme jednu v New Yorku a další v Kalifornii a lidi nebudou muset stát v zácpě na letišti,“ zabručel Miller.

„Dokonce už vím, které dvě brány by to byly,“ odpověděl Bill. „Máme je na seznamu hned jako další. Jediný problém bude kontrola pohybu.“

„Půjčovny automobilů vás budou milovat,“ zazubil se SEAL.

„Mně stačí, že mě právě teď miluje šéf,“ zasmál se Bill. „Kontrakt s ministerstvem obrany, který jsem podepsal, má běžnou doložku o civilním využití čehokoli, co z mého výzkumu vyplyne. Účetní v Columbii už si leští kalkulačky a myslí si, že umřeli a dostali se do nebe. Připadá jim to jako povolení k tištění peněz. Poplatek za otevření brány a procenta z veškerých zisků.“

„Lidé z jiných zemí, kteří si otevírají vlastní imigrační brány do Spojených států,“ poznamenal Miller. „Nové problémy s uprchlíky ze Zimbabwe.“

„Jste strašný bručoun,“ zasmál se Bill.

„Kdy otevřete nějakou tichořskou bránu?“ zeptal se náčelník.

„I k tomu se dostaneme,“ odpověděl Bill. „Otázka je, odkud a kam povede. Pořád ještě nevíme, jak se jednou otevřené brány zavírají. A jejich přesouvání bude složité.“

~ ~ ~

Bill konečně zavolal Sheile a řekl jí, že má plné ruce práce s nějakými věcmi, o kterých momentálně nemůže mluvit, a že se nějakou dobu do Huntsville vůbec nedostane. Vyložila si to po svém a poslala mu e-mail, v němž přesně popsala všechny důvody, proč je ráda, že jí zmizel ze života – včetně toho, že jeho nejlepší přítel v Huntsville je v posteli daleko lepší než on.

Columbia měla oddělení, které se mělo zabývat praktickým civilním využitím jakýchkoli objevů. Ujali se teorií o využití bran v okamžiku, kdy se propojila první na poli u farmy v Hudson Valley s předměstským dvorkem v East Orange County v Kalifornii. Podle Billova názoru si s propagací využití neporadili zrovna dobře a zpravodajské agentury tomu věnovaly více pozornosti než problému stále klidových tichořských bran. Jenže Bill přišel s teorií; bylo na jiných lidech než na něm, aby zacházeli špatně s marketingem a veřejnými vztahy.

Poslední dobou měl pocit, že vychází z formy, takže si v jednom obchodě se sportovními potřebami v South Orlandu koupil horské kolo a přivezl si ho na místo anomálie. Poté co si přečetl e-mail od Sheily, sundal kolo ze stojanu, k opasku si připnul mobil a vyrazil na projížďku.

Většina zbývajících silnic kolem místa anomálie byla stále ještě uzavřena, ale ani na ostatní cesty v oblasti neměly civilní osoby bez patřičného povolení přístup. Což znamenalo, že až na terénní překážky šlo o ideální místo k jízdě na kole. Zamířil po stezce k řece směrem na západ a jel místy, kde se ještě poměrně nedávno nacházela předměstská ulice. Vládu nad oblastí začínala znovu přebírat příroda. Tráva, kterou nikdo nesekal, začala zalévat ulice zelení a podél řeky, která byla částečně stíněná, vyrážely ze země nové stromy. Několik stromů, kterými výbuch jen pohnul, se znovu zazelenalo. Život pokračoval.

Jenže takhle to nebude, pokud se Tichoři vrátí. Tito tvorové by všechno udusili svými zelenými houbami – pokud by se nerozhodli rovnou vybagrovat pár set metrů z vnějšího pláště planety, přirozeně. Záznamy z brány v Mississippi byly pečlivě prostudovány a rozebrány a vědci došli k závěru, že tento svět Tichoři skutečně vytěžili, zničili a opustili.

Zastavil se u potoka a chvíli zamyšleně hleděl do vody. Ta byla během prvních několika týdnů po výbuchu hnědá a zanesená kalným bahnem, ale teď, když do ní neproudila drtivá většina odpadu a rostliny se vracely zpátky, byla čirá jako gin. Počítal, že je daleko čistší než před výbuchem. Byly v ní dokonce i ryby – barevné, velké ryby a některé měly jasně modré ocasní ploutve.

Nedokázali uzavřít zbytek tichořských bosonů. Destabilizace se podle všeho šířila podél celé dráhy. Což znamenalo, že kromě bran v Tennessee, Eustisu, Stauntonu a Archeru si museli dělat starosti s nějakou třicítkou bosonů, rozmístěných v širokém pásu od severozápadní Floridy až po kanadský Saskatchewan. A neměl vůbec ponětí, za jak dlouho destabilizace skončí. Podle svých velice omezených teorií však měl pocit, že to tak dlouho trvat nemůže.

Znovu nasedl na kolo a šlapal zpátky do povlovného kopce, kde kdysi stávala univerzita. A anomálie neustále vypouštěla další bosony, i když se momentálně omezila na tři dráhy: číslo jedna, dvě a čtyři. Bosony z nich se v daném okamžiku nacházely po celé západní polokouli s výjimkou Ohňové země a nejdál se dostaly až na Filipíny a do Tibetu. Teď už se objevovaly daleko pomaleji a v průběhu uplynulého měsíce se opožděovaly o celé čtyři sekundy. Což znamenalo, že se jejich četnost nebude v dohledné době nijak zvlášť měnit. Protože je nedokázali zavírat tak rychle, jak se objevovaly, zůstávaly bosony hrozbou, protože kdykoli mohly přivést na svět netvory jako Tichoři nebo podivné anomálie, jako byla ta v Boca Raton.

Odpovědí bylo samozřejmě spojovat brány tak rychle, jak to jen bylo možné, což byl jeden z důvodů, proč ho dráždilo oddělení Columbie pro civilní využití. Novináři se do společnosti navázeli, protože jim to ze strany Columbie připadalo jako hamižnost – nemluvě o tom, že nešlo o soukromou společnost, která objevila zlatý důl, ale o společnost spojenou – hrůza hrůz – s ministerstvem obrany. Vůbec je nenapadlo mluvit o tom, že dokud zůstanou brány otevřené, může se jimi na Zemi nabourat jakýkoli živočišný druh, který dokáže brány otevírat. Bez ohledu na to, jestli je přátelský nebo nepřátelský. A navzdory jeho vlastnímu původnímu prohlášení byly všechny živočišné druhy, na něž zatím narazili, nepřátelské.

Tohle trápilo lidi kolem SETI nejspíš ze všeho nejvíc, ale ti celou situaci raději přičítali způsobu, jakým se vláda postavila k prvnímu kontaktu. Zdálo se, že si neuvědomují, že prvním kontaktem ze strany Tichořů byl únos a pravděpodobné zabití dvou nevinných důchodců.

Civilní oddělení Columbie mezitím zjistilo, že mu veškeré rozhodování a plánování bere z ruky právní oddělení společnosti. Brány poskytovaly okamžitou a bezpečnou komunikaci z bodu A do bodu B. Jenže to právníkům očividně nestačilo. Trávili celé dny vymýšlením neuvěřitelných hrůz, které by mohly nastat a vyvolat vlnu žalob. Kdyby někdo zakopl při výstupu z brány B, koho by žaloval za rozbitý nos a roztržené kalhoty? Přesně tak – Columbii. Kdyby náhodou někoho přejel nákladák, který by vezl materiály k bráně, koho by pozůstalí asi tak žalovali o náhradu? Jistěže Columbii. Kdyby se otevřela brána z bodu A do bodu B a později by se zjistilo, že v jiném bodě B panují ekonomicky příznivější podmínky, kdo by dostal žalobu o ušlý zisk? Hádáte správně.

Takže brány zůstávaly zavřené, zatímco novináři hulákali o monopolech, Kongres svolával odborné vyšetřovací komise, lobbisté ze všech stran volali po právních omezeních a neznámí potenciální mimozemšťané si mnuli spokojeně ruce nad nebyvalou úrodou bosonů, jež měli k dispozici.

A cestování a dálková přeprava samozřejmě zůstaly doménou automobilů, nákladáků a letadel.

Lidé nemohli být jedinou rozumnou rasou v celém vesmíru, která dokázala zaměřovat bosony, a dříve nebo později si nastalé situace někdo všimne. Někdo otevře další bránu. A Bill byl stejně jako v případě tichořských bran přesvědčen o tom, že k tomu dojde spíše dříve než později.

~ ~ ~

„Boson čtrnáct se napojuje na vzdálený neaktivní boson; směřuje do středu galaxie.“

Tchar se podíval do zobrazovače a zamračil se při pohledu na tvář Tsho'ana, svého druhá z vrhu.

„Dreenové?“

„Patrně ne,“ odpověděl Tsho'an. „Toto je boson třídy devět, ne třídy šest.“

„Mohl by to být pozůstatek,“ nadhodil Tchar.

„Právě se začaly spojovat,“ oponoval Tsho'an. „To by mohlo znamenat, že ten vzdálený vznikl nedávno. Nejsme sami. No, přinejmenším nejsme sami s Dreeny.“

„Ano,“ přisvědčil Tchar a zabručel pobavením nad černým humorem. „K otevření vzdálené brány potřebujeme souhlas Centra. Po katastrofě u brány sedm jej potřebujeme víc než kdy jindy. Podám žádost.“

„Myslíš, že ho dostaneme?“ zeptal se Tsho'an.

„Opravdu nevím,“ zamyslel se Tchar. „Myslím, že by byli raději, kdybychom všechny bosony vyřadili z provozu. Přepravní cechy si zase stěžovaly na neustálé narušování svých pravomocí. Co nejrychleji ho přesuň do sektoru devět – pro případ, že by šlo o nepřátelské bytosti. Pokud ano, museli bychom zavést karanténní opatření. Pošlu zprávu Centrální radě. Uvidíme, jestli ho otevřeme.“

„Mohli by být přátelští,“ poznamenal Tsho'an. „A každá podpora proti Dreenům by se nám hodila.“

„Přesně takhle to budu formulovat,“ přikývl Tchar a ukončil spojení.

~ ~ ~

„Dva měsíce byl tento boson nečinný,“ řekl fyzik z francouzské Akademie věd. Bill ho trochu znal z různých vědeckých konferencí, kterých se v minulosti oba účastnili předtím, než se objevila Chenova anomálie. Nedokázali se shodnout takřka na jediném větším fyzikálním tématu – obzvlášť v případě, že měl sebemenší politický podtón. Popravdě řečeno, jeden druhým srdečně pohrdali. Jenže byli těmi nejlepšími přáteli ve srovnání s většinou mimozemšťanů, na něž zatím lidstvo narazilo. „Pak se vytvořila brána,“ pokračoval Francouz. „Farmář, kterému vinice patří, samozřejmě okamžitě uvědomil úřady. A potom z té brány vyšli oni. Musím dodat, že dřív, než stačily dorazit naše týmy.“

Výrazem „oni“ označil vědec pětici bytostí v pancířích, pokrytých tlumeným pískovým maskováním. Pohybovali se po

zadních nohou, byli skoro tři metry vysokí a měli tři prsty a protilehlý palec. Jinak bylo kvůli tomu, že zůstávali skryti ve svých oblecích, naprosto nemožné říct, jak vlastně vypadají. Jestli byly obleky vytvořeny stejně jako wyvern, možná ani nemuseli být tak velcí.

Jedna z bytostí se pantomimou snažila domluvit s člověkem, oblečeným do ochranného obleku. Zbraně mimozemšťanů – nebo alespoň to, co lidé za zbraně pokládali – byly postaveny poblíž brány. Byly to velké palné zbraně, vypadající podobně jako pušky, ale místo běžné hlavně měly otvory, které vzdáleně připomínaly staré muškety. Bill usoudil, že vystřelují něco jiného než jehly. Půda v okolí brány byla rozrytá pásy obrněných vozidel a francouzské tanky Leclerc Mk2 dokonale zničily celou okolní vinici.

Bill nechal akademika za zády a vydal se k debatující dvojici. Položil ruku na paži osoby v ochranném obleku a usmál se, když se žena otočila a oči se jí rozšířily překvapením nad tím, že není oblečen podobně.

„Opláchli jste je, že?“ zeptal se jí. „Zatím jsme nenarazili na žádné z planet na nic, co by bylo nakažlivé.“ Pak sáhl do batohu, vytáhl fotografii a zvedl ji tak, aby se na ni mohly bytosti v oblecích podívat.

Mimozemšťan vyrazil syčivé zavytí, které znělo pozoruhodně jako zvuk, vydávaný psími démony, a dal se nejlépe vyjádřit jako „Dreen“. Na obrázku byl právě mrtvý psí démon.

„Jo,“ přikývl Bill. „My jim říkáme Tichoři.“ Pak vytáhl z batohu notebook a otevřel ho. Sice toho v 3D grafice moc neuměl, ale k mání byl dostatek dvourozměrných programů, s nimiž pracovat dovedl. Spustil program a přehrál mimozemšťanovi krátké video, které dal dohromady cestou přes oceán.

Na videu byly nejdříve záběry Tichořů během útoku v Eustisu, pořízené kameramanem, který za svou práci bezpochyby dostane nějakou posmrtnou televizní cenu. Pak následovalo video, na němž si Bill jasně přátelským způsobem potřásl rukou s Nyarowlll. Za těmito obrázky byly záběry z jaderných útoků na Eustis a Tennessee a další záběry z pozdější doby, zaměřené na všechny mrtvé Tichoře. Pak následovala poměrně amatérsky provedená animace Nyarowlll,

kteřá se usmívala na Billa, a když se k ní otočil zády, zabodla mu do nich dýku. A celou sérii ukončila animace, na níž stála Nyarowlll s rukou na zádech tichořského psího démona.

Mimozemšťan, se kterým Bill hovořil, pokynul svým čtyřem společníkům a všichni se shlukli do jedné skupinky, zatímco jim Bill znovu pouštěl video. Kývali přitom jeden na druhého a jejich krky se pohybovaly sem a tam. Přestože se nezdálo, že by spolu mluvili, ozývaly se z jejich obleků tlumené zvuky. Billovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že pravděpodobně používají vysílačky nebo jejich mimozemský ekvivalent.

První mimozemšťan – zdálo se, že je to velitel skupiny – při třetím přehrávání mávl směrem k displeji notebooku a Bill zastavil přehrávání ve chvíli, kdy na něm byl obrázek Nyarowlll.

„Dreen,“ řekl mimozemšťan.

„Mreee,“ opravil ho Bill. „Tahle se jmenuje Nyarowlll.“

Mimozemšťan naklonil hlavu na stranu. „Nyarowlll. Mreee,“ opakoval.

Bill si ukázal na hrud'. „Bill,“ řekl. Pak ukázal na displej. „Nyarowlll,“ řekl. Ukázal na sebe a na ostatní lidi kolem. „Lidé,“ řekl.

„Iidé,“ opakoval mimozemšťan. „Adar,“ dodal a ukázal na svou hrud'.

„Lidé,“ opakoval Bill a ukázal na Nyarowlll. „Mreee. Bill. Nyarowlll.“

Bill vrátil animaci zpátky na místo, kde byla Nyarowlll přátelská, pak přešel tam, kde mu vrážela dýku do zad, a posunul animaci k okamžiku, kde se přátelila s Tichořem. Potom vyvolal na displeji další narychlo připravený obrázek, na němž bylo video mimozemšťanů v oblecích – Adarů – bok po boku s Tichořem a na kterém měl Adar ruku přátelsky položenou na zádech vrhače trnů.

Nato se ozvalo od vůdce mimozemšťanů zasyčení a on odmítavě mávl rukou a očividně našťavaně něco rychle řekl.

Bill mu znovu ukázal část s Nyarowlll a pak pokynul k obrázkům. Potom zvedl ruku a pokrčil rameny. Sice to nebylo ani zdaleka univerzální gesto, ale mimozemšťan podle všeho jeho

význam pochopil. Lidé se už jednou spálili, takže budou raději opatrní, než aby sahali na stejnou plotnu znovu.

Mimozemšťané na sebe chvíli mávali pažemi, potom jejich velitel opatrně natáhl ruku a dotkl se klávesy na notebooku, aby znovu spustil přehrávání. Pokračoval až k záběrům jaderných výbuchů a zastavil přehrávání na obrazu atomového oblaku.

„Dreen,“ řekl.

„Lidé,“ řekl Bill. „To jsme udělali my.“

„Adool,“ řekl mimozemšťan. „Adool.“ A ukázal v širokém gestu kolem sebe na tanky. „Adool,“ opakoval znovu.

„Vojáci?“ nadhodila Francouzka v ochranném obleku. „Válka?“

„Pochybuji,“ řekl Bill. „Připadá mi to spíš jako ‚chytré‘, nebo ‚zatraceně dobrá práce‘.“

Mimozemšťan zvedl paže a dotkl se několika vystouplých prvků na krku pod svou přilbou. Jeden z jeho společníků mávl rukou. Kývl na něho zpátky, něco řekl, sundal si přilbu a pomalu nasál vzduch.

Moc hezký zrovna nebyl. Měl tři oči – po jednom na stranách hlavy a třetí zhruba v místech, kde měli lidé čelo. Těsně pod ním se nacházela úzká škvíra a ještě níž široký zobák, plochý a zakulacený. Mimozemšťanova pokožka měla bledě namodralou barvu.

„Tchar,“ řekl mimozemšťan a jeho hlas se ozval ze škvíry pod očima. Zobák zůstal zavřený. „Tchar,“ opakoval a poklepal si na hrud'. Pak ukázal na Billa. „Bill. Tchar,“ řekl.

„Vítej, Tchare,“ řekl Bill. „Rád tě poznávám. Doufám.“

9.

„Adarové mají podle všeho před námi technologický náskok tak padesát, možná sto let,“ řekl Bill na zabezpečeném okruhu. „Používají neurální implantáty, jako hlavní způsob letecké přepravy využívají suborbitální raketové skoky, které fungují na technologii laserových odpalů, mají velice pokročilé počítačové vybavení a zbraně, jimiž jsou vyzbrojeni, podle všeho fungují jako cívkové plazmové generátory. Nejsou to sice žádné superzbraně, ale podle obrázků, které mi Tchar ukázal, by si docela lehce poradily s obrněnými vozidly včetně bradleyů. Podle všeho nejsou přátelé s Tichoři nebo Dreeny, jak jim sami říkají. Ukázali nám záběry své planety, vzali jeden tým na suborbitální let, z něhož byla vidět poměrně velká oblast území, a zdá se, že pochopili, že už se na trik s přátelskými mimozemšťany nedáme jen tak lehce nachytat. Je jasné, že když vás kousne had, tak se bojíte i provazu, ale tentokrát bych řekl, že jsme na přátelské mimozemšťany opravdu narazili.“

„To je dobře,“ přikývl prezident. „Pokud je to pravda.“

„Ano, pane prezidente,“ přisvědčil Bill. „Pokud je to pravda.“

„Po většinu doby, kterou průzkumný tým Adarů strávil na Zemi, používali své komunikátory,“ ozvala se poradkyně pro národní bezpečnost. „Zjevně jsou to rádiové přístroje, protože jsme zachytili rádiovou frekvenci, ale zatím jsme nepřišli na to, jak vysílají ani co vlastně říkají. Takže jsme nedokázali rozluštit jejich řeč. Doktor Avery z ministerstva zahraničí ale komunikoval s nějakými jejich zástupci na druhé straně – nemáme zatím potvrzeno, jestli jsou to

zástupci vlády, a netušíme ani, jakou vládu tam mají – a dělá pokroky. Má za to, že už dokázal sestavit slovník ze zhruba pěti set výrazů.“

„Avery je úžasný chlap,“ řekl prezidentovi ministr obrany. „Dokáže zvládnout jakoukoli řeč na Zemi a stačí mu, aby ji jen pár hodin poslouchal. Jestli dokáže jejich jazyk vůbec někdo rozluštit, je to právě on.“

„Musím zároveň dodat, že oni nám vyšli při sestavování slovníku velmi vstříc,“ dodala poradkyně pro národní bezpečnost a kousla se do rtu. „Tentokrát mám pocit, že jsme opravdu narazili na přátelské tvory. Tak přátelské, jak je to za daných okolností vůbec možné. Podle všeho mají otevřených několik vlastních vnitřních bran a znají způsob, jak je přesouvat; očividně nejdříve zvládli teorii červích děr a teprve potom začali produkovat bosony. A doktora Weavera určitě potěší informace o tom, že je přesouvají pomocí opravdu velkých Van der Graaffových generátorů.“

„Díky,“ řekl Bill. „Možná bychom jich od nich mohli pár koupit.“

„Přesto ale chci tentokrát plnou a podrobnou analýzu,“ ozval se prezident. „Všechno, co můžeme shromáždit o jejich ekonomice a vedení války. Nehodlám se zase nechat ošálit. Není to dobré pro politiku a už vůbec to není dobré pro Ameriku. Doktore Weavere, máte nějaký odhad ohledně toho, kdy by se mohly znovu otevřít tichořské brány?“

„Ne, pane prezidente,“ odpověděl Bill. „Tchar mě vzal na místo, kde mají vlastní tichořskou bránu. Je to ve stejné oblasti jako brána na náš svět – vypadá to tam jako velká otevřená poušť s horami na obzoru. S výjimkou odstínů barev to člověku připomíná Groom Lake. Jejich brána na Dreen je obklopena tanky a je v hluboké jámě, aby na ni všechny mohly pálit. A přímo proti ní stojí nějaká velká věc. Všechno, co vám tady vykládám, jsme spolu probírali pantomimou, ale mám z toho všeho dojem, že je to něco jako jaderná nálož, kterou mohou odpálit, jakmile se brána stabilizuje. Ta brána však nebyla stabilní; probíhaly přes ni vlny stejně jako u těch našich. Snažil jsem se z něho vytáhnout, jestli ví, jak dlouho může zůstat vypnutá, ale to už bylo moc složité. Jestli vůbec Tchar chápal, nač se

ho ptám, tak mi to nedokázal vysvětlit. Kromě jiného, pane, je totiž jasné, že neznají naše měření času, stejně jako my neznáme jejich. Adarská planeta má podle všeho přibližně třicetihodinový den a nemám vůbec představu o tom, jak asi může vypadat jejich rok. Chtěl jsem ho požádat, aby mi to odpočítal v Planckových sekundách, protože každý fyzik v našem vesmíru by věděl, o co se jedná... ale za nic na světě jsem nedokázal přijít na to, jak pantomimou vyjádřit otázku: „Jaká je časová prodleva, pokud počítáte v nejmenších možných časových intervalech tohoto vesmíru?“ Pokud máte někdo nějaký nápad, tak si ho rád poslechnu.“

„Požádejte doktora Averyho, aby se na tuto informaci soustředil,“ řekl prezident poradkyni pro národní bezpečnost.

„Postarám se o to, pane,“ přikývla a zamyslela se. „Problém je v tom, že to mohou chápat jako otázku, skrze niž bychom se chtěli dozvědět, jak jsou na tom s jadernými zbraněmi. Taková informace je jako dveře k údajům o ráži jejich zbraní a způsobech, jakým je používají. Kdyby se oni začali na podobné věci vyptávat nás, taky bych nevěděla, jak si to přebrat, a na klidu by mi to nepřidalo.“

„Tak jim nejdřív vysvětlíte, proč to chceme vědět,“ řekl prezident. „Jsem přesvědčen o tom, že v tom případě to pochopí.“ Zamračil se a potřásl hlavou. „Zdá se ale, že udělali krok správným směrem. Copak nemáme jaderné zbraně, které dokáže odpalovat dělostřelectvo? A existuje důvod, proč bychom nemohli něco takového umístit u všech tichořských bran?“

„Nemyslím, že máme ve skladištích něco podobného...“ řekl ministr obrany.

„Nemáme,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost rozhodně. „Ale měl by existovat nějaký způsob, jak nasadit na odpalovací zařízení standardní bojové hlavice Mark 81 MIRV – a těch máme ve skladištích spousty.“ Na okamžik se usmála a potřásla hlavou. „S takovýmito nápady máme přicházet my, pane prezidente,“ dodala. „Snažíte se nás vyřadit ze hry a vymyslet všechno sám?“

„Ne,“ zavrtěl prezident hlavou, „ale hodlám se postarat o to, aby Tichoři zůstali na své straně brány, kam patří. Postarejte se, aby ta zařízení fungovala co nejdřív a aby byla dopravena k bránám. A ne jen k otevřeným bránám, ale také k neaktivním částicím. Doktore

Weavere, Columbia si dává s otevíráním dalších bran zatraceně na čas.“

„V tomhle případě nemluvíte se správným člověkem, pane prezidente,“ ohradil se Bill. „Není to moje firma, já jsem jen zaměstnanec – a na tohle mě upozornili v tom jediném případě, kdy jsem přesně stejnou námitku měl i já.“

„Já se to ale nebudu bát říct nahlas každému v celé firmě,“ řekl prezident rozzlobeně.

„Zavolám Kevinu Borneovi v Columbii,“ řekl ministr obrany. „Vím, že s tím měli trochu problémy, ale rád bych prohlásil, že si nemyslím, že chtějí hrát sami na sebe. A nepochybuji o tom, že to vyřídíme ke všeobecné spokojenosti.“

„Prostě jim to řekněte,“ prohlásil prezident.

„Problém je také v tom, že pořád ještě máme jen jeden generátor bran,“ poznamenal Bill. „Zkušenému týmu trvá deset hodin, než připraví všechny přístroje, a to nemluví o dopravě z jednoho místa na druhé. I kdyby pracovali bez přestávky a nevšimli si diskuse ohledně toho, které brány by se měly kam otevřít, stejně by to šlo pomalu. Slyšel jsem, že nějaká firma má postavit další generátory, ale vůbec nevím, jak vypadá situace.“

„Promluví si s Kevinem a trochu to popoženu,“ řekl ministr obrany. „Jestli to zdržuje něco dalšího kromě právníků – předpokládám, že to budou jako vždycky peníze – nějak to vyřešíme.“

„Myslím, že nic dalšího už nemáme,“ prohlásil prezident. „Doufejme, že se ty tichořské brány brzy neotevrou.“

~ ~ ~

„Robin,“ řekl Bill ze své kanceláře. „Měla bys chvilku čas, prosím?“

„Jistě,“ odpověděla programátorka a přešla k otevřeným dveřím.

„Pojď dál a zavři za sebou,“ pozval ji dovnitř a otevřel ledničku vedle svého stolu. „Ty piješ pepsi, že?“

„Řekl a nasypal jí do plechovky strychnin?“ usmála se Robin.

„Ne,“ zasmál se Bill. „Právě mi volal zástupce Columbie v Paříži. Adarové se vyptávají na náš generátor bosonů. Ještě pořád jsou trochu problémy s komunikací, a tak mě požádal, abych vyrazil do

Francie a vymyslel, jak jim vysvětlit, jakým způsobem to všechno funguje a co si myslíme, že se stalo. Ty jsi v trojrozměrném modelování daleko lepší než já. Potřeboval bych udělat animaci toho, co si myslíme, že se stalo a že se děje teď. Dokázala bys to?“

„Jasně,“ řekla Robin s úsměvem. „Na to vůbec nepotřebuješ umět modelování. Jen si k tomu vezmu engine z Unreal Tournamentu. Ten ti dá dost detailů na to, co potřebuješ ukázat.“

„Skvělé,“ přikývl Bill. „Zvládneš to udělat v letadle?“

~ ~ ~

Největší problém byl s pasy; Robin žádný neměla. V době, kdy se dostali do Washingtonu, už na ně ale jeden čekal a mohli nasednout na transatlantický let první třídou do letadla British Airways.

Bylo to zatraceně lepší než Billův první let do Paříže, kdy ho naložili do další F-15 a on letěl nonstop s jedním doplněním paliva ve vzduchu. Služby, jež jim zprostředkovávala hezká mladá anglická stevardka, byly nesrovnatelně kvalitnější a Robin byla navíc dobrá společnice.

Cestou do Washingtonu se nejdříve domluvili na tom, co Bill chce ve videu vlastně mít, a pak Robin začala s modelováním na svém notebooku. V době, kdy přistávali v Paříži, už video, které mělo sem tam nějaké mouchy, fungovalo docela dobře. Strávili noc na velvyslanectví a hned ráno se vypravili k adarské bráně francouzským vrtulníkem alouette.

Francouzská armáda tvrzení Adarů o dobrých úmyslech očividně nevěřila. Vinici nyní obklopovaly zákopy a právě se stavěl obrovský betonový bastion. Jenže zástupce Adarů, který nosil na obličejích dýchací přístroj, očividně podobné drobnosti ignoroval. Možná to bylo i proto, že když prošli bránou – také vybaveni dýchacími maskami, protože adarská atmosféra měla ve srovnání s pozemskou vysoký obsah oxidu uhličitého – měli přímo proti sobě podobné obranné stavby. Stálo tu také velké bojové vozidlo, připomínající tank bez pásů. Zbraň na jeho věži měla velkou ráži, ale nebyla větší než hlavní výzbroj tanku abrams. Bill ovšem předpokládal, že bude daleko výkonnější než dělo o ráži 120 milimetrů. Kdyby se ukázalo,

že jsou lidé méně přátelští, než jak se zdají, Adarové očividně hodlali bránu uzavřít okamžitě a s použitím patřičné síly.

Než aby dopravovali příležitostné diplomaty po celém svém světě, postavili Adarové raději poblíž brány se Zemí centrum pro schůzky obou stran. Bill kolem sebe viděl docela dost lidí – většinou šlo o mezinárodní diplomaty, kteří se v dýchacích maskách tvářili rozpačitě a nejistě. Adar, který je přivítal na pozemské straně brány, je zavezl v pozemním vozidle do centra, tvořeného velkou budovou, jež působila jako hangár rozdělený do menších prostorů narychlo vztyčenými plastovými přepážkami, a předal je do péče dalšímu průvodci. Ten je provedl budovou do zadní části, kde byla umístěna daleko solidnější kancelář.

V ní se nacházeli tři Adarové a doktor Avery, který byl vybavený kyslíkovou lahví, z níž vedla hadička do nosního dýchacího přístroje. Byl tu také konferenční stůl adarské velikosti obklopený židlemi pro Adary a několika lidskými otáčecími křesly, jež sem byly dopraveny bránou. Všichni přítomní Adarové připadali Billovi jeden jako druhý – a předpokládal, že lidé Adarům připadají také úplně stejní. Jeden z nich ale udělal dva kroky k němu, zkřížil ruce na hrudi a mírně se uklonil.

„Toto je Tchar, doktore Weavere,“ řekl Avery. Byl to štíhlý muž, který stál dokonale zpříma, a než odešel do zálohy, dotáhl to u námořnictva k hodnosti kontradmirála. Vážil osmasedmdesát kilogramů, což byla přesně stejná váha, s jakou nastoupil do prvního ročníku Námořní akademie Spojených států v Annapolisu. „Už jste se setkali.“

„Rád tě zase vidím, Tchare,“ řekl Bill, stáhl dýchací masku na stranu a pak si ji znovu přiložil k ústům. „Vidím, že jste našel lepší řešení, admirále Avery.“

„Nutnost úkolu, doktore,“ odpověděl Avery. Než promluvil, nabral vzduch do plic nosem, což sice zpomalovalo jeho řeč, ale bylo to lepší než křičet přes masku nebo si ji neustále stahovat na stranu. „Myslíte, že dokážete Adarům vysvětlit systém fungování brány?“

„Nedokážeme si ho vysvětlit ani my sami, admirále,“ přiznal Bill a obrátil se k Robin. „Slečno Noueová?“

Robin položila notebook na stůl a Avery s Adary se posadili. Displej notebooku se díky výšce adarského nábytku nacházel přímo v úrovni Averyho očí. Spustila video a posadila se na jednu z lidských židlí.

Scéna na obrazovce se odehrávala ve dne a byla zabírána ze vzduchu. Pohled kamery přešel přes předměstské čtvrti a zastavil se na stylizovaném univerzitním areálu. Po chodnících přecházeli studenti, kteří nesli knihy a notebooky. Kamera najela na jednu budovu a pak prošla stěnou do laboratoře. Kolem přístroje tam bylo shromážděno několik lidí. Jediná část přístroje, jež byla jasně rozpoznatelná, byl lineární urychlovač. Muž, který sice nevypadal jako Ray Chen, ale měl zhruba asijské rysy, řekl: „Uvidíme, co se stane,“ a stiskl tlačítko.

Kamera se vrátila do pozice mimo budovu a objevil se záblesk. Pak se vzdálila ještě víc a sledovala rázovou vlnu, jež se vyvalila z budovy, a vznik hřibovitého oblaku.

Následovala videosekvence záběrů ze zpravodajského vrtulníku, která byla natočena později téhož dne. Byl na nich vidět policejní vrtulník, přibližující se k základně oblaku prachu, a potom záběr Chenovy anomálie. A v tom okamžiku z ní vypadl první brouk.

Následující sekvenci tvořila další počítačová animace. Objevila se anomálie a částice, jež z ní vylétaly. Kamera se soustředila na jednu z nich, která prolétala mezi budovami i skrz ně, a pak se zase vzdálila, aby ukázala délku jejího letu v globálním měřítku. Nakonec se částice zastavila na odlehlém místě a o několik okamžiků později vznikla na jejím místě brána.

Další částice neputovala tak daleko od anomálie na mapě a brána se tentokrát otevřela v temném lese. Vylezli z ní psi démoni (kteří tvořili na celém trojrozměrném modelování tu nejhorší část) a začali čenichat na zemi před bránou. Nakonec zaběhli do jednoho domu a vytáhli z něj dva lidi, které odvěkli do brány. Poslední záběry ukazovaly boje v Eustisu.

„A dál už to znáte sami,“ řekl Bill, když se video zastavilo.

Jeden z Adarů řekl něco Tcharovi a ten udělal gesto, které připomínalo koně, pohazujícího hlavou. Pak sdělil něco admirálu Averymu a zkrřížil paže na hrudi.

„Tchar říká, že lituje bolesti, která nám byla způsobena,“ překládal Avery. „Ale také říká, že je trochu na rozpacích.“ Pak kývl na Adara, aby pokračoval.

„Říká, že je zmatený z té scény v laboratoři. Pokud totiž nemáme něco, co je schopno přenosu velkého množství energie – myslím, že tím má na mysli supravodiče – tak podle všeho nemáme dost energie k vytvoření jediného bosonu, nemluvě o výrobě tak velkého množství. Rovněž se ptá, kolik bosonů jsme vlastně generovali. Nevím jistě, jestli na tuto otázku dokážeme odpovědět. Rád bych vás také uvědomil o tom, že ten druhý Adar se jmenuje Tsho’futt. Podle všeho se dokáže velice rychle učit náš jazyk.“

„Na našem světě je to docela lehce zjistitelná informace,“ poznamenal Bill. „Dříve nebo později by na to přišli sami a já stejně ani přesné číslo nemám. Řekněte jim, že to dělá něco přes třicet bosonů za jeden jejich den. A má pravdu, že urychlovač Raye Chena neměl být schopen vytvořit jediný boson, o výrobě tak velkého množství nemluvě.“

Avery to přeložil a Tchar udělal další gesto hlavou, mávl rukou a promluvil.

„Podle všeho je jen jeden boson, který zatím vytvořili, přístupný T!Ch!R!“, řekl Avery a povedlo se mu jméno agresorů vyslovit nejpřesněji, jak Bill kdy slyšel. „Chce vědět, jestli víte, že T!Ch!R! se dokáže připojovat jen skrze některé bosony a zda jste je identifikovali.“

„Ano,“ přikývl Bill. „Na stejném fraktálu jich bylo vytvořeno jednadvacet, než jsme našli způsob, jak tomu zabránit. Jsou rozmístěny na území naší země, ale ne v jiných zemích – jako ve Francii poblíž jejich brány.“

Tsho’futtovi unikl zvuk, který zněl jako výraz bolesti, a stejný zvuk vydal i Tchar poté, co mu byla Billova slova přeložena.

„Co jste s nimi udělali?“ zeptal se skrze Averyho Tchar.

„Na dreenské straně brány došlo k výbuchu, který destabilizoval celý fraktál. Nevíme ale, jak dlouho ta destabilizace vydrží. Máte nějakou představu?“

„Byla to vaše zbraň?“ zeptal se Tchar.

„Ne, jedna z jejich,“ řekl Bill a nakreslil na papír věc, kterou zničili v místnosti s bránou. Snažil se kresbu provést co nejlépe podle toho, co si s náčelníkem Millerem pamatoval. Kamerové systémy obou jejich obleků, které výpad natáčely, byly zničeny. V Millerově případě šlo o běžný projev elektromagnetického pulsu a na přístroji bylo patrné spálení. Bill si nebyl tak docela jistý, co se stalo s jeho přístroji; když se vrátil zpátky na Zemi, nefungoval v jeho vyvernu jediný přístroj, ale po výměně několika součástek všechno běželo normálně. Kamerový čip byl ale vymazán. Byl plně funkční, jen na něm nebylo vůbec nic nahráno.

Adar si prohlédl obrázek a položil ho zpátky na stůl.

„Nic takového jsme nikdy neviděli,“ přeložil Avery a dodal: „Pokud jde o otázku času, doktore Weavere, tak na ní neustále pracujeme. Ukázali jsme jim naše hodinky a přístroje k měření času a oni nám ukázali svoje, ale ještě pořád pracujeme na tom, co všechno to znamená.“ Poslouchal, co mu řekl Tchar, a pak přikývl.

„Tchar říká, že od chvíle, kdy bránu otevřeli, ji destabilizovali už třikrát,“ překládal. „T!Ch!R! na ně zaútočili okamžitě poté, co poprvé vytvořili boson – šlo o těžký útok, který odrazili za použití pozemních sil. Pak k bráně dopravili... není to odpalovací zařízení bojových hlavic, nejsme si vlastně úplně jistí tím, jak funguje, ale je to zbraň. Namiřili ji na bránu a zavřeli ji. Ale otevřela se znovu...“ Chvilí poslouchal Adara a vytáhl z kapsy kus papíru. „Myslím, že to znamená o sedmnáct jejich dní později.“

„No nazdar...“ vyklouzlo Billovi. Adarský den byl dlouhý přibližně třicet pozemských hodin. To by znamenalo dobu kratší než tři týdny. Od uzavření tichořských bran už ale uběhla o něco delší doba. „Vědí, jak... potřebujeme vědět, kolik mají jejich zbraně kilotun!“

„Tohle je ještě složitější,“ řekl Avery, když skončil s překladem. „S časem si dokážeme poradit jednodušeji. A i když si uvědomuji, že věda by měla být univerzálním jazykem, musím potvrdit, že to platí jen v některých podrobnostech a zdaleka ne v symbolech.“ Nevesele se tomu usmál.

Bill si samozřejmě velice dobře uvědomoval, že mnoho základních vědeckých jednotek pochází z neuniverzálních konstant.

Například metr byl zlomkem průměru Země, změřeným s veškerou přesností, jaké dokázalo lidstvo v sedmnáctém století dosáhnout, a teprve následně byl definován konkrétním počtem světelných vln o konkrétní vlnové délce. Stejně neurčitá byla i definice joulu, mezinárodně uznávaného standardu energie. Jedna definice ale univerzální byla.

„Přechod singletu,“ řekl Bill a přitáhl si list papíru. Udělal na něm tečku, kolem ní nakreslil kruh a na něj umístil druhou tečku. Pak namaloval klikatou čáru ze středu ke kruhu. Jako poslední udělal větší kruh kolem celé věci a načrtl přeskok tečky z vnitřního kruhu na vnější. „Jako animace by to bylo názornější a jasnější, ale většina fyziků by pochopila i tohle,“ řekl a posunul papír po stolní desce k Tcharovi. Ten naklonil hlavu na stranu, chvíli nad kresbou přemýšlel a pak naklonil hlavu na druhou stranu. Potom zvedl pero a začal kreslit.

Obrázek, který posunul po desce stolu zpátky k Billovi, byl... nepochopitelný. Uprostřed se nacházela složitá skupina čísel a další číslice byla uzavřená v oválu po straně. Kolem centrálního symbolu byly rozmístěny tři další. Celkově to vypadalo spíš jako čínská kaligrafie nebo záhadné zařikání a Bill neměl ponětí, co to má všechno znamenat.

„Co je to?“ zeptal se a podíval se na admirála Averyho.

„Říká, že je to kresba atomu,“ odpověděl Avery. „Podívejte, Bille, některé věci jsou nám lidem jasné intuitivně, protože se naše společenství vyvíjela ve vzájemném sousedství. Vůbec netuším, co to má znamenat; takhle daleko jsme se zatím nedostali. A klidně to může zobrazovat úplně stejnou věc jako vaše kresba. Co je to... přechod singletu?“

„Energie, nutná k tomu, aby excitovaný elektron přeskočil z jedné úrovně na druhou,“ odpověděl Bill. „Je to základní energetická rovnice.“

„A co zkusit něco jiného?“ navrhla Robin. „Kalorie? To je přece množství energie, nutné pro jeden gra... aha, ztraceně, museli bychom si nejdřív definovat gram, že?“

„Přesně,“ řekl Bill, opřel se do židle a spojil prsty obou rukou do stříšky. Pak se znovu předklonil a zaťukal perem na symboly. „Tohle je zobrazení atomu?“ zeptal se. „Víme to jistě?“

„Ano,“ odpověděl admirál Avery. „Oni to považují za přechodný stav, což je docela zajímavé. Ale rozhodně to je atom.“ Chvilku mluvil s Tcharem a pak pokrčil rameny. „Tchar říká, že je to nejmenší možný atom.“

„Takže vodík, dobře,“ poznamenal Bill. „Jaké množství energie je uvolněno, když se jeden z těchto atomů spojí s dalším do následujícího nejmenšího atomu?“

Avery to přeložil a Adarovi se ve tváři objevil nepřítomný pohled. Admirál jim vysvětlil, že se právě připojuje k jejich datanetu.

„Zajímalo by mě, jestli je to totéž jako u nás,“ poznamenala Robin. „Z jedné třetiny data a zbytek pornografické stránky a seznamky.“

Tsho’futt vydal zvuk podobný zakašlání a přeložil otázku sám. Tchar se pořád tvářil nepřítomně, ale třetí Adar, který nebyl představen, něco řekl.

„Ohlášení tcheeru,“ řekl Tsho’futt docela obstojnou angličtinou. „A mnoho oznámení o bylinných přípravcích, které brání ztrátě mládí.“

„Tcheer je okamžik dosažení možnosti přechodného sexuálního přenosu,“ řekl Avery upjatě. „Probíhá to nevědomě. Předpokládám, že jsme právě zjistili, jak se říká jejich pornografii.“

„Zázraky vědy,“ poznamenal Bill.

Pak promluvil Tchar a Bill mu věnoval veškerou pozornost.

„Tchar říká, že tuší, kam tím míříme,“ překládal Avery, „a myslí si, že můžeme dojít k nějakým závěrům ohledně energetických úrovní. Až k nim dojdeme, můžeme dospět k měření ráže jejich zbraní. A je ochoten nám sdělit, jakou ráži mají jejich zbraně, pokud mu my na oplátku řekneme o těch našich.“

„Aha, už je to tady,“ řekl Bill. „S počítáním potíží nebude, ale zbytek budu muset probrat s velením.“

~ ~ ~

O tři hektické hodiny později měli výsledek.

„Dělá to plus mínus deset megatun,“ řekl Bill a zvedl oči od kalkulačky ve svém notebooku. „Jen by mě zajímalo, jestli mluvíme o přímé geometrické úměře, nelineární, nebo o čem vlastně?“

Společně s Tcharem a Averym coby překladatelem strávil většinu času diskusí o vytváření bosonů a bosonových bran a jejich charakteristikách. Došli ke vzájemnému porozumění ohledně muonů, neutronů, neutrin a kvarků. S kvarky to bylo trochu složitější, protože ty nebyly generovány neaktivními bosony nebo jadernými zbraněmi, ale Bill byl přesvědčen, že mluví o stejných částicích. Také se okrajově a poměrně neuspokojivě pustili do kvantové mechaniky. Bill získal dojem, že pro Adary jde o stejně šílený vědní obor jako pro lidi.

Zastavil se u nich francouzský fyzik, doktor Bernese, a na chvíli se připojil k diskusi, ale když se řeč stočila ke zbraním, zdvořile se omluvil a odešel. Byl to přesvědčený člen komise pro jaderné odzbrojení, a přestože uznával momentální nutnost jaderné výzbroje, stavěl se proti jejímu použití.

Bill se na druhou stranu do hovoru o zbraních pustil bez obav a nepouštěl se jen do diskuse, která mohla vést k vyvracení utajených skutečností. Adarové, jak se ukázalo, nepoužívali štěpné či fúzní zbraně, ale něco úplně jiného. Tchar o celé záležitosti mluvil trochu neochotně, ale poznamenal, že událost, k níž podle Billova popisu došlo v místnosti s bránou, mohla být důsledkem exploze stejného druhu výzbroje. Bill už byl prakticky přesvědčen o tom, že věc, kterou s náčelníkem Millerem odpálili, byl systém pro uložení antihmoty, ale když přivedl řeč na antihmotu jako takovou – a nebylo snadné to přeložit – Tchar se o ní rozhovořil velice ochotně. Bill tudíž došel k závěru, že jejich zbraňový systém s antihmotou nepracuje.

Antihmota je opak běžné hmoty; zjednodušeně řečeno je pozitron elektron s pozitivním, nikoli negativním nábojem. Antihmota, která by přišla do kontaktu s běžnou hmotou, by prudce explodovala. Jak ona, tak běžná hmota by se okamžitě proměnily v energii. V nepatrných množstvích byla vyrobena ve velkém urychlovači částic ve švýcarském CERNu – tato nepatrná množství obsahovala jednotlivé antiprotony a antivodík. Výroba nebyla ve skutečnosti

příliš obtížná, ale uložení sebemenšího množství vyžadovalo tolik energie, že byl projekt ukončen.

Bill usoudil, že věc v místnosti s bránou byla přepravní schránka antihmoty. Pozitrony bylo možné udržet stranou běžné hmoty tím, že kolem nich bylo vytvořeno magnetické pole, všeobecně nazývané ‚ochranná nádoba‘. Ta věc dokonce vypadala jako nějaká ochranná nádoba – ačkoli v daném okamžiku neměli nejmenší tušení, co měla chránit – pokud by ji vyrobil živočišný druh, využívající místo mechanických součástí organickou hmotu.

Jenže Tchar naznačil, že existovalo něco dalšího, něco, co bylo jako výbušnina ještě výkonnější než antihmota. A Adarové to měli. V dostatečné kvalitě, aby danou věc použili jako zbraň.

„Něco takového by ovšem vyžadovalo obrovský zdroj energie,“ snažil se z něho Bill vytáhnout další informace.

„Právě na tom jsem pracoval těsně předtím, než jsme otevřeli první bránu,“ řekl Tchar a změnil téma hovoru.

Adarové vytvořili bosony za účelem otevírání bran pro přepravu na svém světě. Poměrně nedávno vyčerpali snadno dosažitelné zdroje fosilních paliv a při využívání zdrojů energie pro přepravu spoléhali hlavně na jaderné štěpení. Ale to mělo stejné vedlejší produkty jako kdekoli jinde ve vesmíru – vyčerpané palivové tyče, jež po sobě i po recyklaci zanechávaly neužitečný radioaktivní odpad, který bylo třeba někde staletí skladovat. Adarové však očividně neměli ony často iracionální obavy z jaderné energie a jejích vedlejších produktů jako lidé. Nebo se o nich Tchar přinejmenším slovem nezmínil. Bill v průběhu tří hodin rokování usoudil, že kromě vynikajícího fyzika by byl Tchar zatraceně dobrý hráč pokeru.

Ale nakonec byly všechny výpočty dokončeny.

„Použili pokaždé stejnou zbraň?“ zeptal se Bill.

Nezdálo se, že by se na Averym nějak podepsaly tři hodiny namáhavého a často velice kreativního tlumočení. Starý admirál byl čerstvý stejně jako v minutě, kdy začali – dokonce se zdálo, jako by ho rozhovor ještě více osvěžoval.

„Použili,“ přeložil Tcharovu odpověď. „Po první destabilizaci brány padl návrh na použití odlišné zbraně, aby se zjistilo, jestli pak

portály zůstanou vypnuty po odlišnou dobu, ale Centrální rada – jejich obdoba naší vlády – se rozhodla zbytečně neriskovat.“

„A ještě nevím, jaký byl energetický výstup na straně Dreenu,“ zamyslel se Bill. „Dobrá, Tchare, Tsho’futte, pane nepředstavený – děkuji za veškeré informace. Mohu ještě říct něco, co byste chtěli vědět vy?“

Avery jeho dotaz přeložil a pak pokrčil rameny. „Nemyslím, že bychom měli jakékoli informace, které by oni nezbytně potřebovali. Kromě údajů o formaci bosonů, které jsme jim už poskytli.“

„Chtěl bych se zmínit ještě o jedné věci,“ řekl Bill. „Ale s dovolením Adarů bych to probral výhradně s Tcharem, a to jen v případě, že si ji bude ochoten a schopen nechat výhradně pro sebe. Nevztahuje se nijak přímo k bezpečnosti našich světů, ale spíš k... řekněme filozofii fyziky.“

Avery se zamračil, ale žádost přeložil. Následovala krátká diskuse mezi Adary a pak promluvil Tchar.

„Ten, který nebyl dosud představen,“ řekl Avery, „požaduje, aby mohl zůstat. Doktore Weavere, znáte japonskou taktiku vyjednávání?“

„Ne,“ odvětil Bill. „Už jsem dřív jednal s Rusy, ale s Japonci ne.“

„U Japonců se starší z obou vyjednávačů často diskuse vůbec neúčastní a celou dobu může strávit se zavřenými ústy. Veškerá diskuse spočívá na mladším. V tomto případě se zdá, že protokol dovoluje naprosto ignorovat třetí stranu, kterou podle mého názoru tvoří vysoce postavený vědec nebo politik.“

„Vědec,“ řekl dosud nepředstavený Adar. „A lingvista.“

„Rád bych zdůraznil, že o následující informaci má povědomí jen velice málo lidí,“ řekl Bill. „Náš prezident, jeho poradkyně pro národní bezpečnost a ministr obrany. Kromě těchto tří osob jsem o tom neřekl nikomu. A i přesto, že by mohlo postavení informovaných osob napovídat, že jde čistě o bezpečnostní záležitost, není tomu tak – alespoň podle mého názoru. Mohlo by to však napovídat něco o fyzice vzniku bosonů a vytváření bran. A já bych to rád probral s vámi – za předpokladu, že chápete důležitost diskrétnosti této informace.“

Adarové se znovu poradili a pak Tsho'futt vstal a vyšel z místnosti.

„Váš vůdčí zůstane, nebo odejde?“ zeptal se Tchar a ukázal na Robin.

Avery se zatvářil zmateně a pak se suše uchechtl. „Předpokládají, že vzhledem k tomu, že Bill odvedl všechnu práci s mluvením, je Robin jeho... dozor.“

„Doufám, že ne,“ poznamenal Bill a podíval se na Robin. „Nebo je tu něco, o čem bych snad měl vědět?“

„Jen to, že snad někdy zjistím, o čem to vlastně mluvíš,“ odpověděla programátorka.

„Robin, jsi skvělá ženská, ale...“

„Odpověď je ne, já vím,“ řekla a pokrčila rameny. „Já už vymyslím způsob, jak to z tebe vytáhnout. Jednoho dne.“ Zvedla své věci a odešla.

„Bude si váš vůdčí přít překlad?“ zeptal se Avery a opatrně směřoval otázku na Tchara.

Tchar zareagoval pokývnutím hlavy, jež znamenalo odmítnutí.

„Admirále Avery,“ řekl Bill. „Rád bych se vás zeptal na jednu technickou záležitost – jaké je vaše prověření?“

„Synku,“ odpověděl admirál kousavě, „já vedl jaderná jednání už v dobách, kdy se tvému otci ještě ani nesnilo, že bude mít děti. Mé prověření je daleko vyšší než tvé. Můžeš se sám rozhodnout, jestli si to necháš pro sebe, ale já nemluví ani ze spaní.“

„Omlouvám se,“ řekl Bill s úsměvem. „Tak dobře, věc se má takhle. Vůbec první záležitost, kterou musíte vědět, je to, že lidé podléhají halucinacím.“

„Adarové pro něco takového nemají slovo,“ řekl Avery a pak chvilku mluvil s Tcharem. „Dobře, mají něco podobného. Alespoň myslím, že s tím dokážu pracovat, přestože to má náboženské zabarvení.“

„No, tohle koneckonců taky,“ řekl Bill a pak se pustil do vyprávění o svém zážitku v Eustisu těsně po výbuchu brány. Nezapomněl přitom patřičně zdůraznit skutečnost, že byl v té době velmi unavený, moc toho nenaspal a měl nervy napnuté k prasknutí, což jsou dokonalé podmínky pro vznik halucinací. Vytáhl si na

pomoc z kapsy poznámky, které si udělal co nejdříve poté, kdy se zase probral k vědomí – pro případ, že by se mu něco vytratilo z paměti. Díky nim mohl svůj zážitek opakovat slovo od slova tak, jak mu uvízl v paměti. Trochu složitější situace by mohla nastat při popisu plyšových dětských hraček, ale naštěstí měl v notebooku uloženou fotografii Tuffyho a Mimi.

Když skončil s vyprávěním, adarský vůdčí se předklonil, nakláněl hlavu ze strany na stranu a pozorně si ho prohlížel třetím okem, které bylo umístěno vysoko na hlavě, jako by mělo pozorovat jakékoli hrozby shora.

„Napadá mě, jestli se vám zdají sny,“ řekl vůdčí. Slova zazněla protáhle a dutě.

„Ano,“ odpověděl Bill, sledoval podivnou mimozemskou tvář a přemýšlel, co se asi v té hlavě může odehrávat.

Adarský vůdčí se nadechl, aby mu něco řekl, ale pak se otočil k Tcharovi a řekl mu jediné slovo. Tchar nato začal dlouze mluvit s Averym.

„Lidští vědci se snaží oddělit vědu a to, čemu můžeme říkat filozofie nebo náboženství,“ řekl Avery. „Adarové ne. Říkají, že jediná věc, která ve vašich fantaziích dávala smysl, bylo to, že na naší úrovni jsou věda s náboženstvím sourozenci. Pro ně jsou věda, náboženství a filozofie vzájemně propletené.“

Tchar se podíval na vůdčího, který jen přikývl. Tchar pokračoval.

„Naši největší svatí,“ překládal Avery, „prožívali úplně stejné vize, jako byla ta vaše – vize, které po nich vyžadovaly, aby otevřeli svou mysl a zkoumali, co je vlastně realita. Co je vesmír? Jestliže mohou bosony obsahovat celé vesmíry, kdo může tvrdit, že nejsme experimenty v něčí laboratoři? Jsme výsledkem toho, že si jeden z těch vycpaných Tuffyů řekl ‚uvidíme, co se stane‘? Je Bůh jeden? Je Bůh vševědoucí a všemocný? Nebo je Bůh skupina výzkumníků, kteří se snaží porozumět vlastní realitě? Jsme stvořeni k obrazu Božímu jako laboratorní krysy? Nebo jsme i my výzkumníky, kteří krácejí po stezce za poznáním? Na naší úrovni fyziky jsou to platné otázky, které bychom neměli opomíjet. Tak, jak jste je očividně opominul vy.“ Tchar udělal další gesto hlavou, když Avery dokončil překlad, a pak tiše něco dodal.

„Truchlí nad tím, že nejste schopni otevřít svou mysl zázrakům vesmíru.“

Bill, který měl pocit, že delší část studovaného života strávil právě tím, byl překvapen.

„Ve skutečnosti,“ řekl pak a pokrčil rameny, „zní to, co jste právě řekli, správně. Ale je to daleko méně otázka pro náboženské představitele než pro vědce. Většina vědců na mé úrovni, kteří pracují v oblasti pokročilé fyziky, se dokáží spokojit s představou Boha coby výzkumníka a sebe sama jako jeho asistentů. Možná to všechno spočívá ve způsobu, jakým je Bůh mezi mými lidmi vnímán. Jen málo z náboženské oblasti je slučitelné s fyzikou, a naopak. V časných dobách vědy bylo mnoho objevů provedeno náboženskými osobnostmi. Jenže postupem času se zdálo, že struktura náboženství je více na překážku než ku pomoci. Pro většinu našich náboženských představitelů – pokud o tom vůbec přemýšlejí – věci buď jsou, nebo nejsou. Bůh stvořil gravitaci, aby zabránil tomu, že lidé odlétnou do okolního vesmíru. To jim stačí. Takový postoj vytváří spoustu třecích ploch, ale tyto třecí plochy pro fyziky znamenají prostě jen to, že neskloní hlavu před nevědomými a neřeknou: „No dobře, měli jste pravdu ohledně Boha a já přestanu s výzkumy, protože to nemá smysl.““

Tchar se ohlédl přes rameno, ale vůdčí jen mlčky sledoval Billa.

„Pak bychom možná měli raději hovořit s vašimi náboženskými vůdci,“ poznamenal Tchar opatrně.

„Hodně štěstí,“ uchechtl se Bill bez pobavení. „Doufám, že vás nebudou lynčovat.“

Avery sebou trhl, ale jeho komentář přetlumočil.

„To by se stalo?“ zeptal se Tchar.

„Ve Spojených státech nejspíše ne,“ uznal Bill. „Ale kdybyste šli do Mekky a kázali svou zprávu o Bohu, utrhli by vám hlavu. Osobně si myslím, že by vám dokázali s otevřenou myslí naslouchat třeba i reformovaní baptisté.“

To vyžadovalo dlouhou diskusi mezi Averym a Tcharem, protože každé vysvětlení vyžadovalo další vysvětlení. Nakonec k Averymu promluvil přímo vůdčí a admirál přikývl.

„Oni mají také náboženské sekty,“ vysvětloval Avery. „Ale jen málo jich je proti vědě, ačkoli hodně z nich je do jisté míry militantních. Jedna sekta například dodává většinu jejich válečných sil. Ve skutečnosti mi připadá, že se snaží naznačit, že u Adarů jdou náboženství a věda ruku v ruce. Myslím, že jakmile se vyřeší jazykové bariéry, nechám je pěkně od srdce promluvit si s několika náboženskými vůdci, které znám.“

„Budu o vašich slovech pečlivě přemýšlet,“ řekl Bill a napadlo ho, jak dokáže do své mysli vměstnat představu Boha coby vědeckého výzkumníka. Na druhou stranu to dávalo větší smysl než historka o tom, jak stvořil během šesti dní zemi a pak čistě ze zvědavosti vykopl Adama z ráje.

Možná právě v tom spočíval celý problém. Od samotného počátku byla zvědavost mezi nábožensky aktivními osobami potlačována: „Nejezte ovoce stromu vědění, jinak vyrazím ze Zahrady i vás.“

Věděl samozřejmě o tom, že raná věda byla náboženstvím silně podporována. Dokonce i některé legendy ohledně náboženské nesnášenlivosti vůči vědě byly naprosto smyšlené. Třeba takový Galileo nebyl ani zdaleka obětí náboženské nesnášenlivosti, ale daleko více obětí vlastní neschopnosti přesně podpořit své závěry. Teorie, která tvrdila, že planety rotují kolem Slunce a Měsíc rotuje kolem Země, vyžadovala k vysvětlení teorii gravitace a matematiku. Protože Galileo nedokázal poskytnout nezvratný důkaz toho, proč jeho teorie funguje, nejlepší vědecké mozky jeho doby, údajně s podporou falešných teorií, které se začaly vršit už od Aristotelových dob, zamítly jeho teorii jako falešnou. Jenže ho zahubila jen jeho neschopnost přijít s prokazatelnou metodou, nikoli náboženská nesnášenlivost. To a skutečnost, že to byl hnusný zkurvenec. Tehdejší papež se ho snažil před odpůrci uchránit, ale nic moc víc dělat nemohl. A sám Galileo mu zabránil, aby podnikl cokoli dalšího.

Stejně tak to nebyli ti, kteří věřili, že je země placatá, kdo nejhorlivěji brojil proti podpoře Kolumbovy plavby za nalezením „Nového světa“. Ve skutečnosti šlo o nejlepší vědecké mozky Isabellina dvora, kdo tvrdil, že plavba na západ místo kolem mysu Horn znamená pro plavbu do Indie pomocí tehdejších technologií

příliš velkou vzdálenost. Právě oni určili velikost zeměkoule a vzdálenosti a uvědomili si, že Kolumbovi dojde jídlo a čerstvá voda dřív, než dorazí do poloviny cesty.

Naštěstí neurazil ani třetinu této vzdálenosti a zakotvil v Karibiku. Ale oni nevěděli, že tam nějaký Karibik vůbec může být. A chudák Isabella byla příliš hloupá na to, aby chápala jejich matematické výpočty.

Nicméně náboženská nesnášenlivost vůči vědě existovala. Byl tu Scopesův opičí proces a neustálý proud žalob, které měly prosadit takzvanou „kreacionistickou vědu“ jako rovnoprávnou s evoluční teorií. Nebo hysterie ohledně formace bosonů, kterou náboženští vůdci podporovali a jítřili.

Napadlo ho, jestli jedním z prvních lidí, kteří by vstoupili do adarské církve, nemohl být třeba doktor William Weaver.

„Budu o tom přemýšlet,“ opakoval Bill.

„Udělejte to,“ naléhal vůdčí. „Otevřete svou mysl. Jinak můžeme všichni padnout.“

Admirál Avery ho doprovodil z konferenční místnosti, venku vyzvedli viditelně zvědavou Robin a zamířili zpátky k bráně. Když prošli na druhou stranu a z doslechu, položil starý admirál Billovi ruku na paži.

„Právě jsem na něco přišel,“ řekl tiše.

„Na co?“ zeptal se Bill a přemýšlel přitom, jestli je Tuffy opravdu Bůh. Církev Tuffyho. Ne, to prostě nemělo ten správný zvuk. Tuffyho církev vykoupení? Ne, pořád ne. Vzpomněl si na televizní rozhovor s Miminou tetou a napadlo ho, co by si asi ta dobrá žena pomyslela, kdyby se jí snažil vysvětlit, že Mimi držela v náručí Boha.

„Ty obranné prvky, které mají Adarové na své straně brány,“ řekl Avery a rozhlédl se, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá.

„Ano?“

„Ty nejsou proti nám,“ řekl admirál. „Ty jsou tam pro případ, kdyby... až nás Tichoři porazí a obsadí.“

~ ~ ~

„Největší jaderná zbraň, kterou máme ve výzbroji, je Mk-81,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost nervózně. „Má ráži dvě megatuny. A vy říkáte, že dokáže zavřít bránu na jak dlouho? Na pár týdnů?“

„Možná tak na tři,“ řekl Bill. „Právě teď je brána uzavřena více než měsíc. A mám takové podezření, že zbraň podobné ráže nedokáže uzavřít více bran simultánně.“

„Modifikovali jsme Mk-81 a umístili je u tří bran,“ poznamenal ministr obrany. „Ale při takové rychlosti...“

„Teoreticky tu máme potenciál k použití jedné zbraně za tři týdny u potenciálních dvaadvaceti bran,“ odpověděl Bill. „A to předpokládá, že bude každá fungovat tak, jak má; možnost selhání jaderné zbraně jsme při plánování vůbec nebrali v úvahu.“

„Pravda,“ přisvědčila poradkyně pro národní bezpečnost a kousla se rtu. „Pro jistotu bychom u každé brány měli umístit dvě nebo tři. Vy nemáte žádnou představu o tom, jak by mohl fungovat ten jejich zbraňový systém?“

„Nemám, paní,“ řekl Bill. „Tedy... mám pár teorií, ale nic, co bych mohl vyzkoušet.“

„Dvaadvacet až šestašedesát jaderných hlavic každé tři měsíce,“ poznamenal ministr obrany a potřásl hlavou. „Měli bychom začít stahovat náš jaderný arzenál z oběhu a začít ho konvertovat do přístrojů k uzavření bran. Budeme se muset vrátit zpátky k výrobě jaderných zbraní. Během deseti let budeme potřebovat spoustu obohacovacích reaktorů jenom k tomu, abychom udrželi krok se spotřebou plutonia. A jestli některá z těch zbraní selže...“

„Pak budeme muset ztracenou bránu zpátky znovu dobývat,“ přikývl Bill. „Ať už bude kdekoli – od Eustisu po Saskatchewan. A jediný způsob, jak to dokážeme provést, bude pomocí jaderných bomb.“

„A to máme stěží pokryty jen aktivní brány,“ poznamenala poradkyně pro národní bezpečnost. „Doktore Weavere, jste přesvědčen o tom, že nedokážeme destabilizovat všechny brány jednou náloží?“

„Nejsem, paní,“ přiznal Bill. „Ale než došlo k výbuchu u Eustisu, vůbec jsem netušil, že je dokážeme destabilizovat. Může to uzavřít

některé, a může je to uzavřít všechny. Může to uzavřít jen jednu určitou bránu. Něco takového vůbec nevíme a neprováděli jsme s tím žádné pokusy.“

„A jste schopni nějaké provést?“ zeptal se prezident.

„Samozřejmě,“ odpověděl Bill. „Můžeme to vyzkoušet na nějaké bráně, která se nachází v odlehlé oblasti. Shodte na ni jadernou bombu a uvidíme, jestli destabilizuje celou dráhu.“ Na okamžik se zamyslel a pak přikývl. „Myslím, že nejlepší bude dráha číslo čtyři. Je tu jedna brána v severním Ohio, která se nachází v neobydlené oblasti. Na její druhé straně je planeta s nízkým atmosférickým tlakem, na které neexistuje žádná stopa života. Přinejmenším jsme na ní na nic rozumného nenarazili. Ten výbuch samozřejmě ozáří bezprostřední okolí brány, pane prezidente, stejně jako výbuch u Eustisu způsobil záření u Stauntonu. Ale tenhle test se dá provést.“

„Nic odlehlejšího nemáte?“ zeptal se prezident.

„Je tu pár bosonů, které se nacházejí v pouštních oblastech,“ řekl Bill. „Nejspíš bychom je dokázali otevřít a zjistit, co je na druhé straně. Nebo možná propojit dva bosony v pouštních oblastech, ale to by jedna bomba zůstala na Zemi. A myslím, že to by rozhodně narušilo dohodu o jaderných pokusech.“

„Nemluvě o smazání jakékoli šance na znovuzvolení,“ poznamenal prezident suše. „Doktore Weavere, připravte na mou zodpovědnost převoz jaderné bomby skrz bránu v Mississippi; alespoň se na chvíli zbavíme Tichořů na druhé straně. Čisticí akci zařídíme.“ Sáh do vnitřní kapsy saka, vytáhl kartu, která vzdáleně připomínala zlatou kreditku, a zavrtěl hlavou. „Když jsem nastoupil do úřadu, žili jsme víceméně v míru. Od té doby máme na krku jedenácté září, válku v Iráku a teď tohle. Žádný prezident od roku 1945 neautorizoval použití jaderných zbraní. A já už tuhle kartu odřel skoro k nepoznání. Doktore Weavere, najděte lepší způsob. Musíme se všichni modlit k Bohu, abyste našel lepší způsob.“

„Ano, pane prezidente,“ přikývl Bill. „A myslím, že byste si jednou měl promluvit se svým protějškem u Adarů, pane prezidente.“

„Proč?“ zeptal se prezident chladně.

„Včera mi totiž řekl skoro totéž,“ poznamenal Bill. „Že bych se měl modlit k Bohu.“

„Paní Wilsonová, opravdu bych potřeboval hovořit s Mimi o samotě,“ řekl Bill naléhavě.

Přesně jak paní Wilsonová předpovídala, zdálo se, že média na Mimi a Tuffyho úplně zapomněla – výjimkou byli místní reportéři ve chvíli, kdy potřebovali nějakou výplň do lokálních zpráv, ale poslední dobou se toho dělo tolik, že výplň nebyla zapotřebí.

Wilsonovi bydleli v domě ve stylu ranče v západním Orlando. Byla to starší čtvrť, ale bylo tu příjemně a okolí vypadalo slušně. Šlo patrně o domy z první vlny stavebního boomu následujícího po dokončení Disneyworldu. Dům vypadal hezky ve starofloridském stylu s duby na dvoře, které za posledních třicet let patřičně vyrostly.

Dům byl uklizený jako klíčka a veškeré vybavení kopírovalo styl kovbojského ranče. Mimi byla pro rozhovor pečlivě oblečena do květovaných šatů a Tuffy se jí usadil na rameni. Seděla na stejné pohovce, jako když byla poprvé v televizi, a stěny místnosti byly prosklené, takže dovnitř dopadala spousta světla. Bill se posadil do vycpávaného ušáku po straně. Paní Wilsonová seděla vedle Mimi a Bill si všiml, že se drží co nejdále od Tuffyho a obezřetně si ho pořád prohlíží.

„Nemyslím, že by to bylo dobré,“ řekla paní Wilsonová. „Nemyslím si, že je to správné.“

„Paní,“ řekl Bill tak zdvořile, jak jen dokázal. „Přijel jsem sem na příkaz prezidenta Spojených států, abych Mimi položil několik otázek. Pokud chcete zůstat, pak byste měla pochopit, že tyto otázky a jakékoli odpovědi, které na ně dostanu, jsou záležitostí národní bezpečnosti. S nikým o nich nemůžete mluvit.“

„Ale ty otázky budete pokládat Mimi, ano?“ namítla paní Wilsonová. „Nebojíte se, že o nich bude mluvit ona?“

„Mám pocit, že se o nich nikomu ani nezmíní,“ odpověděl Bill. „Má to co do činění s Tuffym. Setkal jsem se s dalšími mimozemšťany, jako je on. Upřímně řečeno potřebuji ty otázky položit jemu. A doufám, že mi odpoví.“

„Lidé už se ho vyptávali na spoustu věcí před vámi,“ řekla paní Wilsonová.

„Jenže já nejsem oni,“ poznamenal Bill. „Pokud tu hodláte zůstat, musíte pochopit, že je to něco podobného jako znát jména špiónů nebo vědět, jak sestrojít jadernou zbraň. Nesmíte se nikomu jediným slovem zmínit ani o tom, že něco takového víte.“

„A vy to víte?“ ozvala se zničehonic Mimi zvědavě.

Bill se na ni s úsměvem podíval a pokrčil rameny. „I kdybych to věděl, tak bych ti to stejně nesměl říct.“

„Tetičko,“ řekla Mimi. „Tuffy tě pěkně prosí, jestli bys nás mohla nechat popovídat si. O samotě. Nemyslí si, že by se ti líbily věci, o kterých budeme muset mluvit.“

„A co myslíš ty, miláčku?“ zeptala se paní Wilsonová.

„Já budu v pořádku, tetičko,“ odpověděla Mimi téměř monotónním hlasem. „Bůh je můj pastýř.“

Paní Wilsonová to pečlivě zvážila a pak vstala. „Bude to trvat dlouho?“

„Pochybuji,“ odpověděl Bill. „Pokud ano, tak to bude velice zvláštní rozhovor.“

Paní Wilsonová s občasnými pohledy přes rameno odešla z místnosti.

„Co jste zač?“ zeptala se Mimi. „Kdysi jste říkal, že jste doktor.“

„Jsem fyzik,“ odpověděl Bill. „Říká se mi doktor, protože jsem chodil hodně dlouho do školy.“

„Co je to fyzik?“ zeptala se Mimi.

„To je člověk, který studuje, jak funguje svět,“ odpověděl Bill. „Třeba proč gravitace stahuje věci dolů.“

„Protože nás má ráda,“ řekla Mimi a zahihňala se. „Tuffy říká, že gravitace je způsob, jak nás svět objímá. Až vyrostu, taky budu fyzik. Potřebuju znát všechna slova. Kvůli Tuffymu. On je chytrý – tak chytrý, že si připadám celou dobu hloupá. Ale pomáhá mi s učením. Nedělá to za mě, jen mi vysvětluje, jak se to dá udělat. Škola je docela nudná.“

„Už jsi o tom někomu říkala?“ zeptal se Bill.

„Ne,“ zavrtěla Mimi hlavou. „Tuffy mi říkal, že by to nebylo dobré. Učitelé ve škole si myslí, že jsem strašně chytrá. Vůbec netuší, že je Tuffy daleko chytřejší než oni. Je taky chytřejší než vy. A říká, že už jste se spolu setkali. Ne na tom místě, kde všechno

vybuchlo. Někde jinde. Nerozumím tomu, co říká. Něco o místě mezi malými kousky.“

„V prostoru mezi atomy,“ řekl Bill zamyšleně.

„Nějak takhle to říkal,“ přikývla Mimi. „Ale jsou to prý ještě menší kousky.“

„Můžeš prosím Tuffymu říct, že potřebujeme zavřít brány?“ řekl Bill. „Prochází jimi opravdu špatní tvorové. Všechno ničí. Nemyslím, že by ti něco hrozilo, Tuffy by tě nejspíš dokázal ochránit. Ale všechno ostatní by zmizelo. Nebyly by ani žádné školy, do kterých bys mohla chodit.“

Mimi se nad tím vážně zamyslela a pak se podívala na obrovského pavouka na svém rameni.

„Tuffy říká, že ještě neznám ta správná slova,“ odpověděla pak tiše. „Neznám matematiku. On mi něco z toho ukazuje, ale nedostali jsme se moc daleko za to, čemu se říká algebra. Říká, že to není ani trochu blízko. Nemůže říct to slovo.“ Na chvilku se znovu podívala na pavouka a pak přikývla.

„Tuffy říká,“ tlumočila, „že je to, jako když vezmete zrnko písku a rozříznete je a pak je řežete znovu a znovu, takže máte menší a menší kousky, dokud se nedostanete k nejmenšímu kousku, který už rozříznout nedokážete. A teprve až se dostanete ke kouskům, které jsou ještě menší – kouskům, které nedokážete rozříznout, protože plynou jako vzduch, jako voda a je to, jako kdybyste se snažil řezat sluneční paprsky, pak se dostanete k tajemství uzavření bran. Ale budete jich potřebovat spoustu. Budete jich potřebovat víc, než si Tuffy myslí, že jich dokážete vyrobit. Dost na to, aby se dostaly do prostoru mezi bránami – do prostoru mezi nejmenšími a ještě menšími kousky, a odtlačí brány od sebe. Brány jsou zámek a zároveň klíč k tomu zámku.“ Mimi sevřela hlavu v dlaních a potrásla jí a z koutku oka jí přitom vytékal úzký pramínek slz.

„Tuffy říká, že víc toho nepochopím,“ řekla tiše a zničehonic vypadala jako šestiletá holčička, která toho na svůj věk viděla příliš mnoho. „Říká, že bych o tom teď neměla mluvit. Že kdyby se ti zlí tvorové vrátili, vezme mě do náruče, jako Ježíš vzal do náruče malé děti, a odnese mě na místo, kde žádní takoví tvorové nejsou.“

„Mimi,“ řekl Bill tiše. „Udělám všechno, co bude v mých silách, abych sem těm netvorům nedovolil přijít a tys nemusela chodit pryč. A děkuji ti za pomoc. Jsi hodná holčička – ta nejlepší holčička na světě, a Tuffy je pro nás pro všechny skvělý kamarád.“

„Opravdu můžete těm netvorům zabránit v tom, aby sem přišli?“ zeptala se Mimi.

„Jen jestli najdu dost malý nůž na řezání,“ odpověděl Bill a podíval se na zrnka prachu, poletující místností v paprscích slunce.

~ ~ ~

Byly tři hodiny ráno a Bill nemohl usnout. Vrátil se zpátky do tábora dvě hodiny po půlnoci, poté co se ještě zajel podívat na anomálii a byl přesvědčen, že cesta přes celé severní Orlando jeho mysl dostatečně vyčerpala, aby usnul okamžitě, jakmile položí hlavu na polštář. Ale nic takového se nestalo. Ani ta hlava mu vlastně nefungovala, jak by měla. Vířily mu v ní obrazy Tuffyho, roztržitého muže, hlídkových vozů se zlými policisty, zrněk prachu ve světle a bosonů s namalovanými úsměvy. Ray Chen se usmál a stiskl tlačítko, které mělo jednou provždy změnit svět. Rozebíral a zase skládal teorii částic, ale k ničemu to nebylo. Dal si dokonce skleničku, jenže ani ta nepomohla; jen mu připadalo, že všechno se pohybuje ještě rychleji a zmateněji. Nakonec vstal z pohovky, na níž seděl a procházel mezi stíny, dokud nedorazil ke svému rotopedu. Nasedl na něj a začal zuřivě šlapat.

Nejméně hodinu se snažil vyčerpát energii ze svého těla, aby si mysl mohla odpočinout, když se otevřely dveře přívěsu a dovnitř vešla Robin.

„Slyším skřípání a vrzání té zatracené věci až do svého přívěsu,“ řekla.

„Promiň,“ odpověděl Bill a nechal kolo dojet až k zastavení. „Nedokážu se odtrhnout od práce. Hlava se mi točí jako zatoulaný boson. Nemoc z povolání.“

„Zkusil ses napít?“ zeptala se, zavřela dveře přívěsu a rozsvítila zářivku v malé kuchyňce. Měla na sobě župan a bačkory s plyšovými králíčky.

„Jo,“ řekl Bill, opřel se o rotoped a zamračil se.

„A co třeba... sklenice teplého mléka?“ nadhodila s mírným přízvukem.

„Možná čokoládový koktejl?“ usmál se Bil. „Hrozně bych si přál, aby v nějaké temné místnosti byla kniha, v níž je to všechno napsáno. Ale vidím před sebou jediné tyhle divné obrazy jako ze snu a nápovědy a myslím, že bych měl být dost chytrý, abych si dal tohle všechno dohromady.“

„Přišel jsi o vlasy,“ řekla Robin a zamračila se. Přešla k němu a dotkla se ho na hlavě tam, kde mu vypadaly celé chomáče.

„Radiální poškození,“ odpověděl a pokrčil rameny. „Zase narostou. Alespoň většina.“

„A jinak jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Trochu mi kleslo množství bílých krvinek,“ přiznal Bill a zamračil se. „Jinak mě to nepoznamenalo.“

„Nikde?“ nadhodila Robin a vyslovila to slovo pomalu a pečlivě.

„Ne,“ odpověděl Bill a konečně pochopil, kam míří.

~ ~ ~

„KVARKY!“ vykřikl Bill.

„Cože?“ vyrazila ze sebe Robin udýchaně. „Je normální, že voláš v tuhle chvíli takové věci? Většinou to má být něco jako: ‚Ach, můj Bože!‘“

„O tomhle všichni mluvili!“ řekl Bill a vzal její hlavu do dlaní. „O kvarcích!“

„Nemám vůbec ponětí, o čem to mluvíš,“ odtušila Robin chladně. „Ale jestli se nevrátíš k rozdělané práci, tak to, co tě napadlo, nebudeš schopen nikomu vysvětlovat. Leda tak sopránem – pokud se nad tebou slituju včas.“

„Aha, jasně. Promiň.“

~ ~ ~

„Klíčem k bráně jsou kvarky,“ řekl Bill. V tomto okamžiku se mohl opřít o daleko víc než jen o pouhé hrubé spekulace. Když dostal do ruky klíč, viděl před sebou úplně jasně teorii vzniku bran, a dokonce už vypracoval její fyzikální vlastnosti. Nečekal, až mu někdo jeho závěry schválí; ve skutečnosti se nemohl dočkat, až vláda údaje

prohlásí za přísně tajné. „Když vznikla Chenova anomálie, nenastala univerzální inverze – místo toho jsme dostali silný proud nespojených výtoků kvarků. A právě to způsobilo výbuch.“

„Jak silný proud?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„No, řekněme, že celkový výtok byl zhruba mezi dvěma až třemi sty tisíci částic,“ odpověděl Bill.

„To je všechno?“ zeptal se prezident. „Totiž – tyhle věci jsou menší než atomy, ne? Potřebujete daleko, daleko víc uranu k tomu, aby došlo k jadernému výbuchu...“

„Ano, pane,“ přikývl Bill. „Ale jejich ničivá síla je o celé řády vyšší, než je tomu u jakékoli jiné látky – snad s výjimkou antihmoty. A nemáme teorie na to, abychom jedno nebo druhé vyprodukovali ve větším množství. Ani největší superkolidér nedokáže vytvořit více než jeden nebo dva, které se okamžitě spojí. Ale vtip je v tom, že dokážeme nastavit jeden z neaktivních bosonů tak, aby z něj proudily jedinečné kvarky jakéhokoli typu – cizí, očarované, jakékoli. Takhle se nikdy nebudou spojovat; je to, jako když tlačíte stejné póly magnetů proti sobě. Pokud to dokážeme, můžeme je zachytit a přesunout k jedné z bran. Až se otevře, tak je tam strčíme a spustíme na druhé straně obrovskou explozi s nízkými emisemi neutronů, nebo se nám patrně podaří bránu uzavřít úplně. Jsem přesvědčen o tom, že dostatečně velké množství kvarků by bránu uzavřelo. Napořád. A nejen že to zavře jednu bránu, ale eliminuje to i všechny bosony na druhé straně.“

„Počkejte,“ ozvala se poradkyně pro národní bezpečnost. „Vím toho o kvarcích dost na to, abych věděla, že se vždycky spojují. Muon jsou dva kvarky, že?“

„Ano,“ odpověděl Bill a zamračil se. „Jenže aby se spojily, tak ty dva kvarky musí mít správnou barvu...“

„Barvu?“ zeptal se prezident zmateně.

„Aha, no dobře,“ řekl Bill a znovu se zamračil. „Takže kvarky se rozdělují podle toho, jakou mají barvu nebo příchut'. Proč? Protože je objevili fyzici, kteří neměli na práci nic lepšího než vymýšlet divnou terminologii. Vtip je v tom, že musíte mít kvark a antikvark dvou různých barev, abyste vytvořili muon. V tomto případě vytvoříme

proud kvarků jednoho typu – nejspíš to budou cizí kvarky, protože ty se z nějakého neznámého důvodu vytvářejí nejjednodušeji.“

„Vy už jste s tím experimentoval?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„Ale jistě,“ přikývl Bill. „Jinak bychom se točili pořád na jednom místě. Problém není ani tak ve vyladění bosonu, aby je produkoval, jako spíše v jejich zachycení...“

„A jak to chcete dokázat?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost okouzleně.

„V podstatě máme dvě rozdílné možnosti,“ poznamenal Bill. „Mohli bychom umístit dva bosony relativně blízko k sobě. Jeden by produkoval proud stejně zbarvených muonů, které se nemohou nespojovat s cizími kvarky, a vytvořit magnetické pole, abychom dostali záchytnou nádobu. Muony projdou polem a vytvoří něco jako proudové pole, které obklopí kvarky. Netuším, jestli by to mohlo takhle fungovat, ale vyžaduje to daleko méně energie než druhá možnost.“

„A jaká je druhá možnost?“ zeptal se prezident.

„No,“ řekl Bill pomalu a sevřel rty, „druhá možnost v podstatě spočívá ve vytvoření miniaturního bílého trpaslíka. Ale to by vážně potřebovalo obrovské množství energie.“

„Bílý trpaslík?“ zeptal se ministr obrany s úsměvem. „To myslíte vážně?“

„Jistě, pane ministře,“ odpověděl Bill. „Takový bílý trpaslík je vlastně hromada elektronů. Takže bychom potřebovali jediné vytvořit elektronové pole a pak použít magnetické pole k tomu, abychom ho vytvarovali do tvaru nádoby. Potom bychom do té nádoby napálili hromadu kvarků, obalili elektrony kolem kvarků a zároveň je stlačili – zhruba jako když nabíráte vodu do spojených dlaní. Některé kvarky samozřejmě uniknou, ale doufejme, že ne dost na to, aby zničily zadržovací nádobu. Jediná potíž spočívá v tom, že k tomu, abychom to celé udrželi v chodu, bychom potřebovali strašnou spoustu energie. Ale stoprocentně by to fungovalo, za to ručím.“

„A pak byste tu... věc vsunul do brány?“ zeptal se ministr. „A tam by zničila bosony.“

„Ano, pane,“ přikývl Bill.

„Zničila by tím celé vesmíry?“ zeptal se prezident.

„Ech... patrně ano,“ odpověděl Bill. „Ale současná teorie se mění v závislosti na charakteru bosonů. V tomto okamžiku je teorie pokládá za brány do dalších vesmírů, nebo spíš za spojení než za vesmíry samotné.“

„Kolik?“ zeptal se ministr obrany. „Kolik částic?“

„Nejspíš v řádu milionů, pane ministře,“ odpověděl Bill. „Musíme nejdřív zjistit, jakou intenzitu výtrysku má který boson, abyste si to mohl dát do souvislostí.“

„Jak dlouho bude trvat, než začnete s experimentem?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„Jeden boson máme poměrně příhodně posazený do Údolí smrti,“ řekl Bill. „Budeme muset sehnat materiály a postavit základní tábor. Týden, možná méně. Nejdůležitější bude sehnat dostatečně silný zdroj energie.“

„Chci, aby doktor Weaver ke spuštění experimentu dostal, cokoli potřebuje,“ řekl prezident ministru obrany.

„Dohlédnu na to, aby měl všechno,“ přikývl ministr. „Tvrdíte, že tyhle věci jsou ekvivalentem jaderné zbraně?“

„Ano, pane ministře,“ řekl Bill a zamračil se. „Přesněji řečeno je to ekvivalent jaderného výbušného materiálu. Právě proto jsem si dával pozor, abych tu teorii moc nešířil. Pokud je totiž platná, bude výroba nespojených kvarků a jejich zachycování relativně dětská zábava. Každý slušný fyzik s přístupem k bosonu je bude schopný produkovat.“

„Takže každá druhá zaostalá země na celé planetě bude mít ekvivalent jaderné zbraně,“ zašklebila se poradkyně pro národní bezpečnost bolestně.

„Zavřeme jednu Pandořinu skříňku a otevřeme další,“ dodal prezident.

„Takhle už to ve vědě chodí, pane prezidentě.“

~ ~ ~

„Pamatujte na Raye Chena,“ řekl Bill a zvedl ruku nad spouštěč.

Základní tábor byl postaven deset mil od neaktivního bosonu. Bunkr, vybudovaný z pytlů plněných betonovou drtí a ocelových nosníků, stál pouhých pět mil daleko. Byl příjemně chlazený podobně chráněnou klimatizací, nezávisle napájený elektřinou a bylo v něm dost pomůcek, aby se z něj dokázali vykopat, kdyby byli v případě výbuchu zasypani. Uvnitř byl shromážděn celý tým, aby mohl studovat předpokládaný vznik kvarků.

Nakonec plán s vytvořením muonového pole nevyšel. Krátký a mírně znepokojivý pokus jasně prokázal, že nezvládnou vytvořit dostatečně uzavřené pole, aby v něm dokázali zachytit kvarky. Bill byl skoro přesvědčen, že by se dal problém vyřešit trochou drátování, ale neměli čas na to, aby si hráli, takže připravili nádobu s bílým trpaslíkem.

Problém samozřejmě bude spočívat v jejím přesunu; potřebovali hodně megawattů jen k tomu, aby vytvořili pole, a během hodiny spotřebovali dalšího zhruba půl megawattu, aby udrželi v chodu prstenec, jehož pomocí roztáčeli elektrony. Armáda se snažila najít generátor, který by byl schopen výstupu poloviny megawattu za hodinu, ale zatím neměla úspěch.

Byl tam Mark, který musel v průběhu jediného týdne vykouzlit z různých součástek další zázračný udělátor. Byl tu Bill Earp z FEMA, který podotkl, že by bylo dobře, kdyby se pro změnu agentura dostavila na místo katastrofy předtím, než k ní dojde. Byli tu seržanti Garcia a Crichton, kteří jim poskytovali neocenitelné služby jako spojky s armádou. Robin s Garciovou neodbornou pomocí sestavovala program – během posledních čtyř dní osmnáct hodin denně. Jediný člověk, který tu chyběl, byl náčelník Miller, jehož Bill po docela dlouhé hádce poslal pracovat na jiném projektu. Ale teď bylo konečně všechno na svém místě a byl nejvyšší čas zjistit, jestli to bude fungovat.

„Uvidíme, co se stane,“ řekl Bill Earp a zastrčil si do uší ucpávky. „Všichni máte ucpávky nasazené? Bezpečnost v první řadě.“

Bill už měl ucpávky nasazené dávno a z celého srdce doufal, že je nebude potřebovat. Pokud vyjde všechno podle plánu, tak se kromě změn na výstupech velice citlivých přístrojů nestane vůbec nic.

Ještě jednou se rozhlédl.

„Všichni jste připraveni?“ zeptal se.

„Připraven, pane,“ odpověděli Garcia s Crichtonem jednohlasně.

„Tak ať už je to za námi,“ řekla Robin a zívla.

„Jednou jsme to vyzkoušet museli,“ poznamenal Mark.

„Jsem rád, že jsem tady,“ ozval se Earp.

Bill stiskl tlačítko.

Nic nevybuchlo. Světla ale docela dost potemněla.

Podíval se na Garcii, který se mračil.

„Něco se děje,“ řekl seržant. „Máme fluktuace v zádržné magnetické nádobě.“

„Vysává to spoustu elektřiny,“ dodal Mark. „Velkou spoustu. Jestli to bude ještě chvíli pokračovat, tak se to podepíše na spotřebě elektřiny celé Kalifornie.“

„Další fluktuace,“ ozval se Garcia o několik minut později, zatímco si všichni v duchu blahopřáli. On ale zůstal přilepený k monitoru a nespokojeně se mračil. „Elektrony začínají proklouzávat. Myslím, že to...“

Všichni ucítili velice jemný otřes země a podívali se na vnější monitory. V dálce viděli k nebi stoupat oblak prachu po malé explozi, k níž došlo přesně na místě, kde se jejich drahocenný a složitě postavený generátor kvarků proměnil v hromadu kovových a plastových odpadků.

„...ztrácíme,“ dokončil Garcia. „Negativní signál.“

„Zpátky k rýsovacím prknům,“ řekl Bill.

~ ~ ~

„Zdá se, že by to tentokrát mohlo fungovat,“ řekl Garcia a pečlivě si prohlédl monitory. „Hotel Kvark znovu otevírá!“

Analýza dat, jež dostávali před explozí, ukázala, že některé kvarky byly místo toho, aby zůstaly pevně uzavřeny v nádobě, odnášeny magnetickým vírem. Když jejich místní náboj převýšil náboj víru, reagovaly s okolní hmotou výbušně a uvolnily ostatní zachycené kvarky, které reagovaly stejně, jen s větší silou.

Ochranná nádoba byla tedy vylepšena a s ohledem na havárii znovu navržena tak, aby – podle Garciových slov – „šly všechny kvarky dovnitř, a žádný ven“.

Okamžitě nádobu překřtili na Hotel Kvark.

„Negativní vyzářování,“ hlásil Crichton. „Ale rychlost vstupu je vážně dost nízká. Vypadá to tak na jeden kvark za sekundu.“

„To není dost rychlé,“ poznamenal Bill. „Musíme rychlost zvýšit o celé řády.“

„Zvýšit příkon energie?“ zeptal se Mark. „Tak jako tak potřebujeme zvětšit obsah nádoby.“

„Možná,“ zamyslel se Bill. „Nejspíš dokážeme zachytit jen zlomek proudu. Ale na to nemáme generátory. Už tak do toho cpeme stovky kilowattů. Na něco lepšího bychom potřebovali větší zdroj. Myslím, že tady s tím nic nenaděláme, pokud nedostaneme daleko větší generátory – ale pak sem zase budeme vozit naftu takovým proudem, že každému dojde, co tu provádíme za experimenty.“

„Tak co uděláme?“ zeptala se Robin.

„Vypneme to,“ odpověděl Weaver. „Víme, že to dokážeme spustit – potřebujeme jen boson, který má přístup ke spoustě energie. Nastavte nádobu na zálohu z akumulátorů. Tak jako tak potřebujeme vyzkoušet, jak ji přepravovat. Já se jdu poradit na kapitánský můstek.“

~ ~ ~

„Takže takhle se věci momentálně mají,“ dokončil Bill hlášení. „Dokážeme ten materiál vyrobit, dokonce ho dokážeme udržet pohromadě a relativně bezpečně přepravovat. Ale potřebujeme mnohem, mnohem víc příkonu. Nemyslím, že míra zachycení bude lineární. Daleko spíš bude asymptotická...“

„Cože?“ zeptal se prezident. „Doktore Weavere, obvykle se dokážete docela dobře vyhnout extrémnímu žargonu, ale tentokrát...“

„To znamená, že za cenu mírně zvýšeného příkonu energie dostaneme daleko lepší výsledky, pane prezident,“ odpověděl Bill. „Ale právě v tomto okamžiku před sebou máme problém obrovského

zvýšení příkonu elektřiny. Budeme se muset s experimentem přesunout někam, kde bychom měli k takové energii lepší přístup.“

„Savannah River?“ zeptal se ministr obrany a podíval se tázavě na poradkyni pro národní bezpečnost.

„Oak Ridge, Savannah River nebo Hanford,“ doplnila poradkyně pro národní bezpečnost a pokrčila rameny. „Všechno jsou to zabezpečené prostory a mají přístup k energii, jakou potřebujete. Vyberte si.“

„Savannah River,“ odpověděl Bill. „Mark tam pracoval. Bude vědět, kde rozbít stan a za kým zajít, kdyby něco potřeboval. A kromě toho v Oak Ridge moc vybavení není.“

„Pusťte se do práce, doktore,“ řekl prezident. „Nejspíš nemáme příliš mnoho času.“ Podíval se na někoho, kdo právě vešel do situační místnosti. Rozrušený posel přešel k ministrovi obrany a pošeptal mu do ucha něco, po čem ministrova tvář vypadala daleko starší než na sedmdesát let.

„Už to začalo,“ řekl.

10.

I navzdory nevyhnutelným logistickým problémům trvaly přípravy daleko kratší dobu, než po jakou byly brány destabilizovány. Kolektiv 47 mohl nyní, po zániku Kolektivu 15379, čerpat jednotky ještě z devíti dalších subkolektivů. Příprava bosonů byla energeticky velmi náročná, avšak šest subkolektivů vytvořilo alespoň po jednom, v některých případech i po dvou. Samotný Kolektiv 47 dokázal vyprodukovat tři.

Kromě tohoto úsilí všechny patřičné kolektivy odstavily vývoj obchodu a vnitřních vylepšení a soustředily se čistě na produkci bojových jednotek. V důsledku toho byly v každé z potenciálních bran – nemluvě o původních třech, které byly otevřeny – soustředěny ohromující pozemní síly v rozsahu od třídy jedna do třídy sedm, společně s o dvacet procent vyšším počtem jednotek vzdušné obrany, než bylo standardní. Biologie na druhé straně bran nebude tentokrát schopna shazovat štěpné zbraně na předmostí.

Nakonec Kolektiv 47 povolal do podpůrných jednotek tři podrasy. V některých případech šlo o čistě bojové jednotky. Primárně se však jednalo o biologický materiál, který měl být přeměněn na bojové jednotky Kolektivu. Jedna brána byla předána k útoku podras a do útoku skrze ni vyrazí spojené jednotky Mreee a N!T!Ch! vyzbrojené zbraněmi, jež N!T!Ch! získali od Slenů. Ty budou podporovány jednotkami letecké obrany Kolektivu.

V lokusu bývalého subkolektivu 15379 byl založen nový subkolektiv, který obdržel označení 16743. Byl teprve v první fázi

vývoje a spíše než o plně funkční kolektiv šlo o kolonizační jádro, ale měl sloužit jako podpora jednotkám, vyslaným do boje jinými bránami. Navíc byly do nového subkolektivu pro urychlení formace přidány biologie Mreee; vzhledem k tomu, že lokus udržoval dvě z otevřených bran, byl strategicky důležitý a potřeboval podporu.

Když se fraktál bran stabilizoval, bylo vše připraveno.

„Všem Kolektivům,“ vyslal Kolektiv 47. „Zahajte formaci bran.“

I při velkých vzdálenostech mezi Kolektivy to trvalo jen chvilku. Krátce poté vyslal Kolektiv 16743 slabou zprávu.

„Štěpná detonace u bran 763, 765 a 769,“ hlásil. „Útočné jednotky zničeny. Brány uzavřeny. Kolektiv utrpěl dvacetiprocentní poškození. Opravy zahájeny.“

Bude nejlepší, když s tím skončují co nejrychleji. Kolektiv 47 krátce uvažoval, že by mohl rasu za bránami použít jako další ze svých podras, ale bylo to příliš nebezpečné. Bude potřeba všechno zničit.

„Všem Kolektivům,“ vyslal Kolektiv 47, když se brány otevřely. „Zahajte útok.“

~ ~ ~

Dave Pearce odhodil na hromádku karet károvou královnu a sledoval, jak ji Jim Horn příkrývá králem. To bylo v pořádku, protože už žádné další káry neměl. Až někdo vytáhne eso, které si schovával, čeká ho pěkné překvapení.

Dave si hvízdal mezi zuby, což byla jasná známka toho, že se zbavil jedné barvy, pomyslel si seržant Horn. Matně dokonce poznával i melodii, kterou si jeho protihráč hvízdá – bylo tam něco o Hallacku nebo Harlacku nebo o něčem podobném. Pearce si to hvízdal vždycky a už tím začínal všem lézt na nervy. Zvlášť když to znamenalo, že se zbavil jedné barvy a čeká v podstatě jen na eso. Člověk by si pomalu myslel, že kombinace esa s králem mu zaručí alespoň nějakou výhodu. Během posledních dvou týdnů však viděl všechny možné kombinace triků a variant, jaké se ve whistu daly vymyslet. Neměli tu na práci nic lepšího než ty mizerné karty.

Služba byla neuvěřitelně a neskutečně nudná. Bylo to tu ale daleko, daleko pohodlnější než sedět v Iráku. Boson se na dráze tři

zastavil uprostřed obývacího pokoje domu v ohijském Woodmere, předměstí Clevelandu. Když zjistili, jakým nebezpečím mohou tyto neaktivní bosony být, evakuovali nejdříve dům, společně se širokým okolím, a pak i drtivou většinu města. Dům, příjemný jednopatrový ranč, ženisté vyklidili a pak srovnali se zemí stejně jako několik okolních staveb a jejich zahradních úprav, aby na jejich místě vyčistili palebná pole. Poté v okolí bosonu vybudovali obranná postavení a do těch se nastěhovaly jednotky ohijské Národní gardy. Tedy... měly se do nich nastěhovat. V každé denní a noční době byl v pozorovatelně umístěn jeden člen jednotky, ale většina zbytku brigády se usadila v opuštěných a stále ještě stojících domech; ty byly daleko pohodlnější. Místní elektrárenská společnost udělala vlastenecké gesto a nechala elektřinu běžet bez omezení. Díky tomu měly jednotky tekoucí teplou i studenou vodu, mohly se vyspat v teple a pohodlí za jakéhokoli počasí a užívaly si luxusu splachovacích toalet. Když člověk nemyslel na strašlivou nudu, kterou se snažili rozptýlit televizí a nekonečnými partiemi whistu – nemluvě o herních konzolách Nintendo, Sega nebo Gameboy a několika připojeních k internetu – to nebyla zase tak špatná služba. Rozhodně šlo o lepší nasazení, než když museli strávit celých šest nekonečných měsíců v Sunnitském trojúhelníku.

Všichni věděli, že boj může začít prakticky v kterémkoli okamžiku, a bylo jim jasně řečeno, že až se to stane, nikdo je nebude předem varovat. Ale počítali s tím, že jim mozky nahoře alespoň nějaké kratičké varování poskytnou.

Takže seržanta Horna skutečně překvapilo, když odhodil na hromádku karet kárové eso, a zatímco čekal, až Pearce tu zatracenou věc přikryje trumfem, ozval se místo toho rachotivý výbuch vějířové miny.

Vějířové miny byly směřované nástrahy – v podstatě šlo o krabici na nožičkách, která mohla být otočena do míst, odkud se mohl pravděpodobně přiblížit nepřítel, v tomto případě přímo směrem na neaktivní boson. Obvykle se odpalovaly ručně a ženista určený k jejich obsluze vyslal pomocí odpalovacího zařízení do miny elektrický signál; ten jí řekl, že je třeba vykonat odpovídající funkci,

spočívající ve vystřelení sedmi set ložiskových kuliček rychlostí přibližně stejnou jako výstřel z pušky.

Když ale armádní ženisté připravovali obranu kolem bosonu, položili kolem betonové základní desky, na níž kdysi stál ranč, poměrně rozlehlé minové pole. První obrannou linií tvořila síť nastražených vějířových min, aby jakéhokoli tvora, který by v případě formace brány prošel na Zemi, uvítala smršť ložiskových kuliček.

Minové pole také sloužilo jako varovný systém pro případ, že by došlo k nejhoršímu.

Čtyři hráči odhodili karty na stolek, popadli zbraně a vyrazili do ochrany svého bunkru tak rychle, jak to jen šlo. V domě se ale v tom okamžiku nacházelo devět lidí a ve chvíli, kdy se seržant Horn protlačil ze dveří, už začaly vybuchovat další miny. A pak dům dostal první zásah.

Plazmová zbraň zasáhla střechu a shodila do obývacího pokoje hořící trosky, které zapálily stolek, u něhož seděli při hře, a rozházely hořící karty kolem domu.

Tlaková vlna výbuchu vymrštila seržanta Horna a specialistu Pearceho ze dveří. Seržant se vzpamatoval jako první, posadil se a potřásl hlavou, pak popadl M-16 a vyrazil k bunkru své jednotky. Nebo přinejmenším tam, kde se bunkr kdysi nacházel. Na místě teď zela hluboká díra do země.

Ženisté bezprostřední okolí bosonu ohraničili ochrannou zdí a Horn se nyní vyšplhal na její vrchol a nahlédl přes okraj. To, co uviděl, byla naprostá noční můra.

Kolektivy se neobtěžovaly tím, že by do prvního útoku vyslaly pozemní bojové jednotky nižších tříd. Bránou procházelo segmentové tělo jednotky sedmé třídy. Z prostoru mezi rohy vrhal tvor plazmové výboje na všechno, co vypadalo jako hrozba. Čtyři tanky abrams už stály v plamenech, stejně jako všechna obrněná pěchotní vozidla bradley a také většina bunkrů, které měly poskytovat pěchotě ochranu. A ta věc pořád lezla dál a dál z brány jako nějaká stonožka z nejhorší noční můry a pálila plazmu do všech stran.

Zatímco seržant Horn bezmocně přihlížel, odpálila věc jednu z nášlapných protitankových min, jež v okolí bosonu rozmístili ženisté. Jejím tělem si prokousala cestu obrovská exploze a roztrhala první segment mimozemšťanova těla. Tlaková vlna sekundárního výbuchu byla i na vzdálenost pěti set metrů tak silná, že srazila seržanta ze zídky na spálený trávník hořícího domu.

Otřepal se a znovu se vrátil do provozuschopného stavu, vyšplhal se zpátky na zídku a z celého srdce zalitoval, že v bunkru nechal výstroj. Teď měl na boj s nepřítelem jen M-16 s jediným zásobníkem.

Ne že by mu ale další zásobníky a granáty pomohly. Čelní segment monstra se sice proměnil v mrtvou a ohořelou přítěž, ale už se oddělil a věc vylézala stále dál. Některé její střely se začaly šplhat k obloze, aby zastavily přilétající dělostřelecké náboje. Byly tu sice další protitankové miny, ale Horn byl poměrně pevně přesvědčen, že ty rozhodně stačit nebudou.

„Kdo tady má rádio!“ zařval. „S někým se spojte a řekněte mu, že tuhle věc zastavit nedokážeme!“

~ ~ ~

„Hlásí se Bruce Gelinas z Woodmere v Ohio, kde byly jednotky ohijské Národní gardy při pokusu vybojovat zpátky Clevelandskou bránu znovu odražené. Boje jsou podle zpráv armády těžké, a jak jsem se mohl přesvědčit na vlastní oči, je to pravda. Kromě segmentového tanku jsou tu teď mimo velkého množství psích mimozemšťanů a vrhačů trnů i nosorožčí tanky a další tanky, které se podobají obrovským pavoukům. Jednotka musela ustoupit už dvakrát a nyní se prostě snaží monstra zpomalit, jak je to jen možné. Na místo by měly brzy dorazit další jednotky, ale situace vypadá velmi špatně.“

„Bruci, dokázal jsi sehnat na místě někoho z Národní gardy?“ zeptala se hlasatelka z newyorského studia.

„Ne, nikdo z mluvčích nebyl k dispozici,“ odpověděl reportér. „Podle mých informací jim byly vydány zbraně a byli vysláni do pole, aby nahradili ztráty pěchotních jednotek, jež jsou údajně velmi

vysoké. Krátce jsem ale hovořil se seržantem, který byl zraněn během prvního útoku...”

Reportérovu tvář na obrazovce vystřídal stříh na vojáka, ležícího na nosítkách s levou paží v obvazu a s částečně sežehlou uniformou. Tvář měl také ovázanou a viděl jen na jedno oko.

„Seržante Horne,“ ozval se reportérův hlas, „vy jste byl součástí obranných sil před bránou?“

„Nemohli jsme to zastavit,“ řekl voják téměř nesrozumitelně. „Sejmulo to naše abramsy dřív, než jsme věděli, že se něco stane, a pak to prostě ničilo všechno, co bylo na dohled! Najelo to na tři miny, ale nezastavilo se to, prostě to jelo pořád dál!“

„Podle dalších hlášení byly pokusy o shoení jaderných bomb neúspěšné,“ pokračoval reportér znovu v přímém přenosu. „Byly vydány příkazy k odpálení a dostali jsme varování, avšak nestalo se nic. Ze směru od brány byla vidět silná palba, která směrované jaderné rakety očividně zachytila a zničila. Jak jsem již řekl – v tomto okamžiku se zdá, že Tichoře nedokáže zastavit vůbec nic. Hovořil Bruce Gelines z Woodmere v Ohio.“

„Děkujeme za toto... znepokojující hlášení, Bruci,“ řekla hlasatelka. „Útoky z bran jsou hlášeny z lokalit, v nichž se nacházely původně neaktivní bosony od Georgie až po Kanadu. Kromě útoku Tichořů z brány v Oakdale v Kentucky podle všeho útočí jednotky Mreee a nějakých obrovských, stříbrných pavouků. Přepojíme nyní na Erika Kittelsena, který se nachází v přímém přenosu poblíž bojových linií. Eriku?“

„Hlásíme se vám živě z Oakdale v Kentucky,“ zakřičel reportér do mikrofону právě ve chvíli, kdy se poměrně blízko ozval ohlušující výbuch. „Jsem tu společně s vojáky rotý A prvního praporu stodevětačtyřicátého pluku kentucké Národní gardy!“ Ohlédl se přes rameno na násep za svými zády a pak zpátky na kameru. „Zdá se, že v čele zdejšího útoku stojí Mreee a tvorové, které armáda identifikuje jako Nitche – živočišný druh obrovských pavouků, o nichž jsme dříve jen slyšeli od Mreee. Teď už je jasné, že Mreee byli celou dobu na straně Tichořů!“

„Eriku, od našich dalších reportérů dostáváme poměrně znepokojující hlášení,“ ozvala se hlasatelka. „Jak vypadá situace v místě, kde se nachází?“

„Moc dobře ne, Roberto,“ zakřičel reportér a pak se vrhl k zemi, když velice blízko došlo k další explozi – bylo to tak blízko, že její záblesk byl jasně viditelný i v kameře, zaměřené na stěnu zákopu. V okamžiku se ale napřímil a kameraman zamířil zpátky na něj. „Mreee a Nitchové používají nějaký druh dálkově naváděných raket. I když se na první pohled zdá, že minuli, tak se raketa vždycky zaměří na naše bojová vozidla a bunkry! Pěchota si vede lépe, ale ne o moc. Kromě toho je útočník vybavený jednotkami protivzdušné a protidělostřelecké obrany, které mu patrně poskytli jeho tichořští spojenci. Prozatím se drží kolem brány, ale tou procházejí další a další jednotky, a protože se brána samotná nachází na návrší, mohou ostřelovat naše pozice. Je těžké vůbec vyhlédnout nad okraj zákopu, protože...“

Obrazovka potemněla a pak se na ní objevila hlasatelka v newyorském studiu.

„Zdá se, že máme technické potíže se spojením,“ řekla. „Pokusíme se s Erikem znovu spojit o něco později.“

„Na téhle straně hrobu ho už sotva uslyšíme,“ zabručel Miller a postavil plechovku s pivem na stůl.

„Přesně tak,“ řekl Bill přes prsty, které měl sepnuté do stříšky.

Seděli sami v obytném přívěsu poblíž místa anomálie. Náčelník Miller na sobě měl přiléhavou kombinézu a Weaver maskáčový oděv. Bill se podíval na příslušníka SEAL jednotek a potřásl hlavou.

„Smrdíte jako starý kozel,“ poznamenal.

„Je to vaše vina,“ poznamenal Miller nevzrušeně. „Co budete dělat?“

„Proč se mě všichni pořád vyptávají, co budu dělat?“ zeptal se Bill nakvašeně.

„Protože jste člověk, který má vždycky po ruce plán,“ odpověděl Miller, pokrčil rameny a napil se piva. „Takže... co budete dělat?“

„V době, kdy budeme mít dostatek kvarků k uzavření brány, se už dávno k žádné bráně nedokážeme dostat,“ řekl Bill zamyšleně. „A to i v případě, že by výroba v Savannah River jela už teď na plné

obrátky. Což rozhodně nejede. Navíc nemůžeme odrazit útoky pomocí jaderných střel, protože už teď mají naše jaderné ponorky po tom prvním neúspěšném útoku poloprázdné šachty. Což je věc, kterou našťestí zprávaři zatím ještě nezaznamenali. Ale je tu jedna dobrá zpráva.“

„A to?“ zeptal se Miller s pozvednutým obočím.

„Už alespoň víme, že při použití správné technologie by mohl program SDI fungovat,“ poznamenal Bill zamyšleně.

„Strašná sranda,“ řekl Miller nepobaveně.

„Myslím, že teď už můžeme udělat jen jednu věc,“ řekl Bill a napřímil se.

„A to je co?“

„Prosit.“

„Prosit Tichoře, aby nás nezabíjeli?“ zeptal se Miller. „Myslím, že tohle jako řešení fungovat nebude.“

„Ne, prosit o pomoc,“ odpověděl Weaver a vytáhl mobilní telefon. Byl skoro vybitý; úplně si ho zapomněl včera večer nabít. Doufal, že vydrží zapnutý dostatečně dlouho. „V první řadě začnu prosit o letadlo. O několik letadel. Jedno bude pro mě, druhé a další pro vás a zbytek týmu.“

„Proč?“

„Musím letět do Francie a vy vyrazíte do Kentucky.“

„Myslím, že jsem dostal tu snadnější část úkolu,“ poznamenal Miller, obrátil se k televizi a sledoval konec světa v přímém přenosu.

~ ~ ~

„Potřebujeme Tchara,“ řekl Bill, když procházel s admirálem Averym adarskou bránou. „Ale ještě důležitější je, abychom sehnali toho jeho vůdčího chlapíka.“

„Nesmíte s ním hovořit přímo,“ poznamenal Avery přísně. „To je důležité. Pokud tu nebude, nesmíme se ani zeptat, kde je.“

„Potřebujeme někoho, jako je on,“ odpověděl Bill. „Někoho, kdo může dělat politická rozhodnutí.“

„Dostaneme to, co dostaneme,“ řekl Avery.

Admirál si promluvil s jedním z adarských strážných, kteří stáli u brány, a byl nasměrován do konferenční budovy, kde byli uvedeni do jednoho z prostorů, oddělených zástěnami.

„My si tu vysedáváme a náš svět umírá,“ podotkl Bill po chvilce mlčení.

„UVědomuji si to stejně dobře jako vy, doktore,“ řekl admirál kousavě a Bill si vzpomněl, že Avery začal vojenskou kariéru jako „odpalovač“ v jaderné ponorkové flotile. Jeho pozoruhodné jazykové schopnosti našly využití později. Admirál byl svým způsobem válečník – člověk, který u sebe nosil klíč, s jehož pomocí mohly být ukončeny miliony životů a který s každým dalším bojovým nasazením riskoval, že ho bude muset použít.

„Na druhou stranu,“ dodal admirál zamyšleně, „předpokládám, že čím déle čekáme, tím lépe.“

„Proč?“ zeptal se Bill.

„Kdybychom byli přijati okamžitě, dostali bychom přinejlepším Tchara,“ odpověděl admirál. „Pokud musíme čekat, je to proto, že k nám povolávají a dopravují někoho, kdo *může* přijímat politická rozhodnutí.“

Bill pokrčil rameny, pak vytáhl z kapsy kalkulačku a začal na ní něco počítat.

Cesta z letiště McCoy do Francie na palubě další F-15 trvala čtyři hodiny a Bill už začínal mít na tomto typu nalétáno docela dost hodin. Pak následoval krátký let vrtulníkem, který už na něj při přistání čekal s roztočeným rotorem. Do okamžiku, kdy se dostal k adarské bráně, se zprávy ještě zhoršily. Tichoři dobyli obrovské oblasti kolem bran a – přinejmenším v těch oblastech, jež byly z bezpečné vzdálenosti na dohled – začali šířit svou „houbu“. I kdyby se jim podařilo zničit brány, na záchranu světa mohlo být pozdě.

Konečně po nesnesitelně dlouhém čekání, které trvalo celých dvacet minut, za nimi přišel další Adar a pokynul jim, aby ho následovali. Odvedl je do stejné místnosti, v níž se konalo i předchozí, daleko méně uspěchané setkání. Čekal tam na ně Tchar a k Billově úlevě i vůdčí, který nebyl nikdy jmenován.

„Tchare,“ řekl Bill a pokynul Adarovi hlavou.

Tchar spěšně něco řekl admirálovi, který jen potřásl hlavou.

„Už byli informováni o útoku na náš svět,“ tlumočil Avery. „Ptá se tě, jestli si myslíš, že je možné Tichoře zastavit.“

„Nejsem sice v pozici náčelníka generálního štábu,“ odpověděl Bill, „ale upřímná odpověď zní: ne.“

„Proč jste sem tedy přišli?“ překládal Avery. „Chcete požádat o útočiště pro své lidi? Naše potraviny nemohou být vzájemně nahrazeny. Není možné, abychom na naší straně udrželi při životě příliš velký počet lidí. Pokud chcete prchnout vy a několik dalších, dalo by se to zařídit.“

„Ne,“ zavrtěl Bill hlavou. „Přišel jsem žádat o pomoc. Hovořil jsem s Bohem, jak jsi mi poradil, a ten mi řekl, že existuje způsob, jak zničit brány. Jenže vyžaduje velké množství kvarků, volných kvarků. Přišli jsme na způsob, jak docílit jejich výroby, ale nemáme jich dost a nebudeme jich mít dost včas. Doufám, že nějaký lepší způsob, který by se dal použít jako zbraň, máte vy. Myslím, že ho máte.“

„I kdybychom takovou zbraň měli – za předpokladu, že je možné něco podobného postavit – co bys s ní dělal?“ zeptal se Tchar.

„Je tu jedna brána, která by se podle mého názoru dala dobýt,“ odpověděl Bill. „Použil bych tu zbraň na bránu. Pokud jsem to spočítal správně, měla by být schopna roztržít celý fraktál. Přinejmenším by ale dokázala zavřít všechny brány, takže bychom získali čas, abychom u každé postavili účinnější obranu. Ale opakuji, že podle mých výpočtů by je dokázala minimálně vypnout.“

Vůdčí se zničehonic naklonil dopředu a pozorně si Billa prohlížel jediným okem na svém čele. Jeho přímý pohled trval chvíli a pak promluvil.

„Říkáš, že jsi hovořil s Bohem,“ tlumočil Avery. „Co ti řekl?“

„Abych rozřezal hmotu na nejmenší částčky, které dokáže utvořit – až do okamžiku, kdy už ji nebude možné dělit, protože to bude čiré světlo a čirá voda. Takové je tajemství bran,“ odpověděl Bill a upřeně sledoval Adarovo oko.

„A co kdybych řekl, že jsme tento způsob zkoušeli a neuspěli?“ zeptal se vůdčí.

„Pak bych řekl, že jste to nezkoušeli dostatečně,“ odpověděl Bill. Obrátil se zpátky k Tcharovi a přikývl. „Myslím, že bych měl ještě

něco dodat. Až Tichoři obsadí naši planetu, získají přístup k bosonům, které už se stačily generovat, stejně jako k jejich samotnému generátoru. To znamená, že získají přístup k *jakýmkoli* bosonům, jež mohou vytvořit bránu. Mohli byste se nakonec dostat do stejné situace, v jaké jsme teď my.“

Tchar neodpověděl, jen seděl a upřeně sledoval Averyho. Nepohnul se ani neotočil hlavu k vůdčímu.

„Prosím,“ řekl Bill naléhavě a díval se přímo na vůdčího. „Ve jménu všeho, co je svaté, ve jménu Boha – prosím. Pomozte nám.“

Vůdčí na něho chvíli hleděl očima po stranách hlavy a pak řekl jediné slovo.

„Tohle neznám,“ přiznal Avery. „*Artune a das?* Existuje tu jistá podobnost s jinými slovy. Ničitel malých věcí?“

„Takový přístroj existuje,“ řekl Tchar a postavil se. „Pojďte se mnou.“

Vedl je ven z budovy k řadě malých vozidel, která ze všeho nejvíc připomínala golfová vozítka. Všichni čtyři do jednoho z nich nastoupili a Tchar vyrazil.

Bill už viděl dříve Adary řídit, ale nikdy v žádném jejich vozidle neseděl. Ta věc sice vypadala jako vozítko, které starší hráči golfu používají pro přepravu od jedné jamky k druhé a byla na všech stranách otevřená, ale jezdila jako ferrari. Snažil se zuby nehty udržet v otevřené kabině, zatímco se Tchar, který tuto rychlost očividně považoval za naprosto normální, řítí ven z tábora a dál kolem skupiny budov. Chodci zde očividně neměli přednost a on málem během jízdy srazil několik lidských chodců, kteří očividně o adarské řidičské technice nic netušili.

Zastavili se u úpatí hor, jež napůl obkružovaly místo, odkud vedla otevřená cesta do svahu.

Tchar a vůdčí kráčeli v čele; strážní u vchodu, který vypadal jako přetlakový uzávěr připomínající vstup do nejpřísněji střežených zařízení, jež Bill viděl jen na několika vojenských základnách, se při jejich příchodu postavili do pozoru a vzdali dvojici Adarů počtu pažemi zkříženými na hrudi.

„Docela upřímně by mě zajímalo, co je vlastně ten vůdčí zač,“ zašeptal Avery, když vykročili chodbou, jejíž stěny byly vyloženy

kameninovými kachlíky. Chodba mířila sérií zatáček dolů a očividně se táhla hluboko do nitra hory.

„Jsem K'Tar'Daoon,“ odpověděl vůdčí velmi čistou angličtinou. „Centrální rada se skládá z devíti členů a každý z nich má vlastní oblast, za kterou je odpovědný. Nerozdělujeme to ale tak, jak to děláte vy lidé. Moje funkce by v lidském světě byla něčím na způsob ministra obrany za pomoci pokročilých technologií. V současnosti také pracuji jako vedoucí Centrální rady – v tomto postavení se po určitou dobu střídají všichni její členové.“

„To mě po...“ začal Bill a teprve se zpožděním si uvědomil, že promluvil nahlas. „Omlouvám se.“

„Řekl jsi, že jsi hovořil s Bohem,“ pokračoval vůdčí. „A já v tobě necítím klam. Jsi šťastný člověk, když jsi mohl hovořit s Bohem, a dokonce dvakrát v jednom životě. Taková osoba si nezaslouží smrt z rukou Tichořů.“ Zastavil se před dalším tlakovým uzávěrem a učinil složité gesto rukou. „Na druhou stranu náš filozof–vědec Edroon jednou prohlásil, že spojenectví jsou založena nejen na přátelství, ale také na vzájemných potřebách. Tvá poznámka o tom, co by mohlo následovat, kdyby Tichoři obsadili tvou planetu, byla výtečně načasovaná.“ Před těmito dvěma stáli další strážníci a Billovi připadalo, že jsou nervózní. Řeč těla mimozemských tvorů se dala číst jen velmi obtížně, ale rozhodně nevypadali příliš šťastně.

Vůdčí položil ruku na destičku vedle dveří a pak naklonil čelo k zakřivené ploše na dveřích. Tím se ke středu plochy dostalo jeho prostřední oko a Bill odhadoval, že právě probíhá kontrola sítnicového obrazu. Vůdčí se napřímil a dveře se ztěžka a majestátně odsunuly do strany.

Nebyly to ani zdaleka poslední dveře, jimiž museli projít. Nakonec je otevřeli čtyři a u posledních bylo nutné, aby sítnicovou čtečkou prošli další dva Adarové, kteří na ně čekali.

Když se otevřely poslední dveře, vešli do malé místnosti s policemi podél jedné ze stěn. Na nich bylo uloženo několik přístrojů, včetně jedné dlouhé řady předmětů, jež vypadaly jako malé dělostřelecké náboje. V protější stěně se nacházel trezor, který vůdčí otevřel otáčením klikou v kombinaci čísel. Byla to vůbec první neelektronická část zabezpečení, kterou Bill viděl.

Vůdčí vytáhl z trezoru krabici a zase ho zavřel. Bill měl na okamžik možnost nahlédnout dovnitř a všiml si dalších dvou identických krabic. Trezor byl jinak naprosto prázdný.

Dva cizí a očividně vysoce postavení Adarové stáli po stranách dveří, když z nich vůdčí vyšel s krabicí. Billovi připadali pozoruhodně nervózní a otáčeli hlavy ze strany na stranu, aby si prohlédli předmět, který vůdčí nesl s očividnou lhotejností za poutko, připevněné na obou kratších stranách.

Krabice byla možná půl metru dlouhá a široká i hluboká zhruba čtvrt metru. Zdálo se, že je vyrobena z plastu nebo karbonových vláken a povrch byl zbarven do příjemného odstínu fialové barvy. Na vrchní straně se nacházely série symbolů a displej nějakého výstupu.

„Nejprve vám důkladně vyložím způsob použití tohoto přístroje,“ řekl vůdčí Billovi. „Pak ho přenesu na druhou stranu naší společné brány. To, co s ním uděláte pak, už bude plně na vás.“

„Rozumím, pane,“ řekl Bill a opatrně si skříňku prohlédl.

„Toto je ardune,“ řekl vůdčí. „Ardune vyžaduje k plné funkčnosti jistou dobu.“ Stiskl tlačítko na skříňce a na vrchní straně se objevil modrý rámeček, který začal pomalu problikávat. „Pro plné použití je třeba, aby uběhla polovina našeho cyklu – což je zhruba patnáct vašich hodin.“

„Patnáct hodin,“ řekl Bill a podíval se na hodinky. „Rozumím.“

„Každá ardune vyžaduje použití odlišného spouštěcího kódu,“ pokračoval vůdčí a ukázal na symboly. Bill si všiml, že jich je patnáct – tři řady po pěti. „V případě této ardune stisknete těchto pět,“ ukázal mu vůdčí, ale tlačítka nestiskl. „Jakmile se tak stane, začne blikat tento indikátor,“ pokračoval a ukázal na displej, který byl momentálně potměnlý. „Stisknete tlačítko a začne se odpočítávat čas. Ukazuje v našich sadeenech, což jsou zhruba dvě třetiny vaší sekundy.“

„Ano,“ přikývl Bill.

„Odpočítává do třiceti sadeenů,“ pokračoval vůdčí. „Dvacet vašich sekund.“

„Ano,“ opakoval Bill a sevřel se mu žaludek.

„Pak musíte znovu zadat tentýž kód. Na jeho zadání máte třicet sadeenů – potom se odpočítávání vynuluje a vy musíte začít znovu. Samotný odpočet začíná až ve chvíli, kdy podruhé zadáte kód.“

„Rozumím,“ vydechl Bill. „Mohu zadat všechny symboly kromě posledního, dokud se nedostanu přes třicet sadeenů?“

„Ano.“

„Mohu to vypnout?“ zeptal se Bill. „Myslím tím poté, co skončí odpočítávání?“

„Stačí znovu zadat kód,“ řekl vůdčí. „Pokud na to budete mít čas.“

„Znovu zadat kód,“ potvrdil Bill a pochopil, proč si je strážní i dva další Adarové, kteří museli být podobně vysoce postavení jako vůdčí, tak nervózně prohlíželi. Tohle bylo zařízení určené k jaderné sebevraždě. „Stejně jako bezpečnostní kód na alarmu, jistě. Chápu.“

„Několik varování ohledně ardune,“ řekl vůdčí. „Je jasné, že musí být použita okamžitě. Jestliže ji dostanete na druhou stranu brány a zůstane tam až do detonace, bude všechno v pořádku. Její druhotné účinky v bezprostředním okolí brány ale mohou být nebezpečné.“

To se vsadím, pomyslel si Bill.

„Poslední varování, co se týče ardune,“ dodal vůdčí. „Je silně pancéřovaná. To proto, že – jak jste sám jistě pochopil – obsahuje vysoce výbušný materiál. Pokud bude její ochrana poškozena, odpálí se sama. Výbušnost obsaženého materiálu ovšem není lineární. Bude trvat nejméně hodinu vašeho času, než bude ardune opravdu nebezpečná. Nicméně v okamžiku, kdy dosáhne plné připravenosti, by výsledky samoodpálení – například v případě, že by byla zasažena tichořskou plazmovou zbraní – byly... řekněme nepříjemné.“

„Jaký má energetický výstup?“ zeptal se Bill.

„Podle vašeho měření se uvolněná energie rovná přibližně šesti stům megatunám,“ odpověděl vůdčí. „Pokud by nezničila bránu, pak by bezpochyby zničila vaši planetu – nejspíš by ji roztrhla a rozmetala do otevřeného vesmírného prostoru. V tom případě by byl náš svět v bezpečí.“

„Nepříjemné.“ Tak to bylo zlehčení situace, jaké svět neviděl!

„Jak poznám, že nevybuchne v okamžiku, kdy zadám kód poprvé?“ zeptal se Bill, kterému se na čele zaleskly kapičky potu.

„Nepoznáte.“

~ ~ ~

Když dorazili na pozemskou stranu brány, vůdčí předal Billovi bombu a pak se bez ohlednutí vrátil na svou stranu. Tchar se na Billa chvilku nevyzpytatelným způsobem díval a pak se také vrátil bránou na svou planetu.

Bill se otočil k admirálovi a pokrčil rameny.

„Vrátíte se tam?“ zeptal se ho. „Určitě by vám rádi připravili místo s pozemskými podmínkami. Kdyby tahle věc vybuchla na nesprávné straně brány, tak byste to alespoň přežil.“

„A k čemu by mi to bylo?“ opáčil admirál. „Všechny mé děti a vnoučata jsou tady. Ne – myslím, že si sbalím věci a zkusím chytit nějaký let do Spojených států. Jestli máme všichni zemřít, raději zemřu doma.“

„No, já musím taky chytit letadlo,“ řekl Bill a podíval se na indikátor ardune. Ještě pořád na něm nebyl vidět skoro žádný pokrok.

„To tedy musíte,“ přikývl Avery. „Hodně štěstí.“

„Díky,“ řekl Bill.

~ ~ ~

Stíhačka byla vybavena špičkovou elektronikou a nacházela se uprostřed Atlantiku. Tudiž byla pro zabezpečenou videokonferenci daleko lepší než jakákoli zajištěná místnost.

„Dostal jsem od Adarů přístroj,“ řekl Bill trojici momentálně nejvýše postavených členů americké vlády. „Dokáže destabilizovat a pravděpodobně zničit brány a fraktál bosonů. Musím ji jen dostat na druhou stranu brány.“

„To bude docela složité,“ řekl ministr obrany. „Popravdě řečeno jsem to velmi zlehčil – ve skutečnosti je to skoro zatraceně nemožné.“

„Počkejte – přece jsme zatím dokázali udržet Mreee u jejich brány, ne?“ zeptal se Bill. „Můžete odněkud stáhnout pár jednotek a zaútočit s nimi na jejich postavení? Bude stačit, když tam tu věc dostanu jen na pár vteřin, a pak se problémů s Tichoři zbavíme

navěky – nebo alespoň tak, jak to půjde. Všude jinde prohráváme, že? Ať si Tichoři zaberou území, to dokážeme vybojovat zpátky. V první řadě ale musíme zavřít brány.“

„Má pravdu,“ poznamenala poradkyně pro národní bezpečnost. „Víte jistě, že ta věc dokáže brány zavřít?“

„Ano,“ odpověděl Bill rozhodně. Ale muselo ho nejspíš prozradit slabé zachvění v hlase.

„Jaké jsou druhotné účinky?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost obezřetně.

„Jestli ji dokážu dostat na druhou stranu, budou na naší straně minimální,“ odpověděl Bill. „Nevím ani, jestli nás tentokrát ohrozí nějaký neutronový puls. A popravdě řečeno nevím ani to, proč by měl. Brány by měly prostě okamžitě zmizet, jako by nikdy neexistovaly.“

„A jestli ji nedokážete dostat na druhou stranu?“ zeptal se prezident. „A ta věc vybuchne na naší straně brány?“

„Brány se zavřou tak jako tak,“ řekl Bill. „Přinejmenším v případě, že tu věc dokážu dostat do jejich blízkosti.“

„A druhotné účinky v tomto případě?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost znovu.

„No, docela špatné,“ řekl Bill s předstíranou lehkostí. „Zhruba tak špatné, jak si je dokážete představit v nejhorší noční můře. Někteří chlapi v jaderných ponorkách by to mohli zvládnout, pokud by byli řekněme uprostřed Pacifiku a docela hluboko. Ted' už bývají v posádkách i ženy, že? Takže by lidstvo jako celek nebylo úplně vyhlazeno. Tedy... za předpokladu, že by se Země nerozpadla v půli a neproměnila se v pás asteroidů,“ dodal opatrně.

Na velice dlouhou dobu se na lince rozhostilo ticho, které přerušil až ministr obrany, když si opatrně odkašlal.

„Doktore Weavere, byl byste prosím tak laskav a řekl nám, o kolika megatunách v případě téhle věci mluvíme?“

„Je to zhruba šest set megatun,“ řekl Bill tiše a sklopil pohled ke skřínce ve svém klíně.

Následovalo další dlouhé ticho.

„Doktore Weavere,“ ozvala se nakonec poradkyně pro národní bezpečnost vysokým a přiškrceným hlasem, „trochu mi to připomíná

situaci z období vietnamské války. Mluvílo se během ní o zničení světa pro jeho záchranu.“

„Tak jako tak jsme odsouzeni k zániku, paní,“ odpověděl Bill pevným hlasem. „Adarové mohli tuto zbraň použít už dávno sami – netuším, jak dlouho to může být, ale mohli s její pomocí zavřít svou bránu k Tichořům. Přesto to neudělali. Otázka zní: proč?“

„Proč?“ zeptal se prezident.

„Protože jejich situace nebyla zoufalá, pane prezidente,“ odpověděl Bill. „Takže další otázka zní: jak zoufalá je naše situace?“

Následovalo další mlčení.

„Pane ministře?“ promluvil nakonec prezident.

„Ano, pane?“

„Přesuňte všechny dostupné jednotky k bráně u Oakdale,“ řekl prezident. „Doktore Weavere?“

„Ano, pane prezidente?“

„Udělejte všechno pro to, aby ta nálož vybuchla na druhé straně brány, prosím,“ řekl prezident. „Budu se modlit, aby nám Bůh dopřál vítězství.“

~ ~ ~

F-15 se nevrátila do Orlanda. Místo toho se prohnala klikatým letem relativně bezpečnými koridory mezi oblastmi kontrolovanými Tichoři a přistála na mezinárodním letišti v Louisville v Kentucky, což bylo nejbližší letiště s dostatečně dlouhými ranvejemi. Těsně za bránou letiště už čekal vrtulník blackhawk – Bill si všiml, že jde o verzi určenou pro zvláštní operace – a jakmile se připojil do křesla druhého pilota, z něhož měl skvělý výhled bublinou plexiskla, vznesl se do vzduchu. Letěli nízko, a čím blíže se ocitali oblastem pod kontrolou nepřátel, tím byli níže.

Billovi připadalo, že let v F-15 je divoký – a také byl – ale i když se blackhawk pohyboval vzduchem jen zlomkem rychlosti nadzvukové stíhačky, stačil pouhý fakt, že ke konci cesty letěl *pod* korunami stromů, k tomu, aby šlo o nezapomenutelnou zkušenost. Nemluvě o prudkých skocích nahoru přes dráty elektrického vedení, následovaných rychlým klesnutím, kterým se chtěl pilot vyhnout nepřátelské palbě z kopců na východě.

Z lousvilleského mezinárodního letiště k oakdaleské bráně to bylo zhruba sto třicet mil vzdušnou čarou. A dokonce i blackhawku to trvalo více než hodinu a celou tu dobu se otáčel a nakláněl ve zkušených pilotových rukou. Těsně před přistáním se vrtulník stočil k jihu a prolétl ve skutečnosti kolem brány cestou k armádnímu shromaždišti jednotek v Jacksonu. Celou tu dobu se nacházel mezi ním a bránou jen horský hřeben.

Billovi bylo jasné, že pro účely protiútoků bude nejvhodnější brána samozřejmě nejhůře přístupná. I s notnou dávkou optimismu byla místní silniční síť ve stavu, který se dal označit pouze jako velice primitivní. Přepřavit většinu bojových jednotek do oblasti vyžadovalo cestu z Lexingtonu po silnici 402 a za Winchesterem po silnici 15. Silnice 402 byla víceproudá dálnice, po většinu délky s omezeným přístupem, na níž byla veškerá civilní doprava zastavena, aby se po ní mohla přepravit obrovská flotila tanků a bojových vozidel, které mířily k bráně. Silnice 15 byla na druhou stranu dvouproudá komunikace, která se vinula do kopců, jež za sebou stěží nechaly louky plné lipnice a byly předhůřím Appalačských hor. Silnice 402 se proto změnila v pomalu se sunoucí kolonu tahačů, které se snažily sjet na patnáctku, kde byla situace ještě horší.

Mnoho vojáků, vyslaných k dobytí brány, patřilo k ohijské Národní gardě a z neznámých důvodů byli odvoláni od obrany vlastních domovů, aby vyrazili do kentucké divočiny. Byli proto – řečeno velmi slušně – svým úkolem poměrně málo nadšeni. Jiní příslušníci Národní gardy přijeli z Tennessee a doprovod jim dělali profesionálové ze 101. výsadkového praporu. Ti sem přijeli po dálnici Daniela Boonea, což byla placená silnice s omezeným přístupem, kterou převzala do užívání armáda, a pak zahrnuli na tutéž silnici 15.

Pozornější vojáci už stačili zaznamenat výrazný nedostatek zásobovacích a podpůrných vozidel. V zácpě nestál jediný nákladník s palivem, potravinami nebo municí, které byli muži při přesunech zvyklí vídat. Na shromaždišti v Louisville dostali každý základní polní přiděly potravin a střeliva a nádrže vozidel byly naplněny po okraj. Po plánech na další zásobování nebylo ani stopy. Pro

pozornější vojáky to byla výhledově daleko horší zpráva než to, že musí jet bojovat daleko od svých domovů.

Shromažďovací oblast v Jacksonu byla navíc hotovou noční můrou. Malé městečko s pouhými dvěma a půl tisíci obyvateli nebylo popravdě řečeno více než jen mimoúrovňová křižovatka dvou klíčových silnic. Bylo to hlavní město okresu Breathitt a také jeho největší sídlo. V oblasti, kde existoval sotva jediný akr rovné země, zabíralo část velkého a relativně rovného (a tudíž vystaveného nebezpečí záplav) pobřeží North Kentucky River.

„Jako místo, kde má člověk shromáždit prapor tanků, který má ve skutečnosti sloužit coby necelá divize, to rozhodně dokáže člověka udržet v pohybu,“ poznamenal brigádní generál Rand McKeen suše.

V pozadí bylo jasně slyšet vrčení tahačů, které se snažily zatáčet a couvat těsně vedle sebe, aby vyložily náklad tanků a dalších bojových vozidel. Městečko bylo dávno téměř opuštěno ještě předtím, než sem dorazily posily, a tanky nyní parkovaly na dvorech, v bočních uličkách a ulicích a jejich posádky se snažily zjistit, kde jsou velitelé, a – což bylo ještě důležitější – odkud může přijít nepřítel.

Problematické bylo už samotné určení toho, kdo tady komu velí. Jednotky sem byly staženy ze čtyř různých divizí, dvou brigád z kentucké Národní gardy, jedné brigády z Ohia, jedné z Tennessee, a kromě nich tu byl prapor lehké pěchoty ze 101. divize. Vrchním velitelem této narychlo složené jednotky byl určen generál McKeen, zástupce divizního velitele stojedničky.

„A to ani nejste velitel obrněných jednotek,“ poznamenal vrchní poddůstojník Miller. „Pane.“

„Ne,“ usmál se McKeen mírně. Byl to vysoký, silně stavěný muž s hranatou čelistí, přilbu měl nasazenu rovně a pod bradou ji měl pečlivě zapnutou. Také měl na sobě pěchotní bojový postroj se zásobníky a po ruce M-4. „To tedy nejsem,“ dodal. „Jenže mi zničehonic hodili na krk čtyři obrněné brigády Národní stráže a rozkaz od prezidenta, ve kterém stojí, že mám jejich prostřednictvím dobýt a udržet jeden kopec. Takže počítám, že se do toho pustím.“

„Přinejmenším máte dost jednotek,“ poznamenal Bill.

„No... mám a nemám,“ naklonil McKeen hlavu na stranu.

„Nezdá se, že by Mreee a Nitchové – pokud jsou to tihle pavouci – bojovali zrovna odhodlaně. Místní velitel Národní gardy měl muže v pozicích na hřebenech kolem bosonu. Někteří byli při útoku odraženi a zatlačeni a Mreee obsadili město Oakdale, protlačili se údolím, obsadili Athol a zaujali pozice až k dalšímu hřebeni nad Warcreekem. Ale jednotkám Národní gardy se je podařilo v téhle oblasti udržet, i když měli Mreee na své straně početní převahu a ty zatracené paprskomety. Tyhle zbraně si podle všeho s pěchotou tak dobře poradit neumí. A přesně tohle mám na mysli, když říkám ‚ano a ne‘. Jestli na ně vyrazím po dvaapadesátce se všemi abramsy a bradleyi, tak nás odpálí až do samotného pekla, doktore. Upřímně řečeno by se mi zamlouvalo daleko víc, kdybych měl po ruce celou stojedničku. Ale rozházeli nás po jednotlivých jednotkách na jiné mise. Takže takhle to vypadá – jsem odborník na strategii lehké pěchoty, který má před sebou klasickou práci pro lehkou pěchotu, a přitom mám na krku pověšenou celou hromadu mechanizované pěchoty.“

„Co tedy budete dělat?“ zeptal se Bill.

„Obsadíme bránu, co jste čekal?“ odpověděl generál a znovu se mírně usmál. „Způsob, jakým to hodlám provést, si s dovolením nechám pro sebe, doktore Weavere. Pokud jsem to pochopil správně, můj úkol spočívá v tom, abyste se vy a váš SEAL tým dostali k bráně. A přinejmenším vy musíte zůstat naživu. A přesně takhle to všechno provedeme. *Jak* to provedeme, to už nechejte na mně. Otázka *kdy* je podle mých rozkazů závislá na vás.“

Bill se podíval na hodinky a potřásl hlavou.

„Ta... věc, kterou potřebujeme umístit do brány, nebude připravena ještě dalších devět hodin,“ řekl pomalu. „Dokážete se tak dlouho udržet?“

„Bez problémů – pokud se Tichoři nerozhodnou svým ‚spojencům‘ poslat posily,“ odpověděl generál. „Ve skutečnosti bych ocenil, kdyby se mi podařilo za tak dlouhou dobu tenhle strašlivý propletenec rozmotat. Obvykle podobně velký přesun trvá celé dny – přesně z toho důvodu, který můžete vidět na okolních silnicích. V podstatě se momentálně snažíme udělat to nejlepší s tím, co máme,

během krátké doby, kterou na to máme. Deset hodin času by bylo daleko lepších.“

„Ten přístroj nebude připraven dřív než za devět hodin,“ opakoval Bill. „Potom... řeknu to takhle – líbilo by se vám sedět na jaderném granátu, ze kterého už jste vytáhl pojistku a nevybuchne jen díky tomu, že držíte na místě malou páčku?“

„A sakra,“ řekl generál a zamračil se. „Takže tohle je ta věcička?“

„Je to horší,“ řekl Miller s vážnou tváří. „Daleko, daleko, *daleko* horší.“

„Nejlepší varianta vypadá tak, že se dostaneme k bráně, projdeme skrz na jejich svět a odpálíme nálož na druhé straně,“ řekl Weaver a pokrčil rameny. „Pak se všechny brány vypnou a my můžeme jít na pivo.“

„Jednou provždy,“ dodal Miller a jedna strana obličeje mu zacukala v neveselém úsměvu. Weaver mu vysvětlil naprosto přesně, co má Sanson a zbytek čtyř hlídat.

„Druhá varianta – a oproti naprostému úspěchu je to vážně velký rozdíl – spočívá v tom, že se sice dostaneme do blízkosti brány, ale ne dost blízko, a ta věc vybuchne,“ pokračoval Bill.

„Jak velký je ten velký rozdíl oproti úspěchu?“ zeptal se generál.

„To byste nejspíš ani nechtěl vědět,“ odpověděl Bill.

„Věřte mi, nechtěl,“ potvrdil náčelník Miller. „Já bych byl taky radši, kdyby mi to neřekl.“

„Takhle špatné by to bylo?“ zeptal se generál. „Tak to by bylo možná nejlepší, kdybyste mi to ani neříkal. Co se stane, když se dostanete blízko, ale ne dost blízko k bráně?“

„Odpálím to,“ řekl Bill. „Destabilizuje to celou dráhu fraktálu. Možná to zlikviduje celý fraktál. Nevím sice jistě, co to udělá Adarům nebo nám, pokud se to stane, ale rozhodně to bude horší než Tichoři. Tady už nemluvíme o Americe nebo o jakýchkoli osobních potřebách, plánech a snech, dokonce ani o potřebách lidského rodu – tady se hraje o budoucnost mnoha živočišných druhů. Jestliže Tichoři obsadí naši planetu a padne jim do rukou generátor bosonů, který nevědomky stvořil Ray Chen, tak už je nezastaví vůbec nic. Pokud budeme mít štěstí, tak to přežije hrstka lidí v jaderných

ponorkách, hluboko ponořených v oceánech, a na místech, jako je Cheyenne Mountain.“

„A ta nejhorší varianta spočívá v tom, že se nedostanete blízko k bráně,“ poznamenal generál a olízl si rty. Neuvědomil si, že by situace mohla být tak vážná. Po pětadvaceti letech služby v uniformě byl zvyklý, že riskuje svůj život i životy vojáků pod svým velením. Tentokrát riskoval život celého lidstva.

„Ano, pane,“ odpověděl Miller. „To by nám vážně mohlo zkazit celé odpoledne.“

„No, takže vůbec poprvé jsem dnes pochopil své rozkazy,“ řekl generál. Pak fyzikovi zasalutoval a vrátil se do advokátní kanceláře, kde bylo zřízeno dočasné velitelství.

„Myslíte, že to bude fungovat?“ zeptal se Miller.

„Budeme potřebovat zázrak,“ odpověděl Bill.

~ ~ ~

„Brána se nachází na konci úzké rokle, která se napojuje na hlavní údolí Clover Branch,“ ukázal na mapě S–3 jednotky, která byla pojmenována Joint Task Force Oakdale. Major byl za běžné situace S–3 důstojníkem sedmatřicáté obrněné brigády ohijské Národní gardy. Jako rezervista byl schopen slušně naplánovat operace vlastní brigády, ať už to byla letní cvičení, běžná školení praporů, rozptýlených po celém Ohiu, nebo mírové mise v Bosně, Iráku či Afghánistánu.

Plánování zoufalého výpadu na vrcholek hory v Kentucky pro čtyři brigády a prapor běžných vojáků byla samozřejmě úplně jiná káva.

„Mreee drží většinu údolí Twin Creek, stejně jako Keen Fork a Bear Fork, ale na hřebenech je ze tří stran obkličují jednotky kentucké Národní gardy.“

Ze zadní části přečpaného stanu se ozvalo hvízdání a S–3 se mírně usmál.

„Částečně je to patrně způsobeno tím, že se Mreee podle všeho spokojili se současným stavem. Jenže bránou sem proudí neustálý proud posil, složených jak z dalších Mreee, tak Nitchů. Věříme tomu, že jakmile útočníci shromáždí dostatečné síly, hodlají zaútočit –

patrně směrem na Jackson. Většina jejich posil se zatím přesouvá nahoru údolím Twin Creek, kde se shromažďují před obrannými strukturami poblíž Elkatawy.“

Obrátil se zpátky k mapě a zamračil se.

„Útok na předmostí povedeme po čtyřech osách,“ řekl. „Většina pětaticáté brigády se přesune do postavení proti shromaždišti nepřátelských jednotek u Chenowee a připraví se na přímý frontální výpad podél silnice číslo 52. Mezitím se první prapor stodevětačtyřicátého pěchotního pluku s podporou jednotek druhého praporu stotřidvacátého obrněného pluku přesune do okolí Lawsonu, kde se připraví k útoku přes hřeben podél osy Warcreek–Filmore Road. Jakmile obsadí hřebeny, budou podél osy postupovat ke Keen Fork. Podél potoka tam vede nepojmenovaná cesta, která se na hřebeni odděluje od komunikace Warcreek–Filmore. Očekáváme, že většina postupu bude probíhat pěšky, protože pro mechanizované systémy jsou vhodné jen cesty, které mají jména. Pětaticátá brigáda bez jednoho praporu se co nejdříve přesune do okolí Copebranch. Jakmile se dostane na pozici, vyrazí do útoku proti nepřátelským postavením poblíž Atholu. Tento útok proběhne jako první. Jeho účelem je přinutit nepřítele přeskupit jednotky, aby jej odrazil dřív, než se do boje zapojí další dvě brigády.“

Druhý prapor třetí brigády ze stojedničky se přemístí do blízkosti Elkatawy. Odtamtud bude pokračovat po svých a přesune se na hřebeny, které momentálně brání druhý prapor sto devětačtyřicátého pěchotního pluku kentucké Národní gardy. Jejich cílem bude přesun – pokud možno nepozorovaný – podél hřebenů až do blízkosti silnice číslo 541, odkud zahájí pěší útok na bránu s krytím pěších i mechanizovaných útoků z ostatních směrů. Vaší severní hranicí bude osa z Warcreeku na linii Warcreek–Filmore Road a jižní hranici budou tvořit hřebeny nad silnicí číslo 52. Pohybovat se ale budete výhradně po hřebenech. Hlídky kentucké Národní gardy našly přímou cestu téměř k ústí brány. Druhý prapor bude doplněn SEAL týmem pět a doktorem Weaverem, který bude přepravovat přístroj k uzavření brány.“

„Takže v podstatě říkáte,“ ozval se brigádní velitel první brigády, „že celý zbytek jednotek slouží jen jako prostředek k odvrácení pozornosti obránců.“

„Přesně tak,“ řekl generál McKeen a ohlédl se přes rameno. „Máte s tím nějaký problém?“

„Ne, pane,“ odpověděl plukovník a zazubil se. „Na odvrácení pozornosti jsme mistři.“

„Pokud kdokoli z vás dostane příležitost obsadit bránu, nenechte si ji proklouznout mezi prsty,“ ujal se generál slova. „Každý z vás bude útočit jako o život. Ale doufejme, že klíčem k vítězství bude prapor ze stojedničky. Jeho příslušníci mají daleko více zkušeností s pěšími přesuny a dokáží se přesouvat mezi kopci podstatně lépe než kterákoli z vašich jednotek. Zdá se, že se Mreee drží nejdál na hřebenech a soustředí se na to, aby zformovali síly v údolí. To využijeme proti nim. Jakmile doktor Weaver a jeho SEAL tým umístí do brány přístroj, brána se zavře. Pak už nás čekají jen dočišťovací boje. Nejen tady, ale v okolí všech bran – v Ohio, Tennessee, Georgii, Alabamě, od Floridy po Saskatchewan. Je to jen na nás. A my tu práci odvedeme. Někaké otázky?“

Nebyly žádné. S-3 předal vedení instruktáže pomocnému plánovacímu důstojníkovi, který s veliteli prošel úhly postupu, záchytné body a další podrobnosti útoku. Záměrně se vyhnul jakékoli zmínce o dělostřelecké podpoře, protože žádná dělostřelecká podpora proti útočníkům nefungovala. Stejně tak nepadlo ani slovo o doplňování zásob a přeskupení jednotek po boji. Čekal je boj o všechno. Žádného doplnění zásob se nedočkají, a pokud se jim útok nezdaří, nebudou existovat jednotky, které by bylo možné přeskupit.

Bill přestal instruktáž poslouchat a snažil se zahnat vlastní obavy. Pečlivě sepsal návod k přípravě bomby k odpálení, ale děsila ho myšlenka, že by mohl vůdčí ve svém výkladu udělat chybu. Prozatím se v okolí brány pohybovali jen Mreee a Nitchové, ale to samozřejmě nevylučovalo možnost, že se z ní každým okamžikem začnou do údolí hrnout Tichoři. Snažili se zvládnout několik úkolů najednou a některé byly neznámé a ani je nemohli znát. Podíval se znovu na hodinky. Zbývalo pět hodin.

Konečně instruktáž skončila, důstojníci se začali rozcházet z velkého stanu a někteří přitom nepříliš přesvědčivě žertovali. Všichni věděli, že se chystají do boje, z něhož se mnoho jejich podřízených, jejich vojáků, jejich dětí domů nikdy nevrátí.

„Doktor Weaver?“ zeptal se ho jeden z důstojníků, když vycházel ze stanu také. „Já jsem podplukovník John Forsythe, velitel druhého praporu ze stojedničky. Půjdem do akce společně.“ Byl to vysoký muž s ostře řezanými rysy a hranatou čelistí. Vypadal přesně tak, jak si velitele výsadkářského praporu představují hollywoodští scénáristé.

„Sejdeme se na shromaždišti, pane,“ zapojil se do hovoru Miller. „Musíme nejdříve dát dohromady nějaké speciální materiály a máme vlastní transport. Přivezli ho sem s ostatní výstrojí.“

„Dobrá,“ odpověděl podplukovník nevzrušeně. „Buďte tam včas.“

„Čas jsme my, podplukovníku,“ řekl Bill. „Celá věc vypukne ve chvíli, kdy budeme připraveni.“ Podíval se na hodinky. „Ještě máme pět hodin.“

„Rozumím,“ přikývl velitel, ačkoli očividně nerozuměl. „Prostě tam buďte.“

„Budeme tam, pane,“ odpověděl Miller. „Se vši parádou.“

~ ~ ~

Nakonec trvalo něco málo přes čtyři hodiny, než dostali všechny jednotky do patřičné pozice a podplukovník Forsythe konečně zjistil, co jsou ty jejich „speciální materiály“ vlastně zač.

„Mám otázku k věci: co to je kurva zač?“ zeptal se podplukovník, když poprvé zahlédl připravené mechanické obleky.

Poté co se první řada wyvernů tak dobře osvědčila v akci, Bill přesvědčil Columbiu, aby urychlila produkci vylepšeného typu. Wyvern Mark II poskytoval daleko větší pohyblivost, hrozilo menší nebezpečí, že se v nesprávném okamžiku nekontrolovaně roztančí, a stylizovaná tvář zmizela. Ve skutečnosti byla celá horní polovina zapuštěna podstatně více dolů a pancíř byl vytvarován do odrazových hřebenů. Obleky také dostaly kamuflážní nátěr a devět z nich, do kterých nyní nastupovali příslušníci SEAL týmu, jich bylo ještě

pokryto speciální síťovinou, která rozbíjela veškeré ostré hrany a přechody.

„Tohle je pancéřovaný mechanizovaný bojový oblek Wyvern Mark II,“ odpověděl Bill pyšně. Byl už oblečený do přiléhavé černé kombinézy, která byla nutná pro to, aby člověku wyvern dobře „sedl“, a majetnický přejel rukou po pancíři. „Mark dvojka je obrněná stejně dobře jako bradley a může nést solidní výzbroj. Kromě toho poskytne lepší ochranu pro ardune.“

„Pro co?“ zeptal se podplukovník.

„Pro přístroj, který slouží k uzavření brány,“ odpověděl Bill a pohledem zkontroloval uložení světla fialové skříňky. Byla opatrně položena v nákladovém prostoru vozu, který přepravil wyverny ke shromaždišti, a Bill z ní stejně jako většina SEAL týmu skoro vůbec nespustil oči. Modrý indikátor nabití v horní části se nacházel jen kousek od plného stavu. Billův wyvern byl spěšně vybaven kovovou bednou k přepravě přístroje a on sám si několikrát vyzkoušel, že jsou prsty mechanizovaného obleku dostatečně zručné na to, aby mohl zadat odjišťovací kód. Zatím ještě ale nenašel odvalu zadat sekvenci až do posledního znaku. „Já a SEAL tým vás necháme provést celý útok a přesun k bráně bez vměšování, ale pokud se zdržíte, budeme postupovat sami. Ardune *bude* uložena na druhé straně brány a *bude* odpálena tak jako tak.“

„Chci, aby vaši lidé pochopili jednu věc,“ řekl podplukovník. „Vím, že je to SEAL tým. Nejlepší z nejlepších. A vím, že je tahle mise důležitá. Ale nevyrazíte, dokud neřeknu, že vyrazit můžete – jasné?“

„Jasně,“ přikývl Bill. „Hlavně nesmíte zapomenout, že až přijde ta chvíle, musíte vypustit psy.“

„Vypustím je,“ řekl podplukovník. „Ale vypustím je osobně. Tohle je můj útok a vy jste pod mým velením. Do chvíle, než dorazíme k bráně, jste jen přívažek. Budete postupovat po linii mezi rotou B a C – přímo přede mnou. Hod'te to na sebe, doktore.“

Bill přikývl a nastoupil do obleku. Jakmile měl člověk wyvern nastavený podle svých potřeb, bylo nastupování a vystupování relativně snadné. Prostě položil ruce na ovladače, zasunul nohy do

opěr a stiskl tlačítko. Přední pancíř se zavřel a on byl připraven k boji. S jedinou malou výjimkou.

Teprve když byl jeho oblek v provozu, přišel k němu Miller se svými a jeho zbraněmi. Miller trval na další třicetimilimetrové zbrani, ale doktor si raději vzal rotační kulomet Gatling ráže .50. Mreee a Nitchové nebyli tak odolné cíle jako tichořské jednotky a Billovi připadalo, že padesátka – po speciální úpravě první gatling s poloautomatickým přepínačem – bude v dané situaci plně vyhovovat. Miller na druhou stranu zastával názor, že silnější palebná síla je lepší palebná síla.

Bill jednou rukou zvedl velkorážní kulomet a počkal, dokud mu náčelník nenapojí nábojový pás v pancéřovaném podavači a nekontroluje všechna spojení. Pak stiskl spínač vnitřního komunikátoru a zvedl ruku k zasalutování.

„Jakmile budete připraveni, můžeme vyrazit, podplukovníku,“ řekl do vysílačky Bill.

„Možná bych vás měl poslat na hrot,“ odpověděl velitel praporu závistivě a zvedl M-4. „Dobře, chlapi!“ řekl. „Jdeme na to!“

~ ~ ~

„Tady Julie pět-čtyři,“ řekl plukovník z pětatřicáté brigády na velitelském okruhu. Navzdory hluku velitelského bradleye, ve kterém seděl, napůl šeptal. „Naše předsunuté hlídky mají zaměřeny pozice Nitchů. Jsme připraveni k zahájení útoku.“

„Julie pět-čtyři, tady Sierra jedna-jedna,“ odpovědělo velitelství spojených jednotek. „Zůstaňte na místě. Čekáme, až Lima osm-šest potvrdí, že dorazila na místo.“

„Zasraná stojednička,“ ulevil si plukovník. „Myslí si, kdovíjak nejsou dobří, a my tady musíme sedět a čekat.“

„Já nevím, pane,“ poznamenal jeho S-3. „Tyhle hřebeny jsou svině. V takovýchto krajích chodím na lov a nevím... provést takový přesun v utajení a za tři hodiny? To by mě vážně překvapilo, kdyby to zvládli.“

~ ~ ~

Byl to neuvěřitelně otravný pochod.

Vzdálenost nebyla nijak velká – vzdušnou čarou to nedělalo víc než tři míle – ale oni rozhodně vzdušnou čarou nešli. Průvodce z kentucké jednotky byl malý seržant se širokými rameny, jemůž černé vlasy zakrývala černá čepice a na tvářích mu rašily tmavé vousy. Vedl je nahoru do kopce a zase dolů, přes potůčky a podél hřebenů ostrých jako břitva, a nikdy nepostupovali dlouho jedním směrem.

Bill byl rád, že Mark II poskytuje lepší manévrovatelnost, jinak by nebylo možné jít tak, jak šli. Občas bylo na úzkých stezkách nutné, aby mechanizované obleky kladly jednu nohu před druhou, což bylo u prvního modelu wyvernu naprosto nemožné. A i když se nedalo říct, že by ostatní vojáky při postupu zdržovali, rozhodně neměli pocit, že by je příslušníci výsadkového praporu zpomalovali; v takovémhle terénu se rychlost neohrabaných mechanizovaných obleků od krácejícího muže příliš nelišila.

Jednotka se zastavila a všichni vojáci se v podřepu pootočili, aby sledovali okolí, zatímco podplukovník zvedl vysílačku a s někým hovořil.

Bill zapnul vnější směrový mikrofon a bez výčitek poslouchal, zatímco se zpátky z hřebene vrátil kentucký zvěd a dřepł si k veliteli praporu.

„Přisahám Bohu, pane,“ řekl muž. „Ještě před pěti hodinami tam nebyli.“

„Hlídka,“ ozval se ve vysílačce Miller. Příslušníci SEAL týmu cvičili pohyb ve vylepšené verzi ochranných obleků celé dva týdny a během té doby se naučili využívat spoustu užitečných drobností. Jako třeba směrové mikrofony. „Mreee postavili přímo v naší linii pochodu hlídku.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Bill, zatímco podplukovník zavrtěl hlavou a zahleděl se do mapy.

„Sejmeme ji, co asi?“ odpověděl Miller a v předklonu vystoupil dopředu. „Promiňte, podplukovníku.“

„Ano, poddůstojníku?“ zvedl velitel hlavu od mapy a bylo jasné, že je podrážděný.

„Pane, vyřazování hlídek z boje je naše specialita,“ poznamenal Miller a nijak nezdůrazňoval, že jeho hodnost je *vrchní* poddůstojník.

„I přes skvělou práci s kamufláží si nemyslím, že byste se k Mreee dokázali nepozorovaně přikrást,“ řekl podplukovník sarkasticky. Obleky byly sice dobře maskované, ale i přes všechna vylepšení dělaly větší hluk než četa pravidelné pěchoty.

„Neměl jsem v úmyslu použít oblek, pane,“ řekl SEAL zdvořile. Otočil se a směrem k ostatním příslušníkům týmu, kteří omezili svou viditelnost tím, že se v oblecích opřeli o zem lokty a kolena, udělal několik gest rukama. Jeden z obleků se zvedl a poklekl a pak se otevřel průlez na jeho hrudi. Zevnitř vylezl muž, obešel oblek a otevřel postranní kryt boxu pro uložení střeliva. Z něj vytáhl pušku M-4 s tlumičem, černý šátek, polní postroj a kamuflážní síťový plášť, vyrobený stejně jako optická ochrana ochranných obleků ze síťoviny, k jejímž okům byly připevněny proužky plátna v tlumených barvách. Během okamžiku se do toho oblékl a tiše přešel k místu, kde čekal Miller. Bill si všiml, že je obutý do něčeho, co vypadalo jako černě zbarvené mokasíny.

„Russell je v našem týmu odstřelovač, pane,“ řekl náčelník Miller. „Víteř fouká k nám. Dokáže sundat hlídku dřív, než řeknete švec.“

Podplukovník se podíval na dva SEALy a potřásl hlavou.

„Omlouvám se, náčelníku,“ řekl pak. „Mělo mi dojít, že nejste idiot. Jděte na to.“

Russell se podíval na zvěda a kývl bradou k čelu postupového útvaru.

Bill zesílil příjem směrového mikrofону a poslouchal, jak odcházejí. Slyšel, jak se zvěd potichu proplétá porostem u zlomu hřebene, ale odstřelovače i přesto, že byl celý zahalený do kamuflážní sítě, nezaslechl ani jednou. Čekal dobu, která mu připadala nekonečně dlouhá, a pak zaslechl dvě tlumená prasknutí, která zněla, jako by někdo nechal pod hncem vybuchnout petardy.

„Vyřízeno,“ řekl podplukovník. „Podle všeho nebyli vybaveni vysílačkou ani jiným komunikačním zařízením.“

Bill se nad tím zamyslel a vzpomněl si na Adary a jejich implantáty. Ale Mreee podle všeho opravdu tvořili společnost na relativně nízké technologické úrovni, které se podařilo získat pokročilé vybavení jen díky obchodu se spojencem. Prapor se dal

znovu na pochod, ale wyverný zůstaly na místě a čekaly, až se Russell vrátí. SEAL brzy vyběhl na dohled, a když uložil odstřelovačské vybavení zpátky do obleku, rychle vlezl dovnitř a mohli vyrazit také.

Když procházeli kolem dvou zastřelených vojáků Mreee, napadlo Weavera, nač asi mysleli, když je jejich vlastní spojenci poslali bojovat na úplně cizí planetu... nebo vlastně vládci? Představil si, jak sedí na úbočí kopce a dívají se do kraje, který se vůbec nepodobal tomu, co znali z domova. O čem přemýšleli? Doufali, že se brzy vrátí domů ke svým druhům? K sourozencům ze svého vrhu? Nebo se snad těšili na to, že budou zabíjet lidi?

Také zauvažoval o tom, nač při podobných příležitostech myslí vojáci. Nikdy nepřemýšlel, že by se přidal k armádě; v podstatě proti ní nic neměl, ale už od raného věku mu věda připadala daleko zajímavější. Co třeba takový Russell cítil? Cítil ohledně zastřelení dvou metr vysokých felinoidů vůbec něco?

Před očima se mu mihla tvář příslušníka SEAL týmu, když si stahoval z hlavy šátek a ukládal vybavení zpátky do bojového obleku. Byl na ní chladný, klidný výraz člověka, kterého z profesionálního hlediska zajímalo jen to, aby své vybavení řádně uložil a vrátil se co nejrychleji a nejjednodušeji zpátky do pochodového útvaru. Co tyhle lidské vražedné stroje pohánělo kupředu?

Bosony dávaly větší smysl.

Slunce už zapadlo a teď, když se vzdálili od světél města, postupovali při omezené viditelnosti. Všichni výsadkáři ze sto prvního pluku měli na přilbách připevněny sklápěcí jednooké noktovizory a nezdálo se, že by je snížená viditelnost jakkoli omezovala. Mechanizované obleky byly samozřejmě vybaveny elektronickými noktovizory, a přestože ani s jejich pomocí nebylo vidět jako za denního světla, zprostředkovávaly dostatečně jasný obraz okolí. V obleku byl dokonce i systém termovize a Bill ho na okamžik zapnul, aby zjistil, jak to vypadá na skutečné noční bojové misi. Vojáci před ním se proměnili v bílé duchy. Měl z toho celkově daleko horší pocit než z pohledu noktovizorem. Rychle přepnul systém zpátky.

Prapor dorazil k prvnímu postupovému bodu, tvořenému silnicí číslo 541, rozvinul se do stran a pátral po dalších strážích Mreee. Žádné však nenašel. Podle všeho tvořila dvojice vojáků na hřebeni jedinou hlídku, kterou se Mreee rozhodli na toto křídlo poslat. Jakmile byli všichni na svých místech, vydal podplukovník kódovaný rozkaz a celý prapor i s mechanizovanými obleky v závěsu bleskově překročil silnici a zmizel v lese na druhé straně. K bráně jim zbývala necelá míle cesty a podle všeho stále ještě nebyli odhaleni.

Podplukovník promluvil do vysílačky a pak dal povel k zalehnutí; byl čas čekat. Bill zapnul vnější audio, aby si poslechl zvuky noci. Poblíž se ozvalo zahoukání sovy, která si neuvědomovala, že planetu přepadli mimozemšťané a ze všech sil se k sobě snažila přilákat druhá. Zakašlání. O něco dál podél řady vojáků zaskřípání kovové části výstroje. Pak v dálce zvuk palby, který rychle zesiloval. Tříštivá exploze. O něco blíže další palba.

Podplukovník pořád ještě čekal a sledoval rádiový provoz. Bill se podíval na hodiny instalované do obleku a uvědomil si, že bomba by měla být plně připravena zhruba někdy teď. Tak dlouho jim trvalo, než se sem dostali. Ale mezi nimi a bránou už zbýval jen jediný hřeben. Ke zvukům boje od jihu a západu se přidala další palba ze severní strany a pak se na jihu objevil krátký, neuvěřitelně jasný záblesk, který ozářil pěšáky jako za bílého dne. Konečně podplukovník vstal a řekl něco do vysílačky. Po obou stranách se ozvalo šustění a praskání, jak prapor začal stoupat do svahu.

Dali se do pohybu a nic se nestalo. Pak se od severu ozval zvuk přehradné palby a noční vzduch rozzářila koule plazmatu.

Kontakt.

Bill znovu přepnul na termální zobrazení a to mu ukázalo na vrcholku hřebene postavy, podobné duchům. Přímo na dohled jich měl několik a právě ve chvíli, kdy na jedné zastavil laserový zaměřovač svého gatlingu, vzduchem prolétla další plazmová koule, dopadla na zem poblíž linie pěšáků a dva z výsadců se začali válet po zemi v bolesti, způsobené okamžitými spáleninami třetího stupně.

Bill sevřel ukazováček na spoušti a přejel palbou prostor mezi postavami na hřebeni. Jedna z nich se mu přímo před očima rozdělila

na dva díly a další odlétla zpátky z dohledu. Teď už slyšel hluk palby všude kolem sebe, ale audiosenzory se automaticky stáhly. Postavy na hřebeni zmizely. Slyšel hlasitý křik a teprve po několika vteřinách si uvědomil, že to křičí on – vzteky, jak se snažil rozhrýbat mechanizovaný oblek do prudkého svahu. Čím stoupal výš, tím byl svah příkřejší a před sebou viděl nízký skalnatý útes. Bill si uvědomil, že tudy se nahoru dostat nemůže, a rozhlédl se po místě, kudy by projít mohl. Náhle cítil, jak ho zezadu něco zvedlo a napůl hodilo nahoru. Zakopl, upadl na břicho, chvíli ležel a potom se po kolečkách na loktech a kolenou odsunul, aby místo uvolnil. Vedle něj přistál další mechanizovaný oblek a přístroje ho okamžitě identifikovaly jako námořníka Sansona.

Bill se dostal přímo do oblasti, kam předtím střílel, a vůbec poprvé se mu naskytl podrobný pohled na výsledky práce gatlingu. Na zemi ležela dvě těla, jejichž termální obraz se pomalu vytrácel s tím, jak vychládala. Ve skutečnosti byla těla tři, protože jeden z nepřátel byl palbou kulometu přeseknut v půli. Začal se mu zvedat žaludek, ale s vypětím všech sil nutkání ke zvracení potlačil; sice by ho to nezabilo ani by to nepoškodilo elektroniku obleku, ale nadělalo by to strašný nepořádek.

Sklouzl dopředu, rozhlédl se a pozoroval, jak přes vrcholek hřebene přebíhají lidské postavy. Podíval se na průhledovou mapu a zjistil, že se nachází ne víc než pár set yardů od brány. Vstal a pak se zase rychle přikrčil, když vzduchem prolétla koule plazmatu. Z oblasti u brány se ozývala další palba a Bill vystrčil hlavu nad hřeben jen na okamžik, aby se podíval. Neměl tušení, kolik vojáků Mreee a Nitchové mohli poslat skrz bránu nebo kolik jich bylo přesunuto k místu útoku, ani kolik jich mohlo být po předchozích útocích staženo. Jenže podle satelitních fotografií údolí jich tu stále ještě většina byla. Jeho termovize je nedokázala rozlišit.

Jednotky u brány si už uvědomily, že musí čelit útoku na křídle, a všude podél hřebene teď dopadaly plazmové střely. Bill slyšel po obou stranách křik raněných a uvědomil si, že se nedokáže dostat do pozice vhodné k palbě, aniž by zůstal nezraněn. Na druhou stranu bylo v údolí tolik cílů, že jen stěží dokáže minout. Takže pouze zvedl ruku s gatlingem nad okraj hřebene a páčil bez míření.

Ostatní příslušníci SEAL týmu se k němu připojili. Většina jich byla vyzbrojena pětadvacetimilimetrovými gatlingy – s výjimkou náčelníkova třicetimilimetrového. Miller byl ale jedním z těch několika, kteří nestříleli. Ležel na boku, podle všeho mírumilovně sledoval okolní krajinu a jen občas sáhl za sebe a hodil něco přes hřeben do údolí.

„Bavíte se dobře, náčelníku?“ zeptal se Bill a sledoval počítadlo střeliva. Gatling dokázal vyprázdnit nábojový pás neuvěřitelně rychlým tempem. Rozhodl se, že až klesne stav střeliva na čtvrtinu, přestane střílet.

„Mám tu pár náloží,“ odpověděl Miller. „Jen jsem si dal dohromady nějaké prskavky, zatímco jsme čekali. Jsou to jenom takové žabky s časovým spínačem. Napadlo mě, že právě teď je docela dobrá chvíle, abych se jich zbavil.“

„Nějaká palebná podpora by se nám hodila,“ procedil Bill skrz zaťaté zuby. Udržet zbraň nad hlavou a pálit z ní nebylo ani s pomocí podpory mechanizovaného obleku zrovna jednoduché. Jeden z příslušníků SEAL týmu vykřikl a zhroutil se po zádech z hřebene, protože mu plazmová střela upálila obě paže. Ve výkřiku zaznělo daleko víc vzteku a překvapení než bolesti, protože zasažená oblast nemohla oblek rozžhavit a skutečné paže měl chráněné.

„Šetřím náboje na něco, co za ně bude stát,“ prohlásil náčelník.

Bill odložil zbraň na svah, přeplazil se dopředu a opatrně vyhlédl přes okraj hřebene na bojiště.

V místech, kde předtím viděl tolik nepřátel, že je stěží dokázal spočítat, teď spatřil... tolik nepřátel, že je sotva dokázal spočítat. Ale většina z nich se už nehýbala. Někteří byli stále naživu a plazmová palba pořád dopadala na hřeben – některé výstřely mířily zatraceně blízko pozic, jež zaujali muži v mechanizovaných bojových oblecích. Jenže palba pěchoty se společně s úbytkem plazmových zbraní začínala podepisovat na tom, že vojáci Mreee na tom byli špatně. Bill sledoval, jak se podél úbočí kopce plazí řada stopovek, které na první pohled vysoko přestřelily cíl, aby o chvíli později naprosto přesně zasáhly pohybující se obří pavouky. Okamžitě se vrhl k zemi. Podél okraje propadliny byly rozmístěny lehké pěchotní kulomety a ty nyní postupně vyřazovaly z boje zbývající nepřátele.

Zvedl velkorážní gatling a začal hledat cíl, zatímco se zbytek mužů v mechanizovaných oblecích přiblížil k hraně hřebene a následoval ho. Dokonce i Miller se naklonil přes hřeben a začal pálit jednotlivé rány z kopce. Když viděl, že nedokáže odhadnout, jestli cíl zasáhl, nebo ne, přepnul na plně automatický režim palby a krátkými stisky spouště střílel dávkami, které vždy obsahovaly stopovky, takže měl o své střelbě přehled. Řadu výbuchů bylo možné pohodlně sledovat na termovizi – byly to krátce zářící jasné tečky, jež postupně vychládaly a splývaly s nočním vzduchem. Někdy po nich zůstala i vychládající těla.

„Myslím, že je nejvyšší čas vyrazit,“ řekl Bill.

„Rozumím,“ potvrdil Miller stručně. „Přepněte na frekvenci velení praporu.“

Billovi chvíli trvalo, než vytáhl list papíru, na který si před útokem dělal poznámky, ve slabém červeném světle obleku si přečetl číslo a navolil frekvenci na ovladači vysílačky. Když se mu to konečně povedlo, byla už hádka v plném proudu.

„...nezajímá, Uniform dva-čtyři,“ říkal právě hlas, který Bill nepoznával. „Stále ještě čelíme odporu. Dokud nebude potlačen, držte se na svých pozicích.“

„Ale on je potlačen, majore,“ řekl SEAL rozhodně. „Potřebujeme dostat tu krabici do výchozího postavení *ted’ hned*, dokud se nepřeskupí nebo nedostanou posily!“

„Kde je podplukovník?“ zeptal se Bill.

„Lima osm-šest Bravo není k dispozici,“ řekl nový hlas. „Tady Lima čtyři-pět. Převzal jsem velení.“

„Podplukovník Forsythe to koupil,“ ozval se Miller. „Major White byl zástupce velitele praporu a teď velí on.“

„Už jste někdy slyšel výraz zabezpečení komunikace, Uniform dva-čtyři?“ zeptal se vztekle důstojník.

„Tohle je zabezpečená linka, majore.“ Miller si povzdechl. „A nepřítel podle všeho není schopen odposlechu. A navíc nemáme čas na to, abychom ho ztráceli řešením kódů. Musíme se hnout, pane – teď, kurva, hned.“

„Téhle operaci velím já, Uni... Mi...“ odsekl vztekle major. „Pohnete se v okamžiku, kdy vám řeknu, a ani o vteřinu dřív!“

„Majore, proboha,“ okřikl majora Miller. „Nechte toho! Musíme vyrazit!“

„Tak jako to chlapi ze SEAL vyrazili udělat do Panamy, že?“ štěkl major vztekle. „Jenže tohle je daleko důležitější než postarat se o to, aby Noriega nestihl letadlo. A my se *nepohneme*, dokud nebudeme mít plnou kontrolu nad situací. Tady Lima čtyři–pět, končím!“

„Přepínáme zpátky na SEAL síť,“ řekl Miller. „Tady je ať–jsem–kdo–kurva–jsem a opouštím tuhle frekvenci.“

Bill navolil frekvenci uzavřené komunikační sítě obleků, kterou si ještě pamatoval.

„Co budeme dělat, Millere?“ zeptal se. Právě dosáhl hranice jedné čtvrtiny stavu střeliva a zastavil palbu. Miller stále posílal občasné krátké dávky do propadliny před bránou. Odpovědi byly sporadické a špatně mířené plazmové střely.

„Millere?“ zeptal se Bill, když ticho na frekvenci pokračovalo. „Hej, jsem vůbec na správné frekvenci?“

„Ano,“ odpověděl mu někdo. Byl to jeden ze SEAL týmu, ale nepoznával jeho hlas. „Nezahlcujte frekvenci.“

„Millere!“ řekl Bill, napůl s obavami a napůl se vztekem.

„SEAL tým pět,“ ozval se Miller kamenným hlasem. „Hlaste se.“

„Šestka.“

„Čtyřka.“

„Sedmička.“

„Pětka.“

„Osmička.“

„Devítka.“

„Trojka. Jsem tady, ale zbraně jsou nepoužitelné.“

„Dvojka?“ zeptal se Miller. „Kde je dvojka?“

„Dvojka je pryč.“ Bill tentokrát hlas poznal – byl to Sanson. Jeho hlas zněl chladně a neosobně.

„SEAL tým pět,“ řekl Miller. „Připravte se k útoku na bránu na můj rozkaz. Trojko, ty se drž stranou.“

Bill se připravil, že vstane, a mezitím si pohrával s bezpečnostním nastavením vysílačky. Nastavení mohlo být změněno tak, aby spolu mohli hovořit velitelé, a jejich podřízení přitom

neslyšeli ani slovo. Hovor se odehrával na stejné frekvenci, ale každý bez patřičného nastavení by slyšel jen šum. Z celé jednotky mohly být takto propojeny jen dva obleky – právě jeho a Millerův.

„Millere?“ zeptal se Bill, když dokončil přepínání. „Je to dobrý nápad?“

„Takticky?“ zeptal se SEAL. „Samozřejmě.“

„Myslel jsem, jestli je dobrý nápad tohle všechno,“ odpověděl Bill. „Totiž – měl jsem pocit, že se armádě moc nezamlouvá, když poddůstojníci – i kdyby to byli vrchní poddůstojníci – neposlouchají majory.“

„Nezamlouvá,“ poznamenal Miller vyrovnaně. „Říká se tomu neuposlechnutí přímého rozkazu nadřízeného důstojníka za bojových podmínek. Taky to znamená, že si o nějaké penzi můžu nechat jen zdát. Na druhou stranu to ale neznamená, že se o mě vláda Spojených států nepostará – ubytuje mě na vlastní náklady na příjemném místě, které se jmenuje Leavenworth. Strčte tu zasranou krabici do brány, doktore. O zbytek si budu dělat starosti já.“

Pak Miller znovu přepnul na všeobecnou frekvenci. „SEAL tým pět,“ řekl chladně a profesionálně. „Jdeme na to.“

Bill už začal vstávat, ale nakonec si to rozmyslel, otočil se na záda a spustil nohy dolů přes nízkou skálu na vrcholku hřebene. Svah směrem k propadlině byl pokrytý řídkým houštím – před několika lety byl očividně vyčištěný – které pod váhou mechanizovaného obleku povolilo. Cesta dolů z kopce byla navíc ještě horší než stoupaní do svahu, takže víceméně neohrabaně a bezmocně sjel po zadku ze svahu až k místu, kde přecházel do rovnějšího terénu. Cestou spíše cítil, než viděl, několik plazmových výbuchů, ale nedocházelo k nim nikde poblíž, takže jim velkou pozornost nevěnoval. Ani by to nedokázal, protože oblek neovládal ani zdaleka tak, aby mohl nepřátelskou palbu oplácet. V podstatě byl rád, že cestou neztratil zbraně.

Konečně se bezvládný sesun zastavil. Sevřel pevně zbraň, postavil se na nohy a připravil se, že vyběhne k bráně. Pak se zastavil. Koneckonců s sebou měl ten nejlepší doprovod a SEAL tým mu dokáže vyčistit cestu daleko lépe. On tu byl jen proto, aby odpálil ardune. Ať jdou napřed.

Rozhlédl se a s překvapením zjistil, že je skoro vůbec nevidí; obleky měly těsně pod americiovými bateriemi chladič, ale kromě tohoto poměrně malého místa nevyzařovaly žádné teplo. To byla další z výhod obleků a za předpokladu, že tohle všechno přežije, se o tom rozhodl zmínit v souhrnné zprávě z ostrého polního testování.

Jejich směrem žádná plazmová palba nemířila, a zatímco SEAL tým postupoval kupředu a muži se rozhlíželi do všech stran s připravenými zbraněmi, Bill je následoval a soustředil se na oblast brány.

Byla viditelná dokonce i v infračerveném pásmu a vyzařovala o něco vyšší teplotu než pozadí. Planeta na druhé straně musela mít o několik stupňů vyšší teplotu a vyšší tlak, protože se z ní vinuly pramínky vzduchu, které při termálním zobrazení vypadaly jako řídká mlha. Rychle přeběhl padesát metrů k bráně a odložil gatling na zem. Zrovna se otočil a začal otevírat schránku s ardune, když nedaleko od něj jeden mechanizovaný oblek vybuchl v kouli plazmy.

11.

„Generále Thrathptttt!“ Spojka byla udýchaná, ale napřímila se a pak se uklonila veliteli spojených útočných jednotek Mreee a N!T!Ch!. „Skupina lidské pěchoty pronikla do oblasti brány. Zatlačili od ní jednotky z východního hřebene. Pokoušejí se dobýt bránu.“

Generál Thrathptttt vyprskl kletbu a podíval se na mapu. Nebyla příliš podrobná – našli ji v jednom z lidských obchodů v malém městě, které dobyli, ale bylo mu úplně jasné, co se děje. Lidé použili těžké jednotky k odvrácení pozornosti a pak poslali infiltrační jednotku k dobytí brány a odříznutí posil. Na hřebeni nechal jen lehkou obranu a spoléhal na to, že ho předsunuté hlídky upozorní na jakýkoli útok z tohoto směru. Kdyby k němu došlo, mohly by jednotky poblíž brány ochranu poměrně rychle a bez problémů posílit. Jenže lidé byli lstiví a výteční protivníci. Potěšilo ho to.

„Ať si s nimi poradí posily,“ ozval se jeden z jeho poradců. Byl pověřen zanášením situace do mapy a právě umístil k bráně značku pro jednotku neznámé síly.

„Ne,“ řekl Thrathptttt. Zamyšleně si přejel drápem po pásce, kterou nosil přes oko. Uplynulo už hodně doby od chvíle, kdy Mreee stáli tváří v tvář silnému protivníkovi, a on si pamatoval, co se tenkrát stalo. Z lidí ale nemuseli mít tak velký strach jako z Pánů.

„Pošlete posly k rotě Mraown a rotě S!L!K!. Ať Mraown překročí hřeben a zaútočí na ně. Obsad'te hřeben a poskytněte krycí palbu.

Pak N!T!Ch! vyrazí nahoru po cestě a znovu převezmou kontrolu nad bránou.“

„To ale oslabí naše pozice podél cesty na Waaaarcrick,“ namítl poradce.

„A lidé po ní nakonec začnou postupovat dál,“ přisvědčil generál, zadíval se na mapu a znovu si přejel drápem přes pásku na oku. „Díky čemuž budou Mraown v dokonalém postavení na to, aby se jim vrhli do boku. Až projdou, můžeme přesunout výš i posily z Fleffftu. Nejdříve ale musí Mraown a S!L!K! převzít kontrolu nad bránou. Zbytek bude snadný.“

~ ~ ~

„Zasraná práce,“ zavrčel Miller. Netušil, jestli jsou to jednotky, ustupující před jejich útokem, nebo posily, které sem byly přemístěny k obraně brány. Věděl ale, že se mu ke klidné práci vůbec nehodí. Hřeben na západní straně údolí byl zničehonic plný vojáků Mreee, a kromě toho se sem po cestě hrnula jednotka – nejspíš rota, ale možná i celý prapor – Nitchů. „SEAL tým, vytvořte kolem doktora kruh,“ štěkl Miller. „Volba cílů dle vlastního uvážení. Udržujte palbu od doktora.“

To bude ale docela těžké. Nitchové měli osm nohou a dvě „paže“, v nichž nosili mírně větší verze paprskometů než ty, kterými byli vyzbrojeni Mreee. Zjevně měli problémy s pohybem mezi stromy – jejich nohy měly rozpětí zhruba tři metry – ale po silnici a ve volném prostoru se dokázali pohybovat dobře a rychle. A byli dostatečně stabilní na to, aby stříleli. Což přesně v tomto okamžiku dělali. Ještě pořád byli několik set yardů daleko a většina střel mířila příliš vysoko, ale i tak to bylo zlé.

Navíc se do palby mohli zapojit i Mreee na hřebeni, stejně jako to dělali před několika chvílemi výsadkáři ze stojedničky. Na první pohled se zdálo, že mají potíže s vyhledáváním příslušníků SEAL týmu, a palba byla nepřesná. Jenže jakmile některý z mužů vystřelil, čáry stopovek spolehlivě prozradily jeho místo. Palba už dokázala zabít jednoho z týmu a brzy se opře do ostatních.

„Majore, potřebujeme palebnou podporu,“ řekl Miller na praporní frekvenci. Zaujal postavení vleže na břicho a páčil pečlivě mířené

dávky do Nitchů, kteří se blížili po cestě, protože je pokládal za horší z obou hrozeb.

„Jdeme na to,“ odpověděl velitel praporu. „Právě kvůli tomuhle jsem řekl, abyste čekali.“

„Ano, pane,“ odpověděl Miller. „Oceníme veškerou podporu, kterou nám dáte.“

„Roty A a C se soustředí na pavouky,“ řekl major na praporní frekvenci a zapomněl na volací znaky. „Rota C, zahajte palbu na kočky na hřebeni. Maximální palba; udrzte je stranou od SEAL týmu.“

„Takhle nějak si musel připadat Randy Shughart v Mogadišu,“ zamumlal Russell na frekvenci SEAL týmu, když Miller přepnul zpátky.

„Plno lehce dostupných cílů,“ odpověděl Ryan. „Je hezké vědět, že nás má...“

„Sedmička padla,“ hlásil Russell.

„...někdo rád,“ dokončil Sanson.

~ ~ ~

Pro Sansona byl ten rozkaz jako hromada splněných snů. No dobře, nebyl to ten, ve kterém se jako první postavil při vyloštění na pláži, aby vedl hlídku do vnitrozemí, ale hned ten další. Nikdy nebyl velký fanda do komiksů, ale musel přiznat, že tyhle mechanizované obleky jsou zatraceně skvělé a člověku dávají úžasnou palebnou sílu. Stejně jako doktor byl i on vyzbrojen Gatlingem ráže .50, který dokázal rozříznout pavouky vejplů, o kočičácích nemluvě. Na druhou stranu kulomet hltal střelivo, jako by byl konec světa, a on teď jen sledoval, jak se při každém stisknutí spouště blíží ukazatel stavu střeliva více ke dnu. A přitom mu připadalo, jako by těch zatracených mimozemšťanů pořád přibývalo. Ale to bylo svým způsobem taky dobře. Plno lehce dostupných cílů. Bylo to *lepší* než Mogadišo. A daleko lepší než to, co se podle starých mazáků dělo v Iráku nebo Afghánistánu.

Vystřelil další dávku – stačilo lehce pohladit spoušť a z gatlingu se vyřítilo dalších deset kulek, které roztrhly pavouka v půli. Člověk na termovizi viděl, jak se jednotlivé části oddělují, a podařilo se mu

částečně zasáhnout i toho, co šel vedle něj. A nejspíš i toho, který se pohyboval za ním. Ale to bylo všechno. Znovu sepnul palebné obvody a slyšel, jak se hlavně kulometu s ostrým kovovým zvukem a vytím naprázdno protácejí. Do hajzlu.

„Nemám střelivo!“ zařval, sklonil zbraň k zemi a rozhlédl se. V samostatné skřínce obleku měl uloženu M–4, ale aby se k ní dostal, musel by vystoupit, což by právě teď dělal opravdu nerad. Na druhou stranu... právě ležel v palebné pozici na těle jednoho mrtvého Nitcha a využíval jeho hrudník jako kryt. Nedaleko od něj ležela na zemi plazmová puška, kterou předtím Nitch držel. Sklonil se k ní a zvedl ji, aby si ji pořádně prohlédl. Při pohledu termovizí na ní ale nic nebylo vidět. Teprve až když přepnul na noktovizor, viděl nějaké páčky a tlačítka. Nebylo tu ale nic, co by mohlo posloužit jako pažba nebo opěrka. Neohrabaně si ji přiložil k rameni – ve skutečnosti si ji tam jen tak tak přidržoval levou rukou – a stiskl jedno z tlačítek. Nic. Stiskl další. Také nic. Pak stiskl znovu to první.

Z přední části zbraně vyrazil záblesk světla a strom vzdálený zhruba šest metrů daleko vybuchl a vyhodil do vzduchu spršku hlíny a kousků dřeva.

„Hej!“ vykřikl. „Ta plazmová puška funguje!“ Tentokrát zamířil pečlivěji, a když stiskl tlačítko, jasný záblesk přelétl těsně nad hlavami blížících se Nitchů. Připadal si jako úplný blbec, když dokáže minout *takhle* velký cíl na *takhle* krátkou vzdálenost. Sklonil mírně hlavu a vystřelil znovu. Tentokrát se dva Nitchové proměnili v nazelenalé kouřící trosky a několik dalších za nimi padlo k zemi, kde zuřivě kopali nohama.

„Fantazie...“ vydechl SEAL okouzleně. A vůbec neviděl výstřel identické plazmové pušky, který na něj zamířil z protějšího hřebene.

~ ~ ~

Miller se podíval směrem, kde se právě Sansonův oblek měnil v pokroucené a ohořelé trosky karbonu a titanu, a pak se znovu otočil k postupujícím Nitchům. Uvědomil si, že už se zase tolik neblíží. Palba SEAL týmu, nemluvě o podpoře výsadkářů na hřebeni, začínala být vidět. Přepnul kulomet ráže .30 na režim jednotlivých výstřelů a tiskl spoušť po pečlivém míření. Každý výstřel zlikvidoval jednoho

pavouka – no dobře, přiznával, že to bylo plýtvání – a díky této palbě a palbě ostatních členů týmu zastavili postup pavouků docela spolehlivě.

Ale pořád jim ošklivě zatápěla střelba Mreee z protějšího hřebene – právě ta stála jeho tým Sansona a Ryana – a pokud něco neudělá s ní, bude brzy konec i s ostatními.

Samozřejmě – jestli dokáže doktor umístit skříňku do brány, můžou si dát mogadišskou míli a nechat dočišťovací práce na Národní gardě. Jestli.

„Jak vám to jde, doktore?“ zeptal se klidně. Nemělo cenu zvyšovat hlas, aby ho nevylekal. Zvlášť když držel v ruce tu zatracenou věc.

~ ~ ~

Weaver ležel na zemi a kryl se před palbou od cesty a z hřebene pomocí zbytků obleku padlého loďmistra Ryana. Nešlo ani tak o to, že by se bál – ačkoli by to v tomto případě bylo více než pochopitelné – ale kdyby jediná plazmová střela zasáhla ardune, Země by se roztrhla na kusy. A to by bylo špatné.

Původně zalehl do krytu na boku s pancéřovanou krabicí, v níž celou dobu převážel skříňku, pod sebou. Pak se převalil, otevřel krabici a vytáhl ardune. Naklonil si ji tak, aby na ni viděl výhledem svého obleku z pancéřovaného skla, a tiše zaklel. Byla noc; neviděl nic. Zvedl ji tak, aby na ni viděl noktovizorem, a zesílil kontrast. Symboly na displeji stále nedokázal rozeznat – obraz nebyl dostatečně detailní.

„Millere,“ řekl nejklidnějším hlasem, jakého byl schopen. „Má někdo baterku?“ Snažil se pro obleky prosadit instalaci nějakého světla, ale armáda o tom nechtěla ani slyšet. V žádném případě mu nechtěli dát bílé světlo, které právě teď potřeboval ze všeho nejvíc. Symboly byly temně fialové na světle fialovém pozadí; červené světlo mu ani trochu nepomůže.

„Kurva,“ zabručel Miller. Na okamžik zastavil palbu, sáhl do přepravníku na zádech a chvíli něco hledal. Konečně cosi vytáhl a odjistil. Mrštíł předmětem k bráně a za několik sekund se objevilo zářivě bílé světlo.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se Bill. Ryanův oblek vrhal na skříňku stín, takže ji mírně nadzvedl, aby viděl co nejlépe. Kolem brány panovalo světlo jako za bílého jasného dne.

„Termitový granát,“ řekl SEAL. „A právě jsem dokonale osvětlil naše obranné postavení, takže si kurevsky pospěšte.“

„Vy s sebou běžně nosíte termitové granáty?“ zeptal se Bill a začal zadávat symboly. První, druhý, třetí...

„Nikdy nevíte, kdy se vám takováhle věcička může hodit,“ odpověděl Miller. Teď, když je Mreee na hřebeni viděli jasně, začala všude kolem nich dopadat plazma. Ozval se výkřik, když byl zasažen další příslušník SEAL týmu.

Čtvrtý... a právě v tom okamžiku prošel bránou Nitch a jednou ze svých předních nohou Billa srazil na stranu tak prudce, že mu vyrazil skříňku z ruky. Bill popadl nohu a s napůl hysterickým záchvatem síly a dopomocí obleku ji utrhl. Když se Nitch, kterému z kloubu vytryskla zelená tekutina, zapotácel, Bill se napřímil a vrazil mu utrženou končetinu do břicha. Byl to automaticky provedený výpad Billova oblíbeného bojového umění a silné paže obleku mu dodaly na důrazu. Paže se mu zabořila téměř až po loket do Nitchova těla.

„Procházejí bránou!“ zařval Bill a skočil k místu, kam dopadla ardune. „Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu!“ Zvedl skříňku jednou rukou, zamířil gatling do brány, naslepo ji pokropil a doufal, že dokáže zbrzdit postup jednotek na druhé straně.

„Co?“ zeptal se Miller.

„Jako co kromě toho, že jsme obklíčení a za chvíli nás dorazí?“ zasmál se Bill hystericky. „Měl jsem tu zatracenou věc napůl odjištěnou! A teď nevím, jestli mám začít znovu, nebo co!“ Znovu zvedl skříňku tak, aby na ni pořádně viděl, ale světlo termitového granátu mezitím zhaslo. „Kurva! Nemám světlo!“

„Klídek!“ houkl Miller. Otočil se a začal házet do brány další věci. Jedna z nich vybuchla dřív, než stačila propadnout na druhou stranu, a střepiny zabubnovaly na Billově obleku.

„Neodstřelte mi ardune!“ houkl na něj Bill zoufale. „Potřebuju světlo!“

Jeden z příslušníků SEAL týmu popadl plazmovou zbraň padlého Nítche a začal střílet nahoru. Druhou ranou trefil korunu velkého dubu, který vévodil svahu proti bráně a nějakým zázrakem nebyl dosud zničen. Zásah plazmovým výstřelem proměnil jeho korunu v oblak ohně. SEAL byl zasažen dřív, než stačil odhodit zbraň. Kouřící nohy mechanizovaného obleku se rozlétly do stran, ale byly také tím jediným, co z wyvernu zbylo.

„Máte světlo,“ zasípal Miller.

Bill si zuřivě v hlavě přehrával instrukce k odpálení ardune. Neptal se Tchara na to, co se stane, pokud bude zadávání kódu přerušeno. Raději ho dořuká do konce. Zadal poslední symbol a vedle displeje začalo blikat světélko. Stiskl další tlačítko.

„Jak dlouho?“ zeptal se.

„Moc dlouho ne,“ odpověděl Miller a rozhlédl se. Kromě nich dvou byly v bojeschopném stavu jen dva mechanizované obleky týmu.

Bill stiskl pětkrát hlavní časovací klávesu, čímž nastavil čas odpálení po plném odjištění na zhruba sedm sekund, uvědomil si, že bude muset zadat kód ještě jednou, a pětkrát stiskl časovací klávesu. Potom zadal kód, popadl skříňku oběma rukama a prohodil ji bránou vší silou, jakou byl schopen dát dohromady.

Zanořila se do zrcadla a právě se začal otáčet, aby se dal na útěk, když znovu vypadla ven a spadla mu k nohám. Hned za ní se výnořilo čelo stonožkovitého tanku.

„Kurva!“ zařval Bill. „JE ODJIŠTĚNÁ, ARDUNE JE ODJIŠTĚNÁ, TY ZASRANÁ STONOŽKO!“

~ ~ ~

Miller se otočil a vytáhl poslední termitový granát. Už dříve si všiml, že stonožky mají na prvním článku něco jako ústa nebo dýchací otvor. Ten byl silně pancéřovaný a stácel se dolů, takže ho nebylo možné zasáhnout kulkou. On ale neměl v plánu střelbu. Vytáhl pojistku granátu, udělal dva kroky a strčil jej tak hluboko do otvoru, jak mu paže obleku umožňovala. Zároveň se zapřel oběma nohama co nejpevněji do země, aby zabránil tanku v postupu. Zatímco počítal, cítil, jak mu začínají nohy podkluzovat.

„Tři, dva, jedna,“ zamumlal a napadlo ho, jak asi vypadá peklo. Nejspíš podobně jako v Leavenworthu, ale všechno bude trvat déle.

~ ~ ~

Bill popadl jednou rukou skříňku a otočil se. Stonožka vyplňovala bránu více než z poloviny, ale on udělal dva kroky a vyskočil na ni tak, že přistál přímo mezi dvěma plazmovými generátory podobnými rohům. Vzal ardune do obou rukou a strčil ji co nejhlouběji do brány.

~ ~ ~

Nikdy si nebyl tak docela jistý tím, co zahlédl potom. Na jedinou sekundu mu připadalo, jako by bránu naplnily hvězdy, když úplně zčernala a přeběhla po ní síť světél. Zároveň mu ale připadalo, že se světla pohybují ve složitém a nevysvětlitelném vzorci. Ten obraz měl před očima jen krátkou chvíli, ale pevně se mu vryl do duše. V hloubi srdce věděl, že to nebyly jen hvězdy – planoucí oblaka plynu, ale duše, entity. Možná i plyšové dětské hračky, které mu mávaly na rozloučenou. Na kratičký okamžik věděl naprosto přesně, jaké to je dotknout se tváře Boha.

A pak všechno zbělalo.

~ ~ ~

Miller viděl, jak brána na okamžik zčernala a pak zmizela a na její druhé straně nebo v kdovíjaké nicotě zůstal celý zbytek stonožky a paže obleku doktora Weavera. A pak ucítil, jak termitový granát v ústech stonožky vybuchl.

~ ~ ~

Výbuch se ani v nejmenším nepodobal výbuchu plazmatu. Spíše mu připadalo, jako by se odpálil obrovský transformátor. Neuvěřitelně obrovský transformátor. Miller cítil, jak ho výbuch zvedl a prohodil vzduchem. Byl to neurčitě klidný pocit – cítil se daleko lépe než během šíleného boje, který kolem něj zuřil ještě před okamžikem. Cítil se tak přinejmenším do chvíle, kdy narazil do hořícího stromu.

~ ~ ~

„Doktore Weavere?“

Bolest. Bolest, která pohlcovala všechno. A byla jí spousta.

Weaver dokázal otevřít jedno oko a zasténal, nebo se o to přinejmenším pokusil; z hrdla se mu vydralo zasípání. Přísahal, že pokud Bůh dokáže tuhle bolest zahnat, povede spořádaný život a nikdy až do smrti neudělá nic ani vzdáleně riskantního. Bojová umění? Pche, ani náhodou. Jízda na horském kole? Aby riskoval silniční lišej? Pořídí si přízemní dům bez schodů a nikdy nebude běhat, jen chodit. Nebude dělat nic, u čeho by se mohl třeba jen škrábnout. V domě budou pouze nože s kulatými špičkami. Gumové chrániče na rohu každého kusu nábytku. Měl pocit, jako by mu někdo hrál na nervy jako na struny kytary. Prosím, Bože, jen ať ta bolest přestane.

Podíval se na strop a to nebylo dobré. Vypadal jako střecha stanu. Poblíž se ozvalo zasténání a pak chraptivý výkřik. Pokusil se pohnout prsty a odměnou mu bylo další bodnutí kopím bolesti, tentokrát dost silné, aby málem ztratil vědomí.

„Doktore Weavere?“ ozval se hlas znovu.

„Au,“ dokázal ze sebe vysoukat.

„Máte bolesti?“

„Auuuuuu!“

„Seženu lékaře.“

Rozhlédl se zdravým okem a všiml si, že leží na jednom z řady polních lůžek, naplněných raněnými. Byl to stan a byl opravdu velký.

„Doktore Weavere?“ ozval se ženský hlas vedle něj. „Dám vám nitrožilně trochu valia. Morfium už nám dochází; musíme se postarat o víc raněných, než tahle polní nemocnice dokáže zvládnout. Nehrozí vám nebezpečí ztráty života. Máte vážné popáleniny od elektrického ohně a zlomenou paži. Kromě toho jste ve srovnání se zbytkem raněných v relativně dobrém stavu. Brzy vás přesuneme do jiné nemocnice. Teď si odpočiňte, jak nejvíc můžete.“

„Uhhh,“ odpověděl Bill a pak Bůh vyslechl jeho modlitby a bolest zmizela.

~ ~ ~

„Hej, doktore, vy jste ještě nevylezl z postele?“

Bill zvedl oči od misky s kaší, kterou nemocnice pokládala za výživnou stravu, a sledoval Millera, jehož do místnosti na kolečkovém křesle přivezla zdravotní sestra. Náčelník měl přes jedno oko mohutný obvaz, paži a nohu v sádře a v zubech velice nepředpisový doutník. Dokázal si nějak sehnat polní uniformu a na límci měl nové hodnostní označení – žlutý proužek s černým čtverečkem, v němž i civilista jako Bill poznal označení důstojnického zástupce.

„Pořád se vracíte jako falešný pěták,“ řekl Bill s úsměvem. Poslední dny se usmíval hodně často; svět se koneckonců nepřestával točit.

Situace přesto pořád nebyla jednoduchá. Brány byly stejně jako bosony na dráze tři, které je generovaly, nadobro pryč. Ale Tichoři/Dreen si dokázali ještě předtím vytvořit rozsáhlé předmostí. Využívali zbývající síly k zahájení kolonizace a vytvářeli další a další tvory, s nimiž se dalo bojovat jen s největšími obtížemi. Pomalu a jistě je ale zatlačovali zpátky. V místech, kde bylo možné předmostí z dálky pozorovat, bylo už na první pohled jasné, že Dreen – jak se jim teď začalo všeobecně říkat – staví speciální struktury k produkci bojových jednotek, ať už to byli psi démoni, vrhači trnů nebo komáří protiletadlové rakety. Jakmile poznali strukturu jednotek, obklopilo prostory dalekonosné dělostřelectvo, které zaměstnávalo protiletectvé jednotky, dokud nebyly struktury, produkující rakety a stonožkové tanky – což byly jediné jednotky, jež dokázaly zastavit útoky ze vzduchu – zničeny. Pak už šlo jen o to vybíjet lehčí druhy mimozemšťanů a struktury pro jejich produkci rychleji, než se dokázaly vytvářet. Pomalu, ale jistě to fungovalo.

Mezitím samozřejmě šel život ve „skutečném“ světě dál. Bylo třeba vystřídat jednotky v Iráku a rodící se demokracie v zemi zažívala při přetrvávající partyzánské válce těžké časy. Teroristé odpálili v New Yorku bombu v nákladním autě a zabili na padesát lidí. Ale to bylo nejspíš poslední vzepětí teroristických aktivit po jedenáctém září, protože Střední východ měl vlastní problémy.

Centra odporu Dreenů se objevila na několika dalších a rozhodně podivných místech. Všechna se nacházela stranou od dění a nikdo si jich nevšiml dřív, než se stabilizovala a začala se rozšiřovat.

Jedno z nich se nacházelo v údolí Bekaa v Libanonu, poblíž centra pro nábor Hamásu a Hizballáhu. Hamás, Hizballáh a Syřané, kterým toto území vlastně patřilo, okamžitě obvinili Spojené státy a vydali prohlášení, podle kterého *oni* napadení svého území vyřídí velmi rychle. Podobná prohlášení vydávali takřka pravidelně po celý týden. Nezdálo se ale, že by s tím měli nějaký velký úspěch. Právě naopak – podle zpráv, založených na satelitním snímkování, které prosákly z amerických vládních kruhů, byl patrný pětadvacetiprocentní nárůst rozlohy obsazeného území.

Další takové místo se nacházelo severně od svatého města Kumm v Íránu. Podle všeho se objevilo u vstupu do údolí, v němž stála experimentální farma provozovaná íránskou Radou dohlížitelů, fundamentalistickým náboženským orgánem, který v Íránu prosazoval islámské právo šaría a byl v podstatě zákulisní vládou. Jeden „nejmenovaný americký odborník“ poukázal na to, že farma je jedno z několika míst na íránském území, kde se odehrává utajený program biologických zbraní. Íránci to samozřejmě rozhodně popřeli a prohlásili, že jde o spiknutí Velkého Satana a jednotky Revolučních gard zamoření rychle dostanou pod kontrolu a zničí. Stejně jako zamoření v údolí Bekaa se však i toto rozrůstalo.

To platilo i o podobném místě jižně od Mekky, které se nacházelo v pohodlném dosahu další takzvané experimentální farmy. Oblast patřila k saúdskému vojenskému prostoru a saúdská Národní stráž zaútočila na zamoření pomocí abramsů a bradleyů. Ti, kteří útok přežili, tvrdili, že jakmile vjeli na houbou pokrytou zemi, houba prostě vozidla zastavila a vyřadila je z provozu.

Saúdská vláda sice neobviňovala Američany z toho, že zamořili dreenskými organismy svaté místo, ale mulláhové po celém světě podobnou situaci na Velkého Satana sváděli rádi.

Kumm je nejsvětějším místem šíitské odnože islámu a Mekka je odnepaměti nejsvětějším místem islámu jako takového. Jak íránská Rada dohlížitelů, tak mulláhové v Mekce vyhlásili mimozemským útočníkům džihád a mudžahedíni od Filipín po Alžír (nemluvě o různých západních městech) se vypravili na saúdský a íránský účet do oblasti, aby bojovali za svatou věc. Za jiných okolností by většina

bojovníků přišla z údolí Bekaa, ale tam měli plné ruce práce. Nebo byli rovnou přeměňováni na další netvory.

V tomto okamžiku už byla houba a růstová struktura Dreen americkou vládou pečlivě prostudována. Vědci došli k závěru, že houba se šíří pomocí malého červovitého tvora, který byl speciálně připraven k proměňování pozemské biologie v dreenskou. Jakmile terraformoval půdu a zbavil ji všech forem pozemské rostlinné a živočišné biologie, začala v půdě vyrůstat houba. Ta samozřejmě nebyla houbou v pravém slova smyslu, ale entitou, která nejen získávala energii z chlorofylu, ale byla navíc vybavena rozsáhlou sítí cév pro přesun materiálu z jednoho místa na druhé. Navíc dokázala vytvářet struktury, jež reprodukovaly megafaunu, která za Dreen bojovala. Houbě stačilo nechat trochu funkčních materiálů, které by mohla zpracovat – hromádka hnojiva úplně stačila – a sluneční světlo, a okamžitě se rozrůstala a rostla. Jestliže měla dost živin, dala se zlikvidovat jen s největšími obtížemi a vysílala podrost, jenž začal narušovat jakoukoli ochrannou nádobu, do níž byla umístěna. Okamžitě dostala nálepku biologického ohrožení čtvrtého stupně. Nedokázala se nicméně vyrovnat s ohněm, kyselinami a některými silnými herbicidy a nerostla moc dobře v půdě, kterou jí předem nepřipravili červi.

Jeden vědec provedl analýzu a přišel se závěrem, že lidské tělo může být překonvertováno v psiho démona během pouhých dvou dní. Nebo dva lidi během tří dnů do vrhače trnů, pokud existuje struktura pro jejich výrobu.

Podle hlášení z údolí Bekaa jednotky syrské armády, Hamásu a Hizballáhu spotřebovaly většinu kaťuší a pěknou spoustu dělostřelecké munice snahou o průnik do hlavních zamořených oblastí a potýkali se s mimozemským zamořením puškami a plamenomety a čelili obrovským ztrátám. V reakci amerických vojenských orgánů nebylo příliš silně cítit sympatie.

„Vypadáte dobře,“ řekl Miller. „Zlato, můžu si tady s kamarádem na chvilku promluvit o samotě?“ zeptal se náčelník zdravotní sestry.

„Samozřejmě, pane Millere,“ řekla dívka a usmála se. „Vrátím se tak za čtvrt hodiny, bude to stačit?“

„Úplně,“ přikývl Miller. Kývl bradou k televizi se staženým zvukem a naladěnou stanicí Al-Džazíra, která právě ukazovala poslední vývoj situace v Mekce. „To nasere, co?“

„No, přinejmenším tuším, že v tom nemáte prsty vy,“ usmál se Bill. „A vím, že v tom nemám prsty já.“

„A já shodou okolností vím i to, že v tom nemáme prsty my,“ řekl Miller a potřásl hlavou. „Přece bychom nebyli takoví padouši. Kromě toho jsem to zjišťoval na velitelství a nikdo neví, kdo by to mohl udělat. Udělali si to sami. No dobře, možná jim v tom trochu pomohli Izraelci.“

„Jak?“

„Všechna epicentra zamoření se nacházejí v oblastech, kde pracují na svých biologických zbraních,“ řekl SEAL a zabafal z doutníku. „Nevíme, jak tam dokázali dostat dreenský materiál, ale přesně tam začala všechna zamoření.“

„Už se ví, co budeme dělat?“ zeptal se Bill.

„No, všechny týmy sedí doma, koukají se na televizi a smíchy si brečí do piva,“ odpověděl Miller. „Arabové neumějí bojovat. Má to spoustu kulturních důvodů a některé jsou pěkně složité, ale tak to je. V takovéhle situaci jsou ta *nejhorší možná* parta, která by se mohla pokusit Dreen zastavit. Ale přesto tam lijí bojovníky jako vodu do moře – přesně tu sortu parchantů, kteří odstřelují naše chlapy, vyhazují do vzduchu autobusy plné Izraelců a pilotují tryskáče do našich mrakodrapů. Mají po ruce spoustu mudžahedínů, ale i kdyby je nahnali proti Dreenům všechny, tak je nezatlačí zpátky. Dreen funguje na tyhle zmetky jako dokonalá mucholapka. Počkejte si rok a na světě nebude dost mudžahedínů na to, aby se navzájem pohřbili. Jestli vůbec dokážou najít těla.“

„Počkejte rok a Dreenové budou stavět tanky velké jako hora, které viděla doktorka McBainová na Ashholmově světě,“ poznamenal Bill.

„Takhle dlouho oni čekat určitě nebudou,“ připustil Miller. „Počítám, že za pár měsíců všichni dostanou neoficiální nabídku na to, že jim Spojené státy chtějí pomoci. Pomoc bude mít formu jaderné bomby. No, možná bude bomb několik, abychom to měli jisté. Tu pomoc mohou přijmout, nebo nechat být. V té době po ní

skočí jako stará panna po vojákovi. Z mudžahedínů zbude jen hrstka původního počtu a červů tu ještě pořád bude dost. Hladové hlavy jasně uvidí, co Američani *dokážou*, když jim záleží na výsledku natolik, že pošlou své nejlepší chlapy. Jaderné bomby se dostanou tak blízko, že si jich budou muset mulláhové všimnout. Předpokládám, že po tom, co shodíme pár bomb dost opatrně na to, abychom nezasáhli Mekku a Medínu, si na Velkého Satana udělají úplně jiný názor.“

„Bomby se tam nedostanou,“ řekl Bill a zavrtěl hlavou. „Nejdříve bude třeba poslat dělostřelectvo, zaměstnat obranu tak, aby došly komáří rakety, a teprve pak... bum.“

„Jo, přesně tak.“ Miller se uchechtl a zabafal z doutníku. „Bum. Myslím, že by rovnou měli jednu bombu hodit na Tikrít a další na Falúdžu, ale mě se nikdo na názor neptá. Sakra, hod'te to na údolí Bekaa a já budu šťastný. Ať si to Dreenové vyžerou až do dna.“

„Jsem pro,“ přikývl Bill.

„Ale potřeboval bych po vás úplně jinou věc, doktore Weavere,“ řekl Miller velice formálním tónem. „Potřebuju, abyste se za mě přimluvil.“

„A kde?“ zeptal se Bill. „Pokud vidím, ještě nesedíte v Leavenworthu, a navíc vás podle všeho povýšili.“

„No jo,“ přiznal se SEAL trochu rozpačitě. „Sepsal jsem docela upřímné hlášení o tom, co se dělo u brány. Přiznávám, že se tam našlo pár chvil, kdy to drhlo, ale vypadali by hloupě, kdyby stavěli před polní soud raněného hrdinu. Podle všeho se nahoře říkalo, že už mám za sebou dvacet let poctivé služby, a mně nikdo nemusí napovídat dvakrát. Jakmile budu schopen služby, tak mi navrhnou, že bych měl možná odejít do výslužby, a já jim na to kývnu. Klidně a bez nervů – koneckonců už jsem svět zachránil; příště to můžou udělat mladší kluci. Ale ještě pořád se musíme postarat o jednu věc.“

„A o jakou?“ zeptal se Bill.

„O Thrathptttta.“

~ ~ ~

„Pane prezidente, to, co důstojnický zástupce Miller řekl, dává dokonalý smysl,“ řekl Bill opatrně. „Tu informaci potřebujeme.“

„S tím souhlasím,“ přikývl prezident. „Jen si nejsem jistý druhou částí.“

„Generál Thrathptttt poté, co byla brána uzavřena, obklíčil brigádu Národní gardy,“ zdůraznil Bill. „Pan ministr se mnou určité bude souhlasit.“

„Ano,“ přisvědčil ministr obrany neochotně. „Je to pravda.“

„Pak řekl veliteli, že se buď za vlastních podmínek vzdá, nebo bude bojovat,“ poznamenal Bill. „Mohl pokračovat v boji a zabít spoustu našich vojáků. Věděl, že je tak jako tak odsouzen k smrti. Ale rozhodl se, že nechá ty muže žít. Myslím, že jsme mu za to něco dlužni. A tu informaci skutečně potřebujeme; Dreenové jsou pořád tam někde venku.“

Prezident na videu se na Weavera dlouhých deset sekund díval a pak pomalu přikývl.

„Souhlasím.“

~ ~ ~

Miller s Weaverem vstali, když strážní přivedli do vyslyšací místnosti generála Thrathptttta. Weaver měl na sobě civilní oblečení a Miller uniformu s pouštním maskováním, přepásanou polním opaskem, na němž měl pověšeno pouzdro s pistolí H&K USP ráže .45.

Seržant, který přišel se dvěma strážnými, se zamračil a zavrtěl hlavou.

„Nemůžete mít zbraň v místnosti, kde se nachází zajatec,“ řekl. „Je to proti předpisům.“

„Seržante,“ odpověděl Weaver dřív, než stačil Miller otevřít ústa. „Stačil jste se podívat na mé rozkazy?“

„Ano, pane,“ odpověděl seržant opatrně.

„Určitě jste si tudíž všiml, že mají přednost nad všemi vašimi předpisy, že?“ pokračoval Weaver.

„Ano, pane,“ opakoval seržant.

„Můžete jít.“

„Pane,“ namítl seržant s utrápeným výrazem ve tváři. „Tady přece nejde o nějaké předpisy. Jste oba zranění...“

„Seržante,“ uchechtl se Miller. „Až přijde den, kdy se nedokážu ubránit metr vysokému kocourovi – a to i když mám zlomenou ruku a nohu – pověsím tuhle práci na hřebík. Jasně?“

„Ano, pane,“ povzdechl si seržant.

Thrathptttta posadili strážní do židle u stolu a všichni tři muži odešli. Sedadlo se dalo vyšroubovat nahoru, takže Mreee mohl sedět u stolu v relativně normální poloze.

Bill a Miller měli daleko méně pohodlnější kovové židle, na které se teď posadili.

„Generále,“ řekl Miller a sklonil hlavu.

„Náčelníku Millere,“ odpověděl Thrathptttt. „Doktore Weavere. Jsem potěšen tím, že jste oba boj přežili.“

„Dost potěšen na to, abyste si s námi promluvil?“ zeptal se Weaver.

„Ne,“ odpověděl generál. „Nemám povinnost odpovídat na vaše otázky.“

„Pravda, tu povinnost nemáte,“ přikývl SEAL. „I když Bůh ví, že jich máme spoustu. *Musíme* získat informace o Dreenech. Potřebujeme vědět, kde jsou. Jestli dokáží cestovat do vesmíru. A pokud to dokáží, kdy je můžeme čekat. Vlastně potřebujeme vědět úplně všechno. A vy kocouři prostě nechcete mluvit. Zajali jsme jenom hrstku Nitchů – kdo by se koneckonců chtěl zabývat třímetrovým pavoukem – ale s těmi, kteří nám tu zůstali, se nedokážeme domluvit. Takže bychom se vás opravdu rádi zeptali na Dreen a byli bychom moc rádi, kdybyste nám na otázky odpovídal. Ale víte co, generále? Já se vás na žádnou z těch věcí ptát nebudu.“

„Dobrá,“ řekl Thrathptttt a napřímil se. „Mohu tedy odejít?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Miller a naklonil se dopředu, „protože se vás chci zeptat na něco úplně jiného, generále. Proč? Když jsem vás viděl úplně poprvé, tak jsem si pomyslel: ‚Tohle je pěkně tvrdý kocour, s tím bych si nechtěl něco začít.‘ Já při prvním setkání necítím moc velkou úctu k většině lidí, o mimozemšťanech nemluvě. Ale vás jsem si vážil hned. A když přijde na první dojem, jsem dobrý. Vážně dobrý. A pořád říkám, že jste poctivý kocour. To, jak jste daroval život těm chlapům z Národní gardy, to jen *potvrzuje*. Je

to dost velký důkaz nejen pro mě, ale i pro našeho prezidenta. Takže se musím zeptat, generále, jako voják vojáka: proč?“

Generál se na něj dlouhou chvíli díval, jako by se chystal vyprsknout nebo vykašlat kuličku chlupů, a pak odvrátil zrak. Ticho. Bill měl dost rozumu, aby držel jazyk za zuby. Stejně tak se na chvíli odmlčel i Miller.

„Možná si říkáte, proč jsem sem s sebou přivezl toho vybledlého vědátora, když jsem si s vámi chtěl promluvit jako voják s vojákem,“ ozval se Miller. „Přivedl jsem ho s sebou, protože on si tu odpověď taky zaslouží. Je to mizerný střelec a neorientuje se v situační taktice o nic lépe než mravenec, ale oba jsme u té brány bojovali a on si svůj díl osobních strážců ve Valhale odpracoval. Chopil se práce a zavřel brány. Myslím, že přitom nejspíš zabil pěknou spoustu vašich spolubojovníků. A pokud byl na druhé straně brány váš svět, tak je nejspíš pryč. Jeho rukou. Ale je tady, protože si také zaslouží odpověď. Za svou čest a odvahu v boji.“

„Pokud můj svět zanikl, pak je to tak lepší,“ řekl generál tiše. Následovalo další dlouhé mlčení a potom Thrathptttt tiše mňoukl. „Důvod, proč s vámi odmítáme mluvit, Millere, spočívá v tom, že jsme poznali hlubiny zostuzení. A připadá nám těžké, skoro nemožné, se o ně podělit.“

„No, mám za sebou pěknou řádku tajných misí,“ řekl Miller a opřel se do židle. „Vždycky vás na konci nečeká sláva. Jedno z našich hesel zní: děláme spoustu věci, které bychom raději nedělali. Takže proč?“

Generál znovu mňoukl, odvrátil hlavu a na okamžik se odmlčel. Pak se k nim obrátil.

„Byl jsem teprve mladý důstojník – takový, jakým vy říkáte poručík – když na náš svět poprvé přišli Vládci.

Prapory Tchraow vlály od jednoho moře k druhému a slunce nad nimi nikdy nezapadalo. Porazili jsme Raaown, podmanili si Troool, starodávne a mocné země. Bílá císařovna vládla obrovské říši. A pak jsme dostali zprávu o tom, že v neosídlených zemích povstává nová armáda. Byl jsem mladý důstojník, jenž velel malé jednotce během výpravy, která se tuto novou armádu vydala zkrotit.

Narazili jsme na jednotky Vládců daleko od jejich základen. Byli to ti, kterým říkáte psi démoni a vrhači trnů. Naši jezdci na sraaaah se na ně vrhli v nelítostné vlně a dočkali jsme se neuvěřitelné porážky. Pěchota se snažila čelit útokům Vládců tak dlouho, jak to jen bylo možné, ale pokoušeli jsme se je zastavit pouze děly a nedokonalými puškami. Zlomili nás. Náš pluk nebyl nikdy poražen – a oni nás zlomili jako suchou větev.

Odnesli mě z bojiště na nosítkách a nesli mě několik set vašich mil. Tenkrát jsem na Pláních Shraaaan přišel o toto,“ pokračoval a ukázal si na oko, „a to bylo jen jedno z mých zranění. Ale přežil jsem. Byly shromážděny všechny síly říše Troool, kmen vedle kmene. Z Tchraow byl vyslán do našeho čela generál Reooooow, i když byl velice starý. Mně říkáte generál?“ pravil kocour a podíval se na Millera. „On, *on* byl generál. Nikdy v životě neprohrál jedinou bitvu – ale tenkrát prohrál. Střetli jsme se s nimi na Pláních Mraaa – postavili jsme proti nim obrovskou armádu, která ve slunci jen zářila. Děla stála v míle a míle dlouhé řadě, v dokonalých palebných postaveních, naše pěchota naplnila údolí od jednoho konce k druhému a jezdců na sraaaah bylo jako vln v oceánu.“ Na okamžik se odmlčel a vychutnával si tu představu.

„A oni nás zničili. Z celé obrovské armády nepřežil ani jeden z deseti. Byl jsem jedním z těch, kteří měli tu smůlu, že se z černého pole odpotáceli živi.

Bojovali jsme s nimi znovu a znovu, ale Vládce jsme nikdy nedokázali jedinkrát porazit. Po nějaké době jsme přišli o Troool a někteří z nás – pouhý zlomek Tchraow, kteří té zemi vládli – uprchli zpátky do své domoviny.

Tchraow byl od Troool dost daleko a my si mysleli, že jsme v bezpečí. Posílali jsme armády na pomoc jiným zemím – také jsem se této službě zúčastnil – ale Vládcové byli vždy neporazitelní. Šířili se ze země do země – někdy skokem, jindy pomalu. Vytvářeli strašlivé válečné zbraně – létající tvory, kteří dokázali zastínit slunce, obří bytosti podobné Nitchům, které pálily zemi, na niž vstoupily, a každý jejich krok přinášel katastrofu, když chrlily plameny z tlam. Voda je nedokázala zastavit, protože uměly létat. A nezastavila je ani vzdálenost.

Konečně k nám vyslali N!T!Ch!. N!T!Ch! byli jejich otroky dávno předtím, než byl náš svět poražen, a dokázali s námi komunikovat. Dreen vlastnili stovky, možná tisíce světů. Šířili se pomocí bran, ale měli také biologické systémy, které jim umožňovaly cestovat z jedné sluneční soustavy do další, aby vyhledávali plodné planety. Jeden takový systém našel naši planetu a ta měla být plně kolonizována, pokud se nepodrobíme Vládcům.

Vládci nechají některé z nás žít, jestliže jim budeme odvádět dary. Šlo o kovy – o mnoha z nich jsme nikdy neslyšeli, jisté druhy drahých kamenů a...“ Odmlčel se a pak vyprskl: „*Biologické* materiály pro další rozvoj.“

„Biologické?“ zeptal se Bill. „Stáda zvířat?“

„Ta samozřejmě také, ale hlavně těla našich soukmenovců,“ odpověděl generál se vzteklym zasyčením. „Byli jsme poraženi. Věděli jsme, že jsme poraženi. Neměli jsme jinou volbu. A tak jsme uzavřeli tuto zvrácenou dohodu. Posílali jsme své nejlepší a nejsilnější, aby otročili v dolech Vládců. Posílali jsme mlád'ata, aby je Vládcové využili k výrobě vlastních organismů. Naše stáda, naše těla, cokoli, abychom přežili. A když nám přikázali, abychom vás oklamali? Myslíte, že nám na vás sešlo? Myslíte, že jsme o tom přemýšleli? Poté co jsme jim dali vlastní těla? Má mlád'ata...“ Generál se odmlčel a tvář se mu bolestně stáhla. „Mé děti...“

„Generále,“ ozval se Miller po chvilce. „Potřebujeme od vás ještě jednu laskavost. Musíte požádat své podřízené, aby nám poskytl informace. Musíme se o Dreen dozvědět co nejvíce.“

„Dreen,“ vyprskl kocour. „Raději jim tak říkejte. My jim říkali T!Ch!R!, protože to bylo jméno, které používali N!T!Ch!. Brzy jsme se dozvěděli, že to prostě a jednoduše znamená ‚Vládcové‘. Oni je uctívali jako bohy. Předpokládám, že bychom brzy také tak skončili. Toto,“ řekl a zvedl paži, „jsem ztratil zásluhou Dreen. Své oko, paži, části svého těla, děti. Svou čest.“

Znovu sklopil hlavu k desce stolu a zavrčel – byl to podivný zvuk plný trýzně a vzteku, který zůstal viset ve vzduchu i poté, co skončil. Pak se Thrathptttt napřimil.

„Dám spolubojovníkům rozkaz, aby s vámi spolupracovali,“ řekl a podíval se zpřímá na Millera. „Máme málo času. Na této planetě

není potrava, kterou bychom mohli jíst. Tomu, co nám dávají k přežití vaši vědci, pořád něco chybí. Stručně řečeno my, patrně poslední svého druhu, umíráme a není úniku. Pomůžeme vám, ale chci za to něco na oplátku. A myslím, že víte, co to je.“

„Vím,“ přikývl Miller. „Rozumím tomu. Kdyby nebylo tady doktora Weavera a zhruba stovky let technologického pokroku, mohl jsem já být ve vašem postavení. Doufám, že bych to dokázal přežít a udělat to, co jste udělal vy. Pro svůj svět a své děti.“

„Řekněte Sraaanovi, který je mým pobočníkem, že heslo zní ‚Mraaa‘. To byly poslední a nejlepší doby mého národa. Bude vědět, co má udělat.“ Generál na chvíli sklonil hlavu a pak se podíval na Millera. „Mohu teď dostat svou volbu?“

„Ano,“ řekl Miller a přikývl. Vytáhl z pouzdra pistoli a natáhl kulku do komory. Pak vysunul zásobník a strčil ho do kapsy. „Jsem rád, že můj první dojem nebyl mylný. Přál bych si, aby vesmír nebyl tak krutý. Moc by se mi líbilo stát po vašem boku v bitvě. Necht’ se setkáme na zářících polích, válčíme se zlem celý den, hodujeme celou noc a vstaneme zrána k další bitvě.“

„To ale není vaše místní víra,“ řekl generál překvapeně.

„Nejsem křesťan,“ řekl Miller a položil pistoli na stůl. Pak vstal a zasalutoval generálovi. „Potkáme se ve Valhale, generále Thrathptttte.“

Weaver vstal také, sklonil hlavu a pak společně přešli ke dveřím. Strážný na chodbě se na ně tázavě podíval, pak sklouzl očima k prázdnému pouzdru u Millerova opasku a sáhl po vysílačce.

Miller zvedl ruku a podíval se mu do očí.

„Jsem tady na prezidentův rozkaz, synu,“ řekl SEAL. „Nenuť mě, abych ti tu vysílačku narval do krku.“ Potom se jim za zády ozval výstřel a on zavřel oči a tiše pohyboval rty. Jediné, co dokázal Bill zachytit, bylo něco o zářících polích.

Epilog

„Náš dreenský boson se uzavřel,“ řekl Tchar a pokynul Billovi, sotva vystoupil na adarské straně brány.

„Také jsem slyšel,“ přikývl Bill a rozhlédl se po adarském táboře. Bylo tu daleko víc lidí než před bitvou v Kentucky. „Což ale nevysvětluje to, proč jsem tady. Kolem je spousta diplomatů.“

„Přál si s vámi mluvit vůdčí,“ řekl Tchar a pokynul k jednomu z adarských vozidel.

„O čem?“ zeptal se Bill, i když mu bylo jasné, že nejspíš zbytečně.

„Vůdčí to vysvětlí,“ nezklamal ho Tchar, přesunul několik pák a vůz s řevem vyrazil z oblasti u brány.

Bill se držel, aby během divoké jízdy nevypadl, když prosvištěli táborem a hnali se přes obrovskou solnou planinu k vysokým horám. Stejně jako Groom Lake byla i adarská brána umístěna co nejdále od civilizace, nejspíš kvůli bezpečnosti planety. Bill si přál, aby totéž dokázali udělat na Zemi. Jenže Chenův generátor stále chrлил bosony. Konečně je začali přesouvat a propojovat a jednou nejspíš přijde doba, kdy je budou prodávat. Okamžitá doprava konečně dorazila na Zemi. Jediné, čemu museli zabránit, bylo nekontrolované propojování bran s mimozemskými planetami. Dříve nebo později Dreen najdou sekundární cestu k útoku.

Dorazili k horám, a zatímco se řítili rychlostí nejméně tří set kilometrů v hodině, všiml si Bill, že do hřebene je vestavěna velká

budova. Byla nízká a očividně vybudovaná z betonu. Spíše než dům připomínala bunkr a on předpokládal, že přesně tak to je.

Tchar zpomalil a potom se rychlostí, která dělala stále ještě nejméně sto padesát kilometrů za hodinu, vydal k hřebeni. Bill se nějakým zázrakem dokázal udržet i nyní, když uháněli po hrbolaté cestě do kopce, pak dorazili k budově a Tchar dupl na brzdy, takže to s Billem hodilo dopředu.

„Příště řídím já,“ poznamenal.

„Ovládání není navrženo pro lidi,“ odpověděl Tchar a pokynul mu k cestičce, která vedla k bunkru.

Sestoupili tři poschodí pod zem ke dveřím, které střežila dvojice adarských vojáků. Pak pokračovali sériemi chodeb do malé místnosti, která se podle Billova orientačního smyslu nacházela v zadní části stavby.

„Prosím, posad'te se,“ řekl Tchar a pokynul mu k lidské židli u adarského stolu. „Budete si přát nějaké občerstvení? Máme vodu a vaši coca-colu. Podle všeho je kofein chemickým složením podobný našemu gadamu a má i stejné účinky. Ačkoli je kofein o něco silnější. Navíc je vaše coca-cola pro nás Adary stravitelná. Už se stala na našem světě velkým hitem.“

„Tohle se bude líbit lidem z reklamy,“ zamumlal Bill. „Jen počkejte, až McDonald přijde na to, jak pro vás upravit hamburger. Ale děkuji, nedám si nic.“

„Nebude to trvat dlouho,“ řekl Tchar, vyšel z místnosti a pomocí zámku s čtečkou duhovky dveře zamkl. Bill vytáhl z kapsy PDA a v prohlížeči spustil články z tisku, které si stáhl, než se vypravil do Francie. Nebylo zrovna překvapivé, že výskyt terorismu – jak v Izraeli, tak v mezinárodním měřítku – klesl téměř na nulu. Většina mudžahedínů, kteří byli nejvíce oddáni „věci“, byla v průběhu uplynulých několika měsíců recyklována na dreenské krmivo. Nyní panoval skutečně vážný nedostatek mudžahedínů, kteří by se hrnuli do války s Dreen bez ohledu na to, kolik peněz jim kdo nabízel. Vlastně by se dalo říct, že panoval vážný nedostatek mudžahedínů jako takových.

Saúdové byli první země, která požádala Spojené státy o pomoc, a přesně podle Millerovy předpovědi to skončilo použitím jaderných

zbraní. Írán se stále ještě snažil sebe sama přesvědčit, že dokáže zamoření vyřešit vlastními silami, ale v Libanonu už žádná funkční vláda nezůstala. Takzvaní „uprchlíci“, stálí obyvatelé, kteří žili v oblasti dreenského zamoření, se proměnili ve skutečné uprchlíky, když údolí Bekaa pomalu, ale jistě pokryla dreenská houba. Takzvaná libanonská vláda, kterou plně ovládali Syřané, se víceméně sbalila a vyklidila pole. Země upadla do neuvěřitelného chaosu. Nikdo nevěděl, kdo komu vládne, a znovu naplno vypukla občanská válka – s tím rozdílem, že tentokrát spolu lidé bojovali o to, kdo se rychleji dostane co nejdál od Dreen. Zamoření postupovalo víceméně k izraelským hranicím a Weaver byl přesvědčen, že jakmile se stane pro zemi skutečnou hrozbou, Izraelci vypálí jaderné hlavice a pak ať se stane, co se stát musí.

Velkou otázkou, která trápila spoustu lidí, bylo to, jestli mohou Dreen dorazit na Zemi z vesmíru. A to vedlo k dalšímu kolu vesmírného závodu – jenže ten byl tentokrát mezinárodní. Podle Billova názoru to ale moc dobře nevypadalo; ve Spojených státech držela otěže vesmírného průmyslu stále ještě výhradně NASA a Bill byl přesvědčen, že ta se nedokáže patřičně svižně rozhýbat, aby zachránila Zemi. Ale kolem celé záležitosti se pohybovalo dost peněz na to, aby se dříve nebo později ujaly nějaké dobré nápady. Zatím byly ovšem pořád ve hře chemické rakety a ty v případě, že Dreen dokáží cestovat vesmírem, nebudou stačit.

Mluvílo se o teoriích ohledně kosmických letů loděmi překračujícími rychlost světla a některé z nich mohly docela dobře fungovat. Bill měl v plánu využít svůj vliv a vědomosti o bosonové fyzice k tomu, aby se zapojil do debaty. Musela existovat možnost, že bosony budou sloužit jako pohon lodi – a možná i lodi rychlejší než světlo. Muselo tu být něco lepšího než chemické rakety.

Zalistoval na další stránku a právě si hrál s rovnicemi, když se dveře znovu otevřely a dovnitř vstoupil Tchar s vůdčím.

Bill vstal a napůl se uklonil vůdčímu, který byl podle všeho něco jako celosvětový prezident. Vůdčí mu očividně nevěnoval nejmenší pozornost a posadil se k jedné straně stolu, zatímco se Tchar usadil v čele.

„Máme jeden přístroj,“ řekl Tchar a chvíli si monotónně pohvizdoval. Bill usoudil, že to je adarský ekvivalent odkašlávání. „Našli jsme ho na opuštěném světě. Zdá se, že jde o starobylou technologii. Prozatím jsme s ním provedli pouze několik experimentů a nedokázali jsme určit jeho smysl. Víme, že uvolňuje energii – značné množství energie – ale nejsme si jisti důvodem. Prosté uvolňování energie nám nepřipadá... racionální.“

„Značné množství energie je výborná věc,“ poznamenal Bill a zamračil se. „Napadá mě spousta důvodů, proč byste o takový přístroj měli stát.“

„Ale způsob, jakým přístroj uvolňuje energii, není výborná věc,“ řekl Tchar a položil na desku stolu papíry. „Toto jsou výsledky našich experimentů. Nechali jsme je přeložit do angličtiny. Bylo doporučeno, abyste vy osobně přístroj dostal a mohl pokračovat v experimentech.“

„No... děkuji,“ řekl Bill zmateně, podíval se po straně na vůdčího a pak zase odvrátil pohled jinam. „Ale jestli jste nedokázali...“

„Dotkl jste se tváře Boha,“ řekl tiše vůdčí. „Jste toho hoden. Necht' jsou vaše cesty ctihodné a znásobují naše vědění.“ Pokývl Billovi, pak vstal a vyšel z místnosti.

„Rozhodně doporučuji, abyste si naše dokumenty pečlivě přečetl,“ řekl Tchar a také vstal.

„Jak velká je ta věc?“ zeptal se Bill. „Dokážeme ji dostat přes bránu? Jak vypadá?“

„Všechno je sepsáno v této zprávě,“ odpověděl Tchar a ukázal na papíry na stole. „A bránou ji přenesete jednoduše. Myslím, že ve vašem technickém oboru existuje výraz ‚malá černá skříňka‘, že?“

„Ano,“ přikývl Bill zmateně.

Tchar sáhl do další kapsy a vytáhl... něco, co vypadalo jako černý balíček karet. Nebo jako monolit z filmu *2001: Vesmírná odysea* o velikosti balíčku karet. Položil předmět opatrně na desku stolu a pak jej posunul k Billovi.

„Dávejte pozor, aby se přístroj nedostal příliš blízko k většímu elektrickému napětí,“ řekl Tchar a znovu zahvízdal. „To by bylo... špatné.“

Bill zvedl černou skříňku a podíval se na ni. Jako vtělení anomálie to byla klasika.

„To je ono?“ zeptal se nevěřičně.

„Necht' je vaše cesta k poznání plodnější než má,“ řekl Tchar a pokynul ke dveřím. „Stráž vás dopraví zpátky k bráně.“

~ ~ ~

Poté co si Bill pozorně přečetl dokumentaci, se společně s Millerem rozhodl provést první pokus na opuštěném světě, spojeném se Zemí odlehlou bránou. Bill nevěřil vlastním očím, když se podíval přes okraj kráteru o průměru patnácti kilometrů.

„Jo,“ poznamenal důstojnický zástupce Miller a naklonil se přes okraj terénní čtyřkolky, aby si odplívl. „Člověk by nevěřil, jakou ránu dokáže dát trocha elektřiny.“

„Byla to jen tužková baterie,“ řekl Bill a potřásl hlavou. „Zatracená tužková baterie. Doufám, že takovouhle technologii nikdo na Zemi nevynalezne, jinak budou děčka vyrábět do školní soutěže stomegatunové bomby.“

Sjeli po úbočí čerstvě vzniklého (a stále poměrně rozžhaveného) kráteru a Bill pozorně sledoval výstup Geigerova počítače. Ale mimo běžné pozadí tu nebyla žádná zvýšená radiace. Exploze vyhodila do vesmíru spoustu materiálu, ale neviděl jediný důkaz jaderného výbuchu. Půda dokonce ani nezesklovatěla.

Konečně dorazili k místu poblíž středu kráteru a začali hledat. Trvalo jim to skoro hodinu, ale nakonec našli malou černou krabičku ležet v hlíně, jako by ji tam někdo upustil, bez jediného škrábance.

„Tohle je neuvěřitelné,“ řekl Bill, potřásl hlavou a zvedl krabičku. „Ani se nezahřála.“

„Ale já už se zahřál dost,“ poznamenal Miller. „Vypadneme odsud.“

„Budeme muset najít nějaký další svět, kde to necháme bouchnout,“ řekl Bill a nastartoval terénní čtyřkolku.

~ ~ ~

„Zatraceně,“ poznamenal Miller, když vyjeli z brány. Čekali sice několik hodin, až oblast vychladne, ale víchr o síle tornáda stále kolem honil oblaka prachu. „Co jste s tím udělal tentokrát, doktore?“

„Podívejte se na oblohu,“ poznamenal Bill užasle. Oblaka se hnala všemi možnými směry, jako by se rozbouřila celá atmosféra planety. Což se nejspíš také stalo – vzhledem k množství půdy, kterou měli na dohled. Exploze tentokrát vyhloubila daleko větší kráter a jeho prudké úbočí připomínalo menší pohoří. „Zatraceně, doufám, že jsme se neprokopali až k jádru,“ poznamenal Bill.

„Tentokrát budeme potřebovat pár dalších lidí, aby nám pomohli s hledáním,“ řekl Miller. „Příště do té věci nepumpujte tolik šťávy.“

„Byla to jenom *autobaterie!*“ odsekl Bill. „Jak jsem mohl tušit, že zatracených dvanáct voltů způsobí takovýhle výbuch? Tohle se přece nedá nijak racionálně vysvětlit.“

~ ~ ~

„Zatracená práce,“ řekl užasle Miller. Stiskl ovládání manévrovací jednotky pro výstup do vesmíru a otočil se. Bylo to tak – brána se vznášela ve vesmírném prostoru. „Opravte mě, jestli se pletu, ale nepoložili jsme náhodou tu věc včera na normální planetu?“ zeptal se.

„To není to nejhorší,“ řekl Bill a otočil se s manévrovací jednotkou v kruhu. „Nebývalo u ní náhodou slunce?“

„Uh...“ řekl Miller a otočil se také. Jistě, nejbližší hvězda se nacházela pěkně daleko odsud. „Přesunulo se?“

„Ne, myslím, že se vypařilo,“ řekl Bill, stiskl ovládání plynových trysek a podíval se směrem, kterým tušil rovinu ekliptiky. Zdálo se mu, že od ní vybíhá na všechny strany tenká linie světla. „Řekl bych, že výraz, který hledáme, je nova. Možná supernova.“

„To by vysvětlovalo explozi skrz bránu,“ řekl Miller. „Ještě dobře, že jsme to vzali přes dvě planety. Kdyby tohle bouchlo zpátky do Arkansasu, tak by se to místním obyvatelům vůbec nezamlouvalo. A mimochodem – jak asi budeme hledat krabičku uprostřed mezihvězdného prostoru?“

„Víme, kterým směrem byla,“ řekl Bill a povzdechl si. „Jestli zůstala v celku, tak by se měla vznášet zhruba tam, kde jsme ji nechali relativně k bráně.“

S pomocí trysek se rozlétlí od brány a našli přístroj za necelých patnáct minut. Zdálo se, že zůstal na svém místě, zatímco všechno ostatní... nadobro zmizelo.

„Tak dobře,“ řekl Bill, chytil záhadný přístroj a strčil ho do kapsy. „Třífázový proud můžeme jednou provždy škrtnout ze seznamu.“

~ ~ ~

„Myslím, že teď už vím, co to dělá a proč to dělá,“ řekl Bill prezidentovi, poradkyni pro národní bezpečnost, ministru obrany a vědeckému poradci. „Vytváří to černou mikrodíru.“

„O tomhle přinejmenším něco vím,“ řekl prezident. „Ale ty do sebe přece nasávají všechno, co je okolo, ne?“

„Pokud by to byla stabilní černá díra, pak by dělala přesně to, pane prezidente,“ odpověděl Bill. „Jenže černá mikrodíra je nestabilní. Teoreticky vznikaly pouze během velkého třesku. Nedrží hmotu uvnitř, ale vypouštějí ji ven. Myslím, že se děje následující: přístroj nasaje veškerý materiál ve svém okolí – velikost záběru závisí na příkonu – a využije jej k vytvoření černé díry. Ale část hmoty vytvoří její vlastní energetický systém. A když tahle energie zmizí, díra se destabilizuje a uvolní veškerou zachycenou hmotu ve formě energie.“

„Čímž způsobí velice silný výbuch,“ dodala poradkyně pro národní bezpečnost.

„Velice silný výbuch,“ přikývl Bill.

„Takže je to bomba,“ poznamenal ministr obrany. „Něco jako opakovatelně použitelný jaderný granát?“

„Možná,“ řekl Bill. „Ale možná také ne. Napadlo mě ještě něco jiného.“

„Tak nás přece nenechte hádat, doktore Weavere,“ poznamenal vědecký poradce kousavě.

„No, začal jsem o tom přemýšlet, pane,“ řekl Bill pomalu. „A vzpomněl jsem si na jeden díl *Star Treku*, kde se Romulané

pokoušeli využít černou mikrodíru jako vylepšený warpový pohon...”

„Takže si myslíte, že je to pohonný systém?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost. „Opravdu?“

„Opravdu,“ přikývl Bill s úsměvem. „A myslím, že bych dokázal přijít na způsob, jak na něj aplikovat energii tak, aby vytvořil použitelnou černou díru. Díky tomu bychom mohli vytvořit warpové pole. Teoreticky. Dává to daleko větší smysl než opakovaně použitelná bomba.“

„Tak to je tedy zatraceně dobrá myšlenka,“ řekl prezident a napřímil se. „S takovou se můžeme vypravit hledat Dreen. Ale...”

„Je tu asi miliarda různých ‚ale‘, pane prezidente,“ řekl Bill a přikývl. „Ta dobrá zpráva však je, že se samozřejmě můžeme vypravit hledat Dreen dřív, než oni najdou nás. A také máme technologii, kterou můžeme dokázat aplikovat pro více lodí. Nemyslím, že bychom přístroj dokázali replikovat, ale můžeme zkusit vyrobit něco podobného.“

„Napadá mě, jaký by to asi mohlo mít mezinárodní dopad,“ poznamenal prezident a zamračil se. „Každý do toho bude chtít strkat prsty. A upřímně řečeno sám nevím, jestli *chci*, aby do toho strkal prsty někdo jiný kromě nás.“

„Postavit skutečnou vesmírnou loď nebude tak snadná záležitost,“ ozval se ministr obrany. „Díval jsem se na některé ty věci, které se plánovaly pro vesmírné obranné systémy. Pokud si dobře pamatuju, s vesmírnými loděmi je strašná spousta problémů.“

„Určitě nejde o nic, co by se nedalo překonat,“ poznamenal Bill. „Základy už mám v hlavě. Můžeme se vypravit do vesmíru, najít Dreen dřív, než oni najdou nás, a bojovat s nimi. A také... zatraceně, zkoumat vesmír. Můžeme se vrátit do *vesmíru*, pane prezidente! Ne jen letět na Měsíc a nikdy se tam už nevrátit. Můžeme létat k jiným *hvězdám*!“

„Pustit se tam, kam se člověk dosud nevydal?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost s úsměvem.

„Pokud to chcete postavit takhle, ano, paní,“ odpověděl Bill. „Ale už kvůli vědě a bezpečnosti to musíme *zkusit*.“

„Kolik?“ zeptal se prezident.

„Hodně,“ připustil Bill. „A ještě víc, pokud to budete chtít udržet v tajnosti. Nicméně... základní loď se dá postavit na principu ponorky. Dokonce myslím, že by nám to mohl postavit Groton nebo BAE. Ti umějí mlčet. Bude to ale *velké*, a nová třída velkých ponorek...”

„Dvacet třicet miliard,“ zašklebil se ministr obrany bolestně. „Protlačit to Kongresem bude hotový očistec.“

Bill se otočil k prezidentovi s prosebným výrazem ve tváři. „Pane prezident?“ zeptal se.

Prezident se na něho chvíli mlčky díval a pak zamyšleně odvrátil pohled. Zatímco o celé záležitosti přemýšlel, nikdo nepromluvil. Konečně se znovu obrátil k fyzikovi.

„Nikdo nebude říkat, že jsem seděl se založenýma rukama, když jsme měli šanci najít Dreen,“ prohlásil prezident. „Schváleno. Někde už ty peníze najdeme. Tak se zdá, že americké námořnictvo dostane zbrusu novou třídu atomových ponorek. A doktor Weaver se podívá ke hvězdám.“

John Ringo (*1963)

Americký autor science fiction, jeho tvorba spadá do militaristické science fiction a politického thrilleru, je tedy spíše dějovější a komerčněji zaměřená. Spolu s Davidem Weberem, Davidem Drakem a Erikem Flintem je jednou z nejvýraznějších kmenových tváří nakladatelství Baen Books. V dětství se svou rodinou žil v různých zemích nejen v Evropě, po studiích strávil čtyři roky v americkém letectvu, kde sloužil jako parašutista. Poté se zabýval studiem mořské biologie a prací jako databázový manažer. V roce 1999 se rozhodl začít psát a záhy se stal spisovatelem z povolání, přičemž štěstí zkouší i scénaristickými adaptacemi několika svých románů. Autorské webové stránky najdete na adrese www.johnringo.com.

Hvězda Johna Ringa vystoupala na nebe militaristické science fiction hned románovým debutem, prvním dílem rozsáhlé série *Odkaz Aldenaty*, jejíž jádro tvoří čtveřice románů o *Válce s Posleeny*: **A Hymn Before Battle** (2000, č. Chorál před bitvou/ Wales 2005), **Gust Front** (2001), **When the Devil Dances** (2002) a **Hell's Faire** (2003), v níž se lidstvo dozvídá skutečný důvod své existence. Je chováno mimozemskou Federací jako druh určený k boji, jako naděje proti válečnický orientovaným Posleenům, kentaurům živícím se masem poražených. Nastává čas, aby lidstvo prokázalo své kvality, i když není na takový boj zdaleka připraveno. K Zemi a dalším planetám se blíží mohutné vlny nepřátel a lidé stojí před volbou, zda budou bojovat za podpory boje neschopných mimozemšťanů nebo se stanou potravou vesmírných dobyvatelů.

Ovšem ani po konci války s Posleeny si lidé neodpočinou. Hedreni, dosud zcela neznámý nový nepřítel, ohrožují Federaci v novém románu **Eye of the Storm** (2009) a do budoucna by se mělo objevit ještě několik dalších dílů série.

Mimo hlavní dějovou linii stojí několik různých románů napsaných ve spolupráci, ačkoli Ringova autorská účast je tu někdy sporná. Zatímco hrdinou předchozích knih je důstojník Mike O'Neal, v následujících románech se Ringo ve spolupráci s Julií Cochranovou soustředil na dobrodružství krásné a nebezpečné Cally O'Nealové, která se v románech **Cally's War** (2004), **Sister Time** (2007) a **Honor of the Clan** (2009) snaží vyvést lidstvo z područí Federace a jí v tichosti vládnoucího mimozemského druhu Darhelů. Romány se spíše než militaristické science fiction blíží k žánru konspiračního thrilleru. K válce s Posleeny, tedy spíše k jednotlivým bojům, se blíže vracejí romány napsané ve spolupráci s Tomem Kratmanem – **Watch on the Rhine** (2005), **Yellow Eyes** (2007) a **The Tuloriad** (2009). Přibližně o tisíc let později se odehrává román **The Hero** (2004, sp. Michael Z. Williamson), v němž je na okrajovou planetu vysláno průzkumné komando, aby zjistilo více o potenciálním novém nepříteli. Mise objeví artefakt nedožité ceny, jenž je příčinou zrady jednoho z lidských vojáků. Ovšem v cestě stojí zrádci nový člen komanda – darhelský bojovník.

V románové sérii *Lidské impérium*: **March Upcountry** (2001, č. Pochod vnitrozemím/Wales 2007), **March to the Sea** (2001, č. Pochod k moři/Wales 2008), **March to the Stars** (2003, č. Pochod ke hvězdám/Wales 2009) a **We Few** (2005) spojil Ringo své síly s dalším známým spisovatelem militaristické science fiction – Davidem Weberem. Na počátku příběhu je princ Roger, následník trůnu lidmi osídleného vesmíru, nesnesitelným nevyhovancem, ovšem poté, co je na něj spáchán atentát a spolu se svou ochranou ztroskotává na nehostinné planetě Marduk, se musí změnit v plnohodnotného vůdce, aby tak dal smysl obětem svých spolubojovníků. Marduk je totiž zemí nepřátelských obyvatel žijících na úrovni středověku a také nebezpečné flóry a fauny, která dokáže být vražednější než cokoli jiného. Následoval Ringův cyklus *Council Wars*: **There Will Be Dragons** (2003), **Emerald Sea** (2004),

Against the Tide (2005) a **East of the Sun, West of the Moon** (2006), jenž mísí válečnou science fiction s fantasy motivy v příběhu ze světa, kde lidstvo žilo uprostřed pozemského ráje beze strachu z nemocí, nedostatku, válek či smrti. Ovšem to se náhle mění a společnost zvyklá na výtěžky rozvinuté technologie se propadá do krvavého chaosu středověké noční můry. Na troskách civilizace se zastánci Nového osudu snaží získat si pro sebe nekompromisně veškerou nadvládu, v cestě jim stojí obyvatelé Spojených svobodných států, kteří se rychle učí jak přežít a snad i zvítězit.

Dramatickou zápletkou oplývá také tetralogie **Zrcadlo: Into the Looking Glass** (2005, č. Za zrcadlem/Brokilon 2010), **Vorpal Blade** (2007, sp. Travis S. Taylor, č. Vorpalový meč/Brokilon 2010), **Manxome Foe** (2008, sp. Travis S. Taylor, č. Chvastovzácný sok/Brokilon 2011) a **Claws that Catch** (2008, sp. Travis S. Taylor, č. Ostrý dráp/Brokilon 2011). Jaderná exploze na floridské univerzitě zprvu vypadá jako pouhý teroristický útok, ovšem záhy se projeví její pravá příčina. Uprostřed zkázy se objevuje generátor bran do jiných světů a podobné průchody se začnou objevovat po celém světě. Jsou však jen první známkou démonické invaze agresivního mimozemského života, jenž se šíří po planetách, kde ničí veškerý původní život jako rakovina. Aby toho nebylo málo, tak pokud nebude invaze na Zemi zastavena, zničí v obavě před jejím rozšířením neméně nemilosrdná mimozemská civilizace celou planetu. To je ovšem pouhý začátek, později sledujeme vesmírná dobrodružství kosmické lodi Vorpalový meč, původně atomové ponorky, a její boj proti mimozemským agresorům, jakoby se autoři vraceli na počátek historie science fiction, kdy byli mimozemšťané hnusnými tvory, jež si nezaslouží nic než zkázu.

Z vesmírných dálav se Ringo vrátil k důvěrně známému tématu v sérii techno–thrillerů **Paladin of Shadows: Ghost** (2005), **Kildar** (2006), **Choosers of the Slain** (2006), **Unto the Breach** (2006) a **A Deeper Blue** (2007), kde vytvořil postavu Michaela Harmona, bývalého člena zvláštních jednotek amerického námořnictva, jenž si však ani jako vysloužilce neužije chvíli klidu a stále bojuje proti teroristům z různých koutů Země. Počátkem nové série má být soubor tří příběhů **Special Circumstances: The Princess of Wands**

(2006), v němž je obyčejná „máma od plotny“ rekrutována pro své vlohy a silnou křesťanskou víru do tajné jednotky pro boj s démony a jinými zlovolnými tvory nadpřirozených schopností. Románem **The Road to Damascus** (2004, sp. Linda Evans) přispěl do rozsáhlé série o Keithem Laumerem vytvořených válečných strojích jménem Bolo. Rozjezdem další série má být také román **Von Neumann's War** (2006, sp. Travis S. Taylor), v němž je planeta Mars za přímého pozorování pozemšťanů přeměněna, aby posloužila k následnému útoku robotické civilizace na planetu Zemi.

Vojenskou kariéru zkušeného důstojníka sleduje fiktivní životopis a dosud jediný zcela samostatný Ringův román **The Last Centurion** (2008), jenž se odehrává v blízké budoucnosti, kdy je Země stížena ochlazováním Slunce a rozsáhlou epidemií. Kratším pracím se Ringo v podstatě vůbec nevěnuje, vedle u nás známých povídek „A Ship Named Francis“ (2003, sp. Victor Mitchell, č. Loď jménem Francis – Ve službách Meče/ Polaris 2007) a „Let's Go to Prague“ (2003, č. Zaletíme si do Prahy – Ve službách Meče/Polaris 2007), s nimiž přispěl do světa Weberova populárního cyklu o Honor Harringtonové, napsal snad už jen povídku „Travails with Momma“ (*Jim Baen's Universe* 2006).

Martin Šust

<http://www.brokilon.cz>

BROKILON
Sci-fi a fantasy nakladatelství

Vydání knihy • Ediční plán • Ptejte se • Objednávka
- Sci-fi
- Fantasy

Vydané knihy

Petr Heteša: Démoni jsou věčni 288,- Kč

Žánr:	Fantasy
Formát:	115 x 180
Vazba:	brož
Překlad:	-
Jazyková redakce:	Jiří Popiolek
Odpovědná redakce:	Robert Pilch
Obálka:	Juraj Maxon
Počet stran:	486
ISBN/EAN:	978-80-86309-26-2
Vyšlo:	16.4.2009
Status:	Na skladě

Původně si Lenzy Grimwood myslel, že pro svou soukromou vášku nebude na škodu uzavřít dohodu s démony, a jejich pomocí snad nebude močnaté prohrát Smlouva byla velmi jednoduchá – v případě vítězství život, v případě prohry smrt...

Juraj Červenák: Sekera z bronzu, rouno ze zlata 238,- Kč

Žánr:	Fantasy
Formát:	115 x 180
Vazba:	brož
Překlad:	Robert Pilch
Jazyková redakce:	Jiří Popiolek

V povodí řeky Istros, která o mnoho století později dostane jméno Dunaj, panuje věk bronzu a zlata. A také jasnata, pro kupce od zlatých moří vysoce ceněnáho

PŘÁVĚ VYŠLO

Petr Heteša
DÉMONI
JEJICH
VĚČNÍ
Cena: 288,- Kč
Vyšlo: 16.4.2009

PŘIPRAVUJEME

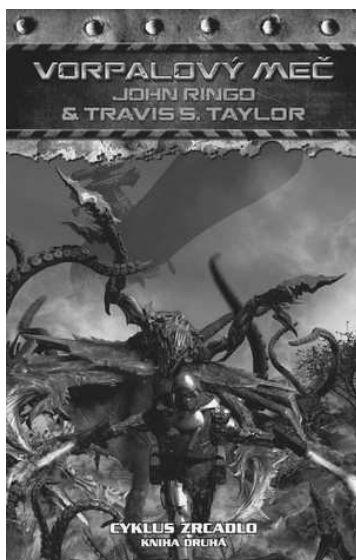
Juraj Červenák
CONAN
NEJLTOUČENÝ
Cena: 238,- Kč
Vyšlo: červen 2009

Provozovatel stránek:
Robert Pilch - BROKILON
Nuselská 1418/51
140 00 Praha 4 - Nusle

- * Kompletní databáze knih nakladatelství Brokilon.
- * Pravidelně aktualizovaná sekce „Ediční plán“.
- * Ukázky z připravovaných i vydaných knih.
- * Objednávky bez nutnosti registrace.
- * Při objednávce z našeho webu zajímavé slevy!

Nakladatelství Brokilon vydává knihy těchto autorů: Bill Baldwin, Glen Ch. Cook, Juraj Červenák, Jack deCraft, Dušan D. Fabian, Robert A. Heinlein, Petr Heteša, Tanya Huffová, Aleksandra Januszová, Thorleif Larssen, Petra Neomillnerová, Jaroslav A. Polák, Mike Resnick, Dan Sherman & Dan Cragg a Vladimír Šlechta. O dalších autorech se usilovně jedná...

PŘIPRAVUJEME

John Ringo & Travis S. Taylor: Vorpalový meč

Komandér – poručík William Weaver, PhD. („Říkejte mi Bill...“) a poddůstojník SEAL Miller – hrdinové, kteří zachránili Zemi před mimozemskou hrozbou v knize *Za zrcadlem* – se vracejí... a tentokrát Bill dostal loď! Jaderná ponorka Nebraska byla většinou za pomoci podivuhodné mechaniky a nouzových řešení přestavěna na warpovou loď, Námořní stavební kontrakt číslo 4144, a je připravena putovat do míst, kam noha Adara, SEALa nebo akademika nikdy nevročila!

Sláva hrdinům! Komu ale záleží na chudácích z jednotky zajištění – na mariňácích, kteří v podstatě nevědí nic a musejí celý den dřít? To ovšem platí jen do chvíle, kdy přistanou na mimozemské planetě, kde jich část padne v boji... Vesmírná pýchota má těžký život – celý den je třeba zachraňovat akademiky a vesmír. Za cenu strašlivých obětí.

Vorpalový meč hovoří o celé řadě zásadních témat, která se pohybují od toho, jaká zbraň je nejlepší k zabítí mimozemského

monstra přes částicovou fyziku až ke kosmologii, a je návratem „starých zlatých časů“ vědeckofantastických románů, kdy byly vědecké problémy zábavné, ženy chytré, tvrdé a krásné, a netvoři oškliví. Mariňáci vyražejí do boje a lidstvo dobývá vesmír.

Hlavně aby bylo dost lepící pásky...

Vychází o prázdninách 2010!

Žádejte u svých knihkupců,

nebo na webové adrese

<http://www.brokilon.cz>

časopis o tom, čo nás baví

fanstyle magazín

obsahuje články v češtine

filmy
seriály
komiks
hudba
poviedky
recenzie
fenomény
videohry
akčné figúrky
stolové hry
anime/manga

v ČR: v predajniach
Fantasya/Arrakis/Matrix
a na www.fantasya.cz

Predplatné aj do Česka:
www.press.sk/fantazia
poštovné zdarma!!!

fantázia

www.fantazia.sk

televízia hry filmy knihy komiks fanstyle

2010

pevnost

MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

LITERATURA

- fantasy & sci-fi ságy (Zeměplocha, Temná věž, Eragon, Černokněžník aj.)
- mistrovská díla (Philip K. Dick, Stephen King, Jaroslav Velinský aj.)
- každý měsíc 15 recenzí na nové tituly a 1 klasiku + knižní novinky za aktuální období
- původní rozhovory (Miéville, Feist, Gaiman, Doseděl, Mostecký, Kulhánek, Procházka aj.)
- literární novinky (informace o chystaných titulech, souhrny cen apod.)
- povídky od českých i zahraničních autorů (Žamboch, MacLeod, Mostecký, Medek, Miéville, Šlechta, Resnick, Červenák, Rečková aj.)
- doplňky: teoretické články o komiksu, poradna pro začínající spisovatele, fan fiction

FILM

- recenze snímků (kino a DVD), novinky o chystaných filmech, anime, televizní seriály

HRAČSKÉ DOUPĚ

- od roku 2007 součástí *Pevnosti* časopis *DECH DRAKA* coby 16-ti stránková příloha! (teoretické texty o RPG + nové jeskyně na DrD), dále: počítačové hry, deskové hry, karetní hry

LIVING FANTASY

- LARP, reportáže z conů, fantastická historie, magie, skutečná Středozemě aj.

NEJLEPŠÍ SF&F ČASOPIS LET 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008

EXTRA BONUS! PEVNOST S KNIŽNÍ PŘÍLOHOU ZA POUHÝCH 125 Kč!

V Edici Pevnost vydáváme knihy autorů zvuchých jmen: Andres, Doseděl, Dvořák, Mostecký, Neff, Rečková, Žemlička aj.

John Ringo

ZA ZRCADLEM

(Zrcadlo kniha první)

Z anglického originálu „Into the Looking Glass“
přeložil Robert Čapek.

Jazykový redaktor Jiří Popiolek.

Odpovědný redaktor Robert Pilch.

Obálka Kurt Miller, grafické zpracování Lukáš Tuma.

Vydání první.

Vydalo nakladatelství Robert Pilch – BROKILON,

Nuselská 1418/51, 140 00 Praha 4

roku 2010 jako svou 35. publikaci.

<http://www.brokilon.cz>

brokilon@brokilon.cz

Tisk Marten, s.r.o.

Cena 258,– Kč

ISBN 978–80–86309–34–7